

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNUTULMUS DİYARLAR

UNUTULMUS DİYARLAR

Elminster
'ın
Cezbedilişi

Elminster
'ın
Cezbedilişi

ED GREENWOOD

phoenix

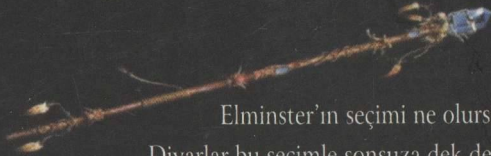


Elminster'in

Cezbedilişı

Her şeye sahip bir büyücüyü nasıl yoldan çıkarırsınız?

Unutulmuş Diyarlar'ın en meşhur büyücüsü Elminster, karanlık ve tozlu bir mahzenden asırlar sonra çıkıyor. Yol göstericisi olan büyü tanrıçası Mystra ise kayıplarda. Bir yolda sürükleniyor Athalantar'ın Son Prensi; gizemli ve meşum Gölgelelerin Hanımı'nın pençesine düşüyor. Elminster, aslında tüm Diyarları sarsacak bir mücadeleye ve hayatının en önemli seçimine doğru sürükleniyor.



Elminster'in seçimi ne olursa olsun,
Diyarlar bu seçimle sonsuza dek değişecek.



phoenix fantezi

ISBN 975-6565-80-2



9 789756 565803

Ed Greenwood, *Zindanlar ve Ejderhalar* oyununun mekanı olan “Unutulmuş Diyarlar” isimli fantastik dünyanın yaratıcısı olup, Diyarlar ile ilgili sayısız kitaba imza atmış ve hala yazmaya devam etmektedir.

Dragon dergisinde iki yüzden fazla makalesi yayınlanan Greenwood, Rol Yapma Oyunları Derneği’nin (RPGA) hayat boyu üyeliğine sahiptir ve TSR için otuzdan fazla kitap ve modül yazmıştır. GEN CON Oyun Festivali’nin ise birçok kez onur konuğu olmuştur.

Bütün bu faaliyetlerinin yanı sıra, bir kütüphane katibi olarak da çalışmakta olan Greenwood, aynı zamanda birçok küçük basın dergisinin de editörüdür. Oyun festivallerine katılmadığı zamanlarda ise Kanada, Ontario’daki çiftlik evinde yaşamaktadır.

Levent Türer, 1976 yılında, İzmir’de doğmuştur. İzmir Amerikan Koleji ve 9 Eylül Üniversitesi İşletme bölümü mezunudur. Halen bir dış ticaret firmasında ithalat/ihracat sorumlusu olarak görev yapmaktadır. Fantezi edebiyatından diğer çevirileri: *Ölüler Şehrinin Efendisi*, *Ölülerin Kralı*, *Kara Gül’ün Hayaleti*, *Ejderha Kralı*.

Kadir Yiğit US, 1975 yılında, Ankara’da doğmuştur. TED Ankara Koleji’ni bitirdikten sonra Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirmiştir. Hacettepe Üniversitesi Bilim Kurgu ve Fantezi Topluluğu’nun kurucularındandır. Halen Hacettepe Üniversitesi İngilizce Mütercim Tercümanlık bölümünde yüksek lisans yapmakta ve Phoenix Yayınevi’nde editörlük görevini sürdürmektedir. Fantezi ve bilim kurgu edebiyatından diğer çevirileri: *Yeşil Geçit*, *Diyardaki Bela*, *İşte O Adam*.

Elminster'ın Cezbedilişı

Elminster'in Cezbedilişı

Ed Greenwood

phoenix

Elminster'in Cezbedilişı
Ed Greenwood
Özgün Adı: The Temptation of Elminster

Çeviren: Levent Türer, Kadir Yiğit Us
Düzeltili: Berk Ergin
Yayıma Hazırlayan: Kadir Yiğit Us, Berk Ergin
Son Okuma: Kadir Yiğit Us

Kapak Resmi: Todd Lockwood

Mizanpaj-Ofset Hazırlık: Ergin Alagöz
Baskı ve Cilt: BRC Basım Matbaacılık

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Phoenix Yayınevi'ne aittir.
© Phoenix Yayınevi, 2005

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hasbro International Inc.'den alınmıştır.

Copyright © Wizards of the Coast
Birinci baskı, Mart 2005, Ankara
ISBN: 975-6565-80-2

Phoenix Yayınevi
Dirim Sok. 23/2 Cebeci 06600 ANKARA
Tel: (312) 320 44 57 – 58 Faks: (312) 362 53 93
e-posta: info@phoenixkitap.com
http://www.phoenixkitap.com

Steve ve Jenny Helleiner'e

*Ey siz can dostlarım! Ey siz iyi insanlar, oyunculuğun ve
oyuncuların şampiyonları.*

Zaferleriniz yalnız Başka Bir Dünya ile kısıtlı kalsın.

Galadorna diyarı Delthunle'nin doğusunda yer alır.

Başkenti olan Nethrar, bugün hâlâ ayaktaadır ve Nethra adıyla bilinir.

Birinci Bölüm'de yer alan olaylar Kayıp Kılıç Yılı'nda (Vadi Takvimi'ne göre 759 yılında) başlayıp, yaklaşık beş yıllık bir zaman dilimi içerisinde geçmektedir.

İkinci Bölüm'de yer alan olaylar ise Uyanan Ejder Yılı'nda (Vadi Takvimi'ne göre 767 yılında) on altı, on yedi günlük bir zaman dilimi içerisinde geçmektedir.

GİRİŞ

Gölgevadili Güçlü ve Yaşlı Büyücü'nün gözler önüne serilmiş geçmişinde, bazı bilgelerin "Elminster'ın ölü olarak yattığı yıllar" olarak adlandırdıkları bir zaman vardır. Orada değildim ve bir ceset göremedim, bu nedenle ben o zamana "Sessiz Yıllar" demeyi tercih ediyorum. Böyle dediğim için hayaller kuran bir aptal olarak karalandım ve alay edildim. Ama beni eleştirenler ile bir konuda hemfikiriz: Elminster o yıllarda her ne yaptıysa, bunun hakkında tek bildiğimiz şey, hiçbir şey bilmediğimiz.

Bilge Antarn

Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi

Asa Yılı civarında basılmıştır

Kılıç parıltıyla indi ve ölüm getirdi. Sertleştirilmiş çelik, gül fidanlarını kesip geçerken, fidanlar boğuk bir çatırtı çıkarmanın ötesinde bir direnç gösteremedi. Dikenli dallar yere düştü, çizme giymiş bir ayak yerde kaydı ve sonra gergin bir sessizliğe gömülmüş üç maceraperest aynı anda

nefes alıp verişlerini normale döndürmeye çalışırken, sert bir düşme sesi duyuldu.

“Amandarn?” diye sordu içlerinden biri endişeyle, dilini daha fazla tutamamıştı. “Amandarn?”

Bu isim harabenin duvarlarından yankılanarak ona geri döndü. Sanki bu duvarlar onları izliyor, onları bekliyordu.

Üçlü, sağa sola dağılmış molozların arasında güçlükle ilerliyorlardı. Silahlarını çekmiş, gözleri yerde, ortalıkta bir yılan izi var mı diye bakıyorlardı.

“Amandarn?” diye bir kez daha seslendi, bu kez daha alçak ve titrek bir sesle. Herhangi bir yerde bir tuzak, ya da pusuya yatmış bir yaratık olabilir ve...

“Tanrılar bu taşları ve dikenleri lanetlesin. Bir de bu Netheril’li çılgın mimarları!” ilerden, sesin hafifçe boğulduğu karanlık bir yerden, öfkeli bir ses geldi.

“Peki ya onlardan da çılgın olan hırsızlara ne demeli!” diye lafa girdi endişeyle seslenen kadın. Sesi gürdü ve rahatlamının verdiği neşeye doluydu.

“Lütfen Nuressa, onlara serveti yeniden dağıtanlar diyelim,” diye yanıt verdi Amandarn gücendiğini belirten bir ses tonuyla. Bulunduğu yerden, o hareket ettikçe tıkırdayarak yere düşen ve sonra dağılan taş sesleri geliyordu. “‘Hırsız’ terimi çok kaba, mesleğimi tanımlamaya yetmiyor.”

“‘Aptal’ kelimesi gibi mi?” diye sordu üçüncü bir ses sertçe. “Ya da ‘kahraman’ gibi mi?” Ses tonunda sertliğin yanı sıra alay da vardı.

“İyriklaunavan,” dedi Nuressa sertçe, “bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, öyle değil mi? Aşağılamaları ve kışkırtıcı yorumları ateşin başında tembellik ettiğin zamanlara, güven içerisinde evde oturduğumuz zamanlara sakla. Ölü bir büyücünün mezarında, etrafımızda bilinmeyen Netheril büyüleri ve mezar bekçisi hayaletler dolaşırken hiç sırası değil.”

“Tuhaf bir şey duyduğumu sandım,” diye kıkırdayarak ekledi boğuk, dördüncü bir ses. “Söylemeliyim ki, hayalet-

ler babamın zamanında olduğundan çok daha fazla ses çıkartarak dolaşıyorlar.”

“Aman be,” diye onu tersledi Nuressa. Sonra kadın bronz tenli, uzun ve kaslı kolunu uzatıp, karanlıkta debelenen Amandarn’ı çekip ayağa kaldırdı. Nuressa’nın öbür elindeki devasa kılıcın ucu bir an için bile titremedi. “Duydum ki, fazla akıllı cüceler de,” diye ekledi, serveti yeniden dağıtını hafif bir bohça gibi havaya kaldırırken, “bu günlerde kolayca ölüyorlarmış.”

“Böyle şeyleri nereden duyuyorsun?” diye sordu Iyriklaunavan, alaycı bir ses tonuyla. “Ben de gidip içkimi orada içeyim.”

“*Iyrik*,” diye uyarmak için hırıldadı Nuressa hırsız yere bırakırken.

“Bir dakika,” diye atıldı Amandarn heyecanla, siyah eldivenli elini susmaları için havaya kaldırarak. “Kulağa hoş geliyor! Grubumuzun adını Fazla Zeki Cüceler koyabiliydik!”

“*Koyabilirdik*,” diyerek lafı adamın ağzına tıktı Nuressa ve kılıcını yere yaslayıp kollarını kabzanın üzerine dayadı. Bu mezarda –ya da mozoleda veya önlerinde yer alan karanlık ve tehditkar şey her ne ise– dolaşan şeyin artık uyumadığı veya varlıklarından haberdar olduğu belliydi. Acele etme gereksinimleri geçmişte kalmış, gizli kalma olasılıkları sonsuza dek kaybolmuştu. Kaslı kadın gözlerini kısarak güneşe baktı ve akşama ne kadar vakit kaldığını hesaplamaya çalıştı. Zırhının içinde pişmişti, son hasat zamanından beri ilk defa gerçekten de pişmişti.

Kayıp Kılıç Yılı’nda Mirtul ayının beklenmedik derecede sıcak bir günündeydiler. Yıkılmış taş harabeler denizinin içinde debelenen dört maceraperest, hepsini örten kalın tozun altında terliyordu.

En kısa ve en kalın olanları neşeyle kıkırdadı ve kaba, bozuk bir borazanı andıran sesiyle şöyle dedi; “Eh, cücelik doğuştan gelen vazife bana. O halde ‘fazla zeki’ olma işi siz

üçünüze kalıyor. Üçünüz bir araya gelseniz bile, tanrılar önünde yemin ederim ki, yeterince zekaya sahip olamazsınız.”

“Olsun,” dedi onun yanında duran elf, hem de bir cücenin çıkartabileceği kadar kaba bir ses tonuyla. “Ne de olsa bu çok istediğim bir isim değil. Ben esprili bir isim istemiyorum. Böyle bir isimle nasıl olur da övünebiliriz?”

“Etrafta kasıla kasıla yürüyebiliriz demek istedin herhalde,” diye söylendi cüce.

“...Esprili bir isimden en fazla bir ay sonra sıkılırız. Neden egzotik bir isim olmasın, örneğin...” Sanki ilham gelmesini istercesine havada elini salladı. Bir an sonra, o ilham geldi. “Örneğin, Çelik Gül.”

Herkes bu isim üzerinde düşünürken, Iyriklaunavan’ın zafer olarak nitelendirebileceği anlık bir sessizlik oldu. Sonra Folossan yeniden kıkırdadı ve sordu, “İstersen bir demirci ocağına gidelim, demirden çiçekler döveyim sana, sonra kıyafetlere iliştitiririz? Kemer tokaları olmaz mı? Ya da sana demir çiçekli yumurtalık kalkanı yapayım?”

Amandarn onu susturacak soruyu sorana dek vücudundaki çürükleri ovalamaya ara verdi, “Her şeyle alay etmek zorunda mısın Lossum? Ben bu adı sevdim.”

Kararmış zırhının içindeki, hepsinden uzun boylu olan kadın konuştu ağır ağır, “Ama ben sevip sevmediğimi bilmiyorum, sayın hırsız. Bir köleyken boyun eğmezliğim yüzünden o kadar kırbaç yedim ki, bana da benzer bir ad taktılar. Çelik uçlu bir kırbacın neden olduğu ize ‘çelik gül’ denir,” dedi. Neşeli cüce omzunu silkti. “Bu onu bir grup cesur ve baş belası maceraperest için kötü bir ad mı yapıyor?” diye sordu.

Amandarn bu tanım karşısında yüzünü ekşitti. Nuressa’nın ağzı sıkıca kapanarak, diğerlerinin saygı duymayı öğrendiği ince bir çizgi halini aldı. “Çelik güller açtıran bir köle taciri ya kırbacı dikkatsizce kullanıyor ya da öfkesini kontrol edemiyordur. Böylesi bir kırbaç izi kölenin

değerini düşürür. İşinin ehli köle tacirlerinin, iz bırakmadan acı çektirecek başka yolları vardır. Bu adla bizim dikkatsiz ve kendimizi kontrol edemeyen birileri olduğumuzu söylemiş oluyorsun.”

“O zaman bence daha da uygun,” dedi cüce ve en yakındaki taş sütuna vurdu. Bu darbeyeyle sütun çatırdadı ve dev bir taş parçası cücenin üzerine doğru yuvarlandı, cüce de bir küfür savurarak geriye çekildi. Bu ani patırtı, silahların çekilmesine neden oldu.

Sessizliğin içinde bir toz bulutu dağıldı ama başkaca hareket yoktu. Uzun bir zaman sonra, Nuressa kılıcını indirdi ve söylendi, “Kendimize ne ad vereceğimiz gibi saçma bir konuyla bir kez daha yeterince zaman kaybettik. Bunu daha sonra konuşalım. Amandam, bizi güvenli bir yere...”

“...bizi bekleyen mezara götür,” diye mırıldandı Folossan. Aniden üzerine çevrilen üç karanlık, sinirli bakışın ağırlığı altında ezilince bu kez mahcup mahcup sırttı.

Hırsız neredeyse hiç ses çıkartmadan ileriye doğru yürüdü, elleri denge sağlamak için yana açıldı, yumuşak tabanlı çizmeleri gevşek taşlara yapıştı. Belki de on adım ileride, böğründe kapkaranlık bir yarık olan, yıkılmış bir kule vardı. Burası bir zamanlar görkemli bir sarayın kalbiydi. Devrilip birbirine yaslanmış sütunların, etrafında eğrelti otu yeşermiş harabe yığınının ortasındaki bu yer şimdilerde metruk bir kulübenin girişine benliyordu.

İyriklanavan, Amandam'ın yavaş ve temkinli ilerleyişini daha iyi izleyebilmek için ileriye doğru birkaç adım attı. Neredeyse bir çocuk kadar ufak tefek olan ince yapılı hırsız, ileride ne olduğuna dikkatlice bakmak için harabe halindeki duvarın tam dibinde durdu. Kestane rengi bir cüppeye bürünmüş olan elf diğerlerine fısıldadı, “İçimde kötü bir his var...”

Folossan, geç bunları dercesine elini salladı, “Elflerin en kabası, sen hep bir şeyler hakkında kötü hisler beslersin,” dedi.

Nuressa ikisini de dürterek susturdu, zira tam da o an Amandarn harekete geçmiş ve ileriye doğru süzülerek gözden kaybolmuştu.

Beklediler. Beklemeye devam ettiler. Iyriklaunavan e-linden geldiği kadar sessizce boğazını temizledi ama boğa-zını temizlerken çıkan ses ona bile şaşırtıcı derecede grl-tl geldi. Harabelerin zerine ürkütücü bir bekleyişin sessizliği kmştu. Gökyüzünde bir kuş ses çıkarmadan süzülüyor, kanat ırpışı sanki fazlasıyla uzayan zamanı ölçüyordu.

Amandarn'a bir şey olmuştu.

Ses bile ıkartamadan ölmüş müydü yoksa? Hiçbir şey duymamışlardı. Gergin bekleyiş sürerken, bir şey duyma-maya devam ediyorlardı.

Nuressa kendini tutamayıp, Amandarn'ın girmiş olduğu deliğe doğru yavaşca yürümeye başladı. Kadının çizmeleri, hırsızın en fazla düşen bir yaprak kadar ses çıkartarak geçtiği oynak taşların üzerinde çatır utur sesler çıkartıyordu. Omzunu silkti ve kılıcını eline aldı. Sessiz kalmak başkalarının işiydi.

nnde, kendisini bekleyen karanlığın içinde bir şeyler hareket etmeye başladığı sırada, neredeyse duvarların gölgesine varmıştı. Nuressa önüne çıkanı acımasızca kes-meye hazır bir şekilde kılıcını havada savurmaya başladı ve karanlıkların içinden bir surat ona sırttı. Bu, Amandarn'ın suratıydı.

"Bana sinir olduğunu biliyorum," dedi hırsız, havaya kaldırılmış çeliğe bakarak, "ama yeterince kısıyım, sağol."

Ani bir hareketle baş parmağıyla arkasındaki karanlığı işaret etti Amandarn. "Pekala. Bu bir türbe," dedi. "İçi eski rnlerle dolu. Muhtemelen 'Netheril'li büyücü Zurmapyxapetyl burada yatıyor' gibi bir şey yazıyor ama Netheril'li asilzadelerin kadim lisanını –bu dilin adı her neyse işte– zmek benden çok Iyrik'in becerebileceği bir şey."

“Muhafız var mı?” diye sordu Nuressa, gözünü bir an olsun Amandarn'ın arkasındaki karanlıktan ayırmıyordu.

“Gördüğüm kadarıyla yok ama içerisi oldukça loş.”

“İçeri bir meşale atmak güvenli olur mu?”

Hırsız omzunu silkti. “Sanırım. Her şey taştan yapılma.”

Nuressa tek kelime etmeden kolçaklı elini açıp arkadakilere işaret etti. Folossan, birkaç dakika kavı çıkmakla uğraştıktan sonra, kadının açık bekleyen eline yanan bir meşale tutuşturdu. Savaşçı ona baktı, başını sallayarak sessizce teşekkür etti ve meşaleyi fırlattı.

Alevler karanlıkta uçtu. Meşaleler yere düşerken bir an için söner gibi oldu; sonra toparlandılar ve bir kez daha parlak bir şekilde raks etmeye başladılar. Nuressa ileriye doğru bir adım attı sonra eşikte durdu. Tüm cüssesiyle yolu tıkarken dönüp, alışageldik bir şeymiş gibi sordu, “Tuzak var mı?”

“Girişin yakınlarında yok,” diye yanıtladı Amandarn. “Burada bir tuzak olacağını sanmam. Yine de bu rünleri pek sevmedim. Yazılara istediğin her şeyi saklayabilirsin.”

“Haklısın,” diye ona katıldı cüce alçak sesle. “Tatmin oldun mu, Nessa? Yana çekilip girmemize izin verecek misin yoksa güneş batana kadar kapalı bir kapı gibi orada dikilmeye devam mı edeceksin?”

Zırlı kadın ona öyle bir baktı ki, cüce korkudan donakaldı. Ardından kadın sessizce yana çekildi ve ona girmesini işaret etti.

Folossan başını öne eğdi ve laf ebeliği yapmaya cesaret edemeden, ileriye doğru seğirtti. Onun peşinden Iyriklaunavan ilerledi. Her daim içi kasvet dolu ve ağır tabiatlı gözüken elf, tıpkı zarafetle akan bir sıvı gibi hızla ilerliyordu, kestane rengi cüppesini bir yere takılmasını önlemek için havaya kaldırmıştı. Envai çeşit yılanın veya başkaca mahlukatın pusuda beklediği bir mezara çaresizce düşmek pek de hoş olmazdı.

Amandarn çok geride değildi. Diğerlerine kızan Nuressa'nın ağzını bıçak açmıyordu, onların hızla içeri girmelerini izledi ve kafasını salladı. Pikniğe falan mı gittiklerini zannediyordu bunlar?

Nuressa da peşleri sıra seçirtti. Kendilerini kapana kısıtırmak için arkalarından kapanabilecek kapılara, Amandarn'ın gözden kaçırmış olabileceği tuzaklara, hatta pusuya yatmış ve farkına varılmamış düşmanlara karşı gözünü dört açmıştı.

İleride bir yerlerden Folossan'ın hayret dolu sesi geldi "Parıltılı tahtlarındaki tanrılar aşkına!" Ardından hemen küfrü bastı cüce. Küfür yavaş yavaş gürleştii, yer altı mezarında binlerce kişi dehşetle hep bir ağızdan bağırıyormuşçasına yankılandı ve bir anda karanlık tarafından yutuldu.

Nuressa, devasa kılıcı hazır bir halde yoluna devam ederek gün ışığına veda etti. Bu akıl küpü herifler dokunsan çığlık atardı ama bekleyen tehlikenin ne olduğunu diğerlerine söylemek akıllarına gelmezdi.

Oda yüksek tavanlı, tozlu ve karanlıktı. Ortadaki meşale yavaş yavaş sönüyor, hem odayı hem içlerini karartıyordu. Önlerindeki açık mekanın zeminine çinilerle bir tür çember çizilmişti. Bu mekanın çevresini ise dört kara taş sütun sarmıştı. Sütunlar yerden yükseldikçe yükseliyor, görünmeyen tavanı saran karanlıkta kayboluyordu.

Bu mekanın gerisinde bir tabutla taçlanmış karanlık basamaklar yükseliyordu. Koyu zümrüt yeşiline bezenmiş, hatları meşalenin sönmekte olan ateşinde altın sarısı yazılarla parıldayan, dev siyah taş öylesine büyüktü ki, bu tabut sadece çok yüce ve önemli birine ya da gerçekten bir deve ait olabilirdi. Kürsünün her iki yanında savaşçı kadından daha uzun, iki boş mangal vardı ve karanlıklar içindeki tavandan sarkan kumaş gibi bir şeyin tozlu uçları bu kürsünün tepesinde duruyordu.

Kaba elfin, şaşkın cücenin ve bir çocuğa benzeyen hırsızın bakakaldıkları şey mezar değildi. Başka bir şeydi, ondan

Elminster'in Cezbedilişı

daha yakındaydı ve tepelerine dikilmişti. Nuressa haşın bakışlarını bu şeye çevirdi ve sonra başka bir giriş aramış ya da her an bir tehlike beklermiş gibi mezarın bulunduğu odada dört bir yana bakındı. Parıltılı kılıcının ucuna kendisini atacak herhangi bir tehlike belirmeyince, kılıcını yere indirdi ve o da onlar gibi ortadaki nesneye bakmaya başladı.

Üzerlerinde, muhtemelen on beş metre yükseklikte, bir hostan korkuluğuna benzeyen, belki de bir zamanlar bir insan olan bir şey asılıydı. Boşlukta duran iki tane yıpranmış çizmenin topuğunu ve bunların da üzerinde, halat kalınlığındaki tozlu örümcek ağlarıyla tavana ve duvarlara bağlanmış, kalınlığından ötürü bir postu andıran, insan boyutundaki gri toz tabakasını görebiliyorlardı.

“Sanırım bir zamanlar bu bir adamdı,” diye mırıldandı Iyriklaunavan, herkesin düşüncesini dile getirerek.

“Öyle gibi ama onu orada tutan nedir?” diye sordu Folossan. “Elbette ki bu ağlar değil ama başka da bir şey göremiyorum.”

“O halde büyü olmalı,” dedi Nuressa isteksizce. Hepsi, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle baş sallayarak bu söyleneni onayladı.

“Bir tuzakta ya da bir büyücü düellosunda can vermiş biri,” dedi Amandarn sessizce. “Yoksa bizim gibi davetsiz misafirlere karşı bunca yıldır bekleyen bir hortlak ya da uyuyan bir muhafız mı?”

“Bu konuda riske giremeyiz,” dedi elf ona kabaca. “Pe-kala bir büyücü olabilecek bu kişi, şu an tam üzerimizde, kimsenin ondan saklanamayacağı bir yerde duruyor. Herkes geri çekilsin.”

Adı olmayan maceraperestler grubu dört farklı yöne doğru dağıldı, her bir üye odanın loş bir köşesine doğru geri çekildi. Folossan başka bir meşale çıkarmak için koca çantasını karıştırırken, Iyriklaunavan ellerini kaldırıp havada bir şey tutuyor gibi ellerini kavuşturdu, bir şeyler mırıldandı ve ellerini birbirinden ayırdı.

Elfin avuçlarında kör edici bir ışık belirdi ve ışık vızıldayan bir kılıç gibi karanlık boşluğu yarıdı. Ardından havada duran şeye çarpıp, bir toz yağmuru içerisinde onu yere indirdi.

Gri bir postu andıran tozlar kar taneleri gibi yere inerken, dört maceraperest de öksürüğe boğulup, gözlerini ve burunlarını silmeye çalışarak geriye doğru sendeledi.

Yakınlarda, birkaç yerde birden bir şeyler yanıp söndü. Sulanmış gözlerindeki tozu silmeye çabalayan dört maceraperest, girdap gibi dönen tozun içindeyken iki şeyi farketti: Havada asılı duran çizmeli ayaklar hâlâ aynı yerdeydi ve yanıp sönen ışıklar dört sütunda da bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

“Adam hareket ediyor!” diye bağırdı Iyriklaunavan birdenbire, yukarıya doğru işaret ederek. “Adam hareket ediyor! Ben...”

Elfin sözlerinin geri kalanı, zeminin gıcırtilarla ve güm-bürtülerle aniden sarsılmasıyla yitti gitti. Sütunların üzerinde aşağıya doğru kayan ışıklar iyice parladı ve gergin bir şekilde havaya kaldırılmış dört silahtan geriye yansıdı. Sütunların taş yüzeyleri yere düşerek, geride sütunların boyu kadar uzanan boşluklar bıraktı.

Parıltılı ışıklar söndü. Bir şeyler o boşlukları doldurmuştu. Sönmekte olan meşalenin yakut renginde korları dışında bir ışık kaynağı kalmadı. Folossan yere atlayarak meşaleyi aldı ve alevlenmesi için hızlı bir şekilde üflemeğe başladı. Toz ve duman yüzünden, aldığı her nefeste öksürse de üflemeğe devam etti. Yeni bir meşaleyi eski meşaleye değdirdi ve birbirlerine dokundukları noktaya bir daha üfledi.

Diğerleri merakla sütunlarda yerden tavana kadar uzanan kanalları neyin doldurduğuna bakıyordu. Kanallarda bir cesedin üzerindeki kurtçuklar gibi kıvranan şey, soluk renkli ve parıltılıydı. Tıpkı salçanın içinde beliren pirinç taneleri gibi bazı yerleri beyaz, bazı yerleri kahverengi ile gri karı-

şımı bir tondaydı. Bu şey, dışarıya doğru uzanıyor, sanki uzun süren bir mahkumiyetin ardından esneyip, geriniyordu.

Yeni meşale alev aldı ve Nuressa bu yeni ışık kaynağında görmesi gerektiği kadarını gördü. "Lossum... Uzaklaş oradan!" diye bağırdı. "Hepiniz! Geri çekilin oradan. Hem de hemen!"

Kadın, o soluk deriyi açıkça görmüş ve yeşil-gri gözü seçebilmişti. Ve bir tane daha göz, sonra bir tane daha... Bu sanki garip uzantıların ucundaki gözlerden oluşan bir ormandı.

Bunlar, tepelerindeki uzantıların ucunda çok sayıda göz olan, küre gibi bedenlerinde ise devasa tek bir göz taşıyan, havada uçan yaratıklardı. Ve Nuressa'nın bu tanıma uyan bildiği tek yaratık munzardı. Munzar, efsanelerde ölüm saçan Gaddar Göz olarak da bilinirdi. Diğerleri de aynı hikayeleri bildiklerinden, yere çökmeye başlamış tozun dumanın arasından kadına doğru koşturuyordu. Mezarı yağmalamak ve çuvallar dolusu hazine elde etmek fikri çoktan unutulmuştu.

Tabana kuvvet koşturan maceraperestlerin arkasında, gözlerin açıldığını ve hayata dönerek, etraftakilere odaklanmaya başladığını gördü Nuressa.

"Acele edin!" diye bağırdı. Bağıırken bir avuç dolusu toz yutmuştu ama bir daha bağırdı. "Acele edin. Yoksa öleceksiniz!"

Gözlerden birini birdenbire bir parıltı kapladı, sonra bir diğer gözü... Ve tozları yaran, onları dumanmış gibi ikiye bölen altın sarısı ışınlar, hızla kaçmakta olan Folossan'ın topuklarını ve Iyriklaunavan'ın hemen yanı başındaki duvarı yaktı. Dehşet içerisindeki Amandarn, hızla Nuressa'nın yanından geçti ve savaşı kadın delicesine kaçan arkadaşlarının önünü tıkamamak için kendisini duvara yasladı. Önce elf, sonra da cüce, küfürler eşliğinde, gürültüyle yanından geçti fakat Nuressa gözlerini sütunlardan ayırmadı. Dört

sütündaki tetikteki gözler şu anda ona doğru bakıyordu ve gözlerin çoğu parıltılar saçıyordu.

“Tanrılar aşkına,” dedi ve dehşet içerisinde kalakaldı. Ne olur, oraya bağlı olsunlar, ne olur onu takip edemesinler.

Gözlerden birinden çıkan yakut kırmızısı ışın ona doğru yöneldi ve Nuressa eğilirken, kılıcının kenarı boyunca kıvılcımlar çıktı. Aniden ısınan kılıç avcunu yaktı. Bir düzine altın sarısı ışın, tozun içinden mızrak gibi kendisine doğru gelirken, kılıcını arkaya, odadan dışarıya doğru attı. Bir şey gök gürültüsünü andıran bir sesle sol kulağının yakınında patlarken, kılıcı attığı yöne doğru dalışa geçti. Arkasından taşlar hızla, şağanak bir yağmur gibi yağıyordu.

* * * * *

Havada durmak, çizmelerinin altında taş gibi katı ya da çimen gibi yumuşak bir cismin olmaması tuhaf bir duyguydu. Kuru ve tozlu karanlıkta... Mystra'nın tatlı öpücükleri aşkına, neredeydi?

Etrafında bir nehir gibi akan anıları, şu anda onun çağrısına yanıt vermiyordu, delirecek gibiydi. Kollarında ve bacaklarında karıncalanma hissetti. Az önce çok büyük bir güç, sertçe ona çarpmıştı. Kendisine doğru bir büyü fırlatılmış olmalıydı. O halde yakınlarda bir düşman vardı.

Uzun zamandan beri kuru ve hareketsiz olan gözleri, göz çukurlarında dönemiyordu, bu yüzden kafasını döndürmek zorunda kaldı. Boynu tutulmuştu, bu nedenle omuzlarını döndürerek, bütün vücudunu çevirdi. Duvarlar yavaş yavaş gözlerinin önünden geçmeye başladı ve üzerinden toz demetleri, ipler ve kocaman toprak parçaları döküldü.

Duvarlar gözlerinin önünden geçiyordu. Aşağı batıyor, havadan yere doğru iniyor, kurtuluyordu. Neyden kurtuluyordu?

Akıllılık etmiş, tuzaklardan ve burayı koruyan büyülerden sakınmak için havada yürümüşü. Buna rağmen bir şey onu burada kapana kısırmıştı. Bir şey onu havada yakalayıp mengene gibi tutmuş ve karanlıkta hareketsiz kılmıştı.

Çok uzun zaman geçmiş olmalıydı.

Ancak bir şey büyümlü tuzağı parçalamış, onu uyandırmıştı. Yalnız değildi ve istese de istemese de bir şeye doğru gidiyordu. Neye doğru?

Vücudunu gererek sağa sola döndüğünde bir takım gözlerin her kendisine doğru baktığını gördü. Onun düşüşünü izlerken yavaşça dans eden ve zarafetle sallanan, soluk renkli uzantıların üzerinde kümelenmiş, parıltılar saçan, kötü niyetli gözler...

Garip bir tür munzar mı? Hayır, bazı uzantılar diğerlerinden daha koyu, daha kalın, ya da daha büyüktü. Evet, bunlar munzarların göz uzantılarıydı ama bir çok farklı munzardan çıkıyorlardı. Gözlerdeki o parıltılar bela demekti.

Hâlâ tuhaf hissediyordu, sanki parçalara ayrılmıştı. Yalnızca silik anılarda kalmıştı Seçilmiş Kişi Elminster. En azından hâlâ, Cümle Sihrin Hanımı Mystra'nın bir Seçilmişiydi. Tanrıçanın ağzından kendi ağzına akan, her santimetresini yakan, burnundan ve kulaklarından ve parmaklarının ucundan çıkan gümüşü ateşin sıcaklığı ve saf gücü... Ah, o yok muydu!

Işık yandı ve parıldadı. Elminster yepyeni bir acı hissetti. Kuru boğazı haykırmak için çabaladı, elleri kontrolsüzce havayı pençeledi, bağırsakları yanıyor gibiydi ama yine de hafif ve özgürdü.

Aşağıya baktı ve gümüş renkli bir ateşin onun etrafında köpürdüğünü ve guruldandığını gördü. Bu ateş, hiç durmadan karnından boşalıyor ve karnına bağlı kanlı bir ipin – tahminen dökülmüş bağırsaklarının– üzerinden aşağı kayıyordu. Yeni bir ateş parladı; yakıcı bir acı ve cızırtı, saçlarını ve başının sağ tarafı ile birlikte kulağının bir ucunu kaybettiğinin işaretiydi.

Öfke onu ele geçirdi ve Elminster havayı yaran gümüş bir yalım fırlattı. Bu yalım, yoluna çıkan bir grup büyümlü ışını parçalayıp dağıttı ve oynaşan uzantılara kadar vardı.

Uzantıların ucundaki gözler beyhude bir çabayla ışıklar çıkardı, parıldadı, kıvrandı ama göz yaşlarını sel edip, eriyip gitti. Elminster onların yok olmasını izleyerek zaman kaybetmek yerine, bir diğer sütuna döndü ve onun üzerindeki göz uzantılarını da tepeden tırnağa yaktı.

Bu kopmuş göz uzantılarını ne tür bir büyüünün koruduğunu bilmiyordu ama ne olursa olsun Mystra'nın alevleri bütün büyülere ve ister canlı olsun ister hortlak, bütün bedenlere tesir edebilirdi. Elminster bir diğer öfkeli göz sütununu yakmak için döndü. Hâlâ aşağı batıyor, bağırsakları hâlâ karnından dışarıya sarkıyordu ve gümüş renkli yalımı her fırlatışında ona cevap olarak sütunların arkasında bir şey parlıyordu. Gözlerden çıkan ölümcül ışınlar artık kararlı bir şekilde kendisine doğru geliyor ama Mystra'nın ilahi ateşini geçemiyordu. Yapılan büyülerin öfkeli çatırtısı ve dev dalgaların gümbürtüsünü andıran gürültüsü, odada şiddetli bir fırtına gibi esiyor, büyücünün uzun zamandır kullanılmayan uzuvlarını sarsıyordu.

Son göz sütunu da karardı ve El'in zemindeki çinileri ıslatan kanına benzer, koyu renkli çamurumsu bir sıvı akıtarak yere düşüp öldü. Çizmelerinin topukları en sonunda basacak sert bir yüzey bulduğunda, iç organlarını yakalamış, gümüş alevlerle parıldayan elleri ile onları içeriye tıkmaya çalışıyordu. Bedeninde akan ilahi güce rağmen kendisini kötü ve halsiz hissediyordu. Ayağını basmadan önce, bütün dengesini kaybederek sendeledi, neredeyse yere düşüyordu. Etrafında girdap gibi dönen tozlar, gümüş renkli ateşle karşılaşınca öfkeyle çatırdadı. Sütunların arkasında, bir türbeye benzer bir şey belirdi. Bu yapıya giden merdivenlerin her basamağına ve merdivenlerin vardıgı lahde rünler kazınmıştı. Bu rünler, Mystra'nın ateşinin her bir kükremesini taklit ederek, pırıl pırıl bir alevle çıkartılar çıkartarak yanıyordu. Acıyla nefesi kesilirken El, kalan son birkaç parıltılı göze aldırmayarak, bütün gücünü vücudunun ortasındaki büyük yarayı iyileştirmeye yöneltti. Etrafında dolanan gümüş alevin, nazarlı gözlerin büyülerini yakalayıp

etkisiz hale getireceğini umuyordu. Aşağıya doğru iniş sırasında kanı kara bir yağmur gibi yer döşemelerinin üzerine yağmıştı, içinin boşaldığını ve yırtıldığını hissediyordu. Athalantar'ın son büyücüsü, sözlerle ifade edemediği bir öfke ve kararlılıkla hırladı.

Bedeninde saklanan gümüş alevler sönüp, kendini yenilemek üzere kalbinin etrafına dolanarak geri çekilmeden önce, kendisini tek parça haline getirmeli ve buradan çıkmalıydı. Onu daha önce tuzağa düşüren şey her ne ise, oyalandığı takdirde bunu bir kez daha başarabilirdi ve şu anda çektiği acıya sadece tek bir uzantının ucundaki gözden çıkan ışın saldırısı neden olmuştu. Yavaşça döndü, titreyen parmaklarının arasını yalayan gümüş alevlerle eğildi ve gün ışığının geldiği yere doğru sendeleyerek ilerlerken, eliyle karnına bastırıp iç organlarının dışarı çıkmasına engel oldu.

Gözler, açgözlülükle yeniden ışınlar saçarak Elminster'ın yere sürtünen çizmelerinin birkaç santim arkasındaki yer döşemelerini kavurdu. Elminster, büyük yarasının son kısmını da kapatarak, hızla arkasına döndü ve gümüş renkli alevden bir duvar çekerek, kendisini saldırılardan korudu.

Aynı anda arkasında, görünmeyen, hayatta kalabilmiş gözlerin her biri gücünü yitirdi ve karardı. Bir sonraki anda, mezarın üzerindeki yazılar düzenli ve giderek güçlenen bir parlaklık kazandı. Ufak parıltılar mezarın üzerindeki metal perdenin ortasında parıldadı ve meraklı ama heyecanlı örümcekler gibi metal perdeye çıkıp inerek güçlendi.

Kendisini bekleyen ışığa çıkan Elminster, gün ışığının göz kamaştırıcı parıltısına bakarak gözlerini kırptırırken, birilerinin oklarla veya kılıçlarla her an kendisine saldırabileceğini düşünüyordu. Bunun yerine sadece bir duvarın kalıntısının üzerinden kendisine doğru bakan dört tane korkmuş yüz gördü.

Onlara seslenmeye çalıştı ama ağzından çıkan tek ses kuru bir hırıltı oldu. El öksürdü, tekrar denedi ve sadece hıçkırığa benzer bir ses çıkartmayı başarabildi.

Duvarın arkasındaki elf, büyü yapmak istercesine elini kaldırdı fakat yanındaki cüce ve diğer adam o eli kenara itti. Bunu ateşli bir tartışma ve mücadele izledi.

El gözlerini dördüncü maceraperestin üzerine dikti. Yıldırım çarpmış gibi yamulmuş dev bir kılıç taşıyan ve temkinle kendisine bakan kadına seslenmeyi başardı: “Hangi yıldayız?”

“Kayıp Kılıç Yılı, Mirtul ayı başları,” diye ona seslendi kadın. Adamın yüzünde bitkin bir ifade ile öylece durduğunu, söyleneni anlamadığını görünce ekledi: “Vadi takvimine göre, yedi yüz elli dokuz yılı oluyor.”

Elminster, sendeleyerek yakınlardaki bir sütuna yaslandı ve müteşekkire bir şekilde kadına el salladı.

Netheril’in en güçlü başbüyücülerinin nasıl öldüğünü öğrenmek üzere bu mezarı araştırmaya çıkmıştı. Bu bir asır önce miydi? Sinsi bir büyümlü tuzak onu o kadar zekice yakalamıştı ki, komaya girdiğinin farkına bile varamamıştı. Görünen o ki, yıllar boyu donmuş bir halde tavana yakın bir yerde asılı kalmıştı. Güçlü Elminster, Mystra’nın Seçilmiş, Myth Drannor’un armathoru ve Athalantar Prensi havada asılı kalmış, örümcek ağlarına iyi bir başlangıç noktası görevi görmüş, toz ve ağdan oluşan kalın bir pelerine bürünmüştü.

Dikkatsiz ahmak. Acaba bin yıl ya da daha fazla yaşasam dahi bu hiç değişmeyecek mi, diye düşündü burnu kemerli büyücü.

Belki de değişmeyecek. Ah, neyse, en azından bir ahmak olduğunu biliyordu. Çoğu büyücü bu kadarını bile beceremezdi. El derin bir nefes aldı, elfin ona doğru baktığını ve bir kez daha ellerini kaldırdığını gördüğünde, sütunun arkasına saklandı ve hafızasını topladı. Hafızasında hala büyü vardı ve bir tanesi tam işine yarayacak gibiydi. Göreceği yeni bir dünya ve öğreneceği koca bir tarih vardı.

“Mystra, beni bağışla,” dedi yüksek sesle, büyüyü çağırarak.

Mystra'dan bir cevap gelmedi ama büyü olması gerektiği gibi çalıştı ve onu mavi sislerden, gümüş renkli köpüklerden oluşan bir girdabın içine çekerek, başka bir yere götürdü.

Aniden, sütunun arkasındaki adam ortadan kaybolmuştu.

"Onu halledebilirdim!" diye lanet okudu Iyriklaunavan. "Sadece birkaç saniye daha dursaydı, ben..."

"Bizi tam burada, bir büyü düellosunun ortasında öldürebilirdin," diye tısladı Amandarn. "Buradan uzaklaşmamız gerekmez mi? O adam onu bulduğumuz durumdan kendini kurtardı, sütunlardan o gözler filizlendi... Orada kim bilir daha neler uyanıyor?"

Folossan gözlerini çevirdi ve şöyle dedi, "Doğru mu duyuyorum? Bir hırsız, hazineleri bırakıp gidiyor mu?"

Serveti yeniden dağıtan kişi ona soğuk bir bakış attı. "Buna şu şekilde bak," diye yanıt verdi. "Hayatta kalmak için, muhtemel ölümden kaçıyorum".

Cüce, sessizce yanında duran savaşçı kadına baktı.

"Nessa?"

Kadın derin, pişmanlık dolu bir şekilde iç çekti, sonra canlandı. "Kaçıyoruz, hem de bu dağınık taşların arasında ne kadar yüksek bir hızla kaçabilirsek. Gelin! Hemen!" Kararmış bir zırhın içindeki dev gibi kadın savaşçı arkasını döndü, sütunların ve çökmüş duvarların kirişlerinin arasında ilerlemeye başladı.

Elf büyücü, karanlıkta bir elini havaya doğru savurarak itiraz etti: "Ama yirmi yıldır gördüğüm neredeyse en güçlü büyüden sadece yirmi adım ötedeyiz."

Nuressa döndü, ellerini beline koyarak sertçe, "Kehanetim şu: Burada biraz daha oyalanırsan, bu gördüğün sadece en güçlü büyü değil, aynı zamanda son güçlü büyü olacak, Iyrik. Hava kararmadan önce, henüz gidebilecek durumdayken gidelim," dedi.

Bir kez daha arkasını döndü. Folossan ve Amandarn geride bıraktıkları hole doğru üzüntülü bakışlar attılar, yine de onu takip ettiler.

Kestane renkli cüppenin içindeki elf lanet okudu, sanki mezara dönecekmiş gibi duvarın sonundan o yana doğru istekli bir adım attı, sonra geri dönerek yol arkadaşlarını takip etti. Birkaç adım sonra durdu ve arkasına baktı.

İç çekti ve yoluna devam etti. Onu takip etmek üzere mezardan çıkan şeyi asla göremedi.

* * * * *

İkinci meşale de sönmüştü. Bunu takip eden zifiri karanlıkta, mezarın basamaklarındaki rünler sunak mumları gibi parıldıadı. Basamaklara yakın bir yerlerden görünmez bir davuldan çıkıyormuş gibi ritmik bir gümbürtü geldi. Karanlık taş tabutun üzerindeki perdede yanıp sönen ve oynayan ışıklar çılgınca hareket etmeye başladı. Sonra kıvılcım yağmurlarına dönüşüp taş mezarı yıkadılar. Onlarla birlikte bir sis gibi, bir tutam duman gibi bir şey yükseldi ve coşkulu bir ilahiye benzer boğuk bir yankılanma gümbürtüye kısa bir süre için eşlik etti.

Yazılar göz kamaştırıcı bir parıltıyla yandı, söndü, neredeyse gözleri kör edecek bir parıltıyla parladı. Sonra aniden sönerek, her şeyi karanlık ve sessizlik içerisinde bıraktı.

Eğer mezarda birisi olsaydı, meşalenin kor alevinde tabutun devasa kapağının tabutun tam üzerinde havada asılı durduğunu görebilecekti. Kapakla tabutun arasındaki boşluktan bir şey çıktı ve odada girdap gibi döndü.

Bu bir bedenden çok bir rüzgarı, bir varlıktan çok bir gölgeyi andırıyordu. Soğuk, ürpertici bir hortum gibi kendini topladı ve gün ışığının geldiği yöne doğru bilinçli bir şekilde süzüldü. Bir süredir mezarda bulunan canlılar hâlâ yürüyebiliyordu. Bir süre daha...

1. BÖLÜM

GÖLGELERİN HANIMI

- BİR -

GECE YARISI YANAN ATEŞ

Azuth esrarengiz birisi olmaya devam ediyor. Bazen hayırsever, bazen acımasız, bazen her şeyi açıklamaya hevesli, bazen temkinli bir şekilde gizli... Başka bir deyişle, bildik bir büyücü.

Bilge Antam

Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi

Asa Yılı civarında basılmıştır

"Tempus, bizi koru!"

"Dua etmeyi boşver de kaçmaya bak aptal! Eğer acele etmezsen Tempus ancak kemiklerini koruyabilecek!"

Larando, tangırdayan çömlleklerle dolu sırt çantasını kenara ittirip diz hizasındaki eğreliotlarının arasından koşmaya başladı. Alçak duran bir dal miğferini kafasından çıkarttı ama onu almak için duraksamadı bile.

Larando'yu takip edeceğim derken nefesi kesilen Tempus rahibinin hafif uzamış sakallarının arasından ter damlıyordu. Ardelnar Trethtran, yorgunluktan tükenmişti, koşmaktan ciğerleri ve bacakları ağrıyordu. Ama henüz yere yığılmaya cesaret edemiyordu. Myth Drannor'un tuhaf kuleleri hâlâ dört bir yanlarındaydı. Tıpkı peşlerindeki iblisler gibi.

Ardelnar'ın solundaki ağaçların içinden derin, kaba bir kahkaha geldi. Bu kahkahayı sakallarından kan damlayan üç sakallı iblisin hücumu takip etti. Çıplaktılar, pullu derileri

kendi salgılarının yanı sıra, kurbanlarının kanıyla parlıyordu. Kara gözleri neşeyle dolmuştu. İblisler, oyun peşinde orklar gibi sıçrayarak ilerlerken, geniş omuzları dalgalanıyor ve bir yarasaninkini andıran kulakları, kırbaç misali hızla hareket eden upuzun kuyrukları coşkuyla sallanıyordu. Parçaladıkları talihsiz bir maceraperestin kanlı uzuvlarını fırlatıp attılar ve Ardelnar'ın anlamadığına memnun olduğu bir dilde coşkulu espriler ve böbürlenmeler ile Larando'nun peşine düştüler. Ulumalar ve kahkaha sesleri ile ağzı testere misali, diş diş, ağır mı ağır kılıçlarını sanki birer oyuncakmış gibi salladılar. Kan dökmeleri için sadece birkaç saniye geçmesi yeterli oldu. Kurnazca savrulmuş ve delicesine güçlü bir darbeye kollarından biri bedeninden ayrılıp, uçarak ondan uzaklaşırken Larando canhıraş bir çığlık attı.

Diğeriyle yarış eden sakallı iblis o kadar da hünerli değildi, savaşçının öteki kolu omzundan kopmamış, birkaç et parçasıyla bedenine tutturulmuşçasına aşağı sarkıyordu. Larando inleyip yere yığıldığında, iblislerin ikisi testere dişli kılıçlarını tıpkı bir beşik gibi onu kaldırmak için kullandı ve onu beraberlerinde götürdüler. Böylece savaşçının iç organlarına dış dünyayı görme fırsatı sağlama arzusundaki üçüncü sakallı iblis işi ele aldı.

Ardelnar başka bir yöne doğru kaçarken, Larando'nun başı aldığı sert darbelerle sallanıyordu. Rahibin, arkadaşının olduğu yöne son kez bakınca gördüğü şey kanatlı güzel bir kadındı. Hayır, bu bir iblis, bir erinysti. Ve dişi iblis sıkı sıkıya kavradığı orağıyla ağaçlardan aşağıya doğru süzülüyordu.

Kuşandığı korkunç görünüşlü zırhın örtmediği yerlerde göze çarpan, solgun, ince ve endamlı bedeninin üstünde gri tüylü dev kanatları çırpınıyordu. Dişi iblis beklenti içerisinde dudaklarını yaladı. Sonuna kadar açılmış ağzının suyu akıyordu. Husumetle çatılan kara kaşlar sevinçle yay şeklini aldı ve kanlı ödülünü alarak uçmaya devam etti. Hayal kırıklığı içerisinde inleyerek, dişi iblisin arkasından bakan

sakallı iblislerin üzerine şiddetle sarsılan başsız cesedin kanları dökölüyordu.

“Tempus yalvarırım korkumu mazur gör,” diye kekeleyi başardı Ardelnar. Kanı çekilmiş dudakları tir tir titriyordu. Kismamaya çalışıp, kaçmaya devam ediyordu. Buraya gelmek bir hataydı, hem de hepsinin hayatlarına mal olacağa benzer bir hata.

Vaktiyle Ezgi Şehri diye bilinen yer hazinelerle dolu bir sandık değil, iblislerin av sahasıydı. Bu sadist yaratıklar saklanarak maceracıların aralarına girmelerine ve şehrin yıkıntılarında dolaşmalarına izin veriyorlardı. Sonra işgalcileri tuzağa düşürüyorlar ve onları bu av oyununda öldürerek eğleniyorlardı.

Bu tür gaddarlık hikayeleri maceraperestlerin bir araya geldikleri tavernalarda anlatılırdı. İşte bu yüzden, ünlü ve birbirinden oldukça bağımsız üç maceraperest grubu tedirgin bir biçimde bir anlaşma yaparak Myth Drannor'a birlikte gelmişlerdi. Elbette yedi büyücü, ki ikisi kayda değer başbüyücülerdi, birkaç kayış kanatlıyla başa çıkabilirdi.

Bu büyücülerin çoğu ya çoktan ölmüş ya da iblislerin daha sonra eğlenmeleri için gözleri ve dilleri dışarıya çıkarılmış bir halde ortalıkta bırakılmıştı. Eğlencelerine hepimiz ölünce devam edecekler, diye düşündü iyice karamsarlığa kapılmış Ardelnar. Derken yere düşmüş bir heykele takıldı, geriye doğru birkaç adım sendeledi, bir bahçe çeşmesinin parçalanmış, otlarla kaplı kalıntılarının üzerine düştü.

Evet ya, hazine bulmuşlardı. Koruyucu büyüleri son birkaç parıltıyla sönen mumyalanmış bir elf cesedinin göğsünden koparttığı iki avuç dolusu mücevherle (safirler ve birkaç yakut) doluydu kemerindeki kese. O mezarda yalnız başına dolaşan bir erinyse denk gelmişler ve rahatlıkla canavarı haklamışlardı. Kanatları kanlı bir tüy yağmuruyla kopunca, dişi iblis tıslamış, tükürmüş ama bir düzine maceracının kılıçları karşısında fazla dayanamamıştı. Ardelnar iblisin öpülesi ağzından ve koyu renkli uzuvlarından dumanlar saçarak dökülen kanı hâlâ unutamiyordu.

O olaydan sonra henüz çok zaman geçmemişti ki kapana kısılmışlardı ve dört bir yandan şeytani bir zevkle onları izleyen iblisler belirmişti. Maceraperestler soğuk, acımasız kahkahaların eşliğinde dört bir yana kaçışmaya başlamıştı. Kıyım başlamıştı.

Arada sırada, erinysleri tekrar görüyordu. Dördü alçaktan uçarak süzülüyordu. Ardelnar korkuyla eğildi ama çıplak, güzel ve ölümcül tapınak bakireleri gibi kıkırdarak sağına doğru uçan yaratıkların kendisini önemsemediklerini fark etti. O dev gri tüylü kanatları olmasa, koyu tenli Tashalar yöresi kadınlarına benziyorlardı. Bu dört erinys, kendisini bu iblislerle dolu harabelerden çıkartabileceğini umduğu büyücünün peşine düşmüşlerdi. Klargathan Srior, buraya gelen büyücüler içinde en beceriklisi, aynı zamanda da en kibirlisi olan, uzun boylu, gür sakallı bir güneyliydi.

Ardelnar'ın sağında yorgun argın koşan büyücünün kibirinden eser kalmamıştı. Daha hızlı koşabilmek için cüppesini kesmiş, bu sırada açtığı kesiklerden süzülen kanlar kıllı bacaklarını lekelemişti. Altın küpeleri ter nehirlerinin içinde sallanıyordu ve durmadan sıraladığı küfürler büyücünün hayatının kaçışına eşlik ediyordu. Elllerinde jilet gibi keskin hançerleri bulunan erinysler süzülerek Klargathan'a farklı açılardan yaklaştılar. Kahkahalarında ve acımasız gözlerinde cinayet değil, eğlence vardı.

Nefes nefese kalan büyücü durdu ve onlara doğru döndü. "Rahip!" diye böğürdü, kemerinden çıkardığı ufak bir sopa kendi kendine büyüyerek bir asaya dönüştü. "Tempus aşkına, bana yardım et!"

Ardelnar neredeyse kaçacaktı, adamın ölümüyle zaman kazanmak geçmişti aklından ama Klargathan'ın büyüleri olmadan bu derin ve sonsuz korulukta hiç şansı yoktu; her ikisi de bunun farkındaydı. Aynı zamanda her ikisi de kaçmak zorunda oldukları gerçeğinin, Amansız Tempus'a hizmet etmekten daha ağır bastığının farkındaydı. Bunun utancı Ardelnar'ın kalbini kemiren soğuk bir kurtçuk gibiy-

di. Ne var ki şu an kara kara düşünmek veya bahane uydurmak zamanı değildi.

Yarı yolda yutkundu, son sürat büyücüye doğru koşarken neredeyse ormanın zemininde yer yer beliren eski kemiklere insan kemiklerine- takılıp düşüyordu. Bir an için koşarken tekmelediği çenesiz bir kafatasının yuvarlandığını gördü.

Klargathan çaresizliğin verdiği kuvvetle asasını başının üzerinde çeviriyor, sırttan erinyslerden biri yüzünü yarmadan ya da silahını elinden almadan, onlara darbe indirmeye çalışıyordu. Köpekbalıkları gibi adamın çevresinde dolaşıyorlar, silahlarıyla kıyafetlerini kesmeye çalışıyorlardı. Bir omuzu daha şimdiden çıplak kalmış, aldığı hançer yarasından akan kanlarla ıslanmıştı.

Havada dönen sopanın ve çırpınan kanatların yarattığı kargaşanın arasında, büyücünün gözleri rahibin gözlerini yakaladı. "Biraz..." diye inledi güneyli, "...zamana ihtiyacım var!"

Ardelnar anladığını belirtmek için başını salladı ve kendi miğferini çıkartarak erinyslerden birinin kanadına çarptı. İblis yana savrulurken, rahip kemerinden savaş çekicini alıp, kadının güzel yüzüne sertçe indirdi. Her yana kan fışkırdı ve iblis çığlığı bastı. Sonra önünü görmeden uçarak kendisini bekleyen bir ağaca çarparken, üç arkadaşı çığlıklar ve pençeler atan bir bulut gibi Ardelnar'a doğru dalışa geçti. Miğferi birinin yüzüne yapıştırdı ve iblisin göğüsleri omzunu yalarken, onun süzülen bedeninin altında diğer ikisinin hançerlerinden korundu. Erinysler, neyi kestiklerine aldırmaksınız, hem iblise hem de rahibe doğru darbeler indirmeye başladılar ama Ardelnar eğildi ve çığlıklar atan son iki dişi iblisin arasında kalmamak için yerde taklalar atmaya başladı. Yere çakılmış iblisin delinmiş böğründen siyah dumanlarla beraber kan fışkırırken, Klargathan da aceleyle büyü sözler mırıldanmaya başladı.

Kalan iki dişi iblis bu beklenmedik derecede dayanıklı çıkan iki insana doğru dalışa geçmek üzere havalanırken, Ardelnar ise Myth Drannor'un otlarla kaplı, yıkıntı halinde-

ki burçlarına doğru bir bakış attı. Daha da çok iblis geliyordu: sakallı iblisler ve bedenlerinden sivri kemikler fişkıran kancalı iblisler. Dövüşemeyecekleri ya da kaçamayacakları kadar çok sayıda mahlukat, yüzlerinde kana susamış bir ifadeyle kuyruklarını savura savura onlara doğru koşturuyordu. Eğreliotu kaplı bu yer mezarları olacaktı.

“Tempus, bu son savaş senin şanın için!” diye bağırdı yüksek sesle ve kanlı çekicini havaya kaldırdı. “Beni hizmetine layık kıl, darbelerimi hızlandır, beni dikkatli, çevik ve maharetli kıl!”

Erinyslerden biri hançeriyle onun çekicini yana ittirdi ve kıs kıs gülerek kulağının yanından uçup geçerken eğilerek, “Vay vay... Daha başka?” dedi.

Dişi iblisin fısıltıları, şehvetli bir vaat doluydu. Bu alay Ardelnar’ı hayatında hiçbir şeye kızmadığı kadar kızdırdı. İblisin peşine düştü, kendisini neredeyse diğer erinysin saldırısına karşı tamamen savunmasız bırakmıştı ki, iblis Klargathan’ın büyüünün ilk kurbanı oldu.

Yakınlardaki eğreliotlarının içinden dev bir yılanbalığına benzeyen, siyah, yapışkan sarmallar peyda oldu ve inanılmaz bir hızla havaya doğru yükseldi. Bu sarmallar havada irtifa kazandıkça, ağaç köklerine ve bunlardan bir anda biten ağaç dallarına benzemeye başladılar.

Dallardan biri Ardelnar’a saldırmak üzere olan erinysin boğazına dolanırken, diğeri de ayak bileğine dolandı. Dişi iblis kanatlarını çırpınca iki erinysin etrafına dolanmış kara ağaca doğru savruldu. Bu tüyler ürpertici büyü ağacı, iblislerin bedenlerinden kanlarını ve iç organlarını göz açıp kapayıncaya dek emdi.

Ağacın dallarına dolanmış bir halde uçmaya çalışan dişi iblis, kan emdikçe kalınlaşan ağacın gövdesine çarptı. Kafası kırılmış, yana doğru yatmıştı ve bir daha kılmıdayamadı.

Ağaç dallarının inanılmaz hızla erinyslerin vücutlarını sardığını gören Ardelnar, “Savaş Tanrısı adına, ne büyü

ama!” diye bağırdı hayretle. Erinyslere dolanmış bir çok ağaç dalı vardı ve şu anda, dördüncü dişi iblisin etrafını sarıyorlardı. İblisin korku dolu, çılgınca mücadelesine rağmen, dallar kanatlarını yakaladı ve onu yavaşça aşağıya doğru çekti. Tempus rahibi güldü ve çekicini havaya kaldırarak büyücüyü selamladı.

Klargathan hafifçe gülümsedi. “Bu yeterli olmayacak,” dedi üzüntülü bir şekilde, “ve bunun gibi bir büyüm daha yok. Birkaç mücevher ve elf işi ucuz pırlanta uğruna öleceğiz.”

Koşarak yaklaşan iblisler artık neredeyse yanlarına varmıştı. Ardelnar kaçmak için döndü ama güneyli başını salladı. “Ben kaçmıyorum,” dedi. “En azından ağacım arkadan saldırmalarına engel olur.”

Yüz hatları ani bir umutla parıldadı ve ekledi, “Yanında hiç safir var mı?”

Ardelnar para kesesini yırtarak açtı ve içindekileri büyücünün eline boşalttı. “Burada bir düzine kadar olmalı,” dedi hevesle, artık Klargathan’ın ellerindeki safir olmayan her şeyi yere attırmış olmasına içerlemiyordu.

Güneyli bir kolunu rahibin omzuna attı ve onu sertçe kendisine doğru çekti. “Her halükarda burada öleceğiz,” dedi, şaşkın rahibin dudaklarına sert bir öpücük kondurarak, “ama en azından birkaç iblisi etrafımızda tüten kemik yığınının çevireceğiz.” Ardelnar’ın yüz ifadesi karşısında sırtıttı ve ekledi, “Öpücük karım için, eğer bir kez daha dua etmeye vaktin olursa, Tempus’a öpücüğü benim için karıma iletmesini söyle. Lütfen, iblisleri bir kez daha benden uzakta tut.”

Başka bir şey söylemeden çömeldi ve Ardelnar bir eliyle savaş çekicini sıkıca kavrarken diğer eline de beline taktığı ufak gürzünü aldı ve durmadan kalınlaşan siyah dallar üzerlerinde dolaşıp onları korurken, büyücünün önünde yerini aldı.

Ağaç büyüyordu ama çok sayıda sakallı iblisin kılıç darbelerine dayanamıyordu. Korkunç taş heykellere benzeyen, omurgalarından dikenler fişkıran sulp iblisleri kanatlarını kapatıp, dikenli kuyruklarını düz tutarak, ağacın dalları arasındaki tünele benzer açıklıktan geçtiler ve mutluluğu – hayır, tatmin duygusunu– bulan rahibin karşısına dikildiler. Rahip, burada ölecekti ama iyi bir şekilde ölecekti. Varsın olsun.

“Teşekkürler, Tempus,” dedi, Savaş Tanrısı’nın alması için Klargathan’ın verdiği öpücüğü havaya doğru üfleyerek. “Bu son ibadetim seni mutlu kılsın.”

Savaş çekici havaya savruldu ve aşağıya doğru indi. Dikenli sulp iblislerinin pençeleri kolunu yararken, onları gürzüyle yana savurdu ama kendisine doğru yüklenen beş iblisin gücü karşısında geriye doğru sendeledi. “Acele et, büyücü!” diye hırladı, pençeli uzuvların altında ezilmemeye çalışarak.

“Zaten ediyorum,” diye sakın bir şekilde yanıt verdi Klargathan, Ardelnar’ı dirseği ile dürttü ve elindeki safiri fırlattı. Safir, ağaç dallarının oluşturduğu tünel boyunca uçtu ve yere düşünce korkunç bir yıldırım belirdi.

Büyücünün elinde tuttuğu bir mücevherden diğerine doğru yıldırımlar atladı ve bir kez değil defalarca ileri geri gidip gelerek çatırtıyla iblisleri kavurdu. Vücutlarındaki bütün tüyler son haddine kadar dikelmesine rağmen, ne büyücü ne de rahip büyüden herhangi bir zarar görmedi.

Ardelnar’ın hemen yanı başındaki iblis de yıldırımdan korunmuştu fakat Klargathan ileriye doğru bir adım atarak gümüş ağızlı hançerini köküne kadar iblisin gözüne soktu, sonra hançeri çıkartıp bu sefer de iblisin öbür gözüne daldırdı. Yıldırımın içindeki iblisler dans ediyordu adeta. Yıldırımlar bir ileri bir geri giderken etleri kararıyor, gözleri cazırdıyordu. Uzun dikenlerle kaplı, sivri kafalı kancalı iblislerden birinin titreyen omuzları her kasılışında çarptığı dalları koparıyordu. Sonra bu yaratık yığılıp Ardelnar’ın ayaklarının dibine devrildi.

Büyü, ortaya çıktığı gibi aniden sona erdi ve geride elini sallayan ve avcundan tüten dumanları üfleyen Klargathan kaldı. “Güzel, mücevherler büyükmüş,” dedi kederli bir gülümsemeyle, “ve daha hâlâ kullanacak mücevherimiz var.”

“Kaçıyor muyuz?” diye sordu Ardelnar ve onlara doğru bakan, havadaki bir çift erinysi görünce ekledi, “Yoksa burada sabırla bekleyecek miyiz?”

Diğer kanatlı dişi iblis grubu kan ter içerisinde, kendilerinden büyük, kırık bir elf heykelini taşıyordu. Kabaca nişan alarak heykeli bıraktılar. Kaliteli Myth Drannor taşı birbirine dolanmış ağaç dallarının arasından geçti ve yana doğru atlamalarına rağmen her iki adamı da yere yıktı. Ayağa kalktıklarında, düşen heykelin ağaç dallarının ortasında bir delik açtığını ve dikenli sulp iblislerinin bu deliğin etrafında uçmaya başladıklarını gördüler.

Güneyli omzunu silkti. “İki şekilde de öleceğiz,” dedi. “Hareket etmek iki taraf için de daha eğlenceli ama burada oyalanmak bize daha çok zaman kazandırır, ayrıca ölmeden önce daha çok kan akıtabiliriz. Myth Drannor’un harabeleğinde bu şekilde dans etmek yoktu hesapta ama artık idare edeceğiz.”

Ardelnar'ın buna yanıt olarak kopardığı kahkaha sanki bir deliye aitti. “Hadi gidelim,” diye önerdi. “Taş bir bloğun altında can çekişerek ölmek istemiyorum.”

Klargathan sırtıttı ve rahibin sırtını sıvazladı. “Pekala, öyle olsun!” dedi ve onu sertçe ittirdi. Şaşkın Ardelnar, kara dalların arasından –en azından onlardan bir zarar görmeden– kafa üstü yere çakılırken, az evvel durduğu yere yarım düzine sulp iblisi üşüştü. İblislerin son kuvvetleriyle savurduğu sivri uçlu yabalar da kolay kolay çıkmayacak biçimde yere saplandı.

“Koş!” diye haykırdı büyücü, tüneli göstererek. Ardelnar bu emre itaat etti ve bir köke takılıp düşmek üzereyken gürzüyle yerden destek alarak yeniden dengesini sağladı,

sonra hızla koşarak büyüyle meydana gelen ağaçtan uzaklaştı. Onun arkasındaki büyücü elindeki safiri sıkı sıkı tutarak, son sürat koşuyor ve arada bir de arkasını kolluyordu.

En yakınındaki sulp iblisinin kendisine doğru uzanan pençeleri neredeyse etine temas edecekken, Klargathan mücevheri kaldırdı ve tek bir söz mırıldandı. Mücevherden çıkan yıldırım iblisin boğazından içeri girdi.

Çırpınan gri bir heykel misali beden hem önden hem de arkadan gelen yıldırımlarla sarsıldı; çünkü büyücü heykelin yere düştüğü noktaya, iblislerin aşağıya doğru aktığı yere bir mücevher daha bırakmıştı. Kanla ıslanmış paçavralar koşmakta olan iki adamın arkasına düşüyordu. Ardelnar, geri kalan sulp iblislerinin arapsacı gibi etrafa dolanmış yıldırımların kısılcığında yuvarlanıp savrulduklarını gördü. Rahip, dev bir alacaağacın etrafından dolaşarak, yıkıntılardan uzaklaşan patikadaki büyücüyü izledi.

Ardelnar hızla koşarlarken büyücünün yere bir mücevher daha bıraktığını gördü. Önlerine çıkan ağaçların etrafından dolaşarak, yere düşmüş olanların üzerinden atlıyorlardı ve artık Myth Drannor şehrini saran derin ve sonsuz ormanın içinde, sakallı iblislerin arasındaydılar.

İleride, kaçmakta olan bir başka maceracının ölümünü gördüler. Sonra üstlerindeki karanlık dallardan aşağıya doğru savrulan dikenli bir kuyruk indi ve Klargathan'ı yere oturttu. Bir boynuzlu iblisin kamçısının ilk darbesi Ardelnar'ın uyuşmuş parmaklarından savaş çekicini aldı. İkinci kamçı darbesiyle onu koruması gereken zırha ve demir omuzluğa rağmen, Ardelnar'ın eti kemiği görünecek kadar açıldı. Rahip çaresizce yana doğru sendelerken, acı içinde kıvranıyordu. Bu aslında iyi bir şeydi, zira yere düşünce gelen ilk yıldırımdan uzaklaşmış oldu.

Yıldırım, pullarla kaplı dev boynuzlu iblise çarptı ve çığlıklar atan yaratığı yolun üzerinde bulunan kazıklı çukur tuzanın içine fırlattı. Vücuduna kazıklar giren yaratık daha da çaresizce, keskin bir çığlık attı, ta ki vücudundan kanlar

akan Klargathan üstüne atlayıp, gümüş ağızlı hançerini iblisin gözlerine batırana kadar. Kör olan o gözlerden duman şeklinde yaşlar boşanırken, büyücü de titreyen yarasa kanatlarının, uzun pençelerin ve sağa sola savrulan kuyruğun bulunduğu çukurdan güç bela çıktı ve inleyen Ardelnar'ı ayağa kaldırdı,.

"Yoldan değil, yolun yanından gitsek daha iyi olur," dedi Klargathan nefes nefese. "Sanırım yanında iyileştirici bir iksir getirmedin? Şu anda bir taneye ihtiyacın var."

"Demek o kadar berbat halim!" diye inledi rahip, sendeleyerek. "Korkarım iksirleri taşıyan ben değildim ama beni birkaç saniye koruyabilirsen..."

Ardelnar kendini iyileştirmek için büyü yapmaya başlarken, büyücü de kısa sopasını tekrar bir asaya dönüştürdü ve arkayı kollama görevini üstlendi. Klargathan arkasına dönünce boş yolda ileri geri giden son yıldırımın da kayboluşunu gördü.

Tekrar yola koyulduklarında rahip gitgide güçten kesilmeye başladı. İlerde görünen dik bir yamaç onları iki seçenekten birine zorluyordu: Ya yamacın etrafından dolaşacaklar ya da ağaç kaplı yamacı aşmaya çalışacaklardı. Ne var ki zaten peşlerindeki iblisler uçuyordu. Soluk soluğa kalmış Klargathan'ın yamacın etrafından dolaşmaya meyletmesi şaşırtıcı değildi. Ardelnar da tatillerini geçirmek için ta Aşağı Boyutlar'dan buraya gelen iblisleri daha ne kadar sürebileceklerini düşünerek, onu takip etti.

Bir ağacın yere düşmesiyle oluşmuş bir açıklığa geldiler ve Ardelnar aradığı yanıtı buldu. Ne yazık ki, bulduğu son yanıtı bu.

Klargathan yarım düzine boynuzlu iblisin pençeleri altında yere düştü. Son nefesinde bir avuç dolusu mücevheri havaya doğru fırlattı ve takip eden çılgın yıldırım sağanağında katillerini dört bir yana fırlatarak can verdi. Rahip onu gördü ve son kez coşkulu bir şekilde haykırdı. İblislerin pençeleri göğsünü yarıp, onu kendi kanında boğarken,

Ardelnar bu son mücadele öncesi kendini iyileştirdiğine mutlu oldu. En azından ölüme hazırlıklı gitmişti.

* * * * *

Mystra'ya ettiği son dua da tıpkı öncekiler gibi sağır edici bir sessizlikle yanıt bulmuştu. Kötü niyetli gözlerle dolu bir yeraltı mezarında uyanmasının üzerinden bir yıl geçmişti ama Elminster çok sevdiği tanrıçasından tek bir haber bile alamamıştı. Boş arazide, terk edilmiş bir tepenin üzerinde, yorgun bir halde pelerini omuzlarına sarıp, bulutlu gökyüzünün altında umutsuzca ve tek başına uykuya dalmadan önce, dizlerinin üzerine çöküp ağlamıştı. İşaret geldiğinde uyukluyordu. Birdenbire, uyuşmuş zihninde bir manzara belirdi. Daha önceden bildiği ve bilmediği bir tepenin üstünde duruyordu.

Burası Myth Drannor'un güneyinde ve biraz batısında yer alan, ormanla kaplı bir tepe olan Halidae Zirvesi'ydi. Daha önce burada bir iki kere bulunmuştu. O zamanlar koluna girmiş kahrkahr atan bir elf kızı, önünde ise yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı. Zihninde beliren manzarada bir elf kızı yoktu. Daha çok, zirvedeki ağaçlardan birini deviren ve orada burada ateşler saçarak, hatırladığı manzarayı lekeleyen bir şey vardı.

Buradan ertesi sabah, gecikmeden ayrılması gerektiğini biliyordu. Mystra'nın kendisinden ne istediğini bilmek zorundaydı; gerçi, bir şey istemesi bile şükredilecek bir şeydi. El belki de bininci kez Mystra'nın sessiz kalmasına üzüldü ve bunu hak etmek için ne yaptığını merak etti. Elbette ki bunun nedeni onun buyruklarına uyup, eski yerlerdeki gizli büyülerini ararken birkaç asırlık bir tuzağa düşmesi olamazdı.

Yine de, güçlerine sahipti ve bazıları eskisinden de kuvvetliydi. O halde Mystra'nın da gücü yerindeydi ve büyüüyü hâlâ o idare ediyordu. Neden sessiz kalıyor ve yüzünü ondan saklıyordu?

Ve o kim oluyordu da Mystra'nın ne yapıp ne yapmaması gerektiğini sorguluyordu?

Tıpkı diğer insanların yaptığı gibi tanrılara meydan okuyan bir adam... Ve bu meydan okumada diğerleriyle aynı başarıyı elde ediyor. El, yıldızların tanrılar arasında oynanan dev bir satranç oyununda hareket eden piyonlar olduğunu düşünerek uykuya daldı. Son gördüğü şey doğuya doğru kayan bir yıldızın –bu muhtemelen bir rüya değil, gerçektir– aniden ortaya çıkardığı titreşim izi oldu.

* * * * *

Halidae Zirvesi, tıpkı zihninde beliren görüntüsü gibi harap haldeydi. Elminster, yine tıpatıp zihninde gördüğü ağaca benzeyen bir ağacın yanına ısınlandı. Hafif bir meltem esiyordu ve tepenin üstünde tek başına duruyordu. Elminster mahvolmuş bayıra bir göz attı ve bir esinti kulaklarına atılan çığlıkları taşıdığı anda, göreceği üzüntü verici şeyi tahmin ederek, bakışlarını Myth Drannor yönüne kaydırды. Savaş çığlıklarıydı bunlar.

Hızla, Zirve'nin kenarına, mutlu günlerde şehrin manzarasının izlenebileceği yere koştu. Aşağıda, seyrelişmiş ormanda, ufak figürler sığıyor ve ölüyordu. Aşağı Boyutlar'dan canavarlar etrafta koşturuyor, insanlarsa onlardan kaçıyor. Orada burada kanatlı dişi iblisler uçuşuyordu. Aniden, dört bir yandan gelen yıldırımlar yaratıkların bir grubunu vurdu ve iblisleri çığlıklar içersinde etrafa savurdu. Başka türden iblisler aşağıda insanları öldürüyor, Elminster onları izlerken son bir maceracının bağırsaklarını döküyorlardı. Tek bir insan dahi kaçmasın diye, Zirve'nin eteklerinde, yerden yukarıda bir kapı –büyülü bir kapı– açıldı ve içinden iblisler akmaya başladı.

El, gözlerinde vahşî bir ifade ile kapıya baktı ve ellerini havaya kaldırdı. “Boyut kapısı ha?” diye seslendi göğe, “Bunu halledebilirim.” Bizzat Mystra'nın verdiği bir büyüyü yapmaya başladı ve parıltılar saçan büyüyü hâlâ yaratık kusmakta olan ağza doğru gönderdi.

Büyü enerjisi kapıyı tehditkar bir çatırtıyla yıkadı, kapıdan çıkan iblisler çığlık atıyor ve kükrüyordu. Ne var ki uzun bir süre sonra, büyüünün öfkeli ateşleri söndüğünde, kapıya hiçbir şey olmadığını gördü.

Elminster'ın ağız bir karış açık kaldı. Nasıl olur?

Bir an sonra cevabını aldı; ya da bir tür cevap denilebilirdi buna. Yaptığı büyüünün neden olduğu parıltılı ufak ışık parçaları parlaklaştı, yerden yükselerek karşısına dikildi ve harflere dönüşerek, Myth Drannor'da öğrendiği eski elf dillerinden birinde bir şeyler yazdı. Bu dil sadece onun ve birkaç yüz yaşlı elfin okuyabileceği bir dildi. Havada asılı duran harfler açık bir mesaj veriyordu: "Buraya dokunma."

El gözlerine inanamayarak onlara bakarken, harfler şekilsiz ışık parçacıkları halinde aşağıya doğru düşmeye başladılar ve sonra da aşağıyı kaosuna ve ölümüne katılmak üzere dumana dönüşerek, gözden kayboldular. İblisler hırlayarak yukarıya doğru baktı. Bu sadece Mystra'dan geliyor olabilirdi, öyle değil mi?

Pekala, eğer o değilse, kim?

Athalantar'ın son prensi Myth Drannor'un harabelerinde oynayan iblislere baktı ve tüm dünyaya içi kan ağlayarak sordu, "Eğer gücünü etrafındaki dünyayı şekillendirerek iyilik yapmak için kullanamayacaksan, büyücü olman neye yarar?"

Bu sorunun yanıtını Elminster'ın hemen arkasından, gapti gelen bir ses verdi: "Neye yarar dünyayı şekillendirmeye soyunmak, eğer kör ve cahilsen. Kör talih yardım etmezse, çıkabilecek şekli bilemezsin."

Ses alçak ve sakindi ama sadece Mystra konuşurken duyduğu türden bir güce ve ezgiye sahipti. Erkek sesini andırıyordu ve her nasılsa hem tanıdığı hem de kendisine tamamen yeni gelen, tuhaf bir sestti.

Elminster hızla arkasını döndü. Tek başınaydı, Zirve, birkaç ağaç ve onları hafifçe sallayan rüzgar haricinde boştu.

Boşluğa dikkatli gözlerle baktı ama hâlâ bir şey göremiyordu.

“Bana cevap veren kişi, kimsin sen? Gösterir misin kendini?” diye talep etti Elminster. “Dersler hayaletler tarafından verildiğinde bilgi zor anlaşılır.”

Bir kıkırdama sesi geldi. Birdenbire havada iki parıltılı ışık noktası ve tembel bir şekilde birbiri etrafında dönen küçücük yıldızlar belirdi, sonra korkunç bir hızla dönmeye başladılar ve kör edici yıldız parçacıkları şeklinde etrafa saçıldılar.

Parıltılı ışıklar söndüğünde, Elminster'ın karşısında cüppeli bir adam duruyordu. Ak sakallı ve kara kaşlı bir adamdı bu. Adamın dingin gözleri önce mavi mavi parıltıya, sonra gökkuşağının bütün renkleriyle doldu. Sonra gözler karadı ve içlerinde minnacık yıldızlar oynamaya başladı.

“Etkileyici,” dedi Elminster samimi bir şekilde. “Ve siz...?”

O kıkırtı yeniden duyuldu. “Bunu bir gösteri yapmak ya da kimliğimi açığa vrumak için yapmadım. Kim olduğumu neden sen tahmin etmiyorsun?”

El adamı baştan aşağıya süzdü. Yaşlı, hatta belki yüz yaşında gibiydi ama yine de elli kış görmüş bir adam kadar dinçti. Kaşları, kolları ve göğüs kılları siyah olmasına karşın, saçları beyazdı. Elleri boştu, parmaklarında herhangi bir yüzük yoktu; kolları geniş, sade bir cüppe giymişti. Bir kemeri ya da kemere asılı bir kesesi de yoktu, ayakları da çıplaktı. Gerçi bu adamın çıplak ayakla dolaşmasının bir mahzuru yoktu çünkü yerden birkaç santim yukarıda, havada asılı duruyor, asla yere değmiyordu.

Elminster bakışlarını adamın ayaklarından yüzüne doğru çevirdi ve yumuşak bir sesle, “Azuth,” dedi.

“Aynen öyle,” diye yanıt geldi. Karşısında duran tanrı gülümsememişti ama Elminster, onun keyfinin yerinde olduğu kanaatine vardı.

Elminster ileriye doğru bir adım attı ve şöyle dedi, “Cesaretimi bağışla, Yüce Kişi ama ben Mystra’ya yakın ve özel bir hizmette bulunu...”

“Evet, sen onun Seçilmişleri arasında en sevdiğisin,” dedi Azuth gülümseyerek. “Sık sık senden ve bir ölümlü rolü oynarken geçirdiği zamanda ona verdiğin mutluluktan bahseder durur.”

Athalantar prensi sevinç duydu ve büyük bir rahatlama hissetti. Memnuniyet ve gevşeme ile nefesini verirken neredeyse Zirve’den aşağı düşüyordu. O anda, sol tarafında havanın içinden dikenli bir kırbaç yüzüne doğru kavis çizerek geldi ve bir boynuzlu iblisin pençeleri tam gözüne girecekken, görünmeyen bir şey onu omuzlarından kavrarak, öne doğru itirdi. El, kendisini tepenin kavrulmuş taşları üzerinde sendelerken buldu. Bu esnada Azuth geriye çekildi ve böylece aralarındaki mesafe korunmuş oldu.

“Te-teşekkür ederim,” diye kekeledi El, nihayet dengesini sağlayıp dururken. Rahat bir oturma pozisyonuna geçirildiğini hissetti. Gevşek ama her nasılsa katı olan havada uzanıyordu. Azuth da ona doğru dönmüş, nereden çıktığı belli olmayan bir ateşin karşısında, benzer şekilde havada oturuyordu. Alevler, Zirve’de üzerinde hiçbir yanma izi olmayan bir taşın bir karış üzerinde, havada dans ediyordu. El önce alevlere, sonra da şu anda yarasa kanatlı, pullu, tıslayan iblislerle dolu olan gökyüzüne baktı. İblisler yaklaştıkça pençe atıyorlardı ve sivri dişlerle dolu ağızları kulaklarına varıyordu.

“Minnettar olmadığımı ya da sizi eleştirdiğimi düşünmeyin, Yüce Kişi,” dedi, “ama iblisler bu ışığı fark edecek ve bizi ziyarete geleceklerdir.”

Azuth gülümsedi ve bir an için kolları yavaşça yürüyen, göz kırpan ve parıldayan ışıklarla birlikte akıyormuş gibi göründü. “Hayır,” diye yanıt verdi sakince, aynı zamanda hem görkemli hem de heyecan dolu sesiyle; bu ses tonu insana huzur ve güven veriyordu. “Bu Zirve şu andan

itibaren –gücüm devam ettiği sürece– her tür iblise karşı kapalıdır. Şimdi dinle, çünkü bilmen gereken şeyler var.”

Elminster başını salladı, onu hevesle dinlerken gözlerinin içi parlıyordu. Birdenbire Sihrin Tanrısı'nın ellerinden dumanlar püskürdü. Dumanlar yok olunca, Azuth'un ellerinde parlak şarap kadehleri, dudaklarında ise sanki bir gülümseme belirdi. Seçilmiş insanın tavrı ile keyfe gelmiş gibiydi Azuth.

Azuth'un sol omzunun üzerinde, heyula gibi, kırmızı renkli bir canavar, devasa kanatlarını delicesine çırparak kendisine direnen havayı pençeledi ve yanmaya başladı. Alevler uzuvlarını yakarken, anlamsız sesler çıkardı, dişlerinden yeşil sıvılar aktı. Pençeli ellerinden çıkan büyümlü enerji, görünmeyen engele çarptıktan sonra hızla gerisin geriye fırladı ve cehennem çukuru iblisinin ayaklarını yerden keserek, ağaçtan düşmüş bir yaprak parçası gibi uzaklara savurdu.

Tanrı, Elminster'a nazik bir öğretmen gibi hitap ederken, bu olaya ve etrafta toplanan iblislerin inleyip sızlanmasına aldırmıyordu. Sanki sessiz sakin bir yerde rahatlıkla konuşuyordu. “Büyü kullanan herkes istese de istemese de, Mystra'ya hizmet eder,” dedi. “O, Büyü Örgüsü'nün bir parçasıdır ve Örgü'nün her bir kullanımı onu güçlendirir, saygınlığını arttırır ve onu yüceltir. Sen ve ben onun ölümlü tarafından geriye kalanlar konusunda az çok bilgi sahibiyiz. Mystra, umutsuzluğa kapılınca, duygularını, anılarını ve düşüncelerini az da olsa ifşa ediyor, ikimiz de şahidiz buna. Bunlar ne zaman oluyor biliyor musun? Büyü Örgüsü, sahip olduğu gücün çılgınca coşkusuyla dalgalanıp, onun bilincini tümüyle ezecek gibi olduğunda. Hiçbir varlık, ister fâni olsun, ister tanrı, buna sonsuza dek dayanamaz. Gelecekte başka Mystralar olacaktır.”

Gökteki ufak yıldızları gösteren bir el dönüp, önce Elminster'ı işaret etti, sonra Azuth'un göğsünü. “Bizler onun hazineleriyiz, evlat. Onun en sevdiği şeyleriz, çılgın Büyü Sanatı'nın fırtınalarında sığınabileceği limanlarız.

Bizim güçlü olmamıza ihtiyacı var. Fânilerin çoğundan güçlü olmalıyız, kullanabileceği sağlam araçlar olmalıyız. Bize sevgiyle bağlı olduğundan, insanlığını koruyan bir bağ olduğumuzdan, bize karşı sert davranmak ona zor geliyor; yapması gereken şeyi yapamıyor. Seni yetiştirmeye uzun zaman önce başladı, nasıl Sihirşahlar benim için öyleyse, sen de onun en gözde tasarısısın. O Seçilmiş Kişi'sini ve Sihirşahlar'ı yaratır fakat onları çok sevmeye başladı mı, ya da onların kendisinden uzaklaşmaları gerekti mi, onların eğitimini başkalarına, özellikle de bana devreder. Sihirşahlar ondan uzakta durmalıdır, böylece Büyü Sanatı'ndaki yaratıcılıkları dizginlenmemiş olur. Elminster duy beni, Mystra seni çok sevmeye başladı.”

Elminster kızardı ve bir parmağını kadehinin kenarında dolaştırdı. Aşağıya doğru bakınca, iblislerin saldırdığını ve boş yere havayı pençelediğini gördü. Tek bir yudumda kadehi tüketti ama baktığında kadehin yeniden dolu olduğunu görünce mahcup oldu.

Azuth onu gülümseyerek izledi ve şöyle dedi, “Şu anda Sırların Hanımı'nın senin hakkında daha başka neler hissettiğini merak ediyor ama bunu sormaya cesaret edemiyorsun. Dahası Sihirşahlar'ın ne olduğunu öğrenmek için can atıyorsun ve lafımı bölüp açıklayacağım şeyleri henüz söyleyemeden konuyu dağıtmaktan korktuğundan bunu dile getiremiyorsun. Bu nedenle dikkatin dağıldı ve şimdi söyleyeceklerimi pek iyi hatırlayamayacaksın; tabii eğer seni rahatlatmazsam.”

Elminster, aynı anda hem gülmek hem ağlamak istedi, ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Sadece, çaresizce başını sallamayı becerebildi ve bu Azuth'un bir kez daha gülmesine neden oldu. Arkasında, nereden geldiği belli olmayan öfkeli yeşil bir alevle hava aniden parladı ve gökte iki çukur iblisi belirdi. İblisler kaslı ve keskin pençeli uzuvlarını Sihrin Tanrısı'nı yakalamak için uzattılar. Elminster, tam onu tehlikeden haberdar edecekti ki görünmez bir duvara çarpan o uzuvlar alev aldı ve yaratıkların eti yanıp eridi.

Çılgınlıkla dayanılmazdı ama Azuth'un nazik ve yumuşak sesi, karanlığa bir darbe indiren bir fener ışığı gibi, onları yardı da geçti.

"Mystra seni hiç kimseyi sevmediği kadar seviyor," dedi tanrı, "ama Mystra, ikimizin de bilmediği pek çok kişiyi seviyor ve bazılarını öyle seviyor ki, bu seni şaşırtır, hatta belki tiksindirir bile. Sevgisini paylaştıkları arasında senin parlak bir ruhlu bir genç olarak, benim de yaşlı bilge öğretmen olarak yerimizin ayrı olduğunu ve ikimizin de birbirimizden üstün olmadığımızı, ikimize de ihtiyaç duyduğunu bil yeter. Başka bir Seçilmiş'e, herhangi bir ırk, konum, ya da görünümdeki diğer büyücülere karşı duyacağın kıskançlığın ruhunu lekelemesine asla izin verme."

Elminster'ın kadehi bir kez daha dolmuştu. Yirmi kadar kanatlı dişi iblis, kızıl alevler içerisinde parlayan mızraklarını tanrıya batırmaya çalıştı. Etraflarındaki kalkan sessizce silahları ve ateşlerini emerken, dumanlar yükselmeye başladı. Dumanlar arasındaki Elminster, tanrıya onu anladığını ima eder bir şekilde kafasını salladı.

Esmer tenli dişi iblislerden biri, cesaretle Azuth'a fazlasıyla yaklaştı ve bir anda bir kanadını boşluğa kaptırdı. Acıyla inleyen ve ağlayan dişi iblis, sendeleyerek aşağıda kendisini bekleyen ölümün üzerine düştü. Diğer erinysler, gözleri kana susamış bir şekilde ona doğru uçtular ve o daha yere çarpmadan mızraklarını vücuduna sapladılar. Şaşkına dönen iblis kaskatı kesildi, dört bir yana kanları saçıldı ve bir taş gibi yere düştü.

Bütün bu olaylara aldırmayan tanrı sakın bir şekilde konuşmasını sürdürdü: "Sihirşahlar bir nebze iltimas edilen büyücülerdir, büyü gücü anlamında en iyi ölümlü kulları olarak Mystra'nın gözünde ayrı bir yere sahiptirler. Çoğu, bu unvanı bir Sihirşah'ı yenerek elde eder ve yenilerek de kaybeder. Yenilen kişi için bu genelde ölüm demektir."

Boynuzlu iblisler ve cehennem çukuru iblisleri Zirve'nin etrafında öfkeyle dolanıp, büyülerinin yararsız bir şekilde tanrının engeline çarpmasını izlerken, Azuth kadehinden bir

yudum aldı ve devam etti, “Sırların Hanımı ve ben şu sıralar Sihirşahlar’ın yapısını değiştirmeye çalışıyoruz. Sihirşahları birbirlerini öldürmeyen, yeni büyüler ve yeni büyü yapma şekilleri yaratan büyücüler haline getirmeye çalışıyoruz. Bir seferinde sadece tek bir büyücü Sihirşah olabilir. Sırf kendi arzuları için, büyüyü çoğaltır ve geliştirirler. Mystra’ya hizmet etmek için bundan daha iyi bir yol olmasa gerek. Mystra’nın ruhban sınıfının amacı daha ziyade Büyü Sanatı’nda acemi olanlara disiplin vermek ve büyüünün temellerini iyice öğretmektir, böylece acemiler kendi kendilerini ve Toril’i yok etmezler. Bu görevi üstlenmemiş olsalar, Mystra’nın rahipleri yeteneklerini şu anda Sihirşahlar’ın kullandığı yönde kullanırlardı.”

Alevler artık daha da parlaktı, Azuth öne doğru eğildi ve alevlerin arasından şöyle dedi, “Sen Mystra’ya farklı bir şekilde hizmet ediyorsun. O seni izleyerek, senin tecrübelerininle ve edindiğin dostlar kadar düşmanların aracılığıyla da büyüünün insanî tarafını bütün renkleriyle öğreniyor. Ancak artık senin değişme, büyüme ve önümüzdeki asırlarda Mystra’ya onun ihtiyacı olduğu şekilde hizmet etme zamanı geldi.”

“Asırlar mı?” diye mırıldandı Elminster ve aniden kadehinin içindeki şeye acilen ihtiyaç duyduğunu fark etti. “Beni izliyor mu?”

Azuth gülümsedi. “Çekici hanımlara yaptığın patavatsızca hareketler ve diğer şeyler... O bütün bunları bir kenara bırakıyor. Senin kendin olman, onun daha çok hoşuna gidiyor; başkasını etkilemek için oyunlar oynayan birisine ihtiyacı yok. Şimdi sözlerime dikkat et Elminster Aumar: Önümüzdeki yıl içerisinde büyü gücünü mümkün olduğunca az kullanarak öğrenecek ve büyüyeceksin. Sadece ihtiyacın olduğu kadar kullan, daha fazlasını değil.”

Şarabını içen Elminster kekeleydi, itiraz etmek için ağzını açtı ve Azuth’un nazik, bilge, hatta neredeyse alay eden bakışlarıyla karşılaştı. Derin bir nefes çekti, gülümsedi ve bir şey söylemeden olduğu yerde oturdu.

Azuth, Elminster'in bu hareketine gülümsedi ve ekledi, "Dahası, Mystra izin verene kadar, kurduğun Harpçılar örgütüyle de kasıtlı olarak temas kurmayacaksın. Kendi başlarına çalışmayı ve düşünmeyi öğrenmeliler, daima Elminster'in rehberliğine bağlı kalmamalılar."

Artık üzüntüyle gülümseme sırası Elminster'daydı. "Kendi başımıza elde edeceğimiz başarılar ve kendimize güven konularında zorlu dersler alacağız demek?" demeye cüret etti.

"Kesinlikle," diye ona katıldı Sihrin Tanrısı. "Bana gelince, ben de bir süre için Mystra'nın yardımı olmadan Toril'in büyücülerini gözetmeyi ve onlara rehberlik etmeyi öğreneceğim."

"O, uzaklara mı gidiyor?" El'in ses tonu bir tanrıçanın kendi dünyasından, kullarından ve çalışmalarından gerçekten uzaklaşabileceğine inanmadığını gösteriyordu.

Azuth'un gülümsemesi daha da arttı. "Önünde kaçınılmaz bir görev var," dedi, "daha fazla ertelemeye cesaret edemeyeceği bir görev: Büyü Örgüsü'nün iyiliği ve dengesi için, Mystra bazı kararlar almalı ve geleceğe yön vermeli. Belirli bir süre ikimiz de ondan haber alamayabilir, onun varlığının ya da güçlerinin herhangi bir yansımasını göremeyebiliriz."

"Cesaret edemeyeceği mi? Mystra daha büyük bir güce mi hizmet ediyor, yoksa Örgü'nün gereksinimlerinden mi bahsediyoruz?"

"Örgü, yapısı gereği ona alışanların ve onu gerçekten önemseyenlerin omuzlarına –ve hükmettiği dünyadaki bütün yaşamın ve dengenin yapısına– sürekli olarak bazı yükler bindirir. Örgü'nün ihtiyaçlarını önceden kestirmek, o ihtiyaçlara cevap vermek ve Örgü'yü bulduğun zamanki halinden daha büyük bir şey haline getirmek hem bir zevk hem de bir sanattır, hatta bir nevi oyundur."

"Sırlar Hanımı'nın kaçınılmaz görevinin ne olduğu, ya da kime –eğer böyle biri varsa– tabi olduğu ve itaat ettiği

konusunda pek de aydınlatıcı olmadınız,” dedi Elminster ona gülümsemeyle karşılık vererek.

Azuth’un gülümsemesi bir kat daha büyüdü. “Evet, gerçekten de aydınlatıcı olmadım,” diye yanıt verdi yavaşça, kadehini dudaklarına götürürken gözlerinin içi gülüyordu.

Elminster bir kez daha yavaşça havada aşağı hareket ettirildi, taş zeminin üzerinde kadife kadar yumuşak olan bir şeyin üzerine yerleştirildi. Uzun zaman önce, Hastarl’dayken, genç hırsız Elminster ufak bir güvercinin bir mindere çok yavaş bir şekilde konduğunu görmüştü. O kuşu izlemekle geçen dakikaları hâlâ iyi harcanmış dakikalar olarak değerlendiriyordu.

Azuth da ayakta duruyordu, ayakları yerden birkaç santim havadaydı. Konuşmalarının sonu gelmiş gibi görünüyordu. Etrafta öfkeyle dolanan iblislere bakmamış olmasına rağmen, iblisler birdenbire dört bir yana kaçmaya, beyaz alevlerle kaplanmaya başladı ve bedenleri küçüldü. Anlaşılan o ki, Zirve kuşatmasının sonu gelmişti.

Yüce Kişi ileriye doğru bir adım atmış gözükmüyordu ama birdenbire Elminster’a daha da yaklaştı. “Yanıt veremeyebiliriz ama bize seslen. Bizi görmeye çalışma ama inancını koru. Biz seni görüyoruz.”

Tanrı elini uzattı, Elminster da merakla kendi elini uzattı.

Tanrının eli bir insanın eli gibiydi, sıcak ve katıydı, sağlam bir şekilde kendi elini tutuyordu.

Bir an sonra, Elminster bağırdı ya da bağırırmaya çalıştı, zira ciğerlerindeki hava aniden yok olmuştu. Azuth’un kendi özü ya da imzası olması gereken, belirgin koyu mavi bir çizgiyle işaretlenmiş gümüş alevler Elminster’ın bedeninde dolaşıyordu. Burnundan, ağzından ve kulaklarından alevler çıkan El bunu açıkça görebiliyordu.

Bulduğu her şeyi yakan alevler organlarını kaplayıp, kanını çekerken ve derisinin altındaki etini yakıp, cildini açarken, korkunç bir acı içerisinde kıvranıyordu. Elminster yaşlı gözleriyle Azuth’un alevden bir iğe dönüştüğünü

gördü. Bu iş ona yaklaşıp, "Ateş temizler ve iyileştirir. Ey insanların en kıymetlisi, daha güçlü olarak uyan," derken (El işde bunu söyleyebilecek bir ağız göremiyordu gerçi) Azuth sanki onu yakından izliyordu.

İş daha da yaklaştı, Elminster'ın içinden fişkırmaya devam eden gümüşle beslenen büyülü ateşin halesine dokundu. Dokunması ile beraber Elminster gümüşler akan gırtlardan bir çılgılık kopardı, heyecan ve acı içerisinde kendinden geçti ve birdenbire yukarıya doğru fırladı. Güneşi bile gölgede bırakacak kadar parlak olan bir altın nehrine koyu damlacıklar halinde damlıyordu.

Athalantar'ın son prensi bilinçsiz bir halde, etrafında gümüş alevler olduğu halde, taşların üzerinde gelişigüzel yatıyordu ve yakınlarda bir yerde havada asılı duran kadehlerin arasında alevden bir iş duruyordu. Alevler, daha önce Elminster'ın içki içtiği kadehe dokundu, kadeh biraz geri sıçradı ve bir süre sonra altın renkli kıvılcımlar çıkararak yanıp tutuştu.

Sonra iş, Elminster'ın etrafındaki alevlere dokundu. Alevler, hızla işe doğru koştu ve Halidae Zirvesi gümbürtüsü sarsıldı, Elminster yere devrildi ama uyanmadı. Güçlenmiş, boyu uzamış Azuth'un alevleri Elminster'ı dalga dalga yıkadı, ardından tek bir yere toplandı. Bir yılan zarafetiyle hareket eden alevler yavaşladı ve bir sütun halini alarak yükseldi. Ardından, içinde buharlı şarap olan, Azuth'un havada asılı duran kadehinin kenarına yaklaştılar. Alevler, santim santim kadehin içine akarak, sıvının içinde kayboldu.

Sonunda, geride kalan tek şey kadeh oldu. Ağzına kadar dolu kadehin içindeki şarap, rüzgar tarafından kamçılanan bir duman gibi yükseliyordu.

Bu ertesi sabah Elminster'ın gördüğü ve içtiği ilk şeydi.

Son yudumu almasıyla birlikte kadeh havanın içinde kayboldu. Elminster kadehin son bulunduğu noktaya doğru gülümsedi, ayağa kalktı ve Zirve'den gönül rahatlığıyla ve bir kez daha kendini yenilenmiş, gençleşmiş hissederek

ayrıldı. İlk gördüğü su birikintisinin yanında durarak, suda gördüğü yansımanın kendisine ait olduğundan emin olmak istedi. Gördüğü burnu kemerli yüz, kendi yüzüydü. Yansımasına karşı suratını ekşitti ve yansıma da buna aynı şekilde karşılık verdi. Mystra'ya şükürler olsun.

- İKİ -

ÖLÜM BENEKLİ BİR KIR ATA BİNMIŞ

Ve Mystra'nın kendini göstermediği, büyüünün büyücülerin elinde, onların sınırları dahilinde gelişebildiği günlerde, Elminster denen Seçilmiş dünyada tek başına bırakılmıştı, ki dünya ona alçakgönüllülüğü ve bunun yanı sıra daha başka şeyleri öğretebilsin.

Bilge Antam

Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi

Asa Yılı civarında basılmıştır

Sabah ayazında ağaçların arasında kalın sis tabakaları olurdu. Starn halkından pek az kişi İnleyen Hayalet Koruluğu'nun bu kadar derinlerine girmişti, bu yüzden toplayacak çok şey vardı, hem Immeira henüz inleyen bir hayalet görmemişti. Çuvalı daha şimdiden fındıklarla, böğürtlenlerle ve yapraklarla yarı yarıya dolmuştu. Pek yakında ay ışığının dokunduğu çiçekler ağaçların arasında filizlenecek, bunu eğreltiotları ve kozalaklar izleyecekti. Böylece halktan bazılarının, hatta bazı Starn'lıların, korulukta on gün boyunca av eti olmadan hayatta kalınamayacağı iddiaları boşa çıkmış olacaktı.

Immeira düşünceli bir şekilde yanağını kaşdı ve ağaçların seyredtiği yere baktı. Ağaçların arkasındaki tarlalarda, Gar Yolu'nun Larrauden ile kesiştiği vadide, Buckralam'ın Starn köyü yer alıyordu.

“Koyunları başıboş gezerken bütün gün pelerin diken, her şeye burnunu sokan yaşlı kadınlarla dolu kırk kulübe,” demişti Starn için ozan Talost. Starnlılar uzun zamandan beri bu sözlerden dolayı öfkeliydi. “Tanrılardan haddini bilmeyen ozana yeni ve renkli talihsizlikler vermelerini dilemişlerdi. Immeira ise Talost’un doğruyu söylediğini biliyordu ama Starn civarında gerçeğin her zaman pek de sevilmediğini gayet iyi anlamıştı.

Babası giriştiği maceralardan birinde ortadan kaybolmuştu. Kendilerine Taver’in Pençeleri diyen bir maceracı grubunun üyesiydi babası. Bu grup adını her zaman şamatacı ve kavgacı olan, kel ve yaşlı savaşçı Taver’den alıyordu. Immeira’nın anılarında Taver hâlâ eyeri üzerinde kaba saba bir şekilde oturuyordu ve arkasına aldığı güneş yüzünden keli parlıyordu. Ama ahali onun geçen sekiz yılda kemiğe ve toza dönüştüğü söylemişti. Kimse, onun kemiklerini o gün ejderhanın çeneleri arasında mağlup düşen diğer altısının kemiklerinden ayırt edemezdi. Babası da o altı kişiden biriydi.

Starnlılar sekiz kış Taver’in Pençeleri hakkında konuşmuştu ve bazıları Pençeler’in insan şeklinde iblisler olduğuna, buradan geçen karavanlardaki kadınları daha rahat baştan çıkarmak, karanlık tohumlarını bütün Faerûn’a yaymak için Starn’da saklandıklarına yemin etmişti. Diğerleri ise Pençeler’in haydut olduğu, Starnlılar ve civardaki orman yolları hakkında bilgi toplayarak, çok da uzakta olmayan korularda bir haydut üssü kurana kadar etrafta takıldıkları konusunda ısrar etmişti. Bazıları bu yere Pençe Krallığı demişti, bazıları ise Karanlık Gezinti Diyarı. Ama kimse bu yerin sınırlarının nerede başladığını ya da orada kimin yaşadığını ya da Pençeler’in saklandıkları bunca yıl boyunca, gerilmiş yayları ve kana susamış bıçakları ile neden hiç Starn’a inmediklerini bilememişti.

Evet, Starn’da gerçek, muzip bir iki kişinin bir gecede değiştirebileceği bir şeydi. Immeira’nın görebildiği kadarıy-

la, bunun tek istisnası Demir Tilki ve adamlarının keskin ve cana kıymaya hazır kılıçlarında bekleyen gerçektir.

Altı bahar önce Gar Yolu'nun doğusundan gelmişlerdi. Elllerinde soğuk çelikler, gözlerinde ise daha da soğuk yorgun ve acımasız bakışlar olan bir avuç tecrübeli paralı asker... Liderleri miğferinin tepesinde demir bir tilki başı olan, uzun boylu, şişman bir adamdı ve kendi adamları bile onu sadece "Demir Tilki" diye çağırıyordu. Atını ufak Başak Tapınağı'nın avlusuna sürmüş, yaşlı ve cılız rahip Rarendon'un göğsüne kılıcını dayayarak adamı karlı bir ilkbahar günü dışarıya atmış ve tapınağı kendine ev yapmıştı.

O gece, sessiz ahaliye seslenmiş, bundan böyle Chauntea'ya yapılan ibadetler olması gerektiği gibi, açık havada yapılacak, demişti. Binaları inşa edildikleri amaca göre kullanmak daha uygundur, diye eklemişti. Bu amaç da Starn'da yaşayıp, orayı herkesin iyiliği için koruyacak maceracıların, yani Demir Tilki ve adamlarının orada ikamet etmesiydi.

Ertesi gün, güneş gökyüzünde biraz yükseldikten sonra, kaba saba bir yazıyla yazılmış kanunlar bir kapıya asılmıştı. Yazı rahatsız edici derecede kısaydı: Demir Tilki, Tilki'nin Starn'ı köyünün tek hakimi, yöneticisi ve kanun koyucusu olarak ilan edilmiştir. O gece, bazı kanunlara ya da olayın tümüne itiraz etme cüretini gösteren küçük bir azınlık, yolda kendi kanları içinde ölüme terk edilmişti ya da bir anda sırta kadem basmıştı. En iyi görünümlü Starnlı genç kızlar, evlerinden alınarak Tilki Kulesine götürülmüştü ve zorla dar gece elbiseleri giydirilmişti. On gün sonra kuleye gelen duvar ustaları kuleyi bir kale haline çevirmiş ve Starn'ın tek kahramanları olan Taver'in Pençeleri'nin kötü niyetli adamlar olduğuna dair dedikodular başlamıştı.

Immeira ve diğer tüm Starnlı yetimler, cüce değirmencinin izniyle değirmende kalıyordu. Kafası karışmış yaşlı Rarendon da gizlenmesi için değirmenin arkasındaki eski ahıra götürüldü. Sonraki ay, toprakları Tilki Kulesi'nin

etrafında yer alan birkaç çiftçi, ekim işinin bitmesinin ardından öldü. Bu kişilerin çiftlik evleri bir gece ansızın alev almıştı. Dışarı çıkamamaları için, evlerin önünde ellerinde kurmalı yaylarla pusuya yatan eşkiyalar, kapılara ve pencerelere dışarıdan tahtalar çakmışlardı. Hepsi yanarak can vermişti. İki dedikoducu yaşlı Starn kadını ve kör oymacı Adreim, suç işleyerek kanunları çiğnedikleri gerekçesiyle pazar meydanında kırbaçlanmıştı. Starn halkı, sert bakışlı silahşorların bitmek tükenmek bilmeyen devriye gezilerine, getirdikleri hasadın yarısının ellerinden alınmasına ve korku içinde yaşamaya alışmıştı.

Sessiz, zayıf protestolarını sürdürdüler. "Tilki'nin Starn'ı" dillerinde Buckralam'ın Starn'ı olarak kaldı. Tilki'nin adamları sanki ebedi bir sessizlikte, neredeyse tamamen terk edilmiş bir vadide at sürüyorlardı. Gittikleri her yerde, çocuklar oyuncaklarını, kadınlar tencerelerini bir kenara atıp koruluğa karışıyor, çiftçiler ise tarlalarının en uzak, en çamurlu köşelerinde işlerinin başında bulunuyor, zırhlı bir gölge üzerlerine düştüğünde kafalarını kaldırıp bakamayacak kadar meşgul oluyorlardı.

Kadınlığa adım atmaya hazırlanan bir çok Starnlı kız gibi, Immeira da başka tür bir gölge halini aldı: yaşlı bir erkeğin sıradan kıyafetleri içinde gündüzleri korulukta gizlenen, geceleri kulübelerin tavan aralarında ve alçak çatılarda uyuyan bir gölge. Immeira gibi gölgeler, gece elbise giydirilmiş ablalarının hallerini, yaralarını ve kelepçeli ellerini görmüşlerdi. Sıcak bir barınak, doğru düzgün aş için köle olmaya razı gelmiyorlardı. Immeira artık Tilki'nin esir ettiği kızların çoğundan güzel bir kız olmuştu. Üzerine bol, eski deri yelekler ve şekilsiz tunikler giymeye, saçlarını dağınık ve bakımsız tutmaya, kendisini ormanın alacakaranlığında ya da gecenin karanlığında gizlemeye özen gösteriyordu. Starn'ın dışı gölgeleri, atlara binmiş Pençelerin yoldan çıkıp gelerek, parlak kılıçlarıyla Demir Tilki'yi kovalayacağı günü vadinin asık suratlı oğlanlarından bile daha büyük bir arzu ile bekliyordu.

On günde bir ya da iki kere, Immeira İnleyen Hayalet Koruluğu'nun sülünler gezen doğu sırtlarından, Gar Yolu'nun Fırlayan Tepe'nin üstüne çıktığı yerden Demir Tilki'nin bölgesine iniyordu. Tilki'nin acımasız savaşçıları orada devriye geziyor, Starn'a gelen gideni gözetliyor, seyyar satıcılardan ve ödemeyi reddedemeyecek kadar az adamı olan at arabalarından haraç kesiyordu.

Immeira bazen çalıların içinde hayvan sesleri çıkararak onların dikkatini çekiyor ve kurmalı yaylarını ağaçlara çevirip, tetiğe basacak kadar aptal olanların oklarını topluyordu. Ama daha ziyade sessizce oturuyor, yoldaki maskaralıkları izliyordu. Vadinin ötesindeki diyarlarda olanlar duyulmuş olmalıydı. Giderek daha az sayıda seyyar satıcı Gar Yolu'nu kullanıyordu. Starn, Demir Tilki'nin geldiği mevsimden beri karavan denebilecek kadar büyük bir at arabası topluluğu görmemişti.

Bu sabah Larrauden'in kıyıları buz tutmuştu ve yere düşmüş bir çok yaprağın üzerinde beyaz parıltılı kar taneleri yer alıyordu. Immeira ısınmak için çıplak parmak uçlarını ovalamak zorunda kalıyordu. Dudaklarının mosmor kestiğini tahmin edebiliyordu. Ama yavaş ısınan günün rutubeti sayesinde, ormanda yürürken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve buna da minnettardı. Bir seferinde, aniden karşısına çıktığı yabani bir tavşanın korku ve şaşkınlıkla ağaca çarpmasına neden olmuştu ama çoğunlukla, sislerde dolaşan bir gölge gibi, dallara nazik parmaklarıyla uzanıp, ses çıkarmadan ihtiyacı olan yiyecekleri topluyordu. Daha önce kullandığı ufak bir çukur ona Tilki'nin yol devriyelerini rahatlıkla izleyebileceği çamurdan bir in görevi görüyordu. Elinde sopa niyetine tuttuğu koca bir ağaç dalıyla bir yosun yığınının yaslanmış, neredeyse uykuya dalmak üzereyken, olanlar oldu.

Kara zırhlı altı adamın arasında ani bir kıpırdanma oldu, kılıçların kınlarından çıktığına delalet eden bir metal şıngırıtısı duyuldu. Kılıçların sahipleri yolun kenarındaki ağaçlara

doğru koştururken, diğer Tilkicikler de atlarına atlayıp yolu kapatmaya gittiler.

Biri geliyordu, ya bela ya da biraz eğlence getirmesini beledikleri biri. Immeira gözlerini ovuşturdu ve meraklanarak oturma pozisyonuna geçti.

Bir an sonra, benekli kır bir ata binmiş yalnız bir adam, tepeden aşağıya doğru inmeye başladı. Atı acele etmeksizin aşağıya, vadiye doğru sürerken, uzun bir kılıç adamın kalçasından aşağıya doğru sallanıyordu. Adam gençti ve her nasılsa hem nazik hem de sert bir yüzü, kemerli bir burnu ve omuz hizasına kadar uzanan siyah saçları vardı. Kendisini bekleyen adamları ve onların kılıçlarını gördü ama ne tereddüt etti ne de atını durdurdu. Binicisi ellerinde hiçbir silah olmaksızın, neredeyse neşeli bir şekilde Immeira'nın bilmediği bir şarkı mırıldanırken, at yoluna devam etti.

“Dur!” diye haykırdı Tilkiciklerden biri. “Şu anda Demir Tilki Krallığı'nın tam sınırında duruyorsun!”

“Ne yapayım yani?” diye sordu yeni gelen bir kaşını kaldırarak. Eyerine uzanarak katlanmış bir pelerin çıkardı. “Umudumu mu yitireyim? Haraç mı ödeyeyim? Yoksa buranın manastırına mı katılayım?”

“Öncelikle ukalalığı kes!” diye hırladı Tilkicik. “Ha, haraç da ödeyeceksin tabii. Tabii önce bizden af dileyeceksin, beri yandan da kılıç tutan kolunu kaybettiğin için sızlanacaksın.”

Yeni gelen kişi kaşlarını kaldırdı ve atını durdurdu. “Sınırı geçmeme karşılık oldukça yüksek bir bedel,” dedi. “Önce birbirimizle dövüşmeyecek miyiz?”

Immeira merakla gözlerini bir kez daha ovuşturdu. Tilkicikler hep bir ağızdan homurdanmaya başladı ve ileri doğru atıldılar, ayakta olanlar ağaçlardan yola doğru koşuyordu. Yeni gelen kişi atını çevirdi ve elinde ufak bir hançer parıladı. Eyerinden aldığı pelerinini, yaklaşmakta olan binicilerin yüzüne doğru fırlattı, benekli kır atı yana çevirdi ve ayaktaki adamlardan birine doğru sürdü. At adamı acıma-

sızca tekmeledi. Binicisi atın yolunu açık tutmak için bir diğer adamı tekmeledi, eyerinden bir şey aldı ve onu adama doğru fırlattı. Tilkiciğin suratına çarpan nesneden kum taneleri fıskırdı.

Adam, artık yeni gelen Tilkiciklerin hattını yarmış, arkaya geçmişti. Atlardan biri şaha kalkarak binicisini sırtından attı. Diğer ikisi atın ürküp kaçmasına neden olan şeye dolanıp kalmışlardı: pelerinin içinde bulunan çivili zincir.

Yeni gelen geriye doğru eğilerek elinde bulunan zincirin bir ucunu çekince, at üzerindeki Tilkiciklerden birinin boğazı kesildi. Adam tek bir ses çıkaramadan eyerin üzerinden düştü ve yanında bulunan Tilkicik de aniden yabancının ufak hançerini gözünde hissetti.

Birdenbire binicisiz kalan at şaha kalktı ve diğer at onu ittirince, yere düşmüş Tilkicikler atın toynakları altında ezildi. Bir diğer hançer darbesi, yüzüne kum yiyen Tilkiciğin boğazını kesti. O yere düşerken, bir diğer kum torbası da geride kalan iki Tilkicikten birinin omzunun üstünden zararsızca sallanarak geçti.

Korkmuş adamlara kabadayılık etmeye alışkın olan Tilkiciklerin yüzleri kireç kesilmiş, adımları kararsızlaşmıştı. Burnu kemerli adamın üzerine doğru ilerlerlerken, adam eyerinin bir kenarından bir başka hançer daha çekti ve onlara davetkar bir şekilde gülümsedi.

Bu hareket karşısında, Tilkiciklerden biri dehşet içinde inledi ve arkasını dönüp kaçtı. Diğer, ağaçlara çarpan arkadaşının sesini dinledi, arkadaşlarını çabucak ve kolaylıkla öldüren adamın mavi-gri gözlerine baktı, sonra kılıcını o gülümseyen, soğuk bakışlı yüze doğru fırlatıp, arkasını dönüp kaçmaya başladı.

Henüz birkaç adım atabilmişti ki, bir kum torbası Tilkiciğin kafasının yanına isabet etti ve onu sertçe yere düşürdü. Benekli kır at, ileri atılıp adamın yerde yatan bedenini üzerinde dans ederken, binicisi atın eyeri üzerinde döndü, nefesini

tuttu ve ağaçların üzerine doğru sıçrayarak, Gar Yolu'nu ölümlere ve ölmekte olanlara bıraktı.

Burnu kemerli adam eline başka bir hançer alarak, yavaşça koştu ve daha önce kaçmaya başlayan Tilkiciği takip etmeye başladı. Düşmanlarından birinin gidip diğerlerini uyarmasına izin vermek akıllıca olmazdı, hele de Demir Tilki'nin bu acımasız savaşçıları hakkında duyduklarının beşte biri bile doğruysa.

Kaçan adamın nereye gittiğini görmek zor değildi, kara zırhlı adam güçlkle bir bayırı aşmaya çalışırken, nefes nefese ağaç dallarına çarpıp duruyordu.

Bir an sonra koşmakta olan adam şaşırmış bir halde çığlık atarak, bir tür çukura düştü.

Immeira'nın çığlığı adamın çığlığını bastırdı; Tilki savaşçısı aniden kızın saklandığı yere dalmıştı. Ter içerisindeki adam üzerine düşerken, ağaç dalını adamın miğferine öyle sert vurdu ki, dal kırıldı ve Immeira bir şekilde kendisini adamın altında kalmaktan kurtardı.

Ayakkabısının parmak ucunu sarkmış ağaç dalına yerleştirip, kendisini yukarı çekmek için sadece bir saniyeye ihtiyacı vardı ama çaresizlik içinde kuvvetlenen parmaklar ona o bir saniyeyi vermeden ayağını yakaladı ve aşağıya doğru çekmeye başladı. Altındaki adam homurdanıp, anlaşılmaz küfürler savururken, Immeira onu ayağıyla tekmeledi ve dirseklerini delicesine arkaya doğru savurdu. Sonra aniden arkasını dönerek adamın yüzünü tırmaladı. Nereden geldiği belli olmayan bir yumruk şakaklarına inip, genç kızın gerisin geriye çukurun kirli zeminine yapıştırırken, bir an için koca yanaklı adamın öfke saçan gözlerini görür gibi oldu.

Immeira kendisine doğru ilerleyen zırhlı adamın güç belafarkındaydı. Bir tekme savurdu ve aynı anda arkasını dönerek, köklere ve yosunlara tutunup bir kez daha çukurdan çıkmaya çalıştı. Bir adım, bir adım daha ve nihayet ormanın yosun tutmuş zemini üzerinde, dizlerinin üstün-

deydi. Ayak bileğinde hissettiği elin tıpkı bir demir gibi ezici ve acımasız kavrayışıyla, aniden titreyerek durdu, geriye çekiliyordu.

Bir kılıç parıldayarak başının üzerinden geçti ve bileğindeki kavrama aniden son buldu.

Adam, kesik boğazından çıkan kanlı hırıltılarla arkadaki çukura doğru kayarken, Immeira yüz üstü, nemli ölü yaprakların üzerine düştü. Taze kanla kararmış uzun bir kılıç yanındaki yosunlara silindi ve şaşırtıcı derecede nazik bir ses şöyle dedi: “Güzel leydi, daha bu korulukta oyalanmayı düşünüyor musun? Yardımına ihtiyacım var, önümde hemen katılmak zorunda olduğum bir savaş var.”

“Ben... Ben... Evet,” dedi tir tir titreyen Immeira. Bir an sonra, ormanın bu bölgesine yeniden ani bir sessizlik çökerken, nazik ama bir o kadar da güçlü eller kızın yosunla lekelenmiş sağ elini açtı, avcunun içine bir hançerin kabzasını yerleştirdi. Immeria sersemlemiş, adama bakakalmıştı ama parmaklarını hançerin etrafında kapattı.

Burnu kemerli adam gitmeye başlamıştı bile, ağaçların arasından yola doğru yavaşça at sürüyordu. Immeira uzun uzun onun gidişini izledi, birden kurumuş olan dudaklarını yaladı ve çukura bakmadan edemedi.

Tilkicik bir çuval gibi çukurun içine düşmüştü, boğazı kanla ıslanmıştı. Immeira birdenbire kendisini çok kötü hissetti.

Immeira yaprakların ve eğreltiotlarının üzerine kusarken, yabancı adam da öldüklerinden emin olmak için, cesetlerin etrafında dolaşarak, silahlarını topladı. Sallandıkça çelik şakırtıları çıkartan büyük bir çuval taşıyarak yanına geldiğinde, Immeira olduğu yerde onu bekliyordu. Yabancı ona gülümsedi. “Tanıştığımıza sevindim,” dedi kibarca ve nazik bir şekilde eğildi.

Immeira ona baktı, sonra kendisini tutamayarak aniden güldü. Eski pantolonuna ve ıslanmış ayakkabılarına aldırmadan, adamın reveransına eğilerek karşılık vermek istedi

ve yosunların üzerine yuvarlandı. Birlikte kahkahalarla güldüler, güçlü bir kol Immeira'yı doğrulttu ve onu burnu atmaca gagası misali savaşı ile göz göze getirdi.

"Ben..." diye başladı Immeira tereddütle.

Yeni gelen sırttı, onu rahatlatacak bir şekilde kolunu okşadı ve şöyle dedi, "Bana Atlâb diyebilirsin. Tilki avlamaya geldim. Demir Tilkiler... Senin adın ne?"

Önce kendisine vermiş olduğu hançere, sonra da adama bakarak "Immeira," diye yanıt verdi. Bütün bu yıllar boyunca Starn'a gelmesini beklediği kurtarıcının bu kadar çabucak ve ölüm saçarak geldiğine zar zor inanabiliyordu.

"Burada azıcık oyalanmak ve konuşmak güvenli olur mu?" diye sordu.

"Olur," dedi Immeira, sonra kendi sorusunu soracak kadar aklını başına toplamayı becerdi.

"Yalnız mısın?" diye sordu, adamın yüzünü inceleyerek. Adam ilk görüldüğü kadar genç değildi ve "Atlâb" eski halk dilinde "bir şey arayan gezgin" anlamına geliyordu. Tek bir adam –silahlar konusunda bu kadar yetenekli olsa da– nasıl olurdu da, Demir Tilki adına kılıç çeken bütün adamları yenebilir, ya da onlardan kaçabilirdi ki?

Sanki onun aklını okurmuş gibi, burnu kemerli adam nazikçe Immeira'nın kolunu tuttu ve aceleyle söze girdi: "Gerçekten de yalnızım, bu yüzden de yardımına ihtiyacım var kızım. Ama ağaç dallarıyla, hatta hançerlerle bile olsa Tilkiciklerle dövüşmeni istemiyorum. Söyle bana, Starn halkı Demir Tilki'den kurtulmak istiyor mu?"

"Evet," dedi Immeira, Faerûn'un gözleri önünde bu kadar çabuk değişmesine şaşırmişti. "Tanrılar aşkına, evet."

"Peki Demir Tilki'nin emrinde kaç adam var? Bunlar gibi silahlı, büyü yapabilen ya da kurmalı yay kullanabilen, ona sadık olan kaç kişi var, lütfen söyle bana."

Immeira, hemen Demir Tilki ve kuvvetleri hakkında bildiği ve hatırlayabildiği her şeyi anlatmaya başladı. Yabancı

adamın gözleri her daim dans ediyordu ve adam her daim gülüyordu. Hatta, daha öldürdüğüünün üç katı kara zırlı adam olduğunu ve Starn'a gelip Demir Tilki'ye kafa tutacak bir yabancıya destek verecek kimsenin kalmadığını işitince bile neşesi kaçmamıştı. Kendisi dışında güvenilebileceği birisi olmadığını, çünkü sert bir kış geçiren dişi gölgelerin, tanımadıkları birini bir tas çorbaya, bir çeki oduna satabilecek hale geldiklerini söylediğinde bile adamın gülümsemesi yüzünden eksik olmadı.

Duyduğu kadarıyla Tilki Kulesi'nde ya da Starn yakınlarında bir büyücü hatta bir rahip bile bulunmadığını ve Demir Tilki'nin büyülu bir nesneye sahip olmadığını söyleyince adamın ağzı kulaklarına varmıştı.

Immeira, Atlâb'a ya da gerçek adı her neyse ona, nöbetçilerin görev yaptığı yerin ve öldürdüğü altı nöbetçinin yakında aranmaya başlanacağını da söyledi. Yarım düzine 'Tilkicik, miğferleri Larrauden'e atılmış bir halde ağaçların üzerinde yatıyordu ve atları –ve de bilinmedik benekli kır bir at– yakınlarda bir yere bağlanmıştı. Ona bildiği kadarını anlattı: Demir Tilki'nin geceleri nerede geçirdiğini; dört av köpeğinin, kurmalı yayların, fenerlerin ve atların Tilki Kulesi'nde nerede saklandığını; Starn'daki yaşamın şimdilerde ve Pençelerin ölümünden önce nasıl olduğunu. Sorulara yanıt vermekten yorgun düşene dek anlattı da anlattı. Atlâb, Starn'da görünmeden yaklaşabileceği ve çiftçilerin bir iki gün içinde bozmayacakları saman yığınları olup olmadığını sordu. Kız, istediği gibi üç saman yığını olduğundan bahsetti ve Atlâb da ele geçirdiği silahları mümkün olduğu kadar sessizce en uygun saman yığına saklamasını istedi.

“Peki ya sonra?” diye sordu kız alçak sesle.

“En güvenlisi şöyle olacak herhalde, Immeira:” dedi Atlâb doğrudan, gözlerini kızın gözlerine dikerek, “Normalde nerede bulunuyorsan oraya git. Öfkeli silahlı adamların tazılarla arama yapabilecekleri koruluktan uzak dur. Ve bana ne olursa olsun, Demir Tilki Starn'dan gidene kadar

bir daha asla bu çukurun ya da saman yığınının yakınına gitme.”

“Peki ya reddedersem?” diye neredeyse fısıldadı.

Hafifçe gülümsedi ve şöyle dedi, “Ben zorba bir hükümdar değilim. Arzum Faerûn’da insanların özgürce dolaştığını ve konuştuğunu görmek. Ancak beni takip eder ya da bana yardım etmek istersen, seni koruyamam; çünkü bu işte yalnızım ve savaşta işler aleyhime geliştiğinde mucizeler yaratacak bir tanrım yok.”

“Demek öyle?” dedi Immeira ve eskisi kadar titremeyen eliyle Tilkicik devriyesinin az önce yolu kapattığı yeri işaret etti. “O bir mucize değil miydi?”

“Hayır, değildi,” diye yanıt verdi Atlâb, gülümseyerek. “Yapılan işler yıllar boyu tekrar tekrar anlatılınca mucizeye dönüşür. Bugün olanları anlatmaya başla, ileride bir mucize sayılabilirler belki.”

Bu adam kimdi ve buraya neden gelmişti?

Immeira bir an için o sakın mavi-gri gözlerle karşılaştı, (tam şu anda, zihninin ona daha önce söylediğinden de koyu mavi görünüyorlardı) ve aklına geldiği gibi sordu: “Gerçekte sen kimsin? Ve neden... Neden burada ölmek istiyorsun? Starn’dan sana ne? Yoksa Demir Tilki’den intikam mı almak istiyorsun?”

Atlâb, başını hayır manasında, hafifçe salladı. “Onu ilk duyduğumdan beri on gün bile geçmedi. Ben kalbimin sesini dinlerim, bu nedenle buradayım. Ben öğrenmek ve Diyarları olmalarını arzu ettiğim hale getirmek için gezerim. Starn mezarım olmadıkça, burada kalamam ve yoluma devam etmeliyim. Bu yola atılmamın nedeni yapım gereği ve... Ve kendi yaptığım seçimler yüzünden.” Sessizleşti ve kızın kaşları kalkıp, dudakları bir şey sormak ya da başka bir şeyler daha söylemek üzere açıldığında, bir elini kaldırarak onu susturdu ve ekledi, “Beni olduğum gibi kabul et.”

Immeira uzun bir süre boyunca sessizce ona bakmayı sürdürdü, sonra yanıt verdi, “Dediğin gibi yapacağım, çılgın

adam. Seninle tanışmaktan dolayı onur duydum. Gel, saman yığını bizi bekliyor.”

Sırtını ona döndü. Aslında hiçbir adama gözlerini üzerinden ayıracak kadar güvenmezdi, hele de arkasında bu kadar yakın ve silahlı bir halde duran bir adama. Sadece kendisinin ve onları açan yaratıkların bildiği yollarda ona önderlik etti. Adam ise taşıdığı silahların hafif şıkırtıları ile onu takip etti.

* * * * *

Tilki Kulesi'nin şölen salonunu bir alev topuyla temizlemek ve ayakta kalan birkaç Tilkiciği bundan da basit büyülerle halletmek ne kolay olurdu ama bu Elminster'in karşı koyması gereken cezbedici isteğin ta kendisiydi. Bir tanrı ile bir tepenin üzerinde konuştuğu günden bu yana uzun bir yaz geçirmişti. Ama her ihtiyaç anında düşünmeden büyülerine başvurma alışkanlığından yavaşça vazgeçiyordu. Ama çok yavaşça.

Tilki kafanın adamlarının acımasızlığı ve kasaplığı öylesine keyfi, öylesine sık tekrarlanıyordu ki, onları öldürmekten çekinmesine gerek yoktu. Tabii, becerebilirse.

Adilce ve açık alanda dövüşen tek bir adamın, bunlar gibi kötü yürekli savaş köpeklerine karşı çok az şansı olurdu.

Hımmm, evet, diye düşündü: köpekler.

Artık güneş tepeye çıkmak üzereydi ve Immeira hâlâ omzundaydı. Bu genç kız, üzerine bir kemerle bağlı en az bir düzine hançerle gölgeden gölgeye ilerliyordu ve elinde de Elminster'in ağır zinciri vardı. Elbette bu sabah öldürdüğü adamlar kısa bir süre sonra bulunacak ve uyarı boruları çalınacaktı. Yaklaşık aynı zamanlarda Tilki Kulesi'nden üç Tilkicik çıkacak ve sıcak ve kanlı bir törenle karşılanacakları vadinin öte ucundaki bu yere, nöbet devir teslimi için gideceklerdi.

“Teslim?” Ne tuhaf bir deyim! Yol boyunca uzanan ağaçların gölgesinde oturmakta olan canı sıkılmış Tilkiciklerden biri ayağa kalkmıştı ve sıcak, tozlu yolda doğanın

çağrısına cevap vermek için ilerlerken, bir yandan zırhının yumurtalık kalkanını açıyordu.

Bu sefer doğanın ona söyleyecek bir şeyi olacaktı.

Elminster, zarafetle ve soğukkanlılıkla saklandığı çalılardan çıktı ve adam tam durup işini görmeye başladığı anda, bıçaklarından birini fırlattı. Atışının istediği gibi olmadığını fark ederek, sessizce küfretti ve bir bıçak daha çekti. İlk bıçak parıltılar saçarak yakınından geçerken, Tilkicik ani bir hareketle kafasını kaldırdı ve tam o sırada ikinci bıçak hedefi olan gözü ıskalayıp, onun yerine sertçe adamın yanağına saplandı.

Kanlı bir çığlık duyulurken, El de Immeira'nın elinde duran zinciri aldı ve hızla adama doğru koşturdu. Bunu başaracak zamanı olmadığını biliyordu ama yine de denemekten başka şansı yoktu.

Adam önünü göremez bir halde yola geri dönüyordu, ayrıca şu anda iki Tilkicik arkadaşlarının yardım çağrısına cevap olarak, kaşlarını çatıp, kılıçlarını çekmiş bir halde karşıya geçmek üzereydi.

Tilkicikler, parlak gün ışığından çıkıp ağaçların gölgesine girerlerken, pusuda bekleyen bir düşmana hedef olmamak için yavaşladılar. Tilki arkadaşları sendeleyerek karşılarına çıkınca, ikili durdu. Hızla koşan El, adamın tam arkasından ortaya çıktı, sendeleyen bedeni bir kalkan gibi kullanarak, onun üzerinden zinciri fırlattı, adamlardan birinin kılıç tutan koluna vurarak aşağıya indirdi ve hızla aradaki mesafeyi kapatıp, bıçağını afallamış durumdaki adamın yüzüne doğru savurdu.

Uyuşmuş kolunu ve kırılmış parmaklarını sallayan adam, El henüz kendisine bıçağı saplayamadan yana çekildi. Athalantar'ın son prensi ilk yaralandığı adamın karşısında duran Tilkiciğin sinirli bir şekilde baktığını gördü ve bıçağını onu suratına doğru sert bir şekilde fırlattı.

Adam acıdan çok, şaşkınlıktan dolayı bağırarak yere düştü, bu esnada El zincirini silahsız bıraktığı adamın

yüzüne çarptı. Adamın yüzünden kanlar aktı, başı yana devrildi ve yere düştü. Bunu takiben Elminster da nöbet yerinde ilk yaraladığı adamın can havliyle savurduğu kılıç darbelerinden sakınmak için yere atladı.

Adam, El'in hançerini çekip çıkartmıştı, yüzünden kanlar boşalıyordu. Acıdan gözünden akan yaşlara rağmen tehlikeyi ve düşmanını görebilecek durumdaydı.

El, kendisine doğru savrulan büyük kılıçtan kaçabilmek için yerde yana doğru yuvarlandı. El yerde yuvarlanırken, saldırgan ona peşi sıra darbeler indirmeye başladı. Elminster, üçüncü Tilkiciğin kendisine ne zaman yetişeceğini merak etti. İşte o an, Mystra ne demiş olursa olsun, büyülerinden birini kullanması gerektiğinin, yoksa öleceğinin farkına vardı.

Daha öncekilere nazaran daha sert bir darbe indirdikten sonra, adam dengesini yitirdi ve sendeledi. Elminster, omzunu yere dayadı ve olduğu yerde dönerek, her iki ayağıyla birden tekme attı. Yediği tekmeyle adamın soluğu kesildi ve yere devrildi, elinden kayan kılıç ise tam El'in yanına düşüp, kulağını patlatacak denli büyük bir gürültü çıkarttı. El, dönmeye devam etti, ayağa kalktı ve arkasını dönüp düşmanlarına bakmadan önce ileri doğru dört adım koştu. Üçüncü Tilkicik neredeydi?

Üçüncüsü, sessizce ve hareketsiz bir şekilde yolun üstünde yatıyordu. Tam arkasında beti benzi atmış, nefes nefese kalmış Immeira duruyordu ve kızın elinde kanlı bir hançer vardı. Tozların arasından gözleri El'in gözleriyle karşılaştı ve kız gülümsemeye çalıştı; pek başarılı olamamıştı.

Elminster kıza el salladı, sonra kendisini kılıçla kovalayan adamın üzerine atladı. Adamı hançeriyle üç kez bıçakladı ve tekrar başını kaldırdığında, hem kendisinin hem de Immeira'nın toz içinde, terli, nefes nefese ve de hayatta olduğunu gördü. Bu sefer ikisi de gerçekten gülümsedi.

Coşkuyla birbirlerine sarıldılar. El, yine de “Kızım, kızım,” diye azarlamadan edemedi, “hep seni koruyamam!”

Immeira onun yanağını öptü, sonra onu ittirerek dağılmış saçları ve Tilki kanıyla ıslanmış yüzüyle alay edercesine surat yaptı. “Bu yeterince adil,” dedi El’e. “Ben de seni koruyamam!”

El ona sırtıttı ve başını salladı. Az önce üç Tilkiciğin oturduğu gölgeye doğru yürüdü ve keyifle güldü.

“Ne oldu, Atlâb?” diye sordu Immeira. “Neye güldün?”

Elminster eline bir kurmalı yay aldı ve “Bunlardan birini kullanacaklarını umuyordum. Hafif zırhlar, mızrak veya at yok ortada. Bunu bir şeye karşı kullanıyor olmalılar, örneğin, bir karavanı koruyan üç silahlı adama karşı. Pekala, kızım. Yayı germeme yardımcı ol. Fazla zamanımız olmayabilir.”

Immeira onun yanından geçerek, içi kurmalı yay oku dolu ufak bir heybeyi yerden aldı. “Zamanımız yok,” dedi. “Nöbet devir teslimi yapmak üzere buraya geliyorlar. Kısa bir süre önce, son tepeyi aştıklarını gördüm. Thaermon’un çiftliğinin oradakini. Çok yakında bizi...”

“O halde zincirimi al ve yolun öbür tarafına götür,” dedi Elminster ve elindekileri bıraktı. “Çabuk ol, şimdi!”

Starnlı kız, kanlı zincirin tuhaf ağırlığına rağmen hızla ve zarafetle hareket ediyordu. El kurmalı yayını gerdi ve kızın tam arkasında, yarı çömelmiş bir halde yolun karşısına geçti.

İlk atlı yolun üzerindeki bir tepede belirip, cesetleri gördüğünde, Immeira, aniden durup El’in kurmalı yaya bir ok takmasını bekledi. Elminster bir elini ok heybesine atmıştı bile.

Adam bağırdı ve dizginlere asılarak, atını sertçe durdurdu, hayvan neredeyse şaha kalkıyordu. Adamın iki yol arkadaşı, atlarını onun yanına sürdü ve her iki taraftaki ağaçlara yaslanmış Tilki cesetlerini görünce aynı anda nutukları tutuldu.

“Zinciri bırak ve koş,” diye Immeira’nın kulağına fısıldadı El. “Kısa bir süre sonra da heybeyi bırak ve yakalanmamak için nereye gidersen git. Eğer birbirimizi göremezsek, beni saman yığınının batısındaki o korulukta bulabilirsin. Git!”

Kızın yanıt vermesini beklemeyen Elminster, sakince yola çıktı ve en tehlikeli görünen Tilkiciği boğazından vurdu. Sonra kurmalı yayı atarak, ağaçlara doğru koşturmayla başladı ve bu esnada Immeira’nın yere bıraktığı zinciri aldı. Kız görünürde yoktu ama ilerde loş ormanlık arazide çalılar hareket ediyordu.

Hızla iki adım atıp koruluğa daldı ve yere eğilerek dinlemeye başladı. Beklediği gibi bir takım küfürler duydu, ancak bu öfkeli seslere korku sinmişti. Daha sonra, atlar döndürülürken çıkan nal sesleri duyuldu.

Bir an sonra vadide, Immeira’nın daha önce kendisine bahsetmiş olduğu tiz boru sesini duydu. Öldürdüğü diğer devriye bulunmuştu. Çınlama bir süre daha devam etti ve El çıkan sesi dinleyerek, yolun kenarındaki ağaçların içine daldı ve bu iki atlının gelmiş oldukları yöne doğru ilerledi. Ancak yolda bir tanesini daha öldürme umudu çabucak kayboldu, çünkü başka ok yemek istemeyen atlılar bir an önce Tilki Kulesi’ne dönmeye can atıyor, dört nala gidiyorlardı.

Binicisiz at da diğerlerinin peşine düşünce, El’in atın heybesindekileri ele geçirme şansı kalmadı. Atın arkasından bakakaldı, omzunu silkti ve aceleyle ölü Tilki’nin boğazındaki oku aldı, sonra da adamın silahlarını, kurmalı yayını ve ok torbasını aldı. Neyse ki adamın düşüş şekli yüzünden, pelerini eyerdeki yerinden çıkmıştı. Pelerini bir bohça yapıp aldıklarını ona sardı. El’in zinciri sanki bu iş için yapılmışçasına bohçanın ağzını kapattı.

Bohça ağırdı ama Immeira kurmalı yayı almak ve sanki büyük bir kahramanmış gibi onu kutlamak için birkaç ağaç ötede bekliyordu.

Elminster kızın yanılmış olmasını diledi. Tecrübelerine göre, büyük kahramanlar kısa sürede ölü kahramanlara dönüşürlerdi.

* * * * *

Tilki Kulesi'nin ziyafet salonunda patırtı kopmuştu. Bu doğaldı; zira korkmuş ve öfkeli adamlar ağız dalaşı edince iş kavgaya döner, ardından da gergin bir sessizlik çöker.

Şu anda havada tamamen sessizlik hakimdi. Bir tilkiden çok şişman bir ayıya benzeyen, devasa bir adam olan Demir Tilki ve kalan sekiz savaşçısı, birdenbire tatsız gelen etle ve içinde boğulmak isterlercesine içtikleri şarapla karınlarını doyururken, kuleyi aydınlatan mumların asılı olduğu avizelerin zincirleri taş duvarlarda uzun gölgeler oluştuyordu. Hizmetkarlar masaya yaklaşmaya korkuyordu ve ozanların şarkı söylediği balkona doğru kayıyordu gözler. Haber ulaşır ulaşmaz odalarına gönderilen kadınlar, arka taraftaki yatak odalarının kapalı kapıları ardında bekliyordu. Hepsi de Tilkiciklerin nihayet yatağa geldiklerinde kendilerine yapacakları şeylerden korkuyordu.

Mum alevleri alçalırken, dokuz adam uzun masanın etrafında kara kara düşünüyordu. Bir an için görünen okçunun kimliğini ve kime bağlı olduğunu uzun uzun tartışmışlardı. Kule kapılarını kilitleme, nöbet tutma ve sabah ilk iş olarak da silahlı bir kuvvet yola çıkarma kararı çoktan alınmıştı. Kapılar içeriden sürgülenmiş, kilitler kontrol edilmiş ve anahtarları masanın üzerine konmuştu. Artık yapılacak tek şey beklemek, bu görünmeyen düşmanın kim olduğunu düşünmek ve korkmaktı.

Bir dirsek darbesi kadehlerden birini devirdi ve yarım düzine adam, kılıçları yarıya kadar kınlarından çekilmiş bir halde, onların bu hareketlerinden iğrenen Demir Tilki kendilerini susturana dek bağıştı. Katil bakışlı adamlar birbirlerini süzdüler, sonra yavaşça tekrar yerlerine oturdular.

Korku dolu kafalar, birileri kendilerini görüp kırbaçlatmadan evvel hızla mutfak kapısından içeri çekildi. Mutfak soğumuş ve sessizleşmişti ama üç hizmetçi kız gitmeye cesaret edemiyordu.

Son seferinde, çalışanlardan biri erken çıkmayı denediğinde, yakalanmış ve giysileri lime lime olana dek kırbaçlanmıştı. Keyfi davranışları ve itaatsizliği bekleyen ödülün ne olduğunun herkesçe hatırlanması için, Demir Tilki kızın kanlı parmak izlerinin yerden temizlenmemesini emretmişti.

Salondaki adamlara nazaran daha da korkmuş olan, gözlerinden uyku akan hizmetçi kızlar, mutfak kapısının hemen ardındaki oturma sırasının üzerine sinmişlerdi. Savaşçılar bilinmeyenden ve gece vakti Starn'da pusuya yatmış o şeyden korkuyorlardı fakat hizmetçiler yan odalarda kendilerini bekleyen tehlikeyi gayet iyi biliyorlardı ve o tehlike ile birlikte burada hapis kalmışlardı. Biliyorlardı, birazdan yandaki yatak odalarının kapılarının ardından tokat ve çığlık sesleri yükselecekti ve...

Anı bir şingirtıyla, mumların üzerinde durduğu avizelerden birinin zinciri boşaldı ve avize hızla masanın üzerine düştü. Tilkicikler bağıra çağıra kılıçlarını çektiler. İçlerinden biri küfürler savurarak odanın içinde koşmaya başladı, bunu bir diğer Tilkicik takip etti. Demir Tilki'nin haykırarak verdiği emirler henüz duyulamadan kemerli kapıdan geçip dışarı çıkmışlardı bile.

Starn'ın hükümdarının hafif uzamış sakallarla bezenmiş dev, kaba bir yüzü, kalın ve kısa tüylü bıyıkları vardı. Gözleri tıpkı soğuk bir kış günü gibi acımasızdı. Kafanın altındaki gövde, içini tıka basa doldurduğu kolçaklı, tam teşekküllü zırhın altında terliyordu. Adam ayağa kalktı ve uzun parmağını suçlarcasına Tilkilere doğrulttu. Normalde sarsılması ve soluk, tuhaf bir et denizi gibi dalgalanması gereken titreyen göğsünü ve göbeğini zırhın metal plakaları yerinde tutuyordu. "Ben ayrılmadan bu odadan ayrılacak bir sonraki kişi bu diyardan ayrılıp sürgüne gitse iyi eder! Öyle

aceleyle bir yerlere koşturmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyor mu...”

İki adamın gitmiş olduğu koridordan gelen ve konuşmasını yarıda kesen çığlık karşısında hızla kafasını çevirdi. O koridor kilere ve kulenin arka odalarına çıkıyordu; açıldığı bu odalardan biri de Beldrum’un Odası’ydı. Bu isim uzun zaman önce ölmüş olan bir Chauntea rahibinden yadigardı ve odada yedek masalarla avizeleri tutan zincirler saklanıyordu. Görülen o ki, aniden düşmanların eline geçmişti oda. Demir Tilki önündeki masadan miğferini aldı ve kafasına geçirdi.

Adamları onu takip etti ve emirlerini duyabilmek için yanına sokuldu. “Durlim ve Aawlynson balkona gidin. Oraya varınca burası temiz diye bağırıp haber verin. Gondeglus, Tarthane ve Rhen, burada benimle kalın. Biriniz masanın altına baksın, sonra sırtımızı masaya verip nöbette bekleyeceğiz. Llander, koridorun kapısının başında bekle. Balkon güvende ise, dördümüz sana katılacağız ve beşimiz birden Beldrum’un Odası’nı baştan sona tarayacağız.”

Demir Tilki sustu ve emirlerini sessizlik takip etti. Adamları daha fazlasını duymak ister gibiydi. Aniden öfkeye kapıldı. Koyun mu güdüyordu burada?

“Koşsanıza orospu çocukları!” diye gümbürdedi. “İşinizin başına! Koş, koş, koş, koş, koş!”

Bağırtısının yankısı duyulmaz hale geldikten sonra, bir an için sessizlik devam etti. Sonra herkes aynı anda harekete geçti.

Gondeglus inledi ve geriye doğru sendeledi, onu Aawlynson takip etti. Onları öldüren kurmalı yay oklarının vızıltısı odada yankılanıyordu ki, yüzüne bir ok yiyip yere düşme sırası Rhen’e geldi. Hiçbirinin kafasında güneylilerin giydiği tarzda, burnu ve gözü kapatan miğferler yoktu. Demir Tilki yana kaçtı, bu sırada akıllıca davranıp, eski, ağır ve geniş kılıcını havaya kaldırıp yüzünü korudu. Ardından dönüp balkona baktı.

Bir an için balkonun tırabzanının arkasından elinde dolu bir kurmalı yayla yukarı çıkan kanca burunlu, siyah saçlı adamı gördü. Adamın bu sefer hedefi Durlim'di ama uzun boylu tecrübeli savaşçı yere çöktü, zırhlı eldiveniyle oka doğru bir tokat savurdu ve ok zırhından sekip zararsız bir şekilde karşı duvara çarptı.

Mutfaktan korku dolu çığlıklar geliyordu ama Demir Tilki'nin, mutfaktakilerin yabancıyla mı karşılaştıklarına, yoksa burada olanlardan ötürü mü bağırduklarına bakacak zamanı yoktu. Ne olursa olsun, balkonda önceden doldurmuş olduğu kurmalı yayları bitmiş olması gereken ve varlığından emin olduğu bir düşman vardı. Dahası, bu düşman muhtemelen şu anda saklanacak bir yer arıyordu.

"Llander! Tarthane! Şu merdivenlerden yukarı çıkın," diye böğürdü Demir Tilki, kılıcını sallayarak. "Hemen!"

En sadık savaşçıların emre uymak konusunda tereddüdü aşıkardı ama yine de emredildiği üzere merdivenleri çıkmaya başladılar. Onların yukarıya çıkışını izleyen Demir Tilki, Durlim'e koridordan geçip arka merdivenlere gitmesini emretti ve hızla balkonun ucuna geçip kendini korumayı ihmal etmedi.

Koridora çıkan kemerli yol boyunca ağır ağır Durlim'in peşinden gitti ve orada çömelerek balkona baktı.

Llander ve Tarthane oradaydı, dikkatle ilerliyordlardı.

"Evet?" diye seslendi. "Durum nedir?"

İşte tam bu esnada duvar halısı Llander'in üstüne düştü. Tarthane, arkadaşının çılgın kılıç darbelerinden sakınmak için geriye doğru sendeledi, sonra kara pulat kılıcını o karmaşanın içine savurarak, halının arkasında kim varsa ona vurmaya çalıştı.

O birisi çoktan kendini yere atmış, adamların ayaklarının altındaki halıya asılıyordu. Zaten dengesini yitirmiş olan Tarthane, sendeledi, ayakta kalabilmek için tırabzana tutunmaya çalıştı ve gürültüyle devrildi. Burnu kemerli adam, katlanmış duvar halısının arkasından fırladı ve hançerini Tarthane'nin yüzüne sapladı.

Llander'in kılıcı, duvar halısının içinde kör dövüşü yapıyor, adama saplanmaya çalışıyordu ama adam bu harekete karşılık hançerini halının kumaşına daldırdı, sonra tırazından kayarak, ziyafet salonuna indi, Demir Tilki'ye neşeyle el salladı ve kulenin ön tarafına doğru koşarak, hızla oradan uzaklaştı.

Öfkeden deliye dönen Demir Tilki gürleyerek onu takip etmeye başladı, sonra salonu terk etmesine iki adım kala durdu ve kılıcını kınına koydu. Hayır! Giderse adamlarını yolladığı yerden uzakta, hançerli bir adamın zırhlı bir düşmana üstünlük sağlayabileceği bir yerde tek başına kalacaktı. Hayır, şimdi Llander'in hayatta olup olmadığını öğrenmeli ve Durlim'i bulmalıydı, hem belki üçü birden üzerlerine atlayan hançerli bir deliye karşı kendilerini savunabilecekleri bir mekan bulabilirdi.

Ağır ağır ziyafet salonuna geri döndü, yürürken iki kere kılıcını arkasına doğru savurdu ve Tarthane'nin cansız yattığı merdivenleri tırmandı. Duvar halısı hafifçe dalgalanıyordu.

"Llander?" diye seslendi, yüzüne bir kılıç darbesi gelmemesini umarak. "Llander?"

Arkasında hafif bir ses duydu ve kılıcını sertçe savurdu. Darbesi o kadar şiddetliydi ki, kılıç taş duvardan parmaklarını uyuşturan bir kuvvetle sekti ve kılıçtan metal parçaları koptu.

Birisinin aniden nefesini içine çektiğini duydu. Kim olduğunu görmek için döndüğünde, Demir Tilki karşısında ne burnu kemerli bir adam, ne de kanlar içinde bir ceset buldu. Karşısında duran, Starn civarında bir iki kez görmüş olduğu genç bir kızdı. Kız, merdivende üç basamak aşağıda, kılıcının yetişemeyeceği noktada duruyordu ve yüzünde epey sert bir ifadeyle, bir eli boğazında öylece bekliyordu. Demir Tilki, bu kıızı burada, kilitli kulesinin içinde görmekten dolayı şaşkın şaşkın bakarken, kız elini yavaşça aşağıya indirdi ve elini indirmesiyle giysisinin ön tarafı açıldı.

Demir Tilki, yukarıdan gelen bir mızrak darbesi ayak bileğine çarpıp, onu çaresizce merdivenlerden aşağıya yuvarlayana dek, gözlerini kızın hareketlerinden ayırmamıştı. Bu son saldırıyı savuşturmak için kılıcını savururken, çığlıklar atarak küfretti. Demir Tilki bir kez daha sırttan, kara saçlı adamla yüz yüze gelmişti. Sonra, narin fakat güçlü bir kol tarafından sağ gözüne ince bir hançer saplandı ve Faerûn onun için sonsuza dek gözden kayboldu.

Güçlkle soluyan Immeira, sıçrayarak dev zırhlı cesetten uzaklaştı ve cesedin tangirtılar içinde merdivenlerden yuvarlanmasına izin verdi.

Sonra hızla yukarıya, kendisine gülümseyen adama baktı. "Atlâb," diye inledi. Immeira, tir tir titrediğini fark edince ağlamaya başladı. "Atlâb, başardık!"

"Hayır, kızım," dedi yabancı ve kollarıyla onu sarıp teskin etmeye çalıştı. "Sadece en kolay kısmını hallettik. Asıl zor iş şimdi başlıyor. Sadece birkaç fare öldürdük, hepsi o. Farelerin bastığı bu evi düzeltmek gerek."

Üzerinden kan damlayan hançeri kızın elinden aldı ve öteye fırlattı, kız hançerin alt kat zeminine çarptığını duydu.

"Demir Tilki'nin hülûnü son buldu ama Buckralam'ın Starn köyüne yeniden can vermeli."

"Nasıl?" diye inledi genç kız El'in göğsünde. "Bana rehberlik et. Burada kalmayacağını söyledin?"

"Kalamam, kızım. Bir mevsimden fazla kalamam. Bu gece gitsem senin için daha iyi olur."

Kızın kolları onu bir mengene gibi sıkıştırdı.

"Hayır!"

"Sakin ol, kızım," dedi. "Önce, yaşlı Rarendon'u yanına al. Sonra, Saern Tepesi'ne giden yolda sana refakat edebilecek yetimleri ve çiftçileri. Orada bir adama vermen için sana bir not yazacağım. Adamın adı Nantlin ve bir at yetiştiricisi. Harpının hâlâ tatlı sesler çıkartıp çıkartmadığını soran bir yazı olacak o notta. Nantlin, yazıyı görünce notun aslında kimden geldiğini anlayacak. O, burada yaşayacak onurlu kadınlar ve adamlar getirecek, Starnlıların tasvip edeceği

kanunlar koyacak ve kanunları korumak için kılıçlı adamlar tutacak. Böylece Starn bir kez daha yaşanır hale gelecek. Ancak benim başımda kötü bir yazgı var, kızım. Nantlin veya herhangi bir adamı bu vadiye gelmezden evvel burayı terk etmeliyim.”

Immeira başını kaldırıp ona baktı, yüzü gözyaşlarıyla doluydu. Kız, adamın gözlerinde ve sıkıca kapalı dudaklarında da açıkça hüznü görüyordu. Çekinerek iki parmağını çenesine uzattı.

“Gitmeden önce bana asıl adını söyleyecek misin?”

“Immeira,” dedi kara saçlı adam tüm ciddiyetiyle, “söyleyeceğim.”

“Güzel,” dedi kız neredeyse vahşice, adamın boynuna sarılmak için uzandı, “çünkü isimsiz bir adama kendimi vermem.”

* * * * *

Immeira’ya ait olmayan bir gülümseme rüyalarında dalgalandı ve Elminster’ı aniden, soğuk terler içinde uyandırdı. “Mystra,” diyerek nefes verdi karanlığın içinde. Gözlerini Tilki Kulesi’ndeki en iyi yatak odasının çatlamış taş tavanına dikti. “Hanımım, sonunda sizi memnun edebildim mi?”

Bu soruyu sadece sessizlik takip etti. Fakat bir anda sessizliğin içinde bir alev belirdi ve hızla tavana doğru yükselecek, şu sözcükleri oluşturdu: “Dasumia adlı kişiye hizmet et.”

Sonra sözcükler gözden yitti ve Elminster karanlıkta gözlerini hayretle kırıştıtarak kalakaldı. Kendini çok yalnız hissetmişti, ta ki kızın yumuşak fısıltısını duyana kadar.

“Elminster?” diye sordu Immeira, şaşkın ve korkmuş görünüyordu. “O neydi öyle? Yoksa sen tanrılara mı hizmet ediyorsun?”

Elminster aniden ağlayacak gibi oldu ve elini uzatarak kızın yüzüne dokundu.

“Hepimiz tanrılara hizmet ederiz, kızım,” dedi boğuk bir sesle. “Hepimiz hizmet ederiz ama bunu bilmeyiz.”

- ÜÇ -

FELMOREL'DE BİR ZİYAFET

Bu Diyarlarda insan, ejderha, ork ve elfin aynı masada barış içinde oturabilecekleri tek bir yer varsa, orası da bir ziyafet masasıdır. İşin püf noktası birbirlerini yemelerine engel olmaktır.

Bilge Selbryn
Athkatla'daki Issız Kule'den Düşünceler
KurtçukYılı'nda Basılmıştır

“Peki ya sen,” diye sordu yanıltıcı bir neşeyle kapıdaki üç nöbetçiden en kısa olanı ve en yüksek sesle konuşanı, “kim oluyorsun?”

Soğuk bir bakış attığı kişi, kemerli bir burna sahip, düzgün tıraşlı bir adamdı. Delice yağan bahar yağmuruna rağmen yayan geziyordu ama çamura bulanmış uzun çizmelerinin üstündeki kıyafetleri her nasılsa kuruydu. Nöbetçinin sahte gülümsemesine gülümsedi ve soruyu yanıtladı “Eğer beni geri çevirirsen, Lord Esbre'nin sofrasında olmadığına üzüleceği bir adam.”

“Bence, bir büyücü bozuntusu olan ve adının ne olduğunu söylemeyerek kendisini uyanık sanan bir adam,” dedi muhafızların komutanı canı sıkılmış bir şekilde. Yüzbaşı kollarını göğsünde kavuşturdu, böylece bir elinin parmakları kemerinin sağ tarafında bulunan uzun kabzalı hançerinin üzerine geldi; öteki elinin parmaklarıyla da sol tarafındaki bulunan gürzü yokluyordu. Diğer iki muhafız da ellerini

hazır bekleyen silahlarının kabzalarının üzerine yerleştirdiler.

Yağmurda duran adam sakın bir şekilde gülümsedi ve ekledi, “Adım Atlâb, geldiğim diyar da Athalantar.”

Yüzbaşı somurttu, “Orayı daha önce hiç duymadım, ayrıca her üç hayduttan biri kendine Atlâb der.”

“Pekala,” dedi adam neşeli bir şekilde, “sorun halloldu, o zaman.”

O kadar sakın ve kendine güvenir bir şekilde ileri doğru yürüdü ki, muhafızlar sert bir şekilde kendisini ittirip durdurana kadar aralarına dalmıştı bile.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?” diye hırladı yüzbaşı, Atlâb’ın yolunu kesen ellere kendisinininkini de ekleyerek.

Sakallı adam gülümsedi, o eli yakaladı ve bir savaşçıyı selamlarmış gibi onunla tokalaştı. “Lord Esbre Felmorel’i görmeye,” dedi, “ve onunla özel bir şeyler konuşmaya. Hazır gelmişken, onun muhteşem ziyafetlerinden birine de katılabilirim tabii. Geldiğimi duyurabilirsin.”

“Ya da,” diye tısladı yüzbaşı, yabancıyla burun buruna gelene kadar öne eğilerek, “duyurmayabilirim.” Parlak yeşil gözler, uzunca bir süreliğine neşeli mavi-grı gözlere baktı, sonra yüzbaşı çabucak ekledi, “Buradan uzaklaş. Kapımdan defol yoksa seni ezer geçerim. Kaba haydutları ya da kurnaz dilencileri içeri salmam.”

Sakallı adam gülümsedi ve öne doğru eğilerek muhafızın tehditkar ağızına yüksek sesli bir öpücük kondurdu.

“Söyledikleri kadar göz alıcıymışsın,” dedi yabancı neredeyse sevgiyle. “Yaşlı Glavyn öfkelenendiğinde bir ateş lorduna dönüşür dediler. Onun tükürmesine ve hırlamasına izin ver, sonra da kapısının oradan uzaklaş; çünkü o küçük bir ejderhadır dediler!”

Nöbetçilerden biri kıs kıs güldü ve Muhafız Yüzbaşı Glavyn gözlerini kırpmayı bıraktı, şaşkın bir şekilde yabancıya arkasını dönerek, bakışlarını daha yakından tanıdığı bir düşmanın üzerine yöneltti. “Komik mi buldun, Feiryn? Bu o

kadar komik mi ki, erkekliğini ve eğitimini göz ardı ederek, ıstıklarını ve dostlarını tehlike karşısında yalnız başına bırakıyor ve uygunsuz ve aşağılayıcı bu durum karşısında neşeleniyorsun?" Nöbetçinin yüzü beyazladı ve bundan tatmin olan Glavyn hızla arkasına döndü, burnu kemerli yabancıya ani bir ölüm vaat eden gözlerle baktı. "Sana gelince, beyefendi. Eğer bir daha bana hakaret edecek olursan, kılıcımı hızla kafana indireceğim ve tanrılar bile seni kurtaramayacak!"

"Ah, Glavyn, Glavyn," dedi sakallı yabancı hayran hayran, "ne zeka! Ne üslup! Heyecanla sarf edilen, harikulade kelimeler. Yemek masasına oturduğumda Esbr... Lord'a söylerim." Bir eliyle dostça yüzbaşının omzuna vurdu ve aynı anda yanından geçti. Muhafız yüzbaşı öfkeden kızardı ve silahlarını çekti. Daha doğrusu çekmeye çalıştı. Her nasılsa, ne kadar asılırsa asılsın gürzünü veya hançerini yerinden çıkartamıyordu. Sırtında asılı kılıca uzanmak için göğsünde kavuşturduğu kollarını da açamadı hatta kımıldatamadı bile. Glavyn boğuk sesli, anlaşılmaz bir çığlık attı fakat...

"Lordlarım, bu patırtı da ne böyle?" Leydi Nasmaerae'nin alçak, tatlı sesi Glavyn'in ve arkadaşlarının sesini ipeği kesen bir kılıç gibi kesti. Dört adam, birbirlerine engel olmayacakları, onu en iyi görebilecekleri yerlere geçtiler sessizce. Leydi Nasmaerae, yenleri neredeyse parmaklarını gizleyen açık omuzlu yeşil bir elbisenin içinde oldukça zarıftı. Basit bir büyüyle, elindeki şamdanın alevini arttırırken, üzerindeki ince gümüş işlemler bitmekte olan günün son parlıtılarını yakaladı.

Alevlerin parlamasıyla, koyu renkli su birikintilerine benzeyen, altın sarısı benekli, çivit mavisi gözleri daha da büyüdü. Leydi Nasmaerae'nin ağzından ve tavırlarından masumiyet akıyordu fakat gözlerinde bilgelik, karanlık bir şehvet ve yanan bir açlık vardı.

Kapıdaki adamların üzerindeki etkisini ölçerken, gözlerinde bir gülümseme belirdi ve nazikçe ekledi, "Böyle bir

gecede, yalnız bir yolcuğu yağmurda bekletmek bize yakışır mı? İçeri girin beyefendi, Felmores Kalesi size açıktır.”

Burnu atmaca gagasına benzeyen yabancı başını öne eğdi ve gülümsedi. “Leydi,” dedi, “size yabancı olana bana bu denli soylu davranarak, büyük bir onur verdiriz. Bu güven ve sevgi dolu davranışınızın kapıdaki nöbetçilerinize örnek olacağını umarım. Bendeniz Athalantar’dan Atlâb, davetinizi kabul ediyorum, size ya da burada yaşayan herhangi birine, ya da Felmores’in herhangi bir binasına veya eşyasına zarar vermeyeceğime dair yemin ediyorum. Civarda yaşayan halk güzelliğinizden övgüyle söz ediyor, ancak baş döndürücü ve muhteşem cisminizi gördükten sonra, söylenenlerin sizi tarif etmede ne denli aciz kaldığını anladım.”

Nasmaerae gülümsemesini koruyarak, yüzbaşıya çevirdi başını. “İyi dinle Glavyn. Yağcılıkta güzel konuşma arasındaki fark işte budur. Boş ve yararsız olabilir ama öyle güzel ki.”

Kollarını hâlâ hareket ettiremediğini fark ettirmemeye çabalarırken titreyen muhafız yüzbaşı, omzunun üzerinden kadına baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Leydi Nasmaerae zarif bir hareketle ona arkasını döndü ve koluna girmesi için Atlâb’a işaret etti. Kadını selamlayarak koluna giren Atlâb, aynı anda da şamdanı kadının elinden aldı. Bir an için –ya da biraz daha uzun bir süre– parmakları birleşti.

Kalenin iç kısımlarına doğru yürürlerken, nöbetçiler şamdanın alevlerinin kendilerine göz kırptığına yemin edebilirlerdi. Tam bu anda Glavyn aniden kollarını yeniden hareket ettirebildiğini fark etti.

Bir süredir çekmeye uğraştığı silahlarını çekmesi beklenbilirdi belki. Fakat yüzbaşı bunun yerine, bütün enerjisini diline verdi ve durmaksızın söylendi.

Nihayet nefes alma ihtiyacı hissettiğinde, emrindeki iki muhafız ona saygı ve şaşkınlıkla bakıyordu. Glavyn hızla arkasını döndü, böylece yüzünün kızardığını göremediler.

* * * * *

Felmorel armasının tam ortasında şaha kalkmış bir mantimera vardı. Yaşayan hiç kimse böylesine kaba ve tehlikeli bir yaratık görmemişse de (yaratığın sakallı üç kafası ve yarasa kanatlı bedeninin ucunda üç tane mızrak gibi kuyruğu vardı) etkileyici ve de korkutucu Felmorel Lordu "Mantimera" olarak bilinirdi.

Lakabını aldığı yaratık gibi ölümcül bakışları olan Esbre Felmorel, beklenmeyen konuğunu içtenlikle karşıladı. Sohbeta tam zamanında geldiği için onu takdir etti, zira diğer iki konuğu hâlâ odalarında ve gece uzundu. Daha sonra Lord yorgun olduğu açıkça görülen Atlâb'a dinlenmesi için oda hazırlamak nezaketini gösterdi ama burnu kemerli adam bu sıcak konukseverliğe karşı ziyafet bitmeden ve birkaç kelime etmeden odasına çekilmenin kabalık olacağını söyleyerek, dinlenmeyi reddetti.

Leydi Nasmaerae her zamanki yeri olan koltuğa zarafetle otururken, her iki adam da onu izlemek için durakladılar. Leydi gülümsedi ve kadehine sessizce buz gibi soğuk elf şarabı doldurup, mum ateşi ile aydınlatılan uzun ve mükellef ziyafet masasındaki iki adam arasında başlayan konuşmayı dinledi.

"İlk tanışmada doğrudan bunu sormak biraz kabaca olsa da," diye söze başladı Mantimera, "tamamen merakımdan ötürü soracağım: Daha önce adını hiç duymadığımı, uzak bir diyardan ta buralara, bu kaleye gelmeye sizi ne zorladı?"

Atlâb gülümsedi. "Lord Esbre, konumum gereği ben de sizin kadar açık sözlü bir adamım. Bu Kahkaha Yılı'nda, kutsal bir rehberlik altında çıktığım bu görevde, bilgi edinmek üzere Faerûn'u dolaştığımı açıklamaktan mutluluk duyarım. Şu an, sadece 'Dasumia' olarak bildiğim birini arıyorum. Acaba Felmorel'de ya da civarda Dasumia adlı herhangi biri var mı ya da Dasumia adına hazırlanmış herhangi bir şey?"

Mantimera hafızasını zorlayarak kaşlarını çatdı, sonra şöyle dedi, "Bildiğim kadarıyla yok ve bu yüzden iki sorunuza da olumsuz yanıt vermek zorundayım. Nasmaerae?"

Leydi Felmores yavaşça başını salladı. “Bu ismi daha önce hiç duymadım.” Bakışlarını çevirerek doğrudan Atlâb’ın gözlerine baktı ve sordu, “Bu kapımızda ustalıklı gösterdiğiniz büyü ile ilgili bir mesele mi? Yoksa özel bir konu mu?”

Konuk, “İşin ucunun nerelere varacağını bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Şu an için, ‘Dasumia’ benim için bir sır.”

“Belki de diğer konuklarımız (biri büyümlü konularla derinden ilgilidir ve her ikisi de epey yer dolaşmıştır) size bu gizemin karanlık köşelerini aydınlatacak sözler sunabilirler,” diye teklifte bulundu Lord Esbre ve bir şarap sürahisini Atlâb’a doğru uzattı. “Geçen onca yılda, bir çok faydalı bilginin etrafımdaki insanların zihinlerinde, tıpkı mahzenlerde unutulmuş mücevherler gibi saklı durduğunu ve bu kişilerin bu bilgileri hatırlayınca böylesine özel ve ender zenginliklere sahip oldukları için şaşırdıklarını gördüm.”

Uzaktaki koridorlardan borazan sesleri geldi ve Mantimera, bir çift uzun, ağır, abanoz renkli kapıyı ittirerek açan hizmetçilerine doğru baktı. Yarısı kabuklu bir deniz salyangozunu baharatlı erimiş peynire batırarak, “İşte ikisi de geliyor” dedi. “Lütfen yiyin, beyefendi. Burada başkalarını beklemek ya da servis yapmak gibi formalitelerimiz yoktur. Konuklarımdan tek istediğim iyi konuşmaları, iyi dinlemeleridir. İçin!”

Uzun boylu iki adam odaya girdi. Yan yana, dikkatle adım atıyorlardı, sanki her ikisi de diğerinin salona kendinden önce ya da sonra girmesini istemiyormuş gibiydi. İçlerinden biri bir boğa gibi geniş omuzluydu ve neredeyse şişkin göğsüne kadar gelen altın bir kemer takıyordu. Kemerin üstündeki kaslı bedenini, çoğu adamın bacaklarından kalın olan kılı kollarını, dirseklerinden parlak bilekliklerine dek mor bir ipek örtü kapatıyordu. Hem kemerde hem de bilekliklerde, aslanlarla gürleşen adam figürleri vardı, figürlerin aynısı adamın kemerinin altında yer alan, devasa boyuttaki, altından yapılmış yumurtalık kalkanında da yer alıyordu. “Hey, Mantimera,” diye gümbürdedi adam. “Hâlâ

aklımdan çıkartamadığım o soslu geyik etinden kaldı mı? Açlıktan ölmek üzereyim!”

“Kuşkusuz,” diye güldü Lord Felmores. “O geyik etinin artık aklında kalmasına gerek yok, tabağının üstündeki kapağı kaldır yeter. Athalantarlı Atlâb, Barundryn Harbright ile tanış, kendisi tanınmış bir savaşçı ve bir kaşıftır.”

Harbright kendisine gösterilen tabağa doğru kararlı yürüyüşünü bozmadan, kara saçlı adama baktı ve burnundan bir hırıltı çıkararak güldü. Bu bir selamlamadan çok, adamın varlığını pek umursamadığının işaretiydi. Atlâb onu başıyla selamladı, gözleri daha şimdiden masanın başında soğuk, karanlık bir sütun gibi dikilen diğer adama dönmüştü.

Konuğun güçlü olduğu kadar kibirli olan bir büyücü olduğunu anlaması için Mantimera'nın açıklamasına gerek yoktu. Adamın gözleri Atlâb'inkilerle karşılaşınca soğukluğunu korudu ama Leydi Nasmaerae'ye dönmeden önce bir saygı kıvılcımıyla –yoksa korku mu demeli?– parladı.

“Lord Thessamel Arunder, bazıları ona Büyü Lordu da der,” diye duyurdu Mantimera, savaşçıyı tanıtırken olduğu kadar sevinçli değildi sanki.

Başbüyücü, Atlâb'a bir selamlamadan çok başından savmaya benzer soğuk bir bakış attı ve çevredeki herkese elindeki tuhaf biçimli yüzükleri göstere göstere, havalı biçimde oturdu. Yüzükler, bu anı vurgulamak istercesine, çeşitli renklerde parıldayıp söndüler.

Önündeki yiyeceğe bakınca, Atlâb'ın aklına, geçen kış Starn'ın dışında kurtlarla karşılaşması geldi. O kanlı hatırayı aklından çıkartırken, neredeyse gülümsedi. Açlık; o uluyan canavarların kendisine saldırma nedeni sadece açlıktı, şu anda kendisinin de kapıldığı açlık hissinden daha kötü ya da iyi bir şey değildi. Bakışlarını biberlenmiş kertenkele çorbasına ve yılan turtasına çevirdi. Turtayı kesip, çıkan dumanı içine çekerken, güç gösterisinden yeterince etkilenip etkilenmediğini görmek için Arunder'in kendisine doğru baktığını biliyordu. Hatta, büyücünün endişesini gizlemek için,

arkasına yaslanıp bir bardak şarap yudumladığını da farketmişti.

Büyü Sanatı'nın herkesi etkilemesini bekleyen ve böyle olmayınca da çocukça alınganlaşan büyücüleri anlaması için aynada kendine bakması yeterliydi. O, şu anda Arunder'in öfke kaynağıydı, büyücü yakında ona patlayacaktı.

Hem de çok yakında. "Athalar'ın geldiğini söylüyorsunuz, beyefendi. Ah ah, Atlâb bey, sizin yaşınızda pek az kişinin o eski diyardan olduğunu iddia edeceğini düşünürdüm," diye mırıldandı büyücü. Savaşçı Harbright, masada kendi göğsü genişliğinde, kızarmış bir yaban domuzunun ağırlığı altında ezilen gümüş tabağın başına dikildi ve şarap sürahilerini titreterek yemeğin önündeki koltuğa oturdu. "Yakın zamanda nerede oturuyordunuz ve sizi sırlar içerisinde saklanarak, oradan buraya, zenginliklerle dolu bu eve getiren şey nedir, sorabilir miyim? Ev sahiplerimiz mücevher çekmecelerini kilitlemeliler mi?"

"Bu güzel diyarlarda on yıllardan beri dolaşıyorum," diye yanıt verdi Atlâb neşeyle, Arunder'in iğnelemelerine veya imalarına aldırmadan, "bilginin peşindeyim. Myth Drannor'un bana çok şeyler öğreteceğini ummuştum. Ama bana sadece iblislerden kaçmanın gerekliliği konusunda bir ders verdi. Oraya buraya baktım ama Dasumia hakkında pek bir şey öğrenemedim."

"Öyle mi? O halde büyü hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz. Yoksa yolculuğunuz hazine elde etmek için mi?"

Bu son kelimedede, savaşçı Harbright bir an için şapırtılı ve bitmek bilmez yemeğinden başını kaldırdı ve gözlerini Atlâb'a dikerek vereceği cevabı bekledi.

"Benim peşinde olduğum şey, bilgidir," dedi Atlâb ve savaşçı sanki tiksiniş gibi burnundan bir hırıltı çıkardı ve yemeğine devam etti. "Dasumia hakkında bilgi... Ama bunun yerine Büyü Sanatı hakkında bir şeyler öğrendim. Sanırım Sanat'ın gücü, onu anlayanları peşinden sürüklüyor.

Hazineye gelince... İnsan parayı yiyemez ya. İhtiyaçlarımı karşılayacak kadar param var, tek başınayım, yayan yapıldak dolaşıyorum, daha fazlasını nasıl taşıyabilirim?"

"Para harcayıp at alarak," diye homurdandı Harbright ve masanın üstüne baharatlı yaban domuzu parçaları saçtı. "Tanrılar aşkına, diyarları yürüyerek gezmek ha! Ayaklarım aşınıp kopmadan önce, yaşlılıktan ölürüm!"

"Söyleyin bana," dedi Lord Felmorel öne eğilerek, "Meşhur Ezgi Şehri'nin ne kadarını gördünüz? Yıkıntılarına göz atanların bile çoğu, gördüklerini anlatacak kadar yaşamadan parçalara ayrıldı."

"Yoksa sadece Myth Drannor olduğunu hayal ettiğiniz bir yerin yakınlarındaki bir korulukta mı dolaştınız?" diye sordu Arunder kabaca ve kadehini doldurmak için bir şarap sürahisi aldı.

"İblisler herhalde başkalarıyla meşgul oluyordu," dedi burnu kemerli adam Mantimera'ya, "çünkü günün çoğunu bir sincaptan daha büyük bir canlı görmeden, otlarla kaplı, çoğu boş binaların arasında dolaşarak geçirdim. Kemerli güzel pencereler, kavisli cumbalar... Şehir bir zamanlar çok büyüktü herhalde. Artık etrafta alınmayı bekleyen pek bir şey kalmamış. Masalarda, halk ozanlarının bir zamanlar bize anlattığı şarap kadehlerini ya da kitapları göremedim. Hiç şüphe yok ki, şehir düştükten sonra yağmalanmış. Yine de, bazı yazılar gördüm ve gördüklerimi hâlâ hatırlıyorum. Eğer anlamlarını çözebilirimsem..."

"Hiç iblis görmediniz mi?" Arunder alaycıydı ama aynı zamanda Atlâb'ın cevabını duymaya hevesli olduğu da görünüyordu. Burnu kemerli adam gülümsedi.

"Hayır, büyücü efendi, şehri hâlâ koruyorlar. Muhtemelen insanların karşılarına bir ayıdan daha tehlikeli bir şey çıkmadan, harabelerde dolaşabilmesi için yılların geçmesi gerekecek."

Lord Felmorel başını salladı. "Bütün o güç..." diye mırıldandı. "Ve yine de kaybettiler. Bütün o güzellik yok oldu,

halkı öldü ya da dağıldı. Bir şey bir kez kayboldu mu, bir daha asla yerine konamaz. Eskisi gibi olamaz.”

Atlâb başını salladı. “İblisler bir gecede oradan kovulsa, şehir on günde yeniden inşa edilse ve ataları kadar zeki ve mahir vatandaşlar bir gün sonra şehre yerleştirilse bile, Güzellik Şehri’ne bir daha asla sahip olamayacağız. Şehrin üzerine kurulduğu ortak arzu ve ülkü olan özgürlük gibi değerler bir daha asla orada bulunmayacak. Bunlar olsa bile elimizde Myth Drannor değil, Ezgi Şehri olduğu varsayılan bir tiyatro sahnesi olacak.”

Mantimera başını salladı ve şöyle dedi, “Şehrin düşüşü hakkındaki hikayeleri duyalı çok oluyor, hatta bir iblisle bizzat karşılaşp, hayatta kaldığım için başımdan geçen hikayeyi anlatabiliyorum. Çeşitli farklı görüşleri, düşmanlıkları ve kişisel hesapları olsa da, onlarınki gibi güçlü ve büyük bir halkın nasıl olup da tamamen ortadan kalktığını anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Myth Drannor’un düşmesi gerekiyordu,” diye gürledi Barundryn Harbright, sanki dev bir kafatasını tutuyormuş gibi elini açarak. “Hadlerini aştılar, bir kez daha tanrılık peşinde koştular, tıpkı o Netheril’liler gibi. Tanrılar böyle rüyaların kanlı bir şekilde bitmesi gerektiğine karar verdi, yoksa hatırlayabileceğimizden çok tanrı olurdu ve hiçbir dualarımızı cevaplayacak güçte olmazdı. Bu o kadar açık ki, neden bu büyücüler hep aynı hatayı yapar?”

Büyücü Arunder, Harbright’a, onu destekleyen bir gülümseme gönderdi ve “Muhtemelen, Tek Gerçek Yol’dan uzaklaştıkları her seferde hatalarını düzelterek senin gibi birisi olmadığı için,” dedi.

Savaşçının yüzü parladı. “Bunu sen de duydun mu?” diye sordu. “Tek Gerçek Yol, evet.”

Büyücünün ağzı hayretle açıldı. Tanrılar adına, sadece şaka yapıyordu ama bu aptal onu ciddiye almış gibi görünüyordu.

“Şimdilik sayımız fazla değil,” diye devam etti Harbright hevesle ve cümlesini vurgulamak için salçalı sülünün kocaman bir parçasını havada salladı, “ama daha şimdiden bir düzine şehirde güç sahibi olduk. Bize bir diyar lazım, sonra bir diğeri ve...”

“Hepimize lazım. Ben birkaç tane isterim,” dedi Arunder alay ederek, şaşkınlığını hızla üzerinden atmıştı. “Bana içinde bolca kalesi olan bir tane ver, olur mu?”

Harbright kafasını çevirip büyücüye baktı. “Fazla akıllı büyücülerin sorunu,” diye gürledi yemek masasında, “iş yapmayı bilmemeleri. Başka insanlarla geçinememelerinden ve bir atı nasıl eyerleyeceklerini, çizmelerini nasıl giyeceklerini, hatta bir tavuğu nasıl öldürüp pişireceklerini bilmemelerinden bahsetmiyorum bile. İçkilerini nasıl içeceklerini, bir kıza nasıl kur yapacaklarını veya nasıl şalgam yetiştireceklerini de bilmezler. Ama başka insanlara işlerini nasıl yapacaklarını, hatta şalgam yetiştirmenin yolunu ya da tavuk boğazlama biçimini bile söylemeyi her zaman bilirler!”

Büyük, tüylü, kaba parmaklı eller heyecanla havada şekiller çizdi ve Arunder geri çekilerek, açıkça görünen korkusunu gizlemek için uzaktaki şarap sürahilerinden birine uzandı. Atlâb, yardıma hazır bir şekilde sürahiyi büyücüye doğru itirdi ama bu hareketi teşekkür almak yerine görmezden gelindi.

Ev sahipleri bu keyifsiz anı bir soruyla böldü, “Lordlarım, Gerçek Yolları veya büyücülerin nasıl insanlar olduklarını bir kenara bırakırsak, Faerûn’un bu köşesinde yaşayanların geleceği hakkında neler söyleyebilirsiniz? Eğer Kudretli Myth Drannor dahi ortadan kaldırılabilirse, tutunacak hangi dal var?”

“Lord Felmores,” diye yanıt verdi büyücü Arunder çabucak, “büyücüler ve diğer insanlar arasında bu konu üzerine bir çok tartışma yapılmakta ama bir fikir birliği yok. Her bir öneri ilgi gördüğü kadar, nefret ve korku ile karşılanıyor.

Bazıları, ülkeyi yönetmek üzere bir büyücüler konseyi atanmasından bahsediyor...”

“Hah! Zorbalıktan ve kargaşadan ötürü hayat çekilmez olur artık!” diye güldü Harbright.

“...Öte yandan bazıları ejderhalarla yapılabilecek bir ittifaktan bahsediyor, böylece bütün insan diyarları aynı zamanda ejderha diyarı olacak ve...”

“Herkes ejderhaların kölesi ve nihayetinde akşam yemeği olacak,” dedi Harbright, gözlerini boşalmış tabağına dikmişti.

“...insanlarla ejderhalar arasında yapılan anlaşmalarla her iki ırkın birbirine karşı düşmanlık sergilemesi önlenec.”

“Ejderha aşağıya doğru süzülüp, yutmak için ağzını açtığında, şövalye yaklaşmakta olan ölüme baktı ve çaresizce haykırdı, ‘Anlaşmamız beni koruyor! Beni...’ ve cümlesini tamamlayamadan ejderha onu yutup, uzaklaştı,” diye alay etmeye başladı Harbright. “Orada toplanan hayatta kalan halk, ejderhanın anlaşmayı bozduğu konusunda hemfikir. Ejderhanın inine gidip, şövalyeyi kanunsuzca yediğini bildirecek bir gönüllü bulma kararına vardılar. Gariptir ki, kimse gönüllü olmadı.”

Ortalığı sessizlik bürüdü. Dev savaşçı çenesini ileri doğru çıkardı ve büyücüye karanlık bir bakış attı, sanki konuşmasını istiyordu ama Thessamel Arunder biberli kertenkele çorbasına karşı ani ve sonsuz bir istek kazanmış gibiydi.

Leydi Felmorrel’in konuşmayı yakından takip ettiğinin bilen Atlâb ev sahibine bakıp söze girdi: “Bence, Lordum, öyle parlak bir şehrin yeniden ışıldaması uzun zaman alacak. Orklara ve haydutlara karşı kendilerini savunan ufak diyarlar, her zaman olduğu gibi büyüyecek ve kanunsuz, tehlikeli topraklarda tek başına ayakta kalacak. Şimdi ve kestirilebilir gelecekte öyle bir şehir olmamasına rağmen, ozanlar Myth Drannor’un geri kazanılması umutlarını taze tutacak.”

“Peki ya bu bilgi, genç Atlâb, Ezgi Şehri’nin yıkılmış duvarlarının üzerinde mi yazılıydı?” diye sordu Arunder dalga geçerek. Büyücü bir kez daha konuşma cesareti göstermişti ama Harbright’a doğru bakmamaya özen gösteriyordu. “Yoksa sana bunu rüyada tanrılar mı söyledi?”

“Bu günlerde iğneleme ve alay büyücülerin dillerinden eksik olmuyor,” dedi Atlâb sakın bir sesle, Barundryn Harbright’a işaret ederek. “Sen de dikkat ettin mi?”

Savaşçı sırttı, bu sırtıma kanca burunlu adamdan çok, büyücüye yönelikti ve gürlledi: “Evet! Bir akıl hastalığı, sanırım!” Üzerinde bıldırcın dizili bir şişi sanki bir büyülü değnekmiş gibi salladı ve ekledi: “Akıllı olmakla o kadar meşguller ki, başkası akıllılık edince asla fark edemiyorlar.”

Sessiz bir birlik içerisinde hem Harbright hem Atlâb başlarını çevirip büyücüye baktı. Arunder bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ne söyleyeceğini unutmuş gibi durakladı, başka bir şey söylemek için ağzını bir kez daha açtı, sonra konuşmak yerine ağzına şarap kadehini götürdü ve fon dipledı.

Şarap boğazına takılıp öksürünce, savaşçı kürek gibi eliyle ona uzanarak sırtına sertçe vurdu. Büyücü oturduğu yerde ileriye doğru giderken, Harbright sordu, “İyileştin değil mi? Az da olsa?”

Büyücü Arunder’in nefes almak için çabaladığı, Leydi Felmorel’in ağzını kapatmak için hem hızlı hem de zarif bir şekilde elini kaldırdığı o tehlikeli sessizlik anında, Lord Esbre Felmorel tatlı dillilikle konuşmaya başladı: “Korkarım haklı olabilirsiniz, Atlâb beyefendi. Burada dediğiniz gibi ufak şehirler, surları olan kasabalar tek başına ayakta durur ve sanırım gelecekteki yıllarda da bu durum değişmeyecek, tabii Gölgelelerin Hanımı’nın başına bir iş gelmedikçe.”

“Hanım...?”

“Kötü bir büyücü,” diye araya girdi savaşçı, neşesiz bakışlarını kanca burunlu adamın gözlerine dikerek.

Lord Esbre onu başıyla onayladı. “Kaba olsa da doğruyu söyledi: Gölgelelerin Hanımı korktuğumuz, itaat ettiğimiz, mümkün olduğunda da, uzak durduğumuz birisidir. Kimse onun nerede yaşadığını bilmez ama o, doğumuzda kalan topraklar üzerinde hükmünü olmasa bile, iradesini güçlendirmeyi amaçlar. Onun acımasız olduğu bilinmektedir.”

Büyücünün kendine geldiğini fark eden Lord Esbre, a-dama dostça davranarak, öfkesini yatıştırmaya çalıştı. “Siz büyülü şeyler konusundaki uzmanımanızsınız, Lord Arunder, lütfen bize Gölgelelerin Hanımı hakkında bildiklerinizi anlatın.”

Lord Esbre’nin ziyafet masasında yeniden şaşırma zamanı gelmişti. Lord Thessamel Arunder tabağına baktı ve mırıldandı, “Hiçbir şey... Bu konuda ekleyecek hiçbir şeyim yok. Maalesef.”

Bunun ardından, uzun bir süre boyunca, ziyafet masasındaki uzun mumların ışığı mutlak sessizlikte dans edip durdu.

* * * * *

Yatak odasının uzak ucunda bir düzine mum tıpkı aç yavru ejderhaların dilleri gibi titriyordu.

Oda ufak ve yüksek tavanlıydı. Duvarlar, Elminster’ın birkaç gizli geçidi ve gözetleme deliğini gizlediğine emin olduğu eski ve büyük duvar halılarıyla kaplıydı. Perdeli ve cibinlikli yatağın yanından alevlere doğru ilerlerken, kendisini bekleyen huzuru düşünerek gülümsedi.

“Ben Atlâb’ım,” dedi nazikçe, “ve de değilim. Senin hizmetindeyim, duy beni Sırların Mystra’sı, en değerli Hanım, Ören Ateş.” İki parmağını ateşten geçirdi ve ateşin turuncu parıltısı koyu, ürpertici bir maviye dönüştü. Tatmin olmuş bir şekilde, öne, ona doğru eğildi. Mavi alevin üzerine neredeyse onu ağzına sokacak kadar eğildi ve fısıldadı. “Duy beni, Mystra, sana yalvarıyorum, ihtiyaç anımda beni gözet. *Shammarastra ululumae paerovevim driios.*”

Birden bütün mumların ışığı azaldı, sonra aynı anda, yenilenmiş bir enerjiyle bir kez daha parladılar ve tıpkı güneşin mızrakları gibi, odayı eskisine oranla daha da aydınlatıp, ısıttılar. Alevlerin ılık ışığı yanağında dans ederken, Elminster'ın gözleri yuvalarında dönüyordu. Sendeledi, sonra sertçe dizlerinin üstüne düştü, emeklermiş gibi öne eğilerek, yüz üstü yere yapıştı. Mumların arasında bilincini yitirmiş bir şekilde yatarken, alevlerin onun etrafında mavi bir çember oluşturduğunu ve sonra da gözden kaybolduklarını görmedi.

* * * * *

Çok uzakta olmayan, ancak karanlık yollarla, büyüyle gizlenmiş bir yatak odasında, aynı mavi renkte alevler zeminin biraz üstünde dans ediyorlardı. Alevler, cam gibi pürüzsüz taşların üzerinde yavaşça dönerken, hem ayrıntılı hem de fark edilmeden değişmekte olan bir işaret çiziyorlardı. Yükselip, alçalırken, çıplak ayaklarıyla ortalarında dans eden yaratıcılarının bileklerini yalayıp, okşadı alevler. Gözlerini yavaş yavaş alevlerin rengine dönüştüren bir büyü yaparken, ipek gece elbisesi alevlerin üzerinde parıltıydı. Leydi Nasmaerae, büyülü sözcükler mırıldanırken, alevler tuhaf göz yaşları gibi yüzünün yakınında, havada dolaştı.

Oda yaptığı büyü dışında boş ve karanlıktı. Derken, alevler yükseldi ve dik duran bir aynaya dönüştü. Alevler, yatak odasında bir düzine dans eden mumun arasında, taş zemine yığılmış, burnu kemerli Atlâb'ın gevşek yüzünün şeklini almıştı.

Felmorel'in Leydisi o görüntüye baktı ve yavaşça bir şeyler mırıldanarak, uyuyan adamın yarı kapalı gözlerini daha da yaklaştırdı. "*Ooundreth*," diye mırıldandı. "*Ooundreth mararae!*"

Ellerini alevlerin üstüne koydu ve avuç içlerini yalamalarını bekledi. Alevler ona ne zamandan beri aç olduğu bir şeyi getiriyordu: daha önce defalarca içtiği o karanlık zeka ve safi düşünce akışını; uyuyan bir adamdan çalınan anıları ve bilgileri. Bu Atlâb ne gibi sırlar saklıyordu?

“Ver bana,” diye inledi, çünkü bilgi seli bir türlü gelmek bilmiyordu. “Ver... bana...”

Alevlerden daha önce hiç tatmadığı kadar büyük bir güç aktı ve vücudundaki bütün uzuvları titretip, tüylerini ürperti. Vücuduna asılan bu ani gerginliğe ve etrafında dönmekte olan odaya karşı mücadele ederek, nefes almaya çalıştı.

Karanlık bilgi seli hâlâ gelmemiştir. Kimdi bu Atlâb?

Önündeki alevlerin içinde yer alan görüntünün iki gözü hâlâ yarı açık ve uykuluydu. Ama şimdi o alevlerde değişen bir şey vardı. Mavinin arasında gümüş renkli alevler dolaşıyordu, başlangıçta sayıları çok azdı ama giderek hızlanıyor ve sıklaşıyorlardı. Artık bir an için bütün görüntüyü kaphıyor, şaşkın dansçı onlara bakarken parlaklaşıyorlardı.

Aniden gümüş renkli alevler mavi alevler tarafından bastırıldı ve ortalarında Atlâb’a ait olmayan iki soğuk mavi göz açıldı. Gözler esasında siyahtı ama onlardan göz yaşı gibi akan alevler Nasmaerae'ninkiler gibi koyu maviydi.

“Ben Azuth’um,” diye bir çift söz, kadının zihninin derinliklerinde hem ezgi dolu hem de korkunç bir sesle çınladı. “Bu duaya bir son ver. Eğer bu uyarıya kulak asmazsan, büyü yapma gücün senden alınacak.”

Felmorel Kalesi’nin Leydisi çılgık atmaya başladı. Bu çılgılık, attığı en gürültülü ve en uzun çılgıktı. Mavi alevler, hem ayaklarını yerden kesti hem de bütün direnişine rağmen onu sıkı sıkıya kavradı. Kendi yaptığı, mavi alevli düşünce çalma büyüü tüm kuvvetiyle geri kendisine doğru fırladı. Nasmaerae korku ve dehşet içinde kaybolup gitmişti.

Alevlerin saldırısı karşısında çaresizce titreyerek yere düştü ve kasılmaya başladı. Sonra farklı bir tonda inledi, sanki kaybolmuş bir hayvan gibiydi. Gözlerindeki bütün parıltı gitmişti ve çarpık ağzının bir köşesinden buharlar çıkıyor, resmen tütüyordu.

İçinde yıldızlar yüzen gözler, yıkılmış durumdaki kadına bir süre baktı, sonra kadına onu sarmalayan mavi alevler püskürttü.

Alevlerin püskürmesi bittiğinde, kadın büyü odasının taş zemininde ayakta duruyordu, alevli büyüleri parçalanmış ve yok olmuştu. Geceliği kendi teriyle bedenine yapışmıştı ve boş gözlerle, tir tir titreyen ellerine bakıyordu.

“Sen bir kez daha Nasmaerae’sin, zihnin eski haline sokuldu. Bunu acıma olarak görme, Avarae’nin kızı. Senin bütün büyülerini bozdum. Elbette bunlara Lordunu avcunda tutan büyü de dahil. Yakında bunların sonuçlarına katlanacaksın, kendini hazırlasan iyi edersin.”

Büyücü kadın, o havada asılı duran, yıldız gibi parlayan gözlere çaresizce, korkuyla baktı. Gözler solarken bile, ona katı ve acımasızca bakıyor, hızla yok oluyorlardı. Odadaki büyüleri ışıkların tamamı onlarla birlikte yiterek, geride sadece bir boşluk bıraktılar.

Nasmaerae bir süre karanlıkta tek başına diz çöktü ve sessizce ağladı. Sonra ayağa kalktı ve çok iyi bildiği görünmeyen yollarda tek gözlü bir hayalet gibi dolanmaya başladı. Parmak uçlarıyla dönemeçleri ve geçitleri hissediyor, yeniden odasındaki gardırobun kapısını açacak paneli arıyordu.

Derinden, gergin bir nefes aldı. Oflayarak nefesini bıraktı ve gizli bir rafın üzerinde duran en gizli kutuya dokundu.

Hizmetçiler, mermerle kaplı komodinin üstünde yanan bir lamba bırakmışlardı. İğne inceliğindeki hançer, soluk ışığını lambaya geri yansıttı. Büyücü kadın bir an için hançere baktı, sonra onu kendi göğsüne batırmak üzere elinde çevirdi.

“Esbre,” dedi karanlığa fısıldayarak, kendi canını alacak hamleyi yapmak için elini geriye çekerken, “Seni özleyeceğim. Beni bağışla.”

Kulağının dibindeki soğuk taş gibi bir ses, “Bağışladım bile,” dedi. Tanıdık bir kol uzanarak, göğsüne yaklaştırdığı hançeri tutan bileği kavradı.

Nasmaerae şaşırarak bir çılgılık attı ve delicesine karşı koymaya çalıştı ama Lord Esbre'nin bileğini kavrayan kılıklı eli, bir çelik gibi sabit fakat kadife kadar yumuşaktı.

Diğer eliyle hançeri kadının elinden aldı ve öteye fırlattı. Oda boyunca parıltılar saçarak uçan hançer, odadaki bütün duvar halılarının ve perdelerin arkasından çıkan muhafızlardan biri tarafından yakalandı. Muhafızlar lambalarının örtülerini açıyor, duvar meşalelerini yakıyor ve kadının kapıya ya da arkasındaki gardıroba doğru yapabileceği herhangi bir hamleyi önlemek üzere asık suratlı bir şekilde ona doğru ilerliyorlardı.

Nasmaerae, lordunun gözlerine baktı, hâlâ konuşamayacak kadar şaşkın ve sersemdi. Fırtınanın ne zaman kopacağını merak ediyordu. Gözyaşı selinin arasında Mantimera'nın gözleri parlıyor, kadının gözlerini yakıyordu ama şaşkın bir şekilde konuşurken dudakları yavaşça ve düzgün bir biçimde hareket etti, "Yanlış yönlendirilmiş büyüünün karşılığı kendini öldürmek mi? Beni büyülemek için iyi bir nedenin yok muydu?"

Nasmaerae yalvarmak, çaresiz yalanlar uydurmak, yaptıklarının yanlış anlaşıldığını söylemek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey gözyaşlarına eşlik eden hıçkırıklarıydı. Kendisini ona doğru attı ve dizlerinin üstüne çökmeye çalıştı ama onu kalçasından yakalayan güçlü bir el buna izin vermedi. Hıçkırıklarının arasında birkaç kelime oluşturmayı başardığında, af diledi ve uygun gördüğü her cezaya razı olacağını ve...

Esbre dudaklarına götürdüğü parmağıyla sözlerini ağzına tıktı ve katı bir ifadeyle şöyle dedi, "Artık yaptığın şeyden bahsetmeyeceğiz. Bir daha ne beni ne de bir başkasını büyüleyebileceksin."

"Ben... İnanın bana, Lordum, ben asla..."

"Yapamazsın, ne kadar istersen iste. Bunu biliyorum. Başkaları da bilsin. Beni tekrar büyülemeye çalışacaksın. Hem de şimdi."

Nasmaerae ona baktı. “Ben... Hayır! Hayır, Esbre, buna cüret etmem! Ben...”

“Leydi,” dedi Mantimera ona katı bir ifadeyle, “bir emir veriyorum, sana seçme şansı tanımıyorum.” Üç parmağıyla bir hareket yaptı ve bir anda kadının etrafını kınlarından çekilmiş kılıçlar sardı.

Leydi Felmores endişeyle etrafına bakındı. Kınından çekilmiş çeliklerle, keskin, siyah uçlu, savaş kılıçlarıyla sarılıydı. Kılıçların birini yüzü kireç gibi olmuş Glavyn’in tuttuğunu gördü, bir başka kılıcı ise sadık yaşlı Errart tutuyor ve ona acımasızca bakıyordu. Yüzünü elleriyle saklayarak arkasını döndü.

“Ben... Ben... Esbre!” diye ağladı. “Eğer dediğini yaparsam büyüm benden alınır...”

“Eğer dediğimi yapmazsan hayatın senden alınır. Öl ya da itaat et, Leydi. Bana hizmet eden askerlerim her gün bu seçimi yapar. Onlar için bu kadar zor olmuyor.”

Leydi Nasmaerae inledi. Ellerini yavaşça yüzünden çekti ve doğruldu. Güçlkle soluyordu ve gözleri başka taraflara kayıyordu. Kafasını geriye atıp tavana baktı ve yavaşça, “Daha çok yere ihtiyacım olacak. Birisi bu halıyı alsın, yoksa yanıp tutuşur,” dedi. Sonra kılıçlar geri çekilerek kendisine yol verirken, zarafetle ilerledi ve yumuşak, lüks halının üstünden çekildi. Askerlere dönerek, “Bir bıçağa ihtiyacım olacak,” dedi yavaşça.

“Hayır,” diye çıkıştı Esbre.

“Büyüyü yapmak için buna ihtiyaç var, lordum,” dedi tavana doğru. “Eğer içinizi rahat ettirecekse, bıçağı siz tutun ama büyüye başladığımda bana tamamen itaat edin, yoksa her ikimiz de mahvoluruz.”

“Devam et,” dedi adam, buz gibi soğuk sesiyle.

Nasmaerae ondan uzaklaşarak bir kez daha kılıçlardan oluşan dairenin ortasına geldi, sonra ona yüzünü döndü. “Glavyn,” dedi, “lordumun odasındaki tuvalet çömleğini getir. Eğer içi boşsa, bize haber ver.”

Muhafız hiç kıpırdamadan ona baktı ama Lord Felmores'den gelen sert bir işaretle hızla kapıya doğru yöneldi.

Beklerlerken, Nasmaerae sakın bir şekilde üzerine yapışmış ıslak gece elbisesini yırtıp atarak, herkesin önünde çırlıçplak kaldı. Çıplak ayaklarının üzerinde öylece duruyor, kendisini en ufak bir şekilde gizlemiyordu. Sadece lorduna bakarak, birkaç kez dudaklarını ıslattı.

“Cezalandır beni,” dedi aniden, “başka her şekilde cezalandırabilirsin ama bu şekilde değil. Büyü Sanatları benim için her şey demek, Esbre, her...”

“Sessiz ol,” diye kükredi Lord Felmores. Kadın sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi sindi ve bir daha da konuşmadı.

Kapı açıldı, Glavyn elinde toprak bir çömlekle belirdi. Lord Felmores çömleği aldı, ona yerine geçmesini işaret etti ve adamlarına şöyle dedi, “Hepinize güveniyorum. Felmores'in başına bir felaket gelebileceğini düşünürseniz, kılıçlarınızı kullanmaktan çekinmeyin, hatta gerekirse ikimize karşı.” Elinde ufak bir bıçak ve toprak çömlek olduğu halde, öne doğru çıktı.

“Seni seviyorum, Esbre,” diye fısıldadı Leydi Nasmaerae ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ona sertçe baktı ve sadece, “Devam et,” dedi.

Derin bir nefes alarak titredi ve şöyle dedi, “Çömleği ulaşılabileceğim bir yere koy.” Lord dediğini yapınca, bir elini çömleğin içine daldırdı ve çömlekten bir avuç dolusu sidik aldı. Avcunda idrar bulunan elini yerde tutarak, öbür elini açtı ve “Avcumu kes. Çok derin olmasın ama kan aksın,” dedi.

Lord Felmores acımasız bir şekilde kendisine söyleneni yapınca, büyücü, “şimdi geri çekil. Çömlek, bıçak, her şeyi geri çek,” dedi.

Lord geri çekilirken, muhafızlar gerildi, Lord Esbre'den gelecek en ufak bir harekette kılıçlarıyla ileriye atılmayı bekliyorlardı. Kendi koyu renkli kanı avcunu doldururken,

Nasmaerae etrafında toplanan askerlere baktı. Yüzleri ona kendisinden ne kadar korkulduğunu ve nefret edildiğini anlatıyordu. Dudağını ısırdı ve yavaşça kafasını salladı.

Sonra bir nefes daha aldı; o nefesle birlikte cesaretini de toplamıştı. “Başlayacağım,” diye bildirdi ve ara vermeden gittikçe artan bir heyecanla, içinde bolca kendi adı geçen bir büyüye başladı. Kelimeler sertti ama her nasılsa yılan gibi süzülüyordu. Sözcükler ağızından daha hızlı dökülürken, dudaklarının arasından dumanlar çıkmaya başladı.

Aniden ellerini birbirine çarptı ve kanla çiş birbirine karıştı. Tam bu esnada haykırdığı bir sözcük odada bulunan herkesin kulaklarını sağır etti. Avcunun arasında beyaz bir alev belirdi. Başını kaldırarak lorduna baktı. Korku ve çaresizlik içinde bir çılgılık attı. Ardından, ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı.

Azuth'un içinde yıldızlar dönen soğuk ve acımasız gözleri, Lord Felmorel'in yüzüyle ona bakıyordu. Kötü kaderinin o müzikal, korkunç sesi bir kez daha duyuldu ve ona “Bütün büyülerin bir bedeli vardır,” dedi.

Mantimera elini kaldırıp adamlara kılıçlarını kınlarına sokmalarını söylerken, muhafızlardan hiçbiri o beş kelimeyi duymamıştı ve lordlarının yüzünde acıma dışında bir şey görmemişlerdi. Leydi Felmorel yere düşmüştü, yüzünden çaresizlik okunuyordu ve gözleri kapalıydı, titreyen uzuvlarından dumanlar tütüyordu. O uzuvlar herkesin gözü önünde solmuş, sonra yeniden canlılık kazanmış ve bir kez daha solmuştu. Bu esnada, bedeni solup, canlanır ve tekrar solar-ken, çılgılık atmayı sürdürüyordu.

Mantimera tekrar konuşuncaya kadar, muhafızlar şaşır-mış bir halde onun solup canlanan bedenine bakakaldı.

“Leydim birkaç gün müsait olmayacak,” dedi asık bir suratla. “Beni onunla baş başa bırakın. Hepiniz gidin... Ama ihtiyaçlarını gidermesi için hizmetçilerini çağırın. Azuth bağışlayıcıdır ve şu andan itibaren bu evde ona tapılacaktır.”

* * * * *

Bir yerlerde, kendisine doğrultulmuş kılıçlardan bir hal-kanın içindeki çıplak bir kadın taş zemin üzerinde kıvranıyor, çığlık atıyordu. Başka bir yerde ise ışık zerrecikleri, tıpkı gece gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi, çan sesleri eşliğinde karanlıkta dans ediyordu. Dansı, büyücülerin şaşırtıcı sesleri izledi; şaşkın büyücüler iskelete dönüşüp düşmeye başlamıştı. Elminster, karanlığın içerisinde ay ışığınca sarmalanmış bir halde durduğunu fark etti. Ön kapısı dev bir örümcek ağı şeklinde inşa edilmiş bir kalenin önünde duruyordu. Burasının daha önce hiç bulunmadığı ya da görmediği bir yer olduğunu biliyordu. Kapıyı bir ışık demetiyle patlatacak bir büyüü yapmak üzere ellerini havaya kaldırdı. Yolladığı ışık kapıdan uzaklaşarak, kahkahalar atan bir ağzın dişlerine dönüştü ve şöyle fısıldadı, “Beni gölgelerde ara.”

Kelimeler alaycı, ses kadınsıydı. Elminster kendisini kullanılmamış yatağının baş ucunda oturur vaziyette buldu, döktüğü soğuk terler giysilerini tenine yapıştırmıştı.

“Mystra bana yol gösterdi,” diye mırıldandı. “Burada daha fazla oyalanmayacağım, gidip bu Gölgelelerin Hanımı’na meydan okuyacağım.” Gülümsedi ve ekledi, “Bunu yapmazsam bir daha bana Atlâb demesinler.”

İçinde eşyalarının bulunduğu eski heybeyi hiç açmamıştı. Hizmetçiler yıkamak için heybeden bir şeyler çıkartmış mı diye baktı bir süre ve odadan çıktı. Misafirler her zaman Felmores Kalesi’nin etrafında gece yürüyüşlerine çıkarmış gibi, cesaretle, gizlenmeden yürüyordu. Gizlilik hırsızlar içindi.

Karşılaştığı hizmetkarlardan birine nezaketle gülümsedi. Ne var ki karanlık bir köşenin derinliklerinden, tatmin olmuş bir şekilde onu izleyen Barundryn Harbright’ın yüzünü görmedi. Dahası, sırtında kendi eşyalarını taşıyan ve az önce indiği merdivenlerin altındaki gölgelerden çıkarak peşine düşen gölgeyi de görmedi.

Kalenin kapalı kapısını sadece, yaşlı bir hizmetçi gözetliyordu. El, etrafta bir yerlerde nöbetçilerin gizlenme-

diğinden emin olmak için etrafa bakındı. Etrafta nöbetçi göremeyince, az önce koridorun birinden geçerken ödünç aldığı pirinç lambayı dikkatlice salladı ve uçmasına izin verdi.

Lamba bir zırhın yere düşmesinin çıkarttığı sese benzer bir sesle, yaşlı adamın arkasındaki kaldırım taşlarına çarptı. Adam korkuyla çığlık attı ve mızrağını almaya çalışırken kafasını kapının çerçevesine çarptı.

İhtiyar, küfürler savurarak kırılmış lambanın yanına geldi ve onu mızrağıyla dürttü. Bu esnada El, ana kapının içindeki ufak kapıdan geçmiş, yağmurlu bahar gecesindeki diğer gölgelere karışmıştı.

Bir gölge daha Atlab'ın peşindeydi. Atlâb izlenildiği kuşkusuyla arkasına bakar diye bir büyü yapıp içine saklanabileceği bir sis perdesi oluşturdu. Gölgenin yaptığı büyü sadece bir an için ufak bir parıltı çıkarmıştı. Ama elinde mızrak olan hizmetçi o an karanlıkta beliren yüzü göremeyecek veya görse bile tanıyamayacak kadar uzaktaydı. Thessamel Arunder, Büyü Lordu da gecenin bir yarısında, sessizce Felmorel Kalesi'nden ayrılmak gereğini duymuştu.

Kırık lamba şaşırtıcı, uzuvları acı dolu, mızrak ise çok uzun ve ağırdı. Yaşlı Bretchimus'un nöbet yerine dönmesi biraz zaman aldı. Bir bedenden çok bir rüzgara, bir varlıktan çok bir gölgeye benzeyen ve belli bir gayeyle ana kapının içindeki ufak kapıdan geçen bu üçüncü şeyi ne hissetti, ne gördü, ne de duydu. Belki de böylesi daha iyiydi. Mızrağını duvardaki yerine dayayınca, mızrağın başı koptu ve yere düştü. Ne de olsa eski bir mızraktı ve bu akşam için yeterince heyecan yaşamıştı.

* * * * *

Torntlar'ın Çiftliği altı tepe boyunca uzanıyordu ve çiftliği çapalamak epey zaman almıştı. Doğan güneş, Habaertus Ilynker'in ağrıyan sırtını ovduğunu ve son tepenin taşlı toprağını çapaladığını görmüştü; Felmorel'e kadar uzanan, kurtlarla dolu koruluğun yanındaki tepeydi bu. Her sabah yaptığı gibi Habaertus, Felmorel Kalesi'ne doğru baktı.

Kale çok uzakta olmasına karşın, oradaki ağabeyi Bretchimus'a başıyla selam verdi.

"Seni şanslı kerata," dedi orada olmayan ağabeyine, her sabah yaptığı gibi. "O uçsuz bucaksız şarap mahzenindeki şarapların ve Leydi'nin ipek kumaşlarının arasında yaşıyorsun."

Ellerine tükürüp çapasını yeniden eline aldığı anda havada aniden beliren parıltılar, tuhaf bir şeylerin ona doğru geldiğini gösteriyordu. Ya da daha ziyade yanından geçiriyordu. Ağaçların arasından biçimsiz, ürpertici bir varlık çıktı. Bu sis ya da gölge, dönerek tarlada ilerledi. Ele avuca sığmayan türden bir şeydi bu, zaten bir gölge ona doğrudan bakıldığına görülemezdi.

Habaertus onu yakınından geçerken izledi, dudaklarını büzdü. Sonra, merakına yenik düştü ve çapasını ona doğru savurdu.

Gölgenin tepkisi hiç gecikmedi. Çapanın içinden geçtiği yerde, havada bir parıltı görüldü, dört bir yandan çan sesi duyuldu. Ardından, gölgemsi rüzgar tıpkı avını öldürmek üzere olan bir av köpeği gibi Habaertus'un üzerine atıldı. Habaertus'un şaşkınlıktan bağırarak zamanı bile olmadı.

Rüzgarın içinden geçtiği iskelet toz halinde yere düşerken, gölgemsi rüzgar yeniden çan sesleri çıkardı ve Torntlar'ın Çiftliği boyunca ilerlemeye devam etti. Onun ardından yıpranmış bir çapa yere, boş iki ayakkabının yanına düştü. Habaertus Ilynker'den geriye kalanlar rüzgar da uçup gitti.

- DÖRT -

GEYİK BOYNUZLARI VE GÖLGELER

Merak ediyorum, canavarlar içerden farklı mı görünür?

Citta Hothemer
Utanmaz Bir Soylunun Düşünceleri
Prens Yılı'nda Basılmıştır

Çiftçinin karanlık gözleri şüpheyile bakıyordu ve yorgunluktan çökmüştü. Ancak elinde tuttuğu yabayı kararlı bir şekilde Atlâb'ın gözlerine doğrultmuştu ve yalnız yolcuyu hedefte tutmak istercesine her hareketinde yabayı oynatıyordu.

Çiftçi, yolcunun sorusunun ardından gelen uzun sessizliği bozdu: “Gölgelerin Hanımı öteki tepenin oralarda bir yerde.” Yere hak tuu diye tükürerek cümleye noktayı koymuştu adam. “Toprakları orada başlar. Neden onu görecekmışsin anlamadım ama benim toprağımın üzerinde daha fazla durma. Çizmelerini buradan çek ve sen de onlarla birlikte defol!”

Yabanın bir hareketi adamın kelimelerini vurguladı. Atlâb bir kaşını kaldırdı. Yine de umursamaz bir ifadeyle, “Teşekkür ederim,” dedi. Ne acele ederek ne de fazla oyalararak çizmelerini oradan çekti.

Tepeyi tırmanırken çiftçinin kendisini izlediğini bilmesi için arkasına bakmasına gerek yoktu, adamın gözleri tıpkı

iki hançer gibi sırtına batıyordu. Bayırı aşarken arkasına bakmadı, kanunsuz bir diyarda hiçbir akli başında yolcu uzaktan görünebileceği yüksek bir noktada fazla uzun süre durmazdı. Zira, yabancıları gözleyecek kadar tetikte olan gözler nadiren dost canlısı olurdu.

Hanım'ın topraklarındaki yolculuğunun henüz başında denk geldiği tepeden inerken bir an için bir şahine ya da dört ayaklı bir hayvana dönüşmeyi düşündü. Ama hayır, eğer bu Gölgelelerin Hanımı dikkatli ve uyanıksa, büyüleri yeteneklerini daha işin başında ortaya dökmek tam bir aptallık olurdu.

Atlâb'ın umurunda değildi aptal denilmesi ama Elminster adıyla uzun süreden beri dolaşan adam, bir aptal olarak düşünölmek istemezdi. Fakat yaşamda seçtiği yol düşünölecek olursa, bunun için artık çok geçti. Felmörel Kalesi'nden gizlice ayrıldığından beri çok yol tepmemişti. Mystra onu tıpkı bir demirci gibi dövüyor, bir silaha belki de bir araca dönüştürüyordu. Mystra kullandığı bu silahı döverken, elini hiç korkak alıştırmıyor, acımadan, sertçe vuruyordu.

Uzun zaman önce, “Görev, işçiyi döverek şekillenendirir,” diyen kimdi peki?

İstedğini yapabilse her şey çok daha kolay olurdu. Büyüyü kişisel çıkarları için kullansa ve başkalarının başına gelenleri umursamasa, doğduğu diyarı mutlulukla yönetebilir, karşılaştığı büyücüler gibi dırdır edebilir, kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen bir tanrıçaya ara sıra dua edebilirdi.

Seçiminin kendisine verdiği tek bir şey vardı: uzun bir yaşam. Gençliğinde tanıdığı bütün dostlarından ve komşularından, Myth Drannor'da maceraya atıldığı ilk günlerden beri tanıdığı bütün arkadaşlarından daha fazla yaşayabilecek kadar uzun bir yaşam.

O harikulade şehirdeki bütün arkadaşlarından ve sevgi-lerinden daha uzun bir yaşam.

Zihninde yüzleri, kahkahaları ve okşayışları birbiri ardına hatırlarken, Elminster'ın dudakları acıyla büküldü. Ve onlarla kurduğu planlar, en sonunda hiçbir şeye varmayan, güneşle birlikte dağılan sabah sisi gibi ortadan kaybolan rüyalar...

O kadar çok şey sonunda boş çıkmıştı ki...

Tıpkı önündeki kasaba gibi. Çökmüş çatılar, aşırı büyümüş bahçeler, bakımsız yollar karşılamıştı onu. Sağda solda, kararmış bir baca yıpranmış bir hançer gibi havayı deliyor, yangın çıkmadan önce kulübenin tam olarak nerede durduğunu gösteriyordu. Bir zamanlar tarlaların arasında duvar görevi gören ufak tümsekler, sarmaşıklara boğulmuştu.

Elminster harabe durumdaki evlerden birine yaklaşıırken, kurt ya da benzeri bir yırtıcı çıktı evin içinden sessizce. Bu hayvan dışında Çekiççalı kasabası tamamen terk edilmişti. Lord Esbre, Gölgelemin Hanımı bu topraklarda isteğini zorla yaptırıyor demişti. Kastettiği bu muydu? Önündeki yolda karşılaşacağı bütün yerler bunun gibi terk edilmiş mi olacaktı?

Birkaç adım sonra acı cevabı aldı. Soluk sarı bir şey ayakkabılarının altında çatırdadı. Bu bir taş değil, kafatası parçasıydı; işin aslı birkaç parçaydı. Başını çevirdi, mutsuzca yoluna devam etti.

Bir adım daha attı ve bir çatırtı daha duyuldu, bu seferki uzun bir kemikti. Ve bir tane daha, bu dördüncüsüydü. Resmen ölülerin üzerinde yürüyordu. Ezilmiş ve parçalanmış insan kemikleri Çekiççalı'nın her yerine yayılmıştı. Kıvrıla kıvrıla dolaşan nehrin üzerindeki ufak tahta köprü'nün üstüne devrilmiş tırabzan sandığı şey, esasında bir iskelet yumağıydı, kolları köprüden aşağıya doğru uzanıyor ve neredeyse suya değiyordu. El dikkatlice baktı, en az sekiz tane kafatası gördü, iç çekti. Ardından, daha şimdiden etraftaki bahçeleri ele geçirmiş olan sarmaşıkların, yabani otların arasında hızla kaybolmakta olan el arabalarının ve bahçe kapılarının arasından sağa sola bakarak yoluna devam etti.

Çekiççalı'da ölülerden başka kimse yoktu. El, içinde varlığını sürdürmeyi başarmış ilgi çekici bir şey var mı diye, kulübelerden birinin kapısından içeriye doğru kafasını uzattı. Taş bir sandalyeye çökmüş bir insan iskeletiydi mükafatı. Kemiklerin arasında, uykusundan uyandırılan bir yılanın pulları parıldadı. Sonra, esnek, benekli vücudunu kıvrarak sandalyenin tepesine kuruldu. Belli ki bu yılan, cüretkar maceracıya daha rahat saldırabilmek için yüksekliği lehine kullanmak istiyordu. Yılanın tıslaması harap durumdaki odayı doldururken, Elminster burada durmak ve yılanın uzanabildiği mesafe ile hedefine isabet oranını öğrenmek istemediğine karar verdi ve odadan çıktı.

Çekiççalı'nın ilerisindeki yol da kasabada gibi aşırı büyümüş otlarla kaplıydı. Yalnız bir akbaba gökyüzünde daireler çiziyor, bölgesine giren yabancı insanın engibeli yollardan Drinden'e doğru gidişini izliyordu.

Konuştugu hayat dolu yaşlı adamların hafızalarına güvenilecek olursa, Drinden bir değirmenden ve kalabalık bir pazardan ibaret bir kasabaydı. Bir zamanlar insanlarla dolu olan bu kasaba da artık bir harabeydi ve ilk karşılaştığı kasaba gibi terk edilmişti. El kasabaya gelen yolların kesiştiği noktada durdu. Keyifsizce, dumana benzeyen parça parça fırtına bulutlarının, yavaş yavaş grileştirdiği gökyüzüne baktı. Sonra omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti. Kağıtları ve büyük malzemeleri kuru kaldıktan sonra, biraz yağmurun kime ne zararı vardı ki?

Elminster'ın bir zamanlar bir meyve bahçesi olan kuru koruluğun çevresinden dolaşp, sarp bayırı tırmanan kuzeybatı yolunu izlemeye başladığı sıralarda, beklediği yağmur yağmamıştı henüz. Gökyüzü süt beyazına dönüyordu. Hâlâ terk edilmiş topraklardaydı.

Ona, Gölgelelerin Hanımı'nın, her zaman, korkması gerektiği kara şövalyeler eşliğinde dolaştığı söylenmişti. Bu şövalyeler daima savaşa hazır kılıçlarıyla, acımasız bir şekilde Hanım'ı korurlardı. Teslim olup aman dileyenlere veya yapılan anlaşmalara aldırmazlardı. Ne var ki, Gölgele-

rin Hanımı'nın diyarının tam ortasında yürümeye devam ederken, ıssız bir diyarda yapayalnızdı. Ne gelişini haber veren borazanlar öttü, ne davullar gümbürdedi, ne de dört nala üzerine gelen atlılar belirdi ufukta. Omzunda heybesi asılı, tek başına yürüyen bu adama meydan okuyan kimse yoktu.

Elminster, Tresset'in Ringyl kasabasına ev sahipliği yapan vadiye vardığında saat geç olmuştu. Gökyüzündeki bulutlar kaybolmuş, kehribar rengi gökyüzünde madeni para gibi parlayan güneşle muhteşem bir günbatımı manzarası ortaya çıkmıştı. Bu şehir, bir zamanlar Gölgelelerin Hanımı'na ev sahipliği yapmıştı ve belki de hâlâ yapıyordu. Ancak sonra burasının da terk edildiğini, içinde hayvanların dolaştığı bir harabe halinde olduğunu gördü.

Tepeden baktığında, kırk ya da daha fazla binanın, eninde sonunda yıkılmalarına neden olacak ağaçların arasında, hâlâ ayakta durduğunu gördü. Kümelenmiş yıkıntıların ortasında muhtemelen kanatlı ve tehlikeli bir şeyle karşılaşmış bir kalenin, harap surları yer alıyordu. Kehribar rengi gökyüzü, yakut denizine dönüştü, yıldızlar belirdi. El duvarlara bakmaya devam ediyordu.

Uzun zaman önce ölen başarılı haydut Tresset, şansını hükümdarlıkta denemek istemiş ve ufak diyarını sağlama almak için zarif bir kale olan Ringyl'i inşa etmişti. Ölümünün ardından Tressardon düşmüştü.

Elminster'in dudakları hoşnutsuzlukla büküldü. Böylesi yerel tarih bilgisinden kendisine ders ya da bir mesaj çıkartmaya çalışmak, kibirli bir şekilde kendini çok önemli biri olarak görmek anlamına gelirdi. Dahası burada, rüyasında gördüğü harabe kalenin örümcek ağına benzer kapısını göremiyordu. Şehirden geriye kalanları araştırmak günlerini alabilirdi. Tabii ki, onu yemek isteyecek ya da buradan atmak isteyecek herhangi bir canlı olmadığını varsayarsa. Ringyl, rüyasında gördüğü kapıyı içinde barındırabilecek kadar büyük görünmüyordu. Ya da en azından, diye hatırlattı kendisine iç çekerek, buradan öyle görünüyordu.

Gece tamamen çökmeden önce tek bir akın yapmaya zamanı vardı. Zaten o saatte başka bir yerde, harabe şehirden uzakta, ilerdeki çimenle kaplı tepelerden birinde olmak daha mantıklıydı. Akli başında bir adam olsaydı, geceyi beklemeden oraya konmuş, yakacağı kamp ateşini taşlarla çevrelemiş olurdu. İnsan kemikleriyle dolu bir bayırdan aşağıya iniyor olmazdı. Ama Elminster Aumar'ın daha birkaç yüzyıl akıllanmaya niyeti yoktu.

Elminster vadinin tabanına indiğinde gölgeler daha da uzamış ve morarmıştı. Beline kadar gelen otlar bir zamanlar şehrin içinden geçen ana yolu tamamen örtmüştü. El, yolu güçlkle takip edebiliyordu. Yürürken bir yandan da otlara gizli yılanlara basmamak için bir sopayla önündeki otları dürtüyordu. Yolum her iki yanında dev kafatasları gibi duran karanlık, içi boş evlerin arasından sessizce ilerledi.

Elminster terk edilmiş Ringyl'in kalbinde ilerlerken gece hızla bastırıyordu. Sanki şehrin ortasında gergin bir sessizlik vardı, yankıları ağır bir sis gibi yutan durgunluk, havada asılı duruyordu. El deneme mahiyetinde sopasıyla bir taş a yavaşça dokundu. Sopasının çıkardığı sesi duyabiliyordu ama ses etrafını çevreleyen duvarlardan yankılanmıyordu. Birkaç kez, bir şeylerin hareket ettiğini göz ucuyla görür gibi oldu ama ne zaman kafasını hızla hareketten yana çevirse önünde sadece ağaçlar ve yıkıntı halindeki taş duvarlar oluyordu.

Kendisini bir şeylerin gözetlediğinden emindi. Artık alacakaranlık, çatısız binaların arasındaki boşluklara, ağaçların, sarmaşıkların ve çalılıkların içine doluyordu. El, daha hızlı yürümeye başladı, yalnızca rüyasındaki örümcek ağından kapıları barındırabilecek duvarları arıyordu. Ne var ki, Ringyl dışında, o kadar yüksek bir yapı yoktu.

Otlarla kaplı sokağa, üzerine basınca çatırdayıp parçalanacak kadar kırılgan olan, kemirilmiş kahverengi kemikler yayılmıştı. Tabii ki bunlar insan kemikleriydi. Kalenin duvarları önünde bir halı oluşturacak kadar çoktular. Elminster kemikleri sopasıyla çevirerek, dikkatle ilerledi.

Bu hareketi, kemiklerin altında gizlenen kaya yılanlarının hızla kaçışmasına neden oluyordu. Karanlık iyice çökmeye başlamıştı ama duvardaki deliklerin birinden bakması ve ne olduğunu görmesi gerekiyordu, acaba...

Duvarın kalın mı kalın, yirmi adam uzunluğundaki bölümlerini yıkan şey her ne ise, hâlâ içerde saldırmaya hazır bekliyor olabilir miydi?

Belki de bu kadar heyecanlanmasına gerek yoktu. El, hafifçe gülümsedi. Toril'in kaderinin ellerinde olduğuna, her hareketleriyle her sözleriyle o kadere değiştirebileceklerine inanmaları başbüyücülerin zayıflığıydı. Şu anda örümcek ağı şeklinde bir kapı bulsa yeterli olurdu.

Bir mabede benzeyen yüksek tavanlı bir salona bakıyordu. Salonun kubbeli tavanı hâlâ bir bütündü ve dallarından çeşitli meyveler sarkan ağaç figürleri ile bezenmişti. Tüm bunlar, içine değerli taşların yerleştirildiği ve bir zamanlar cilalı olan zeminin üzerinde yükseliyordu. Bu zemin artık tozla, düşmüş taş parçalarıyla, kuş yuvalarıyla, ufak kemik parçalarıyla ve molozla kaplanmıştı.

Salon çok karanlıktı. El, yerini belli etmenin doğru olmayacağını düşündüğünden ışık büyüsü yapmamıştı. O yüzden, karşı duvardaki dev oval siyah taşı neredeyse fark edemeyecekti. O duvara parıltılı beyaz kuvarslarla işlenmiş çok sayıdaki yıldız bir çember oluşturunuyordu. Dağınık dizilmiş, on iki ya da on dört adet parıltılı yıldızın hiçbirisi Mystra'nın uzun ve sivri uçlu, iğ gibi yıldızlarına benzemiyordu. Dahası, çemberin ortasından Elminster'in ileriye doğru uzattığı kolları kadar geniş oyma bir taş çıkıyordu: bir kadın dudağı heykeli.

Dudaklar kapalıydı ve gizlice gülümsüyordu. El, onları ya da onlara benzer bir şeyi daha önce gördüğüne emindi. Belki de bu, ona daha fazlasını söyleyebilecek, konuşan, büyülü bir ağızdı. Tabii, kelimelerin anlamını çözebilmesi gerekiyordu. Belki de düşündüğü kadar dostane bir şey değildi. Aslında, bu tür araştırmalar ertesi sabaha kadar bekleyebilirdi. Tresset'in Ringyl kasabasından ve gözlerini

üzerinden ayırmayan gölgelerden uzaklaşmanın vakti gelmişti de geçiyordu bile. El, yarık harabeden çıktı, karanlıktan kendisine doğru gelen bir şey görmedi ve asaletini koruyarak yürümek yerine, hızla tepelere doğru koşturmaya başladı.

Ay ışığı, Ringyl'in uzağındaki tepelere henüz dokunmamıştı ama parıltılı yıldızlar otları aydınlatacak kadar ışık saçıyordu. El, kararlı bir şekilde kasabadan çıkarken, birkaç kez arkasına baktı ama takip eden bir şey yok gibiydi. Karalığın içinde kendisini izleyen gözler vardı ama bu boncuk tanesi gözler farelere ait olmalıydı.

Belki de bir nebze olsun uyuma fırsatı bulabilirdi. Seçtiği tepe ufaktı, üzerini sarmış uzun çimenler haricinde çıplaktı. Biraz yürüdü, çimenlere bir çember çizdi. Sonra sırt çantasını açtı. Hançerlerle dolu bir bez parçası çıkardı; bezi açtığı anda hançerler masmavi parıldıyordu. Sanki hançerlerden ışık fışkırıyor ve yere dökülüyordu. Çemberin etrafında dolaşmaktan vazgeçip, gerisin geri gitti. Hançerleri belirli aralıklarla kabzaya kadar toprağa batırdı ve açık saçık, eski bir türkü mırıldanmaya başladı. Çember tamamlandığında, Athalantarlı ona sırtını döndü ve ikinci bir dizi hançeri toprağa bırakmaya başladı. Bırakılan her hançerin ağzı, yere saplı diğer hançerlerle dik aç oluşturuyordu. Avcunu ileriye doğru uzattı ve parmaklarını açtı. Tek bir kelime mırıldandı. Pelerinine sarıldı ve uykuya daldı.

* * * * *

“Lütfen söyleyin, ne okuyorsunuz?” Kelleşmeye başlamış, sakallı büyücü içinde bir şeyler fokurdayan kadehini bir kenara bıraktı, gözlüklerinin ardından yavaşça yukarı doğru baktı, bir kaşını ağır ağır kaldırdı ve yanıt verdi, “Bir oyun... Bir çeşit oyun yani.”

Kendisinden daha genç olan büyücü başında dikilmiş duruyordu; bu adam daha gösterişli giyinmişti ve saçlarının bir kısmına sahipti hâlâ. Gözlerini kırıştırdı. “Bir ‘oyun’, ha, Baerast? Hem de ‘bir çeşit’ oyun, öyle mi? Anlaşılması güç

bir büyü kitabı ya da Nabraether'in kalın ciltli kitaplarından biri değil yani?"

Üçüz Beddua Tabarast bir kez daha, bu kez daha sert bir eda ile, gözlüklerinin üzerinden baktı. "Anlama yeteneğinize zeval gelmesin, sevgili Droon" dedi. "Kendimi bir oyuna kaptırmış durumdayım, Fırtına Şövalye ve Küstah Kasap üzerine bir oyun. Enerji dolu bir çalışma."

"Muhakkak kanlıdır da," diye söze girdi, Eğri Parmak Beldrune. Bir sandalyenin üzerindeki, neredeyse sandalyenin boyunda üst üste yığılmış duran kitapları bir kenara attı ve sandalyeye rahatlatma fırsatı vermeden üzerine yerleşti. Yere düşen kitaplar, hem çıkardıkları ses, hem de yerden kaldırdıkları toz bakımından oldukça etkileyiciydiler. Arkadan gelen iki ufak gümbürtüyü neredeyse bastırmıştı sesleri. Gümbürtülerden ilki, bir taburenin üzerindeki kitapların iki ayakla birden tekmelenerek boşaltılmasıyla, ikincisi ise eski sandalyenin her iki ayağının birden kırılmasıyla gerçekleşmişti.

Beldrune, yere saçılmış kitapların üzerine otururken, Tabarast, toz dolmasını önlemek için, elini kadehinin üzerine koydu ve havada dans eden toz parçacıklarının arasından şu soruyu sordu: "Bitirdiniz mi? Yorulmaya başladım."

Beldrune, kimilerince kabalık olarak nitelendirebilecek, kimilerince etkileyici bulunabilecek bir ses çıkardı. "Sevgili dostum, bu... Bu hızla büyüyen edebi karmaşa benim başarıım mı? Müsebbibi ben değilim ya! Her yanı kitaplar sarmış. Emrinize amade bu sihir bilgisi hazinelerinin her biri masaların, sandalyelerin üzerinde kaleler kurmuş."

Tabarast, hırsla inen bir çizmenin altında can veren bir yılanmış gibi inledi. "Sırf benim emrime amadeler öyle mi? Peki, etrafımızdaki bu dağınıklığın lüzum üzerine olduğunu da mı inkar ediyorsunuz? Size bunun aksini ispat edebilirim, bana bir iki gün verin yeter."

"Yani kafam o kadar yavaş çalışır diyorsunuz? Demek ağzınızdan sihirli kelamın çıkması için bunca süre lazım?"

Aman yahu, boşveriniz. Bütün gece ağız dalaşı yapmak için gelmedim ki. Gayem biraz muhabbet etmek, biraz efkar dağıtmaktı.”

“Tamam, bildim bu girizgahı,” dedi Tabarast. “Bir içki alınız.”

Bir kolu çekti ve yerden, tanıdık bir dolap yükseldi. Beldrune dolabın içinden bir içki alarak, tek kelime etmeden hızla içkisini içmeye koyuldu. Genç Droon oldukça susamış olmalıydı.

“Pekala. İki içki alın,” diyerek teklifini değiştirdi Tabarast.

Yudumlama sesleri devam etti. Tabarast bir şeyler demek için ağzını açtı, konuşmak istediği şeyin, ortak anlaşmaları gereği yasak olduğunu hatırladı ve tekrardan ağzını kapadı. Sonra aklına başka bir şey geldi.

“Hiç Fırtına Şövalye’yi okudunuz mu?” diye dolabın içine doğru sordu. Beldrune’nin başı dolaba gömülmüştü.

Genç büyücü başını içkilerin arasından kaldırdı. Gücenmiş görünüyordu. “Okumaz olur muyum hiç?” diye sordu, sonra boğazını temizledi ve ezberinden okumaya başladı,

Nasıl bir şövalyedir bu

Atının üstünde gelen

Altın zırhı göz kamaştırıcı

Kuşağından damlayansa belli ki düşman kanı.

Sessizlik oldu, sonra, “Ambrara’da olmuştu bu iş,” dedi.

“Fırtına Şövalye siz miydiniz?” diye sordu Tabarast hayretle, ufak, yuvarlak gözlükleri bilinmeyen yerlerin peşindeymiş gibi, burnundan aşağıya doğru kayıyordu.

“İkinci Bahçıvan,” diye atıldı Beldrune, daha da incinmiş görünerek. “Hepimiz bir yerlerden başlamalıyız.”

Bir eline büyük, tozlu bir şişe aldı ve mantarını çıkartıp arkaya attı. Mantar, Antalassiter’in Horlayan Kalkanı’na

çarpıp tınladı. Oradan da sekerek Mavran Bakireleri'nin Kayıp Av Borusu'na çarptı ve Tabarast'ın "Şu Anda Acilen Okuması Gereken Şeyler" olarak adlandırdığı, bel hizasındaki tozla kaplı parşömenlerin arkasında bir yerlere düştü. Beldrune diğerlerini şaşkın bakışları içinde, tüm şişeyi fon dipledı. Yüzünden aşağıya doğru süzölen terler derhal daha leziz bir şeye ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

Bunun farkında olan Tabarast, ona bir kap kavrulmuş fındık verdi. Beldrune iki elini kaba daldırdı ve içindekileri bitirene dek durmadı. Sonra özür diler gibi gülümsedi, geçirdi ve endişe taşını belindeki kesesinden çıkardı. Taşın tanıdık, pürüzsüz kıvrımlarını okşamak onu rahatlatmıştı.

Tekrar sandalyesine oturarak ekledi, "Şahsen her zaman, İhanete Uğramış Broderick'i veya Kederli Büyücü'yü tercih ederim."

"Bu sefer sıra bende," diye atıldı daha yaşlı büyücü gururlu bir bakışla, sonra tıpkı sahnedeki bir aktör edasıyla, elini açtı ve yüksek sesle:

*O şişko ve açgözlü adam
Elinde yıldızların ıstıltısını tutan
Parıltılarıyla gözlerimizi kamaştırıp
Gizlemek için hatalarını*

*Büyük ve inleyen hayaleti
Dolaşıyor tüm dünyayı
Ama en sevdiği ve gidemediği
Tanrıların sevdiği, insanların öldüğü
ve elflerin unuttuğu
Bu yalnız yer.*

"Pekala," dedi Beldrune ufak bir aradan sonra, "çarpıcı performansınızı inkar etmek için söylemiyorum ama sanırım yeniden yasak olduğunda anlaştığımız konuya döndük:

Irakgezen; ve Mystra'nın en değerli ölümlü hizmetkarı olarak bir Seçilmiş yaratmaktaki amacı...”

Tabarast omzunu silktili, uzun ve ince parmakları düşünceyle sakalını sıvazlıyordu. “İnsanlar yasak olanın peşinde olurlar,” dedi. “Hep oldular ve hep olacaklar.”

“Hele büyücüler, daha da,” diye ona katıldı Beldrune. “Merak ediyorum, bunun üzerinden meslektaşlarımız hakkında hangi kanaate varabiliriz?”

Daha yaşlı olan büyücü bunundan bir horultu çıkardı. “Henüz Faerûn’da aptal sıkıntısı yaşanmadığını.”

“Hah!” Öne eğildi Beldrune, elbisesinin harikulade ipek klapasını hevesle, işaret ve baş parmakları arasında okşuyordu. Endişe taşını bir an için unutmuştu. “O zaman Hanımımızın bir Seçilmişle yetinmeyeceğini mi söylüyorsunuz? Nihayet?”

“Böyle bir şey söylemiyorum,” diye yanıt verdi Tabarast biraz kızarak. “Seçilmişlerin birbiri ardına geldiklerini görebiliyorum, biri düşerken diğeri çıkıyor. Ama başları yıldızlara değen, bakışları dağları delen başbüyücülerin ve dahası romantik bazı büyücülerin iddia ettiğı gibi, bir düzine ya da daha fazla sayıda seçilmiş olduğı hakkında en ufak bir kanıt göremiyorum. Yakında Kutsal Mystra’dan liyakat madalyaları takmasını isteyecekler.”

Yaşça daha küçük olan büyücü, bir elini dalgalı kahverengi saçlarında gezdirdi ve nihayetinde hizmetkarının taramakla uğraştığı saçlarını bozmayı başardı. “Böyle şeylerin saçmalık olduğı konusunda sizinle hemfikirim ama yine de bir başarı simgesi olarak kullanılamazlar mı? Diyelim ki karşınıza bir büyücü çıktı, omuzlarında yedi yıldızdan, belindeki kuşağındaki parşömenden hemen onun rütbesini bileceksiniz. Ne dersiniz, iyi olmaz mı?”

“İyi olur, böylece karşımdakinin ne kadar gösteriş budalası olduğunu, kıyafetine saçmalıklar dikmeye harcayacak ne kadar çok bol vakti olduğunu şıp diye anlarım,” diye yanıtladı Tabarast. “Düşünün bir kere, yeni yetme büyücü-

lerden kaç, gerçekte sahip olmadıkları gücün ve başarının simgesi olarak hak etmedikleri yıldızları omuzlarına dikmeye çalışır sence? Ben söyleyeyim, üçte biri bunu nasıl yapacağını zaten çok iyi biliyor! Bir prens gibi görünen, güçlü Ilhundyl'i öldürdüğünü iddia eden ve bunun yanı sıra elli kadar ince belli elf kızının yatak arkadaşı olduğu söylenen genç elf sevici hakkında nutuklar atacaksak, amacımız onun son fethi ya da boş söylevleri değil, bizim için önemi olmalıdır. Sabahları ayakkabısının sağ tekini mi, sol tekini mi önce giydiğini, ne renk pelerini tercih ettiğini, ya da elf dudaklarını mı yoksa insan dudaklarını mı tercih ettiğini bilmek istemiyorum. Bu konuda anlaştık mı?"

"Elbette," diye yanıt verdi Beldrune, ellerini açarak. "Ama neden böyle ateşlisiniz? Onun başarıları, bir Seçilmiş olduğundan, bizzat tanrıça tarafından onaylanıyor. Bu sizin başarılarınızı küçültmez ki."

Tabarast gözlüklerini düzeltti ve mırıldandı, "Ben gençleşmiyorum. O gençle uğraşacak kadar ömrüm kalmadı. Ama yeter, daha fazla konuşmayacağım. Bu konuşmayı burada keselim genç dostum. Bu Irakgezen yerine, bizim için daha önemli konulardan bahsedelim. Örneğin Örtü Rahipleri'nden..."

"Ne rahipleri?"

"Örtü... Mystra'nın Örtüsü, Hanımızın Haramettur'daki tapınağı. Sanırım orada hiç bulunmadınız."

Beldrune başını salladı. "Kutsal Mystra'ya adanmış tapınaklara uğramamaya çalışırım," dedi. "Rahiplerin burnu çok havada oluyor, üstelik benim birkaç bakır parçasıyla yapabileceğim büyüleri benden daha kötü yaptıkları halde, karşılığında bir kese dolusu altın para almak istiyorlar."

Tabarast konuyu kapatmak istercesine elini kaldırdı ve şöyle dedi, "Gerçekten de... Hem de çok sık oluyor bu. Onların bu burnu havada tavırlarını sevmiyorum. Kendileri gibi ipek ve altın işlemeli kıyafetler giymediğimiz, bunun yerine üzerinde yiyecek lekeleri olan, hakiki kıyafetler

giydiğimiz için yeni yetmeler bile bize burun kıvrabiliyor. Kılıklarına kıyafetlerine bakınca zannedersin ki ateşli bir gece geçirmek için zamparalığa çıkmışlar. Eğer Mystra'nın öpücüğünü hissettiklerini iddia ederek gecenin bir yarısı uyanan genç kızlara değil de, gerçek büyücülere hizmet etselerdi, bütün hakiki büyücülerin eski püskü şeyler giydiklerini, süslü püslü şeyler giymediklerini bilirlerdi!"

Beldrune bir kez daha gücenmiş görünüyordu. Yavaşça kıvrıl ipek tuniğine doğru baktı. Bu hareket tuniğinin lambanın ışığında parıldamasına neden oldu, üzerindeki altın sarısı ejderhalar parlıyor, ejderhaların gözleri olan zümrütler parıltıyla göz kırpar gibi bir görüntü veriyordu. Kaliteli kuşağı ise ejderhanın dili gibi duruyordu. "Peki ya ben neyim? Hakiki bir büyücü değilim, sanırım?"

Tabarast yorgun bir şekilde bir elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Hayır, hayır, sevgili Droon. Yakışıklı görünümünüz kabul edilebilir bir şey, elbette. Şaşaalı kıyafetiniz yaşlı gözlerimin parıltısını bastırıyor. Sizin öğreniminizi ya da büyü konusundaki yeteneklerinizi tartışmayalım, bütün tanrılar şahidim olsun, siz hakiki bir büyücüsünüz. Gelin, başka konulara kaymamaya gayret edelim ve yasak olan şey hakkında konuşmak zorunda kalırsak da lafı dolandırmayalım. Örtü'nün rahipleri Irakgezen'in özgür iradeye sahip olduğunu söylüyor. Yani, sizin ve benim yapmakta özgür olduğumuz kötü şeyleri yapmakta serbest. Dahası, olması gereken şeye dönüşebilmesi için, hata yapmasına izin verilmesi Kutsal Mystra'nın isteği. Onunla karşılaşırsak onun kim veya ne olduğunu bilmiyor gibi davranmamızı istiyorlar."

Beldrune çenesini bir eline yasladı, diğer eliyle de yeni konmuş, içinden dumanlar çıkan bir kadehi kaldırıyor "Rahiplere göre onun olması gereken şey ne?"

"İşte verdikleri faydalı bilgiler burada son buluyor," diye güldü Tabarast burnundan soluyarak. "Birisi bunu soracak olursa, dizlerinin üzerine çöküyorlar ve inleyerek bunu bilmeyi hak etmediklerini, fânilerin tanrıların amaçlarını

anlayamayacaklarını söylüyorlar. Ben de buradan bu amacı henüz çözemedikleri anlamını çıkartıyorum. Sonra neredeyse bir yavru köpek gibi heyecanlanıyor rahipler, rahibeler. ‘Aman! O çok mühim bir kişidir! Alametler başladı! Alametler başladı!’ diye koşturuyorlar”

Beldrune kadehinden derin bir yudum aldı ve sordu, “Ne alametleri?”

Tabarast, Broderick’ten alıntı yaparkenki gibi, bir kıyamet habercisi gibi konuştu: “Bu Kahkaha Yılında, asırlardan beri ilk kez, Sihrin Yanan Eli yıldızlı geceye yükseliyor! Dokuz kara kanatlı kedi, güneyli prenses Sharandra’nın uyuyan bedeni üzerine indi ve her biri onun göğüslerinin üzerine dört kedi yavrusu bıraktı! (Bana bu olanların arasında kadının nasıl uyuduğunu, ya da kalktığına gördüğün dağınıklık hakkında ne düşündüğünü sorma!) Warglend’in yürüyen kulesi bin yıldan sonra ilk kez yerinden kıpırdadı ve Tepe Kulesi’nden ayrılarak yakınlardaki bir göle gitti! Mumkale’de konuşan bir kurbağa bulundu. Burada ise bir çok kitabın aynı anda altı sayfasından yazılar silindi, ancak daha önce hiçbir Faerûn bilgininin görmediği iki kitap belirdi! Maraeda’daki Kemikdansı Kuyusu kurudu! Liç Buardrim’in iskeleti şeyde dans ederken görüldü... Aman, boşverin! Bu kadar yeter! Siz isteyin, saatlerce anlatsınlar!”

“Boğaz Kuyusu kurumuş mu?”

Tabarast bunu onaylayarak Beldrune’ye baktı. “Evet,” dedi nezaketle. “Boğaz Kuyusu kurumuşmuş. Asıl nedeni her ne ise artık. Bunu kanıtlayacak ölü atlar gördüm. Kanıt-sa kanıt. Söyleyin bana sevgili dostum Droon, benden daha fazla dışarı çıkıyorsunuz ve dolayısıyla büyücü dostlarımızın abartılı dedikodularını benden çok işitiyorsunuz. Büyücüler, bu Irakgezen hakkında ne diyorlar? Son moda büyücüler bu konuda ne düşünüyor?”

Şimdi gülme sırası Beldrune’deydi. “Son moda büyücüler düşünmez,” diye karşılık verdi, “ya da herhangi bir modayı takip etmemeye özen gösterirler. Ama onun hakkında ne söylendiğine gelince, meslektaşlarımızın rahiplerden

duydukları karşısında hissettiklerini kısaca özetleyecek olursak: Mystra'nın Seçilmiş olması onlara gizli bir gizliye büyük bir heyecan veriyor. Düşünsenize bütün o özel güçlere ve bilgilere sahip olacaklar. Seçilmişler'i ayrıcalıklı bir kulüp olarak görüyorlar ve birilerinin yakın bir gelecekte kendileriyle bağlantıya geçeceğinden eminler. Eğer Mystra fâni büyücüleri kendine hizmetkar olarak seçecek ve onlara dağları delecek, zihinleri okuyacak kadar kuvvetli büyüler verecekse, her bir büyücü böylesi bir konuma en ufak bir ilgi göstermiyor gibi görünerek, bu ayrıcalıklı topluluğuna girmek isteyecektir."

Tabarast bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum. Peki ya benim bir Seçilmiş olmadığımı ve şu anda bile aklını okumadığımı nereden biliyorsunuz?"

Beldrune, arkadaşına alaycı bir gülümseme ile karşılık verdi. "Eğer zihnimi okuyor olsaydınız, Baerast," dedi, "yüzünüz kızarırdı ve şu anda, tam şu anda bana vurmaya çalışırdınız!"

Tabarast diğer kaşını da kaldırdı. "Daha fazla soru sormama gerek var mı?" diye sordu. "Sanırım yok, ancak eğer artan öfkenizle kaba saba hareketler ve cesur hamleler yaparsanız, söyleyin de hazırlıklı olayım. Gittikçe öfkele niyorsunuz, öyle değil mi?"

"Hayır, bir an için bile öyle hissetmedim," diye neşeyle yanıt verdi Beldrune. "Ancak eğer o fındık dolu kavanozu benden uzak tutmaya devam ederseniz, belki de harekete geçebilirim. Hadi, şunu bana uzatın artık."

Tabarast meslektaşına ters bir bakış atarak, onun dediğini yaptı. "Bu fındıklar benim için çok kıymetli. Ona göre davranın."

Daha genç olan büyücü hoşnutsuzluğunu belirten bir gülümsemeyle, "Bence bütün büyücüler, tahrip etmek üzere oldukları şeyin kıymetli olup olmadığını düşünüyorlar, tabii eğer düşünüyorlarsa. Siz ne dersiniz?"

Tabarast düşünceli bir şekilde ona baktı. "Evet," diye mırıldandı. "Evet, ben de öyle yapıyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Merak ediyorum da, kaçımız kendi gücümüzün verdiği coşkuyla kıymet verdiğimiz şeyleri elde tutmaya ya da yok etmeye çalışıyoruz?"

Beldrune kavanozdan bir avuç dolusu fındık aldı. "Çoğumuz Seçilmiş olmaya kıymet veririz, öyle değil mi?" diye sordu.

Tabarast bu söyleneni başıyla onayladı. "Yakında, Irakgezen'in mesleği daha da ilginç bir hal alacak," diye asık yüzüyle bir öngöründe bulundu yavaşça. "Bana bir içki verin." Beldrune ona içki doldurdu.

* * * * *

Gökyüzünde çakan öfkeli yıldırım, parlak bir ışıqla geceyi delip geçti. El, gözünü kırptı ve yattığı yerde doğruldu. Etrafında oluşturduğu hançer çemberindeki ölümcül büyü, mavi yıldırımlar saçarak, çatırtıyla hançerden hançere atlıyordu. Gecenin içerisinde, yağmurda ıslanmış bir şeyin debelenerek her yana sular sıçrattığını görür gibi oldu. Sanki bir düzineden fazla yaratık, sinsice, av peşinde koşan yırtıcı kediler gibi yıldırımlardan sakınarak hareket ediyordu. Elminster aniden tamamen ayılıp, etrafına bakındı ve gelenleri saymaya başladı. Büyülü yıldırımlar hâlâ çakıyordu. Böylesi bir büyüün darbelerine dayanabilen şey şüphesiz saygıyı hak etmekteydi. Hem de defalarca.

Pelerinini katladı, çabucak kaçması gerekirse diye onu heybesine koydu ve ayağa kalktı. Etrafta dolaşan gölgeler, çemberin etrafında bir sağa bir sola ilerliyor, ani bir saldırı için fırsat kolluyorlardı. Bir şey onları dürtüyor ya da kışkırtıyordu. Onları yönlendiren şeyi hissedebiyordu Elminster. Sanki havadaki gerilimin ta kendisiydi bu şey, kötücül varlığı patlamaya hazır bir fırtınanın öfkesi gibi büyüyordu. Ellerini salladı ve parmaklarını gevşeterek, az sonra yapacağı zorlu büyüye hazırlandı. Düşmanını görmeye çalışarak, gecenin içine baktı.

Onunla karşı karşıya olduğunu hissedebiliyordu. Görmediği bakışları, dağlanmış iki kılıcın uçları gibi ona dikilmişti ama o karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu.

Belki de bu yaratık, etrafta dolaşan gölgelerin ardına gizlenmişti. Neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmek için, halk arasında “cadı ışığı” olarak bilinen parlak ışık küresini çağırmanın iyi olacağını düşündü. Ne var ki, aklında bu büyülerden sadece bir tane vardı. Eğer düşmanı onu karanlığa gömerse, El, etrafta dolaşan onca gölgenin saldırısı karşısında, ışısız kalacağı için hayatta kalmada zorluk çekebilirdi.

Acaba... Sonra saldırı bir anda başladı. Gölgeler aniden dönmeye başlayarak sessiz bir hücumla dört bir yanından gelmeye başladılar.

Önceden yerleştirdiği koruma büyülerini çatırtılı seslerle, mavi-beyaz ışıklar çıkartarak geceye ölüm saçtı. Gölgeler kasılarak geri çekildiler ve çember boyunca hızla dolaşan yıldırımların arasında acı içinde dans ettiler. El, olduğu yerde hızla arkasına dönerek büyülü kalkanının, ilk saldırı karşısında tüm noktalarda dayanıp dayanmadığına baktı.

Dayanıyordu ama gölgeden oluşan yaratıklar geri çekilmiyordu. Öürken acıyla inliyor, saflarını yaran yıldırımlar karşısında sayıları azalıyordu ancak yine de kendilerini çembere atarak, onu geçmeye çalışıyorlardı. Yıldırımları öldürdüğü yaratıklarla birlikte parlayıp, gücünü yitirirken, El olanları sadece izliyor ve sükunetle bekleyişini sürdürüyordu. Sırların Hanımı aşkına, sayıları ne kadar da çoktu.

Çok geçmeden büyü etkisini tamamen yitirecekti ve o da saldırı karşısında tek başına kalacaktı. Bildikleri arasında, kendisini bu tehlikeden kurtaracak bir ışınlanma büyüsü vardı ancak söz konusu büyü, onu geldiği yere geri gönderecek ve Gölgelerin Hanımı’nın topraklarından bir kez daha uzaklaşmış olacaktı. Bir sonraki ziyaretinde kendisinden haberdar olan düşmanın ne kadar kuvvet toplayabileceğini kim bilebilirdi ki?

Kimi yerlerde, ölmekte olan gölgeler buharlaşırken, büyü sonuna yaklaşıyordu. Parıltıları ve çıkardıkları çatırtı sesleri azalmaya başlayan hançerler yerden çıkıyor, gölgele-re doğru atılıyorlardı. Kana susamış hançer çemberinin dışındaki her şeye saldıracaklardı. Elminster, en uygun şeyin bulunduğu yerde kalmak olduğunu düşündü. Böylelikle, başka bir numara denemeden önce, görünmeyen düşman gölgelerden birçoğu hançerler tarafından katledilmiş olurdu. Diğer yandan, düşmanının uzaktan yapabileceği büyülere de açık olurdu.

Gecenin içinde yeşil, çok pençeli bir yıldırım belirdi. Yıldırım, insan görünümlü, çıplak vücutlu, geyik başlı bir şeyin elinden çıkmıştı. Yaratık, oluşturduğu büyüü, uzun parmaklarıyla bir an için kalçasının hizasında tuttu, sonra onu hızla Elminster'a fırlattı.

Hızla uçarken genişleyen ve tuhaf sesler çıkartan büyüü yıldırım topu, Elminster'ın çember şeklindeki kalkanını delip geçti ve alelacele bir büyü mırıldanmaya başladıktan sonra, kafasını tuhaf biçimde kaldırmış Athalantarlıya doğru tüm kana susamışlığıyla atıldı.

Yıldırım hedefine çarptı ve sanki kendisine vurulmuş gibi, gerisin geriye geldiği yoldan gitti. El, artık kendisini ilgiyle izleyen kırmızı gözleri görebiliyordu. Yaratık neşesiz bir gülümsemeyle olduğu yerde öylece durdu ve yıldırımın sanki hiç varolmamış gibi, yeniden bedenine girmesine izin verdi.

Elminster'ın, kendini korumak üzere havaya kaldırdığı eli ışık saçmaya başladı. Sonra yeniden eski haline döndü. Ama büyüü hâlâ yerinde duruyor, başka bir saldırıya, ya da bu geyik başlı düşmanı çok hızlıysa iki saldırıya karşı hazır bekliyordu.

Etrafta kalan son gölgeler, geyik kafalı yaratığa doğru kaçıştılar ve yükselerek onun *içine* aktılar. El, onun hareket-siz kaldığı andan yararlanıp saldırıya geçti ve havaya bir hançer fırlattı, ardından bu tek bir hançeri büyü sanatıyla

otuz üç hançere dönüştürdü. Sonra hepsini yayarak hizaya soktu ve düşmanına yönelen hançerler dönerek savruldu.

Gölgelerden oluşan yaratık hançerlerden sakınıp, bir inleme ya da büyülü sözler olabilecek sesler çıkarttı ve başındaki boynuzları hızla hareket ettirmeye başladı. Hançerler yaratığa saplanırken, yaratık kasıldı ve sırtına bıçak yiyen bir kadının çıkaracağı türden bir ses çıkardı, ki Elminster böyle bir sesi birkaç yüzyıl önce, Hastarl şehrinde duymuştu. Kendisine fırlatılan bir büyüün parıltısını gördü, ışık zerrelere, bir savaşçının kalkanından seken yağmur damlaları gibi yere saçılıyordu. Bu sırada, havada dönerek giden ve yaratığa saplanan hançerler aniden ortadan kayboldu.

El durumu lehine çevirmeli, hayatta kalmak istiyorsa bu büyü düellosunu kazanmalıydı. Hiçbir büyücüde yıldırım toplarını yakalama becerisi yoktu. Öylece durarak, bu Sessiz Geyik Başının yapacağı bir sonraki büyüü beklemek aptallık olurdu.

Parmakları havada ayrıntılı bir şekil çizerken hafifçe gülümsedi, büyüü yapmaya devam ederken parmak uçları parlıyordu.

Bir büyücünün sürdüğü ejderha aniden Heldon'un üzerine atılıp canını aldığından beri, yaptığı çok ama pek çok şey aptallık olarak nitelendirilebilirdi.

"Görünen o ki, aptallar tarafından kışkırtılan bir aptalım," dedi neşeyle yarı görünür durumdaki düşmanına. "Buradan geçen herkese saldırır mısın, yoksa bu bana özel bir lütuf mu?"

Alabildiği tek yanıt, yüksek sesli bir tıslamadan başka bir şey değildi. Tıslamanın geyik başlı yaratığın kendisine tükürmesiyle son bulacağını düşündü ama emin de olamıyordu. Daha sonra, büyüü bir süreliğine diğer tüm sesleri bastıran bir gümbürtüyle etkisini gösterdi.

O gece karası, örümceğe benzeyen parmakların ve arkasındaki geyik boynuzlarının etrafında mavi alevler birer çiçek gibi açtı. Bu sefer gelen çılgınlık çok içtendi.

El, arkasında pusuya yatmış bir gölge olup olmadığını görmek için, arkasına bakmaya cüret etti. Böylece, omzunun üstünden arkasına bakarken, bir karşı büyü geceyi aydınlatığında, kör olmaktan kurtuldu.

Büyü, koruyucu büyülerini bir anda yuttu. Elminster, parçalanmış büyü kalkanının dumanları arasında geriye doğru sendeledi. Isı sol yanağını yaladı, gözyaşları sol gözünü kör ederken, saçlarının yandığını duydu.

Acı içerisinde kıvrınmasına rağmen, az önce yapmış olduğu büyüü güçlendirecek olan kelimeyi mırıldandı. Bunun ardından, düşmanın dış hatlarını çevreleyen mavi alevler az önce kendisine vuran büyüyle aynı sesi çıkartarak parladı.

Geceyi yırtan çığlık saf ve katıydı, acının ta kendisiydi. Alevler sönmeden önce, El, göz ucuyla ileri geri hareket eden boynuzları seçebildi. Ezilen otların gürültüsü arasında, doğuya doğru yönelen, güçlkle soluk alıp verme sesleri duydu.

Büyük bir şey otların üzerine düştü, hem de en az iki ke-re. Nihayet sessizlik çöktüğünde, El batıya doğru üç hızlı adım attı ve yere çömelip dikkatlice dinledi.

Hiç ses yoktu. Rüzgarda oynaşan uzun otların ve güneyde, bir yırtıcı hayvanın ağzında ölen bir başka yırtıcının sesini duyabiliyordu.

En sonunda, El, yorgun argın, sahip olduğu son büyülü hançeri çekti. Bu hançerin emir verildiğinde parlamanın ötesinde bir işlevi yoktu aslında. Hançeri devrilme sesini duyduğu yöne doğru fırlattı. Silah yere saplandı ve saplandığı yeri aydınlattı.

Elminster, hançerin ışığına fazla yaklaşmadan, doğrulup bakındı ama hareket eden hiçbir şey yoktu. Gecenin içinden çıkıp üzerine atılan ne bir büyü ne de bir gölge kalmıştı. Hançerin ışığının aydınlattığı yere bakınca görebildiği tek şey, bir kemik veya boynuz veya sadece bir ağaç dalıydı.

Yaklaştıkça, kül haline gelmiş bir şey olduğu yere yığıldı. Uzun, ince parmaklı bir ele hayli benzeyen bir şey...

* * * * *

Sallanan boya parçaları titredi, yere düştü ve onu tavanın bizzat kendisi takip etti. Kulakları sağır edici bir sesle etraf toza boğuldu. Tavan düşerken, bütün Ringyl sallandı sanki.

Athalantarının daha önce içinden yıldızları gördüğü salon inleyerek, parçalanıp dağılmaya başlarken, etrafa saçılan taşlar da civardaki binaların ve otların üzerine saçılıyordu. Üzerinde parıltılı meyve resimlerinin bulunduğu duvar parçalanıp yıkılırken, dağılan resimlerden geceye parıltılı yıldızlar saçılıyordu.

Oyma taş dudaklar sanki konuşacakmış ancak tereddüt ediyormuş gibi titredi. Kısa bir süreliğine daha gülümsüyormuş gibi göründü, sonra duvardaki çatlaklar ona da ulaşınca parçalara ayrıldı ve etrafa saçıldı. Devrilen dudaklar, duvarda az önce bulundukları yerde bir delik bıraktı.

Bu yıkıma neden olan mekanın öfkesi yankılanarak yayılmaya devam etti ve etrafında hâlâ birkaç yıldız bulunan duvardaki delikten, uzun, büyük ve kara bir şey göründü.

Artan, gıcırtılı bir kükremeyle, yıkıntıların üzerine çıktı ve tangırtıyla odaya girdi: Yukarıya doğru uzattığı uzun kolları, birkaç saniyeliğine, oradaki tabut ve birkaç asanın üzerinde duran, kara bir ucubeydi bu. Yaratık sendeleyerek yana doğru düştü ve zemini kırıp geçti.

Kırılan yer döşemesinin parçaları havaya saçıldı. Bunu tabuttan çıkan mor yıldırımlar takip etti. Düşüş sonrasında kırılan uzun kolların tuttuğu asalar, kendi çıkardıkları büyümlü alevlerin içinde yanarak eriyordu. Etkisini yitirmeye başlayan koruyucu büyümler tabut boyunca parıldamak üzereyken, bir kol son anda asalardan birini tozla kaplı yer döşemesine doğru attı. Asa bir an için havada asılı kaldı ve sonra tabutu, yarattığı, etraftaki her şeyi karanlık bir toz tabakasına çevirip dört bir yana saçan, ufak ama etkili bir patlamayla yere düştü.

Kargaşanın ortasında, yerdeki asa parıldayıp sönen tozların arasında yığılı kaldı.

Salona sessizlik çökmüştü ve aşağıya doğru inen tozların dışında tek bir hareket yoktu.

Hemen akabinde Tresset'in Ringyl kasabasındaki yıldızların ışıkları daha da parlaklaştı. Ta ki yıldızlı gökyüzünde, aşağıya doğru çökmekte olan mavi-beyaz bir ışık demeti açıkça görülene değin. Işık demeti çok büyük ve ne yaptığını bilen parlak bir ateş böceği gibi yavaşça salonun ortasına iniyordu.

* * * * *

Yere bir karış kala ışık yavaşça durdu ve eskiden bir asa olan tozun üzerinde havada asılı kaldı. Işık yakınına gelince toz, tıpkı yellenen kor parçaları gibi parıldamaya başladı.

Çok uzaklardan, rasgele çalınan çan sesleri gibi hafif bir ses duyuldu, bir ışık çaktı ve toz bir kez daha asaya dönüştü. Pürüzsüz ve parlaktı, içinde depolanan güçle parıldıyordu.

Uzun parmaklı, kadınsı bir el, sanki bir perdeyi aralamış gibi, aniden havada belirdi ve asayı yakalayıp yerden aldı.

Asa havaya yükselirken, parıltılı bir yıldız gibi göz kırptı. Sanki buna cevap vermişçesine, elin ardından fildişi rengine bir kol, kolun ardından çıplak bir omuz başı, sonra da omuz başının üzerinde dalgalanan siyah bir saç, bir boyun, kulaklar ve çene belirdi. En son olarak güzel, düzgün hatlı bir yüz... Bu yüz, koyu renk gözlerini harap durumdaki salonda dolaştırırken soğuk, dingin ve gururluydu.

Vücudunun geri kalanı belirmeye başlarken etrafa dağılmış kuvars yıldızlar sanki onu selamlamış gibi parladı. Korkusuz, umarsız bakışlarıyla dağılmış salonu inceledi. Güzel, koyu renk gözlü büyücü kadın, esasını tıpkı muzaffer bir savaşçının kılıcını tuttuğu gibi tutuyor ve gülümsüyordu.

Asa parıldadı ve yok oldu. Büyücü de onunla beraber yok olmuş, arkasında bir karanlık ve o karanlığın içinde parıldayan üç ışıltı bırakmıştı: etrafa saçılmış kuvars yıldızlar. Uzayan dakikalar birbiri ardına geçerken, o zayıf alevler

teker teker söndü ve Tresset'in Ringyl kasabasına bir kez daha karanlık hakim oldu.

"Kutsal Hanım," dedi Elminster yıldızlara, bir zamanlar hançerlerden oluşan çemberi olan şeyin ortasında, dizleri üstüne çökmüş bir halde. Büyü savaşı nedeniyle oluşan ter damlları hâlâ üzerindeydi. "Senin isteğinle buraya geldim ve dövüştüm. Belki bir cana kıydım. Yalvarım bana yol göster."

Hafif bir esinti otları yaladı. Elminster bunun bir işaret olup olmadığını düşündü. Yoksa bu kendi sözlerinin uyardığı şeytani bir şey miydi, ya da belki basit bir rüzgardı sadece. El duasını sürdürdü, "Sana dokunmaya cesaret ettim ve bunu bir kez daha yapmayı çok isterim. Sana hizmet edeceğime yemin ettim ve hâlâ benimle berabersen, edeceğim de. Ama yalvarım bana bu vahşi topraklarda ne yapacağımı göster; çünkü aptalca dolaşarak, etrafa bilinçsizce zarar vermek istemiyorum. Bilmemekten korkuyorum."

Yanıt hemen geldi. Mavi-beyaz bir şey girdap yaparak gözlerinin ardında belirdi. Dumanlı bir uçurumun olduğu bir manzara görüntüsüydü bu: Elminster dizlerinin üstünde doğruluyor, sırt çantasını ve pelerini yerden alıyor ve aceleyle kuzey doğuya doğru uzaklaşıyordu. Manzara yeniden girdap yaparak değişti, bu sefer görüntüye gün ışığı altında, bir silindirden çok bir koniyi andıran eski bir kule geliyordu. Büyük bir kemerin ortasında, içeriye giriş imkanı tanıyan ve önünde herhangi bir hendek ya da görünen bir engelin olmadığı, eski ama sağlam tahta bir kapı vardı. Kemerin üzerinde ise ayın farklı halleri yontulmuştu. Elminster daha önce hiç görmediği yer yeterince belirgindi. Görüntü kaybolmaya başlarken, o eğilip eşyalarını aldı ve yürümeye başladı.

Başka bir görüntü belirmedi. Başını salladı, şükranlarını sundu ve karanlık gecede yola koyuldu.

* * * * *

Athalantar'ın son prensi üç tane tepe aşp ilerlemişti ki Ringyl'de soğuk ve çınlayan bir rüzgar esti. Rüzgar, yılan-kavi hareketlerle dönerek, her yere soğuşunu saçıyordu. Ringly'de bir süre daha dans ettikten sonra çimenli bayırlara, Elminster'ın bulunduğı çembere doğru süründü.

Oraya değer değmez geri sıçradı rüzgar. Gökte büküldü ve döndü, sonra silinmiş tılsımların etrafında dolandı ağır ağır. Etrafını dolaşmayı bitirince, ürkekçe çemberin ortasına kaydı. Elminster'ın durup dua ettiğı yerde bir süre dans edip oyalandı ve ağır ağır El'in adımlarının gittiğı yöne ilerlemeye başladı. Yerden yükselip bir an parıldadı, sanki sağa sola bakınıyor gibiydi; aç gibiydi.

- BEŞ -

KIRPIKAY'DA BİR SABAH

Bir büyücü, doğru kitapları açarak farklı dünyaları ve zamanları bol bol ziyaret edebilir. Ne yazık ki, bunun yerine büyü dolu kitaplar, kendi dünyalarına ve zamanlarına hükmedecek güçlü silahlar bulmak için karıştırılıyor.

Mumkaleli Claddart

Gözlemlerim

Dalga Yılı'nda Basılmıştır

Sabah sisinin içinde yükselen kule kara, eski ve şekilsizdi. Bir kuleden çok, üzeri yarıklarla kaplı dev bir ağacın gövdesini andırıyordu. Uykusuz ve yürümekte zorlanan adam, Mystra'nın gereksiz yere büyü kullanmama emrine, belki de yüzüncü kez, içinden küfretti ve ayağında çizmelelerinin neden olduğu yaralar nedeniyle yüzünü ekşitti. Gölgelelerin Hanımı'nın diyarından ayrıldığından beri epey yol kat etmişti.

Evet, bu oydu. Kırpıkay Kulesi. Tıpkı zihninde beliren görüntüdeki gibiydi. Üzerine ayın hallerinin oyulduğu dev taş kemer, bol destekli ve sürgülü kara bir kapı tarafından korunuyordu.

Yaklaşınca, o kapı açıldı ve içerden esneyen bir adam çıktı. Kulenin az ilerisinde durdu. Uzun çimenlerin arasındaki hendeğimsi şeye taşıdığı koca tencereyi boşalttı. Tencereyi boşaltan adam doğrulurken, El, adamın orta yaşlarda olduğunu, siyah saçları ve iyi kesilmiş favorileriyle yakışıklı bir portre çizdiğini gördü. Adamın bir gözü normaldi ve

koyu kahverengiydi. Ama diğeri gözü tıpkı uzaktaki bir yıldız gibi beyazdı ve parlıyordu.

Elminster'ı gördü ve tedirginlikle açık kapıdan geriye seğırtmeden önce, bir an için irkildi. "Merhaba," dedi, dikkatli bir şekilde, ne dostça ne de düşmanca bir tavırla. "Bilmeni isterim ki, ben bu Kutsal Mystra tapınağının koruyucusu Mardasper'im. Burada bir işin mi var, yolcu?"

Elminster nükteli konuşmalar yapamayacak kadar yorgundu. Ama sabah güneşinin kuleye değdiği o anın, zihnindeki görüntüye birebir uyduğunu görünce biraz da olsa keyfi yerine geldi. "Evet," diye yanıt verdi sadece.

"Sırların Hanımı Kutsal Mystra'ya mı taparsın?"

Elminster, Mardasper'in kapısında gördüğü bu yorgun büyücünün Mystra'ya ne kadar yakın olduğunu bilseydi nasıl şaşıracağını düşündü. Gülümseyerek, "Evet," dedi, bir kez daha.

Mardasper ona uzun uzun baktı, o parıltılı göz sanki burnu kemerli Athalantarlıya batıyor gibiydi. Ufak bir el hareketiyle, El'in niyet sezme olduğunu bildiği büyüü yaptı.

"Buraya giren herkes," dedi koruyucu, sanki hükümdar asasıymış gibi tencere ile işaret ederek, "bana tamamen itaat etmeli ve izinsiz büyü yapmamalı. Bu duvarların ardındaki en küçük bir şeyi bile alan ya da zarar veren, bunu hayatıyla ya da en azından özgürlüğüyle öder. İçeride dinlenebilir ve sebilden su alabilirsin ama içerde yiyecek ya da başka bir şey sunulmaz. Bana adını ve ne kadar ufak ya da önemsiz olursa olsun, taşıdığın bütün büyüü parşömenleri ve nesneleri vermelisin. Bunlar buradan ayrılırken sana geri teslim edilecekler."

"Bütün bunları kabul ediyorum," dedi El ona. "Adım Elminster Aumar. İşte büyü kitabım ve taşıdığım tek büyüü nesne: kişi istediğinde parlayan bir hançer. Dileğe göre loş ya da parlak ışık verir. Aynı zamanda suyu arıtabilir ve dokunduğu şeyi yenebilir hale getirir. Dahası paslanmaz ama bildiğim başka bir gücü yok."

“Hepsi bu mu?” diye sordu ateş gözlü koruyucu, kitabı ve kınına sokulmuş hançeri kabul ederken. Elminster’ın yüzüne dikkatle bakarak, “ve Elminster senin gerçek adın öyle mi?”

“Hepsi bu. Ve evet, bana Elminster derler,” diye yanıt verdi Athalantarlı.

Mardasper girmesini işaret etti. Parlak gün ışığından sonra gözüne karanlık gelen ve içinde bir kürsü bulunan, tozlu, ufak bir odaya girdiler. Koruyucu, El’in daha önce gördüğü bazı kapılar kadar büyük bir deftere Elminster’ın adını ve giriş tarihini yazdı ve kürsünün arkasındaki üç kapıdan birini işaret etti.

“O kapının ardındaki merdivenler, şüphesiz peşinde olduğun yazıların tutulduğu üst katlara gidiyor.”

El kafasının kaldırdı ve yorgun argın konuştu, “Teşekkürler.”

Peşinde olduğum yazılar mı? diye düşündü. Pekala, belki de öyleydi.

Döndü, eli kapının kolundaydı ve sordu, “Bir büyücü Kırpıkay Kulesi’ne başka niye gelir ki?”

Mardasper’in başı hızla kayıt defterinden kalktı ve iyi gözü şaşkınlıkla kırıldı. El diğer gözün hiç kapanmadığını fark etti.

“Bilemem,” dedi koruyucu, neredeyse utanmış gibi bir sesle. “Burada başka bir şey yok.”

“Siz buraya neden geldiniz?” diye sordu El kibarca.

Koruyucu bir süre için sessizce gözlerini onunkilere dikti, sonra da yanıt verdi: “Eğer buradaki görevimi dört yıl boyunca sadakatle ve başarıyla sürdürürsem, ki iki yılı bitti bile, Mystra rahipleri üzerimdeki büyüü kaldıracaklarına söz verdiler.” Yıldız gibi parlayan gözünü işaret etti ve ekledi, “Bunu nasıl edindiğim özel bir mesele. Bu konu hakkında daha fazla soru sorma, yoksa seni kapının önüne koyarım.”

El, tamam manasında başını salladı ve kapıyı açtı. Bir an için etrafında üzerini arayan büyüleri hissetti. Sonra kapının içindeki karanlık ufalarak, geri çekilen ve daha sonra da eriyen bir ağa dönüştü. Ortadan kaybolduğunda geride yukarıdaki katlara çıkan sade taş bir merdiven bıraktı. Athalantar'ın son prensi elini merdivenin tırabzanına yasladığında, elinin üstündeki pürüzsüz taşta bir göz belirir gibi oldu ve ona göz kırptı. Ama bu belki de aşırı yorgunluktan kaynaklanan bir hayaldi. Merdivenleri çıkmaya başladı.

* * * * *

“Çalışma zamanı!” Lekeli ve yamalı cüppenin içindeki, kel olmaya yüz tutmuş, sakallı büyücü, kepengi açıp odaya gün ışığının girmesini sağladı.

“Evet, Baerast,” diye ona katıldı daha genç olan büyücü. Kepengi açık tutacak sürgüyü çekmeden önce ellerindeki tozu silmek için elini bir bez parçasına sürttü. “Evet, çalışma zamanı. Yapacak çok işimiz var.”

Üçüz Beddua Tabarast, gözlüklerinin üzerinden baktı ve “Sevgili Droon, son kez böyle heyecanlı bir ifade kullandığınızda, bütün bir günü Netheril’li bir çocuğun oynacağı olan, şingirtılı topun kendi kendine yuvarlanmasını sağlamakla geçirdiniz!” dedi.

“Oyuncak zaten bu iş için yapılmıştı,” dedi alınmış görünen Eğri Parmak Beldrone. “Biz de bu yüzden burada çalışmıyor muyuz, Baerast? Eski büyülerin yazılı olduğu bazı kağıt parçalarını onarmak ve onlardan bir anlam çıkarmaya çalışmak yüce bir iş değil midir? Böyle zamanlarda Kutsal Mystra bize bizzat gülümsemez mi?”

“Evet, evet, haklısınız,” dedi Tabarast konuyu geçiştirmek için. Bu tartışma da, üç günden beri bir ziyafet masasında duran tabaklar gibi bir kenara atılmıştı. “Gerçi Mystra, bir oyuncacı hayata döndürmeye çalışan, başarılı da olamamış bir deneyle ne kadar ilgilenir bilemem.” Sonraki sürgüyü de çekti. “Yine de, bu anlamsız tartışmayı bir kenara bırakalım ve olanları hatırlayalım.”

Son sürgüyü de çekti ve ona hafifçe vurup, kepengi yerine yerleştirerek, odanın çoğunu dolduran geniş ve dengesiz masaya doğru döndü. Masa bazı noktalarda neredeyse duvarların dibindeki ağzına kadar dolu kitaplıklara değiyordu.

Altmış ya da daha fazla düzensiz kitap, yere saçılı parşömenlerden oluşan halının üzerine gelişigüzel istiflenmişti. Daha yakın tarihte alınmış notlar masanın üstünü tamamen kaplıyordu. Çeşitli mücevherler, elışı yüzükler, bir zamanlar daha büyük nesnelerin parçası olan metal parçalar veya teller, üzerinde mum yanan kafatasları ve bunlardan da tuhaf şeyler kağıtlara ağırlık yapıp, onları yerlerinde tutuyordu.

İki büyücü ellerini sayfaların üzerine koydu. Sanki parmak uçlarında hissedecekleri bir karıncalanma, aradıkları büyüleri satırların yerini belli edecekmiş gibi elleriyle sayfaların üzerinde yavaşça daireler çizdiler. Tabarast ağır ağır konuştu: “Cordorlar, Netheril’in son günlerinde yazıyor... Ejder kanı deneyleri...” Eli hızla bir parşömenin üzerine kapandı. “İşte!”

Beldrune kaşlarını çatı. “Olbert adında bir çenesi düşüğü yaptığını iddia ettiği, saatli üçlü alev topu büyüsünü araştırıyordum. Bu büyüü oluşturmak için şu üç büyücünün büyülerinden yararlandığını söylemişti: Lhabbartan, Iliymbrim Sharnult ve... Ve... Of, son isim çıkmış aklımdan.” Kafasını kaldırdı. “O halde söyleyin bana: Ne gibi ejder kanı deneyleri? Kanı iksirlere mi karıştırmışlar? İçmişler mi? Yakmışlar mı?”

“İnsan bir büyücüye daha uzun yaşam, canlılık ve bazı ejderhaların sahip olduğu gibi çeşitli tehlikelere karşı korunma vereceğini, hatta ejderhanın tüm güçlerini vereceğini umarak ejderha kanını kendi kanlarıyla karıştırmışlar” diye yanıtladı. Bir iç çekişle, “Çeşitli zamanlarda, çeşitli büyücüler, bütün bu alanlarda başarılı olduklarını iddia ettiler. Gerçi hiçbirisi arkasında bu iddiaları doğrulayacak kanıtlar bırakamadı ya da o kadar yaşamadı” dedi. “Mumkale’ye girmeliyiz,” diye de ekledi.

Beldrune başını kaldırdı ve şöyle dedi, “Yine mi orası? Baerast, size tüm kalbimle ve beynimin her zerresiyle katılıyorum. Gerçekten de Mumkale’deki kitaplara bakabilmeliyiz. Ama bunu özgürce, aklımıza her estiğinde yapabilmeliyiz, sadece tek bir ziyarette değil. Ama nedense oraya gidip, böyle bir şey istediğimizde bizi Mumkale’nin yeni bekçileri olarak kabul edecekleri konusunda şüphelerim var.”

Kaşlarını çatma sırası Tabarast’taydı. “Doğru, doğru,” dedi içini çekerek. “İşte bu yüzden bu kurtarılmış ve unutulmuş kağıt parçalarından mümkün olan en iyisini elde etmeye çalışacağız.”

Tekrar iç çekti. “Her ne kadar yanlış ve eksik olurlarsa olsunlar.”

Neredeyse suçlarcasına sararmaya yüz tutmuş bir parşömeni parmağıyla dürttü. “Bu değerli iddiaların sahibi bütün bir ejderhayı tabak tabak yemekle öğünüyor. Söylediğine göre ejderhayı bitirmek bir mevsimini almış ve onu pişirmesi için zamanın en iyi aşçılarını tutmuş ve pişirme bedeli olarak onlara ejderhanın kemiklerini ve pullarını vermiş. Bunun yediği üçüncü ejderha olduğunu ve kırmızı ejderha etini maviye tercih ettiğini söylediğinde, anlattıklarının doğruluğundan şüphelenmeye başladım.”

Beldrune gülümsedi. “Ah, Baerast,” dedi. “Hâlâ romantik bir şekilde, yazı yazma zahmetine girenler kişilerin, her zaman gerçeği yazan, üstün insanlar olduğuna mı inanıyorsunuz? Bazıları kendi günlüklerinde bile yalan yazarlar.”

Tavana ve onları çevreleyen duvarlara doğru işaret etti ve ekledi: “Bütün bunlar yeniyken, burada yaşayan Netheril’lilerin, bazı bilgelerin iddia ettiği gibi iyilik timsali insanlar olduklarını mı düşünüyorsun? Bizden zeki, her yönden bugünkü insanlardan güçlü, parmaklarının bir hareketi ile istedikleri büyüü yapabilen insanlar ha? Hiç de değil! Onlar da bizim gibiydiler. Pek azı zeki, çoğu tembel ve diğerlerinin istediğini yapmasını sağlamak için gerçeği çarpıtan birkaç kötü niyetli insan. Tanıdık geliyor mu?”

Tabarast, yıllar önce tek bir zümrüitten oyulmuş, bir avuç büyüklüğündeki bir şahin kafasını aldı ve boş bakışlarla onun sırtını okşadı.

“Size hak veriyorum, Droon ama yine de kendime şu soruyu soruyorum: Bundan sonra ne olacak? Yıllar geçtikçe yalanların ve saptırılmış gerçeklerin içinde debelenecek miyiz? Gösterebileceğimiz on yedi büyümüz mü olacak? On yedi?”

Beldrune ellerini açtı. “Bu bazı büyücülerin bir hayat boyu uğraşıp yapabildiği büyü sayısından on yedi tane daha fazla,” diye hatırlattı meslektaşına nezaketle. “Ve biz her ikimizin de sevdiği bir görevi paylaşıyoruz. Dahası, bizzat Mystra’nın kendisinden kişisel ödüller alıyoruz, unuttunuz mu?”

“Rüyamızda gördüğümüz görüntüleri onun yolladığını nereden biliyoruz?” dedi Tabarast alçak sesle. “Gerçekten ondan olup olmadığını nereden biliyoruz?”

Bir an için Kırpkay Kulesi derin bir gümbürtüyle sallandı. Bir yerlerde bir sıra kitap yere düşmüştü.

Beldrune hınzır hınzır güldü. “Bu benim için yeterli. Onun ne yapmasını istiyordunuz, Baerast? Gece biz uyurken, hiç sönmeyen ateşten harflerle beynimize büyüler kazınmasını mı?”

Tabarast burnundan bir hırıltı çıkardı. “Saçmalamaya hiç gerek yok, Droon.” Sonra neredeyse hüzünle gülümsedi ve ekledi, “Gerçi ateşten harfler iyi olurdu, sadece bir kerelik.”

“Kötü niyetli bir ihtiyarsınız,” diye karşılık verdi daha genç olan büyücü. Alınmış gibi görünerek, “Ben asla saçmalamam. Ben sadece, sizden bile daha zor tatmin olan kitleleri neşelendirmekte bir kez olsun başarısız olmamış espriler yaparım, yoksa özellikle sizden daha zor tatmin olan kitleleri mi demeliyim.”

Tabarast bir şeyler mırıldandı, sonra daha yüksek sesle ekledi, “İşte bu yüzden saatler ve günler öylece geçip giderken pek az şey yapmış oluyoruz. Zekice kelimeler ama

yalnızca zekice kelimeler buluyoruz ve tıpkı küçük çocukların yaptığı gibi onları birbirimize fırlatıyoruz ve bu arada işlerimiz çok yavaş ilerliyor.”

Beldrune masayı işaret etti. “Hadi o halde, yeni bir müsvedde kağıt alın da başlayalım,” diye ona meydan okudu. “Bugün ayrı uçlardan tutmak yerine birlikte çalışacak ve Sihrin Hanımı’nın bize gülümseyip gülümsemediğine bakacağız. Başlayın, eski dostum ve ben de konudan uzaklaşmamamızı sağlayayım. Bu konuda bana güvenebilirsiniz.”

“Bu öfke mi yoksa, evlat?” diye sordu Tabarast, elini bir kez daha masanın üzerinde havada dolaştırarak.

“Sevgili büyücü dostum, değersiz varlıklar öfkeye kapılabilir. Ben kapılmam,” diye yanıt verdi Beldrune kibirli bir tavırla, sonra hırlayarak ekledi: “Şimdi bir kağıt çıkarın da, işimize başlayalım!”

Tabarast heyecanla gözlerini kırptı ve eline bir kağıt aldı. “...O benim önceki bütün başarılarımın üstünde... Diğer büyücüleri kötüler böyleleri... Ama yine de başarılı olacağım, hakikat benim kılavuzum ve koruyucum.’ Bence, bence, bence, hı hı, hım... Hımmm. Myth Drannor’dan önceki bir zamanda, güneyde bir yerlerde yazılmış ama çok da uzun zaman önce değil. Bir büyücünün aklını ve bedenini bir yırtıcı hayvanın bedenine sokmak için tasarlanmış bir büyü. Bunun sayesinde geceleri hayvan bedeninde dolaşabilecek ya da kendi bedeni tehdit altına girerse veya ölürse bu bedene geçebilecek.”

“Güzel, güzel,” diye yanıt verdi Beldrune. “Bu Alavaernith olabilir mi? ‘Üç Kedi Büyüsü’nü gerçekleştirmek üzere yaptığı ilk çalışmalar olabilir mi? Yoksa bu o büyüye göre çok mu güçlü bir büyü?”

“Sanırım bu Alavaernith değil, bir başkası,” dedi Tabarast yavaşça. “O sırlarını bu şekilde ifşa etmezdi.”

Her ikisi de içeri gözü kızarmış, kartal burunlu bir adamın girdiğini ve bir süre kapının eşiğinde durarak, yorgun argın etrafa bakıp onları dinlediğini fark etmedi.

“Peki faydalı bir şeyler söylüyor mu?” diye bastırdı Beldrune. “Yoksa bunu da varilin içindeki yığının üzerine atabilir miyiz?”

Tabarast sayfaya baktı, arkasının boş olduğundan emin olmak için sayfayı çevirdi, yazıda bir tuhafılık, ya da saklı bir şey var mı diye ışığa tuttu ve nihayet yarı iç çekme yarı gülme olarak adlandırılabilir bir ses çıkararak onu meslektaşına verdi. “Bize daha önce birisinin konu üzerinde çalıştığını ya da düşündüğünü göstermesinin dışında faydalı bir şey yok.”

Kemerli bir burnu olan bir adam içeri girdi ve en yakınındaki raflara yerleştirilmiş yazıları yaldızlı kitaplara göz attı, sonra masaya baktı ve muhtemelen bir zamanlar bir küre şeklinde olan, paslanmış metal bir kafesi dikkatle çevirdi. Onu dikkatle inceleyen yabancı, kafesi yavaşça yerine bıraktı ve onun altındaki yazılara baktı.

“Şimdi, işte bu,” dedi Tabarast yavaşça, masanın öteki ucunda eğilmiş bir halde, “bu daha ilgi çekici. Hayır, bunu varilin içine atmakta o kadar aceleci davranmamalıyız.” Doğrulurken, onu burnunun dibinde tuttu, sonra Elminster durup bir soru sordu, “Nasıl gidiyor, Mardasper? Her zamanki gibi incelemelerde bulunuyorsun, ha?”

Yanıt gelmeyince döndü ve her iki büyücü de odanın öteki ucundaki yeni gelene baktı. Yabancı nazik bir şekilde başını eğdi ve gülümsedi, bir an için masada duran eski ve narin bir parşömene baktı, sonra yana çekildi ve daha ilgi çekici yazılar aramaya koyuldu.

Tabarast ve Beldrune aynı anda yabancıya kaşlarını çatılar, sonra sırtlarını dönüp, mırıldanarak araştırmalarına döndüler.

El, onların belagatlı sırtlarına ve omuzlarına yorgun bir gülümseme sundu. Omzunu silkip başka bir parşömene göz

atmaya başladı. İçi sivri uçlu sopalarla dolu bir işkence tabutuna, özel bir doku yerleştirmekle ilgili bir büyüden bahsediliyordu. Bu şekilde işkence amacıyla tabutun içine konan kurbanı sivri sopalar batmayacak, kurban başka bir yere ışınlanacaktı. Yazının keskin hatları kaynağının Düşen Yıldızlar Denizi'nin güney sahili olduğunu belli ediyordu. Metalik mürekkebin parıltısını gördü ve sayfa ufalanmaya başlamadan önce açık kahverengi bir tona büründü. Yazı onun kadar belki de ondan da yaşlıydı. El, bir Netheril merceği kullanarak bir sonraki sayfaya göz attı.

Bu güzel nesneye bir kez daha baktı. Merceği kullananın gözüne sabitlemesi gereken büyüler yok olmuştu ama görünüşe göre merceğin mücevheri hâlâ iyi bir görüntü verecek durumdaydı. Hatta bir karış kalınlığındaki tahtanın ya da taşın arkasını bile gösterebilecek güçteydi. Etrafındaki altın işlemesiyle, bir leydinin yanağında sonsuza dek parlayacak dev ve zarif bir göz yaşı damlasını çağırıyordu.

Ne işçilik ama! İşe yaramasının ötesinde, sadece sanatsal anlamda başarılı olmak ve uzun süre var olmayı sürdürecektir bir şey yaratmanın zevki için yapılmış ve dünyada dört bir yana saçılmış, içinde kullanılan büyü'nün oranı nedeniyle havailik olarak nitelendirilebilecek böyle binlerce nesne olmalı.

Peki ya Elminster Aumar da bu havailiklerden birisi miydi?

Belki de. Belki de onun kaderi geride bu sayısız tozlu parşömenlerden –yüzyıllar boyu birikmiş, karmaşık ve yarım bırakılmış fikirlerinden– fazlasını bırakmaktı. Yine de o hatalar zinciri, boşa çabalamalar ve anlık zaferlerle yıkıcı felaketler Büyü Sanatı'nın ta kendisiydi ve Mystra da bütün büyülerin çıktığı ve geri döndüğü o Örgü'nün bekçisiydi.

“Bu kadarı yeter” diye düşündü. Şu anda Kırpıkay Kulesi'nde parşömenlerle kaplı bir odadaydı ve konu büyü'nün akışı veya Büyü Sanatları'nın doğası değildi. Onun yeri açlık ve susuzluk hissedilen dünyaydı; sıcaklığı ve soğukluğu

hissedilen, şu anda olduğu gibi gözlerini açık tutamayacak kadar yorgun düşülen yer.

Bir dakika! İşte orada. O yazıyı daha önce görmüştü. Myth Drannor'da yeni ve alışılmadık koruma büyülerini yapma konusunda ustalaşmış olan Elenshaer'in maharetli eliyle yazılmıştı bu. Gerçi o el, üzerinde deneyler yapmak için hapsettiği bir Phaerimm tarafından –esaret büyülerini yeterince kuvvetli değilmiş– koparılmıştı. Bazılarına göre Elenshaer, alışageldik elf küstahlığıyla Phaerimm'i kendinden aşağı bir varlık saymanın kurbanıydı. Halbuki Phaerimm sahip olunacak, üzerinde deneyler yapılacak bir yaratık değildi. Kimileri ise bunu bir talihsizlik sonucu olduğunu, elfin dikkatsiz bir anına geldiğini söylüyordu. Hangi görüşün doğru olduğunu ya da bunun önemli olup olmadığını kim söyleyebilir ki? El, Elenshaer'i narin elinde bir şarap kadehi ile artık hayatta olmayan insanların arasında, şimdilerde yıkılmış bir terasta oturmuş, gülerken hayal etti ve elften yadigar kalanları görmek üzere diğer parşömenleri bir kenara ittirdi.

Bu bir çeşit büyüydü. Ya da, başka bir büyü yaparak mevcut bir koruma büyüsünün gücünü arttıracak büyü'nün başlangıcıydı. Bu sayede büyüyü koruma büyüsünün örgüsüne çekecek ve büyücüye onun etkilerini yönetme ve ayarlama olanağı verecekti. Elminster büyüyü neredeyse sonuna gelene kadar sessizce okudu ve sonuna varmadan durdu.

Elenshaer, elf büyücülerinin adetlerine uymuştu. Büyünün taçlandırma kısmını başka bir kağıda yazmış ve onu başka bir yerde saklamıştı. Evinde bunun gibi binlerce kağıt olmalıydı ve kağıtların arasındaki bağlantı, hangisinin hangisi ile kullanılacağı sadece Elenshaer'in aklında yazılıydı. Hatta vaktiyle Ezgi Şehri'nde Twillist adında bir kaçak büyücü vardı. Bu büyücü, bilgiye ve güce hevesli genç büyücülerden, daha basit ama eksiksiz büyüler karşılığında takas ederek, bunun gibi büyülerin “parçalarını” toplardı.

Eksik kısım koruma büyüleri yapmaya alışkın olan ve Cormanthorlu elflerle birlikte çalışmış birisi için durum neredeyse aşikardı. Bir ekleme veya bağlayıcı bir köprü, muhtemelen "*Tanaethaert shurruna rae,*" büyü şekillendirici bir el kol hareketi... Ve bu hareket "*Rahrada,*" kelimesinin telaffuzuyla büyü tarafından derhal taklit edilecekti, sonra büyüü koruma büyüünün örgüsüne işleyecek ve büyücüye beraberinde getirdiği büyü etkilerinin kontrolünü verecekti: "*Dannaras ouuhilim rabreivra, tonneth ootaha la, tabras torren ouliirym torrin, dalarabban yultah.*" Tamamlayıcı bir hareket daha ve böylece büyü tamamlanmış olacaktı.

Çok alçak sesle de olsa, bu kelimeleri telaffuz etti ve tam önünde, Elenshaer'in tamamlanmamış büyüünün üstünde, bir karıştan biraz daha büyük bir şey yoktan var olunca şaşırdı. Parıltılı, küçük bir yapı sayfanın üstünde havada asılı duruyordu. O izlerken dönmeye başlayan alevler ufak bir düğüm halini almaya başladı ve sessizce dönmeyi sürdürdü.

Hah. Eğer gereksiz büyü diye bir şey varsa, o da bu olmalıydı. Düşüncesizce Mystra'nın emrine karşı gelmişti, hem de bu emre uymak için katlandığı bunca rahatsızlığa, karşılaştığı bunca tehlikeye rağmen. Tanrılar kahretsin!

Sanki bu sessiz, istemsiz düşünce bir başlama işaretiymiş gibi, yarattığı düğüm altındaki parşömene ufak kıvılcımlar indirmeye başladı. Of, bir bu eksikti! Hele bunun gibi, kuru ve tozlu kağıtların her şeyin üzerine yığılı olduğu bir odada...

Elleri parşömenleri kıvılcımlara karşı korumak üzere çoktan harekete geçmişti bile. Çok geç. Kıvılcımlar kağıtların üzerine indi ve...

El'in şaşkın bakışları arasında Elenshaer'in yazısının üzerinde parıltılı kelimeler oluştu. Kıvılcımların geçtiği yerde en ufak bir yanma izi ya da duman yoktu.

Buradan ayrıl. Şimdi. Ayrık Kaya'yı ara.

Mesaj bir kez yanıp söndü, sanki okunduğundan emin olmak istiyordu. İyice parladı ve ardından yavaşça sönmeye başladı.

El, kelimeleri bir kez daha okudu ve yutkundu. Güçlkle ayakta durabiliyordu ama emir daha açık olamazdı, fazla oyalanmadan buradan ayrılmalıydı. Kafasını kaldırdı ve kurcalama şansı bulamayacağı onca bilgi içeren parşömenlere ve kitaplara baktı. Ufak düğünden başka kıvılcım düşmedi, iki yaşlı büyücü hâlâ sırtını ona dönmüş, kambur vaziyette oturuyor, o duymasın diye alçak sesle sırlarını paylaşıyorlardı.

Büyülü alevden oluşan harflere bir kez daha baktı, tamamen silinmek üzere olduklarını fark etti ve tamamen yok olana değin izledi. Sonra sessizce iç çekti. Üzüntüyle gülümsedi ve bir zamanlar Hastar'da hırsızlık yaptığı günlerdeki gibi sessizce odadan ayrıldı.

* * * * *

Alakasız bilgilerle dolu dördüncü sayfayı okuduktan sonra, Tabarast mırıldandı, "Başınızı çevirip, bu yabancıнын nereye gittiğine bir bakar mısınız? Eğer kapıdan çıkmışsa, dilimizi tutmamıza artık bir son verebiliriz. Kendimi evin içinde dedikodu yaptığı için suçluluk duyan bir hizmetkar gibi hissediyorum."

"Eğer açıkça konuşamazsak nasıl tartışabiliriz?" diye ona katıldı Beldrune, omzunun üstünden dikkatlice arkasındaki dağınık masaya göz atarak. Sonra başını hızla geri çevirdi ve "Baerast, gitmiş," dedi.

Daha genç olan büyücünün ses tonundaki bir şeyler, Tabarast'ın kafasını hızla yukarı kaldırdı. O da başını arkaya çevirdi ve saatlerdir çalıştıkları odaya baktı ve odada tuhaf büyücülerin olmadığını gördü, yeniden çalışmaya...

"Alamet!" diye bağırdı Beldrune, sesi heyecandan çatlak çıkmıştı. "Alamet! Az önce yanımızda bir Seçilmiş vardı!"

"Bunca yıldan sonra," diye mırıldandı Tabarast kısık sesle, neredeyse sersemlemişti. Bir anda yaşamı, inançları ve

etrafındaki Toril değişti. “Kim olabilir ki? O gagaya benzer burunlu genç mi? Onu takip etmeliyiz!”

Yavaşça, sanki onu rahatsız etmek istemezmiş gibi, iki yaşlı büyücü masanın etrafından dolaştı. Aralarındaki sessiz bir anlaşmayla, farklı yönlerden gittiler ve havada dönen işarete iki değişik açıdan yanaştılar. Sanki ona dokunduklarında kaçacaklardı.

Yanına gidip ona şaşkın şaşkın bakarlarken, alevden ufak düğüm hâlâ havada dönmeyi sürdürüyordu. “Gördüğümüz görüntüye tamamen uyuyor,” diye mırıldandı Tabarast, sanki bir yanlışlık yapma ihtimali varmış gibi. “Buna hiç şüphe yok.”

Odaya, yıllar boyunca biriktirdikleri çalışmalara baktı. “Bütün bunları özleyeceğim,” dedi yavaşça.

“Ben zlemeyeceğim!” diye yanıtladı Beldrune, kapıya doğru aceleyle koşarken yaşlı büyücüyü neredeyse devirecekti. “Nihayet... Macera!”

Tabarast heyecanla ileri atılan arkadaşına baktı ve “Droon? Delirdiniz mi? Bu heyecan verici, evet ama yolumuz daha yeni başlıyor. Eğer bu hızda devam ederseniz, yakında yere düşersiniz,” dedi.

“Karanlık Tanrıları hüznünü alsın, Baerast. Maceraya gidiyoruz!” diye bağırdı ona Beldrune, merdivenlerin en alt basamağından.

Tabarast irkildi ve merdivenleri inmeye başladı, yüzünü ekşi bir ifade kaplamaya başladı. “Daha önce herhangi bir maceraya katılmadın, öyle değil mi?”

* * * * *

Yıllar boyu yapılan yolculuklar Aerhiot ile Salopar tarlaları arasındaki çamur yolu öyle alçaltmıştı ki, kenarındaki çalılar oradan geçen birinin neredeyse kafa hizasına geliyordu. Bir yolcu bu çalılara ne zaman fazla yaklaşsa, rahatsız olan kuşlar ve sincaplar yolun dışındaki ebedi karanlığa doğru kaçardı.

Öküzler buna alıştı, Nuglar da öyle. İhtiyaç duyacağını ummadığı, hayvanları gütmekte kullandığı sopası koltuğunun altında, yarı uyur vaziyette ilerliyordu adam, üç dev öküz de yarı uyur bir halde, kendilerini ısırarak sineklere tembel kuyruk darbeleri indirerek ilerliyordu.

Yakınlarda bir şeyler şingirdadı. Nuglar ağırlaşmış göz kapaklarından birini kaldırdı ve sesi neyin çıkardığını anlamak için kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Boynunda Ana Tanrıça'nın rahiplerinin astığı o ufak çanlardan biri duruyor ve çevresinde kuzular koşuşturuyordu.

Bir tür, parıltılı sis havada girdap yaparak çınlayan sesler çıkartıyor, beyazlıktan başka bir şey göremiyordu. Sis artık etrafını tamamen sarmıştı, çok ses çıkartıyordu ve nedense acımasız bir tavrı vardı sanki. Onu ve de öküzleri soğuk bir şal gibi sarmalıyordu. Çınlayan sis inlemeye dönüşüp, öküzlerden birinin etrafında girdap yaparak ona yaklaşırken, hayvan aniden korkuyla böğürdü.

Nuglar bağırdı, ya da bağırdığını sandı ve bir elini o öküzün bacağına doğru uzattı. Dokunduğu anda buzlu su gibi elini donduran yakıcı, ölümcül bir soğuk hissetti. Kolunu hızla geri çekti.

Şaşırtıcıydı, elinin olması gereken yerden kanlar boşalıyordu. Bağırarak için ağzını açtı ve o ölümcül hortum aniden boğazından içeri aktı.

Bir nefesten daha kısa bir süre sonra, Nuglar'ın çene kemiği titreyen, içinden rüzgarlar geçen kafatasından kopup yere düştü. İskeleti toz halinde havaya karışmadan önce, üç öküzün iskeletiyle çarpıştı.

Gürültülü, sanki bir çok çanın birbirine çarpmasıyla oluşturulmuş, muzaffer bir çan korusu gibiydi bu şey. Yoldan daha büyük, daha parlak bir hortum yükseldi ve çamurlu yolda geride sadece yıpranmış bir sopa bırakarak, Aerhiot'un Tarlası boyunca aktı. Sopa, bir an için havada dans etti, sonra çiftçilerin korku içinde onları bulmaları için çamurun üzerine düştü.

Karanlık yolda yeniden sincapların dolanmaya, kuşların şakımaya başlamasına dek epey bir zaman geçti.

* * * * *

Ayrık Kaya bir yerin adı olmalıydı, muhtemelen çarpıcı bir görüntüden almıştı adını. Buzulların yonttuğu bir kaya da olabilirdi. Bu daha önce duymadığı bir şeydi ama Faerûn da henüz hakkında hiçbir şey bilmediği yerler vardı.

Mystra ona Faerûn'un her karışını yürütecek miydi?

Bitkinlikten neredeyse yere düşmek üzere olan, Elminster çimenli bir bayıra tırmandı. Onu Kuleye getiren ve şu anda da Kuleden uzaklaştıran yolu gözünden ayırmamaya çalıştı. Kuleden ayrılmak acil görünüyordu, tamam ama ya Sırların Hanımı... Veya onun adına konuşan Azuth, onun Ayrık Kaya'yı araması gerektiğini biliyordu. Pekala, o zaman, onu derhal bulamayacağı belliydi.

Bu iyiydi, çünkü artık adım atmakta güçlük çekiyordu. El, sendeleyerek iki adım daha attı, bayırdan aşağıya, yola doğru kaydığını fark etti ve bir alacağa tutundu.

Bu kadar yorgunken ağacın rahatlatıcı gövdesine yaslanmak çok iyi gelmişti. Ağacın kabuğu yanağına battı ve El kayıp yere düşmeye başladı ama yarı yolda toparlanıp yere sertçe düşmekten kurtuldu. Burada, hançerlerin korunmasız boğazları kestiği bu diyarda, gelişigüzel yayılarak oturmak akıllıca bir şey olmasa gerek.

Ağacın üzerinde tırmanabileceği, hatta kendini ayakta tutmak üzere tutunabileceği bir dal bile yoktu. Dizleri artık onu taşıyamamaya başlamıştı. Ama bir dakika! Srinsee ona ağaç şekillendirme büyüsü hakkında ne öğretmişti? Ezberindeki büyülerden birinin üzerinde yapacağı basit bir değişiklik, o büyüyü, yani Thoaloat'ın Değişiklik Büyüsü'nü yapabiliyordu. "Doabro Thoaloat kurnaz yaşlı bir keçiydi." Bu ufak dize ile ihtiyacı olan şeyi hatırladı: Değişiklik buydu.

Belki de Elminster büyüyü yaparken burnundan iki ya da üç kez tuhaf sesler çıkmıştı ama bir an sonra beliren ve uzun

zamandan beri orada olan diğer bir ağaca yaslı ağaç, ses karşısında suskun kalmayı tercih etti ve böylece yol boyuna sessizlik hakim oldu.

* * * * *

Kahyanın odasına girdiğinde, koruma büyülerini onu uyandırıyor. Yaklaşan büyüye karşı parlayarak neredeyse alev aldılar, bu yüzden kafasındaki çarpıcı tacı ile Mardasper kapıdan girdi ve kürsüsünün arkasında durdu. Bir deri parçası lanetlenmiş gözünü örtüyordu ve kapı açılmadan önce –hatta kapı çalınmadan önce– asasını eline almıştı. İçeriye bir elf büyücüsü girdi. Hareket ederken pelerini de onunla beraber dönüyordu. Elindeki canlı ağaçtan yapılmış sopasının üzerine kakılmış mücevherler, ışık parıltılarıyla durmadan değişen bir görüntü sergiliyordu. Elf, kahya ile göz göze geldi, sopasını bıraktı. Sopa havada asılı kaldı. Etrafa hâlâ parıltılar saçmaya devam ediyordu. İnce dudaklarındaki hafif bir gülümsemeyle, Mardasper'in tepkisinin ne olacağını merakla beklemeye başladı.

Kahya etkilenmiş ya da ilgili görünmemeye özen gösterdi ve bu yeni geleni incelerken yüzüne umursamaz bir ifade eklemeyi bile başardı. Söz konusu olan elfler olunca, mevki ve hükmetme her zaman önemliydi. İt, kak, hor gör, alay et... Pekala, Kutsal Mystra aşkına bugün böyle olmayacak! Elf, genç görünüyordu ama Mardasper, bu Kutlu Halk'ın çocuklarının, bedeni ya da görünüşü etkileyecek büyüler olmadan dahi, yüzyıllar boyunca genç kalabildiğinden haberdardı. Kibirli görünüyordu ama hepsi böyle görünmez miydi zaten?

“Merhaba,” dedi, temkinli bir şekilde. “Bilmenizi isterim ki, ben bu Kutsal Mystra tapınağının koruyucusu Mardasper'im. Burada bir işin mi var, yolcu?”

“Var,” dedi elf buz gibi bir tavırla, sonra ileri doğru bir adım attı. Kahya gözünü kapatan deri parçasının kalkmasını diledi ve yeni gelene ateşli gözünü tamamen gösterdi. Elf yavaşladı, gözlerini kıstı, sonra yavaşça durdu. Eli, belinde asılı duran üç tane büyümlü değneğin uçlarına dokunuyordu.

Mardasper gülümseme isteğini bastırdı ve dikkatlice sordu: “Sırların Hanımı Kutsal Mystra’ya mı tapırırsın?” Başındaki tacı yabancıнын doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için kullandı ve büyülerini istenmeyen durumlara karşı hazırladı.

Bir süre tereddüt eden elf, “Zaman zaman,” dedi nihayet. Gerçeği söylemişti. Mardasper, yabancıнын kimi durumlarda, rakiplerine karşı avantaj elde etmek umuduyla, sadece birkaç kez Mystra’ya dua ettiği anlamına geldiğinden şüphelendi. Fark etmezdi, burada bu kadarı yeterliydi.

“Buraya giren herkes,” diye söze girdi koruyucu ve Hanım’ın Asası’nı elfin irkilip bir gözünü kırpmasına neden olacak kadar kaldırdı; “bana tamamen itaat etmeli ve izinsiz büyü yapmamalı. Bu duvarların ardındaki en küçük bir şeyi bile alan ya da zarar veren, bunu hayatıyla ya da en azından özgürlüğüyle öder. İçeride dinlenebilir ve sebilden su alabilirsin ama içerde yiyecek ya da başka bir şey sunulmaz. Bana adını ve ne kadar ufak ya da önemsiz olursa olsun, taşıdığın bütün büyülü parşömenleri ve nesneleri vermelisin. Bunlar buradan ayrılırken sana geri teslim edilecekler.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi elf küstahça. “Herhangi bir adamın kölesi olmaya, ya da bana emanet edilen, uzun zamandan beri soyum için kutsal sayılan yadigarları bir başkasının eline teslim etmeye hiç niyetim yok; hele de bir insana. Benim kim olduğumu biliyor musun kahya?”

“Kutlu Halk’tan biri, kesinlikle bir büyücüsün ve muhtemelen Cormanthorlular soyundan geliyorsun, ihtiyat ve diplomasi konularında ise oldukça başarısızsın,” diye yanıt verdi Mardasper soğuk bir tavırla. “Başka bilmem gereken bir şey var mı?” Mardasper’in tacının üzerindeki büyülü mücevherler uyanıp, parıldadı ve asanın ışığıyla kuvvetlendiler. Aklından şunu geçiriyordu: Elimizde her yanından ışıklar çıkan sopalar olmayabilir evlat ama...

Elfin gözleri yeşil bir öfkeyle parladı ve o ince ağzı, çelik bir tuzağın çeneleri gibi sıkı sıkıya kapandı ancak elf

sadece, "Eğer serbestçe geçemeyeceksem, hayır," diye yanıtladı.

Mardasper omzunu silkti, ellerini kürsüden kaldırarak yabancıнын dikkatini bir kez daha Hanım'ın Asası'na çekti. Zayıf bir düşmanla bile büyü savaşına girmek istemezdi, ayrıca bu yabancıнын zayıf bir rakip olmadığını anlaması için koruyucu büyülerin uyarılarına ya da havada asılı duran bir sopaya ihtiyacı yoktu.

Elf zarafetle omzunu silkti, gösterişli bir şekilde oradan ayrılmak üzere arkasını dönerken, pelerini de havada dans etti. Sanki karşısındaki adam ve kendi sopası parçalanmakta olan bir heykel parçalarıymış gibi, umursamazlıkla bakışlarını kahyadan başka yöne çevirdi. Bunu yaparken, gözleri açık durumdaki kayıt defterine takıldı. Ve aniden Mardasper'in lanetli gözü kadar parıladı.

Elf yeniden olduğu yerde döndü, rakibine saldıran bir yılan gibi ileri atıldı. Mardasper ise kızgın bir tavırla Asa'yı burnuna doğru uzattı, "Orada durun efendim!"

"Bu adam!" dedi elf, hançere benzer parmağını kitapta yazılı olan isme doğru batırıp. "*Hâlâ burada mı?*"

Mardasper, o akkor gözlere elfe birkaç santim öteden bakıyor, kendi gözlerindeki korkuyu saklamaya çalışıyordu ama başarısız olduğunu da biliyordu. Bir kez yutkundu, sonra kendini de şaşırtan bir soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Hayır. Sadece kısa bir süre burda kaldı, ayrılah çok olmadı. Sanıyorum batıya gidiyordu."

Elf, öfkeli bir panter gibi gürledi ve bir kez daha arkasını dönerek, kapıya yöneldi. Sopası, arkasında siyah büyü alevleri bırakarak onu takip etti, baş tarafındaki parıltılı iki yeşil mücevher tuhaf bir şekilde gözlere benziyordu.

Elf kapıyı neredeyse yıkarak geçerken, Mardasper adamı kızdırmayacağını umut ederek, "Tekrar buraya uğraması halinde, bu Elminster denen adama bir mesaj bırakmak ister misin?" diye sordu, "Çoğu yolcu geri döner."

Elf, tam kapının eşiğinin üzerindeyken geri döndü ve yanıt vermeden önce sopasının uçarak eline gelmesini bekledi, “Evet! Ona Ilbryn Starym’in onu aradığını ve karşılaşmaya hazır olursa mutluluk duyacağını söyle.” Sonra hızla dışarı çıktı, kapı onun ardından sertçe kapandı.

Mardasper, koruyucu büyülerin elfin gittiğini söyleyene dek, kapıya bakakaldı. Sonra bir elini terle ıslanmış kaşının üzerinden geçirdi ve rahatlayarak neredeyse kürsüye yığıldı.

Hanım’ın Asası bir kez parıldadı, asayı neredeyse yere düşürüyordu. Bu kesinlikle bir işaret olmalıydı ama bu onu rahatlatacak bir işaret miydi? Yoksa başka bir şey mi?

Mardasper daha fazlasını umarak, asayı hafifçe salladı ama tahmin ettiği gibi, başka bir şey olmadı. Yoksa... Ahh, Büyü Örgüsü yırtıldı sanki! Mystra’nın Yedi Gizli Büyüsü aşkına...!

Bir an için anlamsız sesler çıkardı ama asayı fırlatma isteğini bastırdı. Kırpıkay Kulesi’nin Mardasper’den önceki kahyası aynı isteği tatmin ettiği için, bir avuç kül yığını haline gelmişti.

Mardasper çalışma odasına geri dönerken, omuzlarına hüznün ağırlığı çökmüştü. Doğru olanı mı yapmıştı? Mystra onun hakkında ne düşünecekti? Elfi durdurmaya mı çalışmalıydı? Bu Elminster denen adamı içeri hiç almamalı mıydı? Elbette o adam meşhur Elminster, Irakgezen değildi herhalde, değil mi? Yo hayır, o çoktan ölmüş olmalıydı, sadece Mystra’nın...

Mardasper yutkundu. Bütün gece ve sonraki günler boyunca bunu düşünecekti. Bunu biliyordu.

Başındaki tacını ve asayı abartılı bir dikkatle yere bıraktı, sonra sandalyesine oturdu. İçini çekti ve bir süre karanlık duvarlara baktı. Mystra rahipleri yeterince açık konuşmuşlardı: Dudaklarından kuvvetli bir içkinin geçtiği günler burada hizmet ettiği günlerden sayılmayacaktı.

Gerçekten de. Hünerli bir şekilde, yakınındaki kitaplığın raflarından birinde duran üç kalın kitabı çekip çıkardı,

onların arkasındaki karanlığa elini daldırdı ve büyük, tozlu bir şişe çıkardı. Mystra'nın rahipleri ve saçma sapan kural-ları cehennemin dibine batsın!

"Mystra," diye sordu yüksek sesle, şişenin ucundaki mantarı çıkarırken, "işleri ne kadar batırdım?"

Çok kısa bir an için, parmaklarının ucundaki mantar parçası parlak bir yıldız gibi parıltıdı. Sonra şişenin ucuna öyle bir hızla geri girdi ki, parmakları kanadı ve uyuştı. Mardasper bir süre için parmaklarına baktı, sonra şişeyi dikkatle yerine geri koydu.

"Yani bu iyi mi yoksa kötü mü demek?" diye sordu karanlığa şaşkın bir ifadeyle. "Of be, ihtiyacım olduğunda bu rahipler nerede?"

* * * * *

"Vay anamm!" diye bağırdı Tabarast. "Oyyy!" Kışının üstüne yere düşüp dört bir yana toz toprak saçarken, çılgılığı bir patırtıyla son buldu. Bir adım sonra katır durdu, onu suçlayan bir bakış attı ve sonra hüzünlü bir şekilde bekledi.

Beldrune yorgun meslektasına bakarken kıs kıs gülüyordu. Kendi katırını ufak, baş tarafı tüylü bir kırbaçla hafifçe kırbaçlayıp ilerletirken, görkemli çizimleri katırının her iki yanından çıkmış dişler gibi parlıyordu. "Nedense bugün ayaklarımızın altındaki bereketli Faerûn'u çok seviyor gibi bir haliniz var, dostum Baerast!" diye bir yorumda bulundu. Sonra kendi katır, az önce Tabarast'ın kullandığı katırın yanında aniden durdu.

Dengesi bozulan Beldrune, şaşkın şaşkın bağırarak kendi katırının başının üstünden uçu ve Tabarast'ın gözlerini kapatmasına yol açan etkileyici bir gürültüyle yere düştü. İki katır sanki aralarında işbirliği yapmış gibi birbirlerine bakarken, Tabarast neşesini bastırmaya çalışarak kıkırdadı. Tam bu esnada, katırlardan birisi ileri çıktı ve inleyen Beldrune'yi toynaklarıyla çiğnedi.

İnlemeleri öfke ve acı dolu çılgınlara dönüştü. Yıkanmamış katır bedenlerinden ve çamur dolu katır toynakların-

dan kurtulana dek kollarını çılgınca savuşturdu. "Kurtarın!" diye bağırdı. "Mystra aşkına, kurtarın!"

"Kalkın ayağa," dedi Tabarast acımasızca saçından çekeerek. "Bu Seçilmiş her nereye gidiyorsa, daha şimdiden yolu yarılamıştır ve biz daha iki ufak katırın sırtında durmayı bile beceremiyoruz. Asa aşkına! Ayağa kalk, Droon!"

"Ahhh," diye haykırdı Beldrune. "Saçımı bırak!"

Tabarast kendine söyleneni yaptı ve Beldrune'nin başı Tabarast'ın daha önce çıkardığı patırtının küçük yankısına benzeyen sesle yola çarptı. Daha genç olan büyücü uzun ve anlamsız küfürler savurdu ama Tabarast ona aldırmadı ve kaçışmaya başlamadan katırları yularlarından yakaladı.

"Katırını geri getirdim," dedi hâlâ yolda yerde yatmakta olan adama. "Bir süre yanlarında yürümeyi teklif ediyorum. Görünen o ki, ikimiz de katıra binmeyi unuttuğumuz."

"Eğer çok sık düştüğümüzü söylemek istiyorsan," diye hırladı Beldrune, "unuttuğumuz doğru ama üzerlerine binip onları sürmeden hatırlayamayacağımız kesin!"

Sözlerini harekete dökerek, Tabarast'ın katırına bindi ve değişimin işe yarayacağını umdu.

Tabarast'ın yanında duruyor olmasına rağmen birisinin sırtına çıktığını gören hayvan bir gözünü çevirerek Tabarast'a baktı fakat yerinden kıpırdamadı.

Beldrune ona bağırdı ve sanki dev bir balık yakalamış gibi dizginlere asıldı. Katırın kafası şiddetle ileri geri sarsılmaya başladı ama hayvan hareket etmektense, dizginleri Beldrune'nin elinden almaya çalışıyordu.

Beldrune topuklarını havaya kaldırdı, içinden keşke mahmuzlarım olsaydı dedi ve topuklarıyla hayvana bütün gücüyle vurdu. Hiçbir şey olmadı, bu yüzden bir daha vurdu.

Katır ileri doğru atıldı ve havaya sıçrayıp, yana döndü.

Katırın üzerinden geriye doğru uçan Beldrune, sertçe bir omzunun üstüne düştü ve çaresizce yolda yuvarlandı.

Uzunca bir süre havada uçup yola düşen Belldrune'nin gösterişli çizmeleri, hızla çamurlu çizmelere dönüşüyordu. Yol kıyısındaki bir çift ağaca sert, yaprakları titreten bir darbeyle çarparak durabildi ancak.

Tabarast hırlayan katırın dizginlerini yakaladı. O güne kadar katırların hırlayabildiklerini duymamıştı. Öteki katırın dizginlerinin elinde olup olmadığını kontrol etti ve dönüp yola baktı. "At sırtındaki kahraman şövalye oyununu oynamayı bitirdin mi?" diye çıkıştı. "Önemli bir görevdeyiz, hatırlıyor musun?"

Alt üst olmuş durumda, oturduğu yerdeki ağacın tepesine doğru bakan Belldrune, bir an için bitkin bir halde meslektaşına baktı. Sonra yavaş yavaş doğruldu ve ayağa kalktı. Bir eliyle saçındaki tozları attı. Hareketin, sırtında neden olduğu acılardan dolayı yüzünü buruşturdu ve şöyle dedi: "O kadar çok bağıırıyorsun ki. Bahse girerim Elminster buradan en az kırk çiftlik uzaktadır!"

Ağaç bir an için parlar gibi oldu ama her iki saygıdeğer büyücü de bunu fark etmedi.

- ALTI - AYRIK KAYA'DA

*Ayrılsın kayalar ve değişsin dünya,
Böylesi ikili karşılaştığında,
Bir yılan olup ayaklara dolandığında hile
Gökyüzü inler kargaşa içinde*

Meçhul Güfteci

Bir Çok Karşılaşma Türküsü
On İki Hüküm Yılı civarı bestelenmiştir

Güneş ışığı belirdi ve Elminster gülümsedi. Hâlâ daha önce hiç görmediği topraklardaydı. Bu yokuşlu yolda rastladığı çiftçiler, Ayrık Kaya'ya doğru gittiğini doğrulamıştı.

Alışkanlığı gereği takip edilip edilmediğini anlamak için El, önce dönüp arkasına, sonra da gökyüzüne baktı. Kuş şeklini alarak düşmanlarını uzaktan gözetlemek, elf büyücülerinin sevdiği bir taktikti. Ama şu anda her iki yönde de düşman ya da herhangi bir canlı yoktu.

El, homurdanan o iki büyücünün inatçı katırlarının üzerinde bir önceki gün ne kadar yol almış olabileceklerini düşündü ve gülümsedi. Mystra'nın kaprisleri göz önüne alınırsa, şüphesiz bunu yakında öğrenirdi.

Gökyüzü mavi ve bulutsuzdu, havada hafif bir rüzgar vardı, yürümek için harika bir gündü ve Athalantar'ın son prensi bunun keyfini çıkartıyordu. Duvarları moloz yığının-
dan örülmüş çiftlikler yolun her iki yanında uzanıyordu.

Kimi yerlerde geçit vermeyen büyük kayalar, mezar taşları ya da dev, taşlaşmış canavarlar gibi dikiliyordu.

Çok fazla ozanın türküsünü ezberinde tutan El, ne var ki çift sürmede ve ot biçmede geçen günlerine dair çok az şey anımsamaktaydı. Havada o ıslak, yeni sürülmüş taze toprak kokusu vardı ve bu Athalantarlı Toril'de tek başına yürümek zorundaysa da, bu gibi günler kişiyi en azından canlı kılıyor, kendisini bekleyen mezara doğru sendeleyerek ilerleyen biri gibi hissettirmiyordu.

Hızla akan suyun kahkahası sol taraftan Elminster'ın kulaqlarında çınladı ve bir sonraki ufak tepeyi aştığında, sesin kaynağı görüldü. Önünde tarlaları ufak, derin bir boğazla kesen sevimli bir akarsu uzanıyordu. Akarsu, değirmen olduğu anlaşılan bir tepeden aşağı dökülürken, bir süre için yolla yan yana akıyordu.

Ah, güzel. Konuştuğu son çiftçinin verdiği bilgiye göre, bu Anthather'in Değirmeni olmalıydı. Yüksek taş bir bina, üzerinde hiçbir işaretin yer almadığı çatallaşan yolun hemen dibinde yükseliyordu.

Akarsu, değirmen seddinin altındaki havuzdan taşıyor, suyun akışıyla değirmen tekerleği durmaksızın, gıcırtyla dönüyordu. Taşydıkları çuvallardaki una bulanmış adamlar, yüklerini yol kenarındaki at arabasına yüklüyor, daha şimdiden kule gibi yükselmiş un çuvallarına yenilerini ekliyorlardı. Atların işi zor olacağa benziyordu. Adamlardan biri El'i gördü ve bir şeyler mırıldandı. Çalışanların tümü aynı anda kafasını kaldırıp yabancıyı kısaca bir süre süzüp, işlerine döndüler. Teki bile bir an için oyalanıp sallanmıyordu.

El silahsız olduğunu göstermek için ellerini yana açtı ve en yakındaki adamın yanında durdu. "Merhabalar," dedi. "Ayrık Kaya'yı arıyorum ve yolun bundan sonrasını bilmiyorum."

Adamın suratında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Orayı bulması kolay," dedi ve sola kıvrılan yolu işaret etti. "Şu

yoldan dümdüz git epeyce. Dediğin yerin tam ortasına varacaksın. Ama orada yalnızca bir taş var, başka bir şey yok."

El ne yapalım dercesine omuz silkti ve gülümsedi. "Bir yemin ettim ki dönemem. Neyse, sağolasın!"

Değirmenci başını salladı ve bir sonraki çuvalla uğraşmaya başladı. Biraz rahatlamış olan Elminster, yoluna devam etti.

Birkaç saat yürümesi gerekti ama Ayrık Kaya artık açıkça görünüyordu. Miğfere benzer bir tepedeki bodur ağaçların arasında, katran karası bir dev gibi yükseliyordu. Kaya, özenle ikiye kesilmişti ve aradaki boşluktan yol geçiyordu. Etrafta hiç çiftlik yoktu ve bu yüzden El, kayanın bu tür yol işaretlerinin sahip olduğu "perili" ya da benzer türden kötü bir üne sahip olduğunu düşündü. Tabii, eğer bir inanış tarafından kutsal olarak ilan edilmemişse.

Son dönemeci geçtiğinde herhangi bir işaret, sunak ya da yaşam belirtisi görmedi. Nihayet, kayanın gerçekte ne kadar büyük olduğunu kavrayabildi. Yarık altı ya da daha fazla adam boyu olmalıydı ve içinden uzun ve loş bir yol geçiyordu. Kayanın iç yüzeyi sızan yeraltı suları ile ıslanmıştı ve yarığın bu kısmından, gördüğü en seyrek sis ağır ağır yükselmekteydi.

Birisi durmuş onu bekliyordu.

Elminster yavaşça yarığın içine girdi: İçinden bir ses, hareket özgürlüğünün burada biteceğini ve daha karanlık işlerin başlayacağını söylüyor olsa da, yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

Bu kaygılar, gözüne çarpan şeyle azalmadı. Önündeki kişi bir insandı ve kadındı. Tek başına ve pelerinsiz, koyu uzun bir elbise içinde, uzun boylu ve ince bir figür. Başka bir deyişle, tehlikeli birisi.

Elminster, bir tepe üstünde geyik boynuzlu bir gölgenin kalıntıları üzerinde nefes nefese durmak yerine, Tresset'in Ringyl kasabasındaki karanlık bir salonda olsaydı, bu güzel,

kara gözlü büyücüyü daha önce görmüş olacaktı. Şu anda bir çift gururlu ve soğuk kara göze bakıyordu. İçlerinde bir yaramazlık belirtisi mi vardı? Yoksa bu görüntü, bastırılmış bir neşe ve zafer hissi yüzünden mi oluşmuştu?

Siyah çizmeli bacakları, neredeyse inanılmayacak kadar uzundu. Parlak ve düz saçları uzun bir nehir gibi dökülüyordu. Cildi fildişi renginde, yüz hatları güzeldi. Üzerinde huzurlu bir korkusuzluk vardı ve uzun parmaklı bir eli bir değneğin üzerinde neredeyse tembel tembel dolaşıyordu. Evet, bela. İnsanların uzak durdukları türden bir büyücü.

“Ne harika seninle karşılaşmak,” dedi kadın. Sözlerinde bir meydan okuma vardı sanki. Bir yandan da gözleriyle Elminster’ı çamurlu çizmelerinden dağınık saçlarına dek süzmüştü. “Sen” –dili bir an için birbirinden ayrılan dudaklarının arasında görüldü– “büyücü müsün?”

Elminster başıyla selam verirken gözlerini o kara gözlerden ayırmadı. Azuth’un talimatlarını aklında tutarak, yanıt verdi, “Biraz.”

“Güzel,” dedi karanlık hanım, kelime neredeyse onu okşamıştı. Bakışlarını yakalamak için değneği elinde hafifçe oynattı, gülümsedi ve şöyle dedi, “Bir çırağa ihtiyacım var. Ama sadık bir çırağa.”

El, onun bu kelimelerin ardından bıraktığı boşluğu doldurmayınca, kadın yeniden konuştu. Bu defa biraz daha hızlı konuşuyordu. “Adım Dasumia ve sen de...?”

“Adım Elminster, Leydim. Sadece Elminster.” Şimdi de nazikçe onu reddetmek için: “Sanırım çıraklık günlerim sona erdi. Ben...”

İçinde aniden gümüş alevler dolaşmaya başladı. Ateş, Tilki Kulesi’ndeki en iyi yatak odasının taş tavanının gördüğü şeyleri aklına getirdi, gümüş alevler taş tavana karanlıkta açıkça görülen bir şey yazmıştı: “Dasumia adlı kişiye hizmet et.” Elminster yutkundu.

“...hizmet ederim size, tabii eğer beni isterseniz,” diye yanıtlarken, kara göz ruhunun derinlerine bakıyor ve hayli eğleniyor görünüyordu.

“Ama yine de sana şunu söylemeliyim: Ben öncelikle Kutsal Mystra’ya hizmet ederim.”

Kara gözlü büyücü kadın tembelce gülümsedi. “Tamam, pekala... Zaten hepimiz ona hizmet ederiz,” dedi cilveyle, “öyle değil mi?”

“Üzgünüm, Leydi Dasumia,” dedi Elminster kederli bir şekilde, “ama beni anlamalısınız. Ben ona çoğu kişiden daha yakın bir şekilde hizmet ediyorum. Ben Irakgezen’im.”

Dasumia aniden kahkahalar atmaya başladı, başını geri atmış neşesini abartılı bir şekilde gösteriyor, sesi iki büyücüyü çevreleyen taş duvarlardan yankılanıyordu. “Eminim öylesin,” dedi tekrar konuşabilecek hale gelince. İlerleyip, Elminster’ın elini yakaladı ve okşamaya başladı. “Bana ün peşinde koşan kaç tane genç büyücü gelip Irakgezen olduğunu söylüyor biliyor musun? Pekala, ben söyleyeyim: bu geçen ay bir düzine, ondan bir önceki ay tam kırk tane ve bu ay senin dışında şimdilik bir tane.”

“Hımm,” diye yanıt verdi Elminster, doğrularak, “ama hiçbirisi benim kadar yakışıklı değildi, öyle değil mi?”

Kadın yeniden gülmeye başladı ve ona sıkıca sarıldı. “Rüyamdaki bir görüntü bana çırağımı burada aramam gerektiğini söylemişti. Ama beni güldürebilecek birini bulabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“O halde beni alacaksınız?” diye sordu El, onu sıkıca sarılmasında kendisini tarayan bir çok büyüü hissettiğini en ufak bir şekilde belli etmeden. İç organlarındaki kıpırdanmalar ona, kadının Elminster’ın zihnine hükmetme ve etkilemeye yönelik yaptığı saldırgan büyüleri savuşturmak için Mystra’nın gümüş alevinin epey uğraştığını söylüyordu. Dahası, büyücünün bu sarılmanın ardından tek bir kelimeyle harekete geçip onu öldürecek en az üç büyü bıraktığını da

anlamıştı. Ah ama büyücü olmak harikulade bir şeydi. En az bir Seçilmiş olmak kadar harikulade.

Dasumia ona, içinde hoş karşılamadan çok, zafer barındıran bir gülümseme ile karşılık verdi. "Seni hem bedeninde hem de ruhunla alacağım," diye mırıldandı. "Hem bedeninde hem de ruhun," ona arkasını dönüp yürürken, durup omzunun üstünden ona baktı ve kışkırtıcı bir şekilde mırıldandı, "Önce hangisinden başlayalım, hımmmm?"

* * * * *

"Şimdi, gerçekten, Droon! Sorarım sana: Eğer Myth Drannor hâlâ gururlu bir şekilde ayakta duruyor olsaydı, büyü bu kadar yayılmış, denizlerden denizlere, donmuş topraklardan en doğuya kadar bir çok yerde yüzlerce yetenekli ya da kısmen yetenekli büyücüler olur muydu? Yoksa Ezgi Şehri'nin kapıları kapanır ve içeri giriş izni olan azınlığın dışında, biz diğer büyücüler, o azınlığın bize atacak kadar değersiz gördükleri birkaç parça için kavga eder miydik? Ya da içleri liçlerle dolu eski mezarları yağmalamaya çalışırdık mıydık?"

Tabarast cevap vermek için eyerinin üstünde döndü. Bağladığı onca kemere rağmen neredeyse eyerinden düşüyordu ve bu nedenle en iyisinin önüne dönüp yola devam etmek olduğuna karar verdi. Tek bir eliyle umursamaz bir şekilde bineğini sürdürdü. Katırı içini çekti ve yola devam etti.

"Hadi ama! Mücevherlerden bahsetmiyoruz, Baerast," diye yanıt verdi Belldrune, "Henüz lahanalardan da bahsetmiyoruz. Burada büyüden bahsediyoruz! Sanat'tan! Bir fikir yumağından, bilgi ziyafetinden, sonsuz bir yeni yaklaşımlar denizinden ve..."

"Genç büyücülerin ağızlarından çıkan zırvalıklardan," diye karşılık verdi daha yaşlı büyücü. "Elbette sen bile genç Droon, cömertliğin, gerçekten vermeye açık olmanın, ender bulunur bir şey olduğunu bilecek kadar yaşlısın. Lütfen senin için çok zor olmayacaksa kulaklarımı bu zırvalıklarla yorma."

Beldrune iki elini çaresizce yana açtı. “Seninkinden farklı olan görüşlerin hepsi değersiz zırvalıklar mı?” diye sordu. “Yoksa tanrıların henüz akıllı bilge Tabarast’a, yaşlı Tabarast’a, düşüncesiz yaşlı Tabarast’a açıklamamış olduğu bazı gerçekler mi var? Ufak da olsa böyle bir ihtimal olabilir...”

“Neden gençler hep işi anında kişisel saldırılara dökerler?” diye sordu yaşlı bilge Tabarast yüksek sesle. “Ad takmalar, düşünceni savunmak için karşındakini aşağılamalar ve saldırılar. Böylesi kaba, rahatsız edici bir yaklaşım en basit olayı bile büyük bir olaya çevirir ve farklı görüşte olmaya cesaret eden insanların adını karalar. Ben buna şiddetle karşıyım, Droon, gerçekten de. Böylesi tehditler ve atıp tutmalar iyice tartışılmış görüşlerin yerini tutmaz ve çoğu zaman anlamdan ve akıldan yoksun olan boş, hatta kaba tartışmalara kalkan olur!”

“İıı, öhö, öhö, evet,” dedi Beldrune kısık bir sesle. Tabarast öfkelenmişti mi, söylediği on kelimeden ancak ikisi anlaşılabilirdi. “Sanırım efsanevi Myth Drannor’un, bütün Faerûn üzerinde kullanılan büyüye etkisinden bahsediyorduk.”

“Öyleydi,” diye öfkeyle onay verdi Tabarast. Ufak kamçısını kullandı ve katırını bir taş parçasının üzerinden geçirdi. Kamçısının kırıldığını, geriye kalan kısmının sapının sadece birkaç santim üzerinde işe yaramaz bir şekilde sallandığı gözünden kaçmış gibiydi.

Beldrune Tabarast’ın basit bir gerçeğin farkına vardığında her zaman yaptığı gibi saçma sapan şeyler söylemesini bekledi ama bir kez olsun Tabarast’ın sesi çıkmadı.

Tepenin üstünde meslektaşını takip ederken, şaşkın bir halde kaşlarını kaldırdı ve tek bir kelime etmedi. Bade lazımdı. Hem de çok. Bade zamanı gelmişti de geçmişti bile. Katlanmış ve belinde toplanmış olan dev pelerinini yokladı. Altındaki şişenin rahatlatıcı sertliğini hissetti ve onu oradan çıkardı. Bu karışımı Tabarast yapmıştı ve Beldrune’nin damak zevkine göre biraz suluydu ama oturup

o tartışmayı bir kez daha yapmak istemiyordu. Bir dahaki sefer sıra onda olacak ve “brendi” adını verdiklerini karışımı daha az su, daha çok şarapla hazırlayacaktı.

Hımmm. Her zaman ikisinin de bir sonraki seferi görece kadar yaşayacağını varsayarlardı. Bir gün önce macera çok harika bir şey gibi gelmişti. Ama o daha çok içinde katırlar olmayan bir macerayı düşünüyordu. Eğer daha fazla katır sırtında yol alırlarsa, kolu kanadı kırık bir adama dönüşecekti. Kemerlere ve iplere rağmen... Bu şeytani katırlar, yere düşen zavallı büyücüleri toparlanana kadar yerde sürüklemekte ve tekmelemekte hiç tereddüt etmiyorlardı. Gün daha bitmeden yirmi kere düşmüştü.

Tabarast’ın daha etkileyici bir Faerûn’u öpme rekoru vardı. Sabırlı katırının üstünde bacaklarını kanat gibi iki yana açmış, zorlu bir yokuştan inmeye çalışan yaşlı büyücüyü izledi. Bir an sonra, düşece...

Karanlık ve yıldızlarla dolu olan bir şey tıpkı intikam almaya çalışan bir rüzgar gibi Beldrune’nin yanından geçti ve sol bacağına, neredeyse yere düşmesine neden olan ve bacağına hissizleştiren bir darbe indirdi. Elleriyle katırın yelesine asılıp, dengesini korumak için çaresizce tekmeler savurarak, düşmemeyi başardı.

Önünde, yokuşun bitiminde, zavallı Tabarast’a doğru yaklaşan şeyi görebiliyordu: Hayaletimsi bir atın eğerinde, öne eğilmiş, ince yapılı, koyu renk pelerinli, omzunda yıldırımlar saçan bir sopayla bir elf. Elf dört nala Tabarast’a doğru gidip, son anda yön değiştirerek büyücüyü ve katırını yere devirirken, Beldrune, büyüyle çağrılmış atın sessiz toynaklarının ardını görebiliyordu.

Beldrune cesaret edebildiği kadar büyük bir hızla meslektaşının yardımına koştu ama Tabarast daha şimdiden kendisini ve şaşkına dönmüş, çaresizce tekmeler savuran hayvanı yerden kaldıracak bir büyü yapmış ve söylenmeye başlamıştı bile, “Saygısız herif! Onu düşüncesizce dünyaya getiren anne babanın ürünü sivri kulaklı kaba elf! Seni eşkıya! Dikkatsiz büyücü! O kuş beynine biraz zeka doldu-

racağım. Görürsün bak! Sana bir alçakgönüllülük vereyim de gör. Ama önce atını nasıl kullanman gerektiğini öğreteceğim!”

Ilbryn Starym bu özenle seçilmiş kelimelerin bazılarını duydu ama yüzündeki küçümser tavrı bir gülümsemeye dönüştürmeye bile tenezzül etmedi. *İnsanlar*. Peşinde olduğu insanın soluk, yüksekten atan gölgeleri. Artık ona yaklaşıyor olmalıydı.

Elminster Aumar... Çirkin kanca burnu, her zaman mavigri olan gözleri, ıslak bir ayıninki gibi siyah ve uzun saçları... O tanıdık, açlık duyduğu tat, Ilbryn'in ağzına doldu. Kan. Elminster'ın kan kokusunu neredeyse ağzında hissediyordu. Starym'ın parlak onurunu lekelediği için ölmeliydi. Dört nala bir tepeyi geçerken, atın olmayan üzengileri üzerinde ayağa kalktı ve dünyaya seslendi, “Elminster mutlaka ölmeli!”

Haykırışı karşı tepelerden yankılanıp kendisine geri döndü ama bunun dışında dünya ona cevap vermeyi reddetti.

* * * * *

Günbatımı Kırpıkay'a her zaman sahneyi kapatan görkemli bir perde gibi inerdi. Mardasper bu zamanlarda güneşin batışını izlemek üzere surların tepesinde olmaya bayılırdı. Burada gün batımını izlerken hatırlayabildiği kahramanlık türkülerini mırıldanırdı. Bu, gün boyu duygularını açığa vurabildiği, nahoş ziyaretçilerden uzak, geçirdiği tek zamandı. Burada, görevi sona erdiğinde, Faerûn'da yapacağı şeylerin hayalini kurardı. Güçlü Mardasper olabildi. Gür sakallı, zeki, kendisinden zayıf büyücülerin saygı duyduğu, parlıtlı yüzüklerle bezenmiş bir büyücü olabilir, ejderhaları evcilleştirip, krallara reddetmeye cesaret edemeyecekleri emirler yağdırabilirdi.

Ya da bir prensesi veya zengin, aptal bir soylunun kızını kurtarıp onunla birlikte uzaklara kaçabilir, büyülü güçleriyle sürekli genç kalarak, güçlerini gözlerden mümkün olduğun-

ca uzak tutup, yeşil bir diyarda kendisine gizlice ve sessizce bir baronluk kurabilirdi.

Güzel düşüncelerdi bunlar. İnsanın ruhunu dinlendiren ve sadece kendine ait türden düşünceler... İşte bu yüzden Mardasper Oblyndrin, surların tepesinde gün batımını izlerken, biri ya da bir şey kendisini rahatsız ettiğinde çok sinirlenirdi. Şu anda da çok sinirliydi.

Her zaman ki gibi koruma büyüleri onu gene uyardı. Kontrol altında tutulmayan saf güç onu hep sanki acı çekiyormuş gibi zıplatırdı. Bu duruma öfkelenen Mardasper davetsiz misafirinin giriş kapısına ulaşabileceğinden daha kısa bir sürede, uzun dar merdivenlerden hızla aşağıya inmeye başladı. Bu merdivenler belki biraz dikti ama doğrudan giriş holündeki üçüncü kapıya çıkıyordu. Kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldığında, Mardasper kürsüsünün ardında yerini almış, öfkeden titriyordu.

Gecenin içine baktı ama ortada kimse yoktu.

"Kendini göster," dedi soğuk bir tavırla, koruma büyülerinden sessizce talep edebileceği bir şeyi yüksek sesle söyleyerek kapıyı kıranı etkilemek –belki de korkutmak– istemişti. Üzerinde, çerçevesinden menteşesine, her zaman etkin ve kalıcı koruma büyüleri bulunan, koruma büyüleriyle kaplı Kule kapısını zorla açmak, büyük bir büyülü güç gerektirirdi.

Hem de çok fazla güç diye düşündü.

Koruma büyüleri ona hedefte hiçbir şeyin olmadığını gösteriyordu. Hımmm, belki de burnu havada elf arkasında zaman ayarlı bir büyü bırakmış ve zamanlamayı yanlış hesaplamıştı. Kapıyı zorla açacak ve koruma büyülerinin menzilinden bu kadar çabuk kaçacak kadar hızlı bir şey düşünemiyordu. Kapıyı koruma büyülerinin menzili dışından açabilecek bir büyü, geride mutlaka bir iz bırakırdı. Işınlanma ya da diğer yer değiştirme büyüleri de aynı izi bırakırdı. Kapının kendi büyüsünün, ileride harekete geç-

mek üzere üzerine yapılan bir büyüü de engellemesi gerekirdi. O zaman kapıyı zorla kim ya da ne açmıştı?

Mardasper ağır kapıyı kapatmak ve mühürlemek için koruma büyülerinin gücünü çağırırdı. Kapı sıkıca kapandıktan sonra, uzun bir süre ona dokunmadan yalnızca seyretti, sonra daha önce hiç kullanmadığı, hiç kullanacağını düşünmediği, kelimeleri mırıldandı. Bunlar, koruma büyüleriyle temas halinde bulunan her türlü büyü sahibi varlığı buradan kovacak kelimelerdi. Gözlerinin arkasında, koruma büyüleri beyaz bir alevle parladı ve hiçbir şey bulamadılar. Eğer yakında büyü sahibi varlıklar varsa, ya gecenin örtüsünün altındaki ormanda ya da burada, Kule'nin içinde, koruma büyülerini aşmış durumdaydılar.

Mardasper kapıya baktı ve yutkundu, boğazı aniden kurumuştı. Eğer Kırpkay'da davetsiz bir misafir varsa, az önce kendisini onunla birlikte içeri kilitlemişti.

Tanrılar adına. Belki de bu sefer Kule'nin Koruyucusu unvanını hak ettiğini göstermenin zamanı gelmişti. Burada çok sayıda faydalı büyü olduğu gibi, yanlış anlaşılan, bölük pörçük veya unutulmuş, uygun ellere geçtiğinde dünyayı yok edebilecek güçte büyüler de vardı. "Mystra, yanımda ol," diye fısıldadı. Ana merdivenlere giden kapıyı açtı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

* * * * *

Sis, parşömenlerin saçılı olduğu masada, okyanus resiflerinde yolunu bulmaya çalışan bir yılan balığı gibi süzülürken, yavaşça cınladı. Ara sıra uçmamaları için Tabarast ve Beldrune tarafından parşömenlerin üzerine konmuş mücevherlere veya başka nesnelere bakmak için duruyor, kısa bir süre için soğuk turkuvaz bir ışık saçıyordu. Masada rastladığı ve içtiği güç çok büyük olduğundan, zafer kazanmış bir edayla, alevlere benzeyen parlıtlı ışıklara dönüştü bir süre. Sonra kıvrılarak yeniden sis haline geldi.

Oradan oraya dolandı, güçlerle beslenerek giderek büyüdü. Odanın kapısı aniden açıldığında havada dans eder

vaziyetteydi. Kulenin Koruyucusu içeri bakıyordu. Fark edilmesine neden olan, kapının anahtar deliğinden bile görünen, beyaz bir ışık saçmıştı.

Mardasper eşikte durdu ve içeriye odayı boydan boya tarayacak bir arama büyüğü gönderdi. Sis rengi soldu ve masanın arkasına sinerek, neredeyse görünmez oldu. Büyü içinden geçerken, ona direnip keşfedilmek yerine, tüm bedenini dağıttı.

Büyü odanın her köşesini yıkadı ve sonra geri çekildi. O çekildikten sonra, rüzgar bir kez bile çınlamadan hafifçe içini çekti.

Mardasper odaya göz attı, parlayan gözündeki alev büyüğünün göremediğı şeyi arıyordu. Burada kesinlikle biri ya da bir şey olmalıydı. Yer değıştirme büyüğü Kırpıkay'ın içinde çalışmazdı.

Lanetlenmiş gözü onu derhal gördü: cismi olmayan, canlı, süzölüp duran bir esinti. Öfkenin getirdiğı aceleyle, Mardasper ona yıldız parçalama büyüğü fırlattı. Hayaletimsi, cismi olmayan şeyleri yakmaya yönelik bir büyüğü bu.

Beklenen alevler yükseldi ve onunla birlikte acı dolu bir çığlık duyuldu. Ama Kule'nin Koruyucusu onu takip eden olaylar karşısında hazırlıksızdı.

Sessizce köşesine çekilmek yerine, parıltılı, ateşli sis aniden yoğunlaştı. Korkutucu bir hızla bir insan başını ve omuzlarını oluşturmaya başladı. Bu, sadece gözlerden ve uzun saçlardan oluşan bir baştı.

Mardasper bir adım geriledi, bu hayalet kadın da kimdi?

Bir bedenden çok bir hayaleti andıran parmakları tuhaf şekiller çizmeye başladı ve Koruyucu'nun yolladığı alevler boyunca hareket etti. Mardasper telaşla hangi büyüğü kullanması gerektiğini düşünüyordu. Yıldız parçalama büyüğüne dayanamaması gereken bu hayalet, büyü yapıyordu!

Bir an sonra, kadın büyücünün hayaletimsi silüetinde bir çene belirdi. Kadın gülmeye başladı. Koruyucu'nun üstüne

düşen asit yağmurunun tıslamalarına, adamın erirken attığı ölüm çığlıklarına karıştı bu kahkaha. Sonra bu yüksek sesli zafer kahkahası, gitgide kayboldu.

Mardasper'in eriyen, dumanlar saçan kemikleri zemindeki dumanlar çıkartan asit banyosunun içine gömüldü.

Bütün bunlar olurken soğuk, neşesiz, zafer dolu bir kahkaha duyuldu. Bazıları bu çılgın kahkahayı neredeyse bir çığlığa benzetebilirdi ama rüzgar yüksek sesle gülmeyeli çok olmuştu. Biraz egzersiz fena olmazdı doğrusu.

- YEDİ -

ÖLÜMCÜL BÜYÜLER DAHI SAKINIR SENDEN

Kötülük önce kendine hizmet edenler için bir israf değildir.

Thay'lı Thaelrythyn
Thay Büyücüsünün Kırmızı Kitabı
Eyer Yılı'nda basılmıştır

Baharın sonlarında serin bir gündü. İki büyücü Ayrık Kaya'da buluştuğundan beri Toril üç kez yeşillenip solmuştu ve güneş tembel tembel batmaya hazırlanırken, gökyüzü kırmızı, pembe ve altın sarısının tonlarına bürünmüştü, yanıyordu sanki. O alevli görüntünün ortasında, mor renkli bir iğne gibi yükselen kuleye batıdan ufak, karanlık bir şey, geniş kavisler çizerek geliyordu.

Yerdekiler kafalarını kaldırıp ona baktı: Üzerlerine vuran batan güneşin kavurucu ışınları tenlerini bakır rengine çevirmediği anlarda bedenleri karanlıkta kalan iki insan, uçan bir halıya binmiş süzülüyorlardı.

“Güzel, öyle değil mi?” diye mırıldandı Dasumia, kuleyi incelemeyi bir kenara bırakarak. Kadının gözlerinden El'in anlamını çok önce öğrendiği tehlike habercisi bir parıltı vardı. Dirseklerini halının üzerine koyup, çenesini avuçlarının içine yerleştirdi ve neredeyse zevkten dört köşe bir halde kuleye baktı.

“Öyle, leydim,” dedi Elminster dikkatle.

Kışkırtıcı bir çift göz El'in gözlerine dikildi. Tanrılar! Gerçekten de sorun var, Mystra bizi korusun.

Ustası olan leydi kuleyi işaret etti ve söze girdi: "Burada Holivanter adında bir büyücü yaşar. Neşeli bir insandır, büyüyle çağırdığı hayvanlara, her çeşit komik şarkıyı ve ilahiye öğretmiştir. Kurbağalarla konuşur, hatta bir kısmına uçmaları için kanat bile takmıştır."

Halı, kulenin etrafında ikinci kez dönerken hafifçe titrediydi. Kule bakımlıydı, sanki yeşil duvarlı bahçelerden göğeyi uzanan bir peri masalı iğnesi gibiydi. Bazı pencerelerinden süzülen yakut rengi lambaların parıltısı dışında çok sakindi, neredeyse terk edilmiş gibiydi.

"Holivanter'in evi güzel, öyle değil mi?"

"Gerçekten de, Leydim," El ona katıldı ve bu söylediğinde samimiydi.

"Öldür onu," dedi Dasumia aniden.

El ona bakarak gözlerini kırptı. Kadın başını salladı ve otoriter bir edayla elini aşağıya doğru uzatarak ince kuleyi gösterdi.

El kaşlarını çatı. "Leydim, ben..."

Gözlerini El'in gözlerine diken Dasumia'nın gözlerinde sanki alevler yanıyordu. Zarif kaşlarından birini havaya kaldırdı.

"Arkadaşın mı yoksa?"

"Onu tanımam etmem," dedi El gerçeği söyleyerek. Adama bir uyarı yollama, onu savunma ya da iyileştirme şansı yoktu, o kişi artık lanetlenmişti. Neden boşu boşuna kendini ele verecekti ki?

Dasumia omzunu silkti, belindeki kılıflardan birinden koyu renkli, düzgün, ufak bir değnek çıkardı ve zarafetle değneği uzattı. Bir şey havanın aşağıya doğru bir çizgi halinde kesilmesine neden oldu.

Ve Holivanter'in kulesinin üst kısmı büyük bir gümbürtüyle yıkıldı, enkazları gökyüzüne saçıldı. Kulenin içindeki

çeşitli yakıcı büyüler birbiri ardına patlarken daha ufak mor, yakut rengi ve mavi-yeşil alevler görüldü. El, gürültüsü yakınlardaki tepelerden yankılanan patlamayı ve tepelere doğru giden enkazı izledi. Halının yanından, ardından alevli izler çıkararak, karamış parmaklar uçtu. Holivanter ölmüştü.

Dasumia bir elini beline yerleştirdi, bu esnada diğer eli büyülu değnekle oynuyordu. “Şimdi söyle bana,” dedi gökyüzüne doğru, Elminster’ı rahatsız eden ipeksi yumuşaklıktaki ses tonuyla, “neden bana itaat etmedin? Büyücüler öldürmek zoruna mı gidiyor?”

Korku soğuk parmaklarıyla yüreğine dokundu. “Bu ben-ge gereksiz,” diye yanıt verdi El, kelimelerini dikkatle seçerek. “Mystra, büyü kullanımının teşvik edilmesi gerektiğini, kıskanç bir şekilde korunmaması gerektiğini ve engellenmemesini söylemez mi?”

Ah, Mystra. Onun sözleri ile buraya gelmiş, onun isteği ile bu cezbedici kötülüğe hizmet etmeye başlamıştı Nere-deyse Mystra’nın Seçilmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu unutacaktı ama rüyalarında sık sık diz çöküyor, dua ediyor ve Mystra’nın buyruklarını tekrar ediyordu, aksi takdirde Seçilmişliğin tamamen elinden alınacağından korkuyordu. Bazen Leydi Dasumia’nın onu tamamen kendi yaratığı haline dönüştürmek için onu büyüleyerek anılarını çaldığından, ya da anılarını unutkanlığın sis perdesi içinde gizlediğinden korkuyordu. Nedeni her ne olursa olsun, aylar geçtikçe anılarını, Ayrık Kaya’ya gelmeden önceki hayatını hatırlamakta giderek zorlanıyordu.

Dasumia hafifçe güldü. “Tamam, anlıyorum. Sihrin Hanımı’nın rahipleri böyle şeyler söylüyorlar, evet, parşömenlerimizi çalan hırsızları, bize itaat etmeyen çırakları öldürmemeliymişiz. Ama yine de ben onlara pek aldırış etmiyorum. Bana rakip olabilecek her büyücü benim gücümü azaltır. İleride bana düşman olabileceklerin güçlenip, bana meydan okumaları için neden yardımcı olayım ki? Bundan kazancım ne olacak?”

Eğilerek değneği ile Elminster'ın dizine dokundu. Elminster dizinde oluşan ve ağır ağır bacağı boyunca dolaşan ufak yeşil ışıklara bakmamaya çalıştı. "Bazı geceler seni dizlerinin üstünde Mystra'ya dua ederken gördüm," dedi kadın El'e. "Ona dua ettin ve yalvardın, evet ama bana şunu söyle: O seninle konuştu mu?"

"Bu günlerde hiç karşılık vermedi," diye itiraf etti El, sesi hissettiği çaresizlik yüzünden bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. Artık yaşamda tek dayanağı kadına ufak ihanetleriydi ve eğer o bunları öğrenecek olursa...

Dasumia zafer kazanmış bir halde gülümsedi. "İşte yalnız başınasın, kendi başının çaresine bakman lazım. Mystra fâni büyücülerle ilgileniyorsa, bu ilgi yalnızca zayıfları ezen ve sırf kendini düşünen güçlü büyücülerini izlemek şeklindedir. Bunu sakın unutma, Elminster."

Sesi daha da canlandı. "Umarım işlerini yokluğumda aksatmadan yapmışsındır," dedi. Oturur konuma geçip, değneği tıpkı bir kılıçmış gibi yüzüne tuttu. "Ne kadar iskelet hazırladın?"

"Otuz altı," diye yanıt verdi Elminster. Kadın kaşını tekrar kaldırdı, etkilendiği apaçıktı, öne eğilerek El'in gözlerinin içine baktı ve sadece varlığıyla onun da bakışlarını kendi gözlerine kilitledi. El gözünü kırpmamaya veya bakışlarını ondan kaçırmamaya çalıştı. Bazı durumlarda, Leydi Dasumia Kutsal Mystra kadar olağanüstüydü ve varlığı karşı konulamaz bir güçtü. Zihninin bir ucundaki bir ses bunun nasıl mümkün olabileceğini soruyordu.

"Çok çalıştın," dedi yavaşça. "Ben kürekleri eline almadan önce kitaplarımı çözmek ve kulemin etrafında dolaşmakla zaman kaybedeceğini düşünmüştüm. Beni memnun ettin."

El başını kaldırdı, yüzünden ve sesinden tatmin olma, rahatlama duygusunu silmeye çalıştı. O halde kurtarma işini fark etmemişti.

Kadının en sadık çırağı, büyülerıyla bir hizmetkarı iyileştirmiş ve korkudan bembeyaz olmuş adamı içinde erzak yüklü bir arabayla uzak bir diyara yollamıştı. Leydi, vaktiyle adamı yatağına bile almış fakat Sis Bakireleri Yılı'nın başlangıcında ondan sıkılmış, onu dev bir solucana çevirerek, ahırın arkasındaki çukurlardan birine hapsetmiş ve acılar içerisinde ölüme terk etmişti. El, hizmetkarın yerine yüksek ateşten ölen bir adamın cesedini bırakmıştı. Belki de bu ahmakça ve pervasızca bir hareketti. Sanki belasını arıyordu. Yine de böyle şeyler yapmak zorundaydı, yaptığı büyük kötülüklere karşılık ufak da olsa iyilikler yapmalıydı.

Onun acımasızlığına karşı yaptığı ilk küçük ihanet bu değildi. Ama yaptığı ihanetin her zaman sonuncusu olma şansı vardı. "Dürüstlüğüm hırsımı her zaman geride bırakmıştır," dedi ciddi bir şekilde.

Kadın yeniden alaycı bir tavra büründü. "Gerçekten de güzel bir konuşma," dedi. "Neredeyse Mystra'nın emirlerini harfiyen yerine getirdiğine inanacağım."

Büyük bir kedi gibi gerindi ve değneği sırtını kaşımakta kullandı. Böylece onu Elminster'in kolayca erişebileceği bir yere getirmiş oldu. "Benden çok daha sabırlı olmalısın," diye itirafta bulundu, karanlık bakışlarını onun üzerinden ayırmadan. "Ben asla böyle keyfe keder davranan bir Tanrıça'ya hizmet edemem."

"Kime hizmet ettiğinizi sormama izin var mı, Leydim?" diye sordu El ve büyülü değneği almak için elini uzattı.

Kadın bir kez daha sırtını kaşıdı, gülümsedi ve değneği onun ellerine bıraktı. Bunu yaparken taktığı yüzüklerden ikisi bir an için parıldadı.

Dasumia gülümsedi. "Biraz daha yukarı... Ah, eveeet." El değneği dikkatlice kendisine belirtilen noktayı kaşımakta kullanırken, kadın daha da gülümsedi ama gözlerini onun ellerinden ayırmadı. Az önce, bir an için parlamış yüzükler artık kullanıma hazır bir halde, sürekli yanan alevlerle parlıyordu.

“Bu bir sır değil,” dedi Dasumia normal bir ses tonuyla. “Ben Nifak Tanrısı’na hizmet ederim. Onun bana verdiği hediye, davetsiz misafirleri öldüren ve daha dikkatli büyücüler de benden uzak tutan kara alev olmuştur. Benim koruma büyülerimi her on günde bir yeni bir büyü ile test eden, aptal bir elf büyücünün olduğunu biliyor muydun? Takvimine sadık kalarak, tam üç mevsimdir bunu deniyor, bu neredeyse benimle bulunduğun süreye denk geliyor.” Tekrar gülümsedi. “Belki de senin yerini almak istiyordur. Onunla düello yapmanı emrederim mi?”

El ellerini yana açtı ve şöyle dedi, “Eğer arzunuz buysa Leydi. Ben kimseyi gereksiz yere öldürmek istemem. “

Halı, üzerinden dumanlar tüten kulenin yıkıntısından ve bitmekte olan günden uzaklaşırken, Dasumia uzun bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı ve nihayet şunları mırıldandı, “Elfi öldür de onu çaresizliğinin verdiği zevkten beni mahrum bırak, öyle mi? Korkma, bunu yapmana gerek yok.”

Leydi, tek bir harekette dizlerinin üstüne kalktı, değneği Elminster’in elinden aldı, kılıfına geri koydu ve aynı harekette iki eliyle uzanıp onun omuzlarını tuttu. Narin parmak uçları hafifçe omuzlarına dokunuyordu ama yine de Elminster, şayet kurtulmaya kalkışacak olursa, o narin parmakların tıpkı vahşi bir hayvan pençesi gibi kendisini olduğu yere mıhlayacağını hissedebiliyordu. Geçen üç yılda, aralarındaki en yakın temas buydu. Leydisi yüzünü onunkine yaklaştırmak hiç kıpırdamadı, burunları neredeyse birbirine değerken, şöyle dedi, “Kıpırdama ve konuşma.” Kadının nefesi Elminster’in yanaklarında ve çenesinde sıcak bir sis buhar gibi hissediliyordu. Çok karanlık ve çok büyük gözleri, sanki kafasının derinliklerine bakıyor ve orada sakladığı bütün sırları görüyordu.

Sadece bir an için biraz daha öne eğildi ve dudakları birleşti. Kadının dili zorbaca dudaklarını araladı. Hem yakıcı hem de buz gibi soğuk bir şey ağzına, oradan da boğazına ve en nihayet burnuna daldı.

Acı...Yakıcı, ürpertici, kurtulması gereken bir acı! El tekrar tekrar burnunu çekti, bütün bedeninin titrediğini biliyor, aşağıya uçmamak için delicesine halıya tutunuyordu. Titriyor ve uçan halının üzerinde debeleniyordu, yeterince nefes alabildiğinde ise ağlıyordu, tıpkı bir çocuk kadar çaresizdi.

Sarı sisler gözlerinin önünde hoplayıp zıpladı ve kıvrıldı, kararmaya başlayan gökyüzü dönmeye devam etti. Elminster, kendisine acı veren ve onu inanılmaz bir güçle kavrayan pençelere karşı mücadele etmeye başladı.

Neredeyse sonsuz gibi gelen bir zaman dilimi boyunca, öksürdü ve sarı sislere karşı ter içinde mücadele etmeyi sürdürdü, ta ki yorgunluktan hareket edemez hale gelene kadar. Vücudunu dalga dalga saran acı azalırken, halının üzerinde inlemenin dışında bir şey yapamadan, öylece yattı.

O Elminster'dı. Rüzgarda savrulan, kurumuş, bükülmüş bir yaprak kadar güçsüzdü. Uçan halıda sırtı üstü yatıyordu ve düşmesine engel olan tek şey hizmet ettiği büyücünün, Leydi Dasumia'nın, onu demir gibi kavrayışydı.

Artık onu tutan elleri gevşemişti. Kadın, parmaklarını sapladığı yaralı pazıyı bıraktı ve parmaklarını kaşının üzerinde gezdirerek terini sildi.

Gökyüzündeki esintiler her ikisini de yalarken, çökmekte olan gecenin karanlığında Elminster'a doğru eğildi ve yavaşça şöyle dedi: "Kara alevi tattın. Seni uyarıyorum, eğer bana bir kez olsun ihanet edersen, bu ateş seni öldürür. Mystra'yı beni saydığından daha çok sayarsan, Nifak Tanrısı'nın nefesi sana acı verir. Bunca yıl boyunca yalnızca üç çırağım beni izinsiz öpmeye cüret etti ve hiçbirisi bununla böbürlenecek kadar uzun yaşamadı."

Hâlâ acılar içinde olan Elminster ona baktı ama konuşabilecek durumda değildi. Büyücü kadının gözleri karanlık iki alev topu gibiydi. Leydi yavaşça gülümsedi. "Ancak senin sadakatın onlarınkini geride bırakıyor. Benim için en kötü düşmanımla karşılaşacak ve onu yeneceksin. Tabii

buna hazır olduğunda. Önce öldürmeyi öğrenmen lazım, çabucak ve bedelini düşünmeden öldürmelisin. O sana düşünmek için fazla zaman vermeyecek.”

Nihayet El kendinde konuşacak gücü buldu. Sesi ağırdı ve duraksıyordu ama yine de konuşabiliyordu. “Leydi, kim bu düşman?”

“Mystra tarafından, onun özel hizmetkârı olarak Seçilmiş bir büyücü,” diye yanıt verdi Leydi Dasumia, güneşin batışının geride bıraktığı son izlere bakarak. Altlarındaki halı alçalmaya başladı. “Benim yanımdan ona hizmet etmek üzere ayrıldı ama Sihrin Hanımı’nın ona çizdiği dar yolda yürümeyi başaramadı. Şimdilerde Asi Seçilmiş olarak adlandırılıyor, ne var ki bana geri dönmedi. Hah! Mystra ona tapan birinin bundan vazgeçebileceği gerçeğini itiraf edemiyor olmalı.”

Başını yeniden Elminster’a doğru çevirirken gözleri alev alevdi. Bir kez daha sakın ve normal bir ses tonuyla ekledi, “Adı Nadrathen. Onu benim için öldüreceksin.”

Athalantar’ın son prensi bir kez daha gözlerinin önünde kayan gökyüzüne baktı ve titredi.

* * * * *

Kalenin yakınındaki ağaçlarda gecenin kendine özgü sesleri duyulmaya başlamıştı bile. Uçan halı, kara kulelerin en yükseğine doğru alçalırken, aşağıdaki ağaçların içinde bir çift göz parıldadı ve yavaşça soğuk, sinirli bir elf yüzüne dönüştü. Ilbryn Starym’in yüzü öfkeyle parlıyordu. “Koruyucu büyülerin, sözlerini işitmeme engel olabilir, kibirli Leydi ama sen kaleni terk ettiğinde büyülerim gayet iyi çalışıyor. Çırağına fazla güvenme. Onun canını alacağım.”

Halı gözden kaybolduktan çok sonra bile Leydi’nin Kalesi’nin en yüksek kulelerine ters ters bakıyordu, derken bakışları aniden sakinleşti, yüzü öfkeliiden çok düşünceli bir hal aldı. “Merak ediyorum acaba o büyücünün kulesinden geriye kalan bir şey oldu mu?” diye sordu gecenin içine. “Bir bakmaya değer.”

Koyu renkli, duman gibi kıvrılan bir parıltı görüldü ve ağaçlık bölgedeki parıltılar kesildi.

* * * * *

Tepelerinde duran Dasumia'nın kalesi, karanlık, geçit vermez surlarıyla gökyüzüne doğru yükseliyordu. Tabarast, uçan halının kulelerle çevrili kalenin kalbine girip kayboluşunu izledi ve homurdandı. "Evet, bu heyecan vericiydi," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, Büyü Sanatı'nın fevkalade ve enerji dolu bir gösterisiyle dolu bir gün daha geçirdim."

Beldrune büyüyle ısıttığı çorba kasesinden başını kaldırdı ve biraz sert bir tonda şöyle dedi: "Hafızam zaman zaman beni yanıltıyor olabilir, sevgili Baerast ama biz boşa geçirdiğimiz zamanlar ve kaçırdığımız fırsatlar hakkında konuşmamaya karar vermemiş miydik? Amacımız belli ve açık. Bu Irakgezen acemi bir aptal olabilir ama o ve yaptıkları, şu anda bütün Toril'de Büyü Sanatı'ndaki en önemli gelişmeleri arz ediyor. En iyisi havada asılı duran ışıklar çıkarmak için yeni bir yol bulma umuduyla tozlu sayfaların arasında birkaç yıl geçireceğimize, bir tanrıçanın –bizim tanrıçamızın– emirlerine uyalım."

Tabarast tek kelime etmeden homurdanarak onu onayladı. Dasumia'nın kalesinin üst katlarında birkaç ışık kaynağı parladı ve gecenin sesleri şarkılarına kaldıkları yerden devam etti. Leydi'nin Kalesi'nin sınırının dibindeki bir tarlanın kenarındaki ufak taburelerinde uzun bir süre sessizce oturdular, ta ki Beldrune fısıltıyla konuşana dek: "Mardasper artık öldüğümüzü düşünmüştür."

Tabarast omzunu silkti ve "O Kırpıkay Kulesi'ni koruyor, bizi değil," dedi.

"Hımmm. Sana hiç ateş saçan gözünden bahsetti mi?"

"Evet. Bir tür lanet. Birisiyle yaptığı büyü düellosunu kaybetmiş, laneti bozmaları ve onu iyileştirmeleri karşılığında, Mystra rahiplerine koruyuculuk görevini üstlenmiş. Hepimizi yöneten Hanım'ın hizmetine girmek zorunda kalmış zavallı bir büyücü daha."

Beldrune kafasını kaldırdı. “Üçüz Beddua Tabarast’ın inancını kaybettiğini mi duyuyorum yoksa? Kutsal Mystra’nın yüce lütfu bunca yıldan sonra etkisini mi yitiriyor?”

“Tabii ki, hayır,” diye çıkıştı Tabarast. “Eğer öyle olsaydı bu soğuk gecede burada oturuyor olur muydum?” Maşrapasının kapağını açtı, büyükçe bir yudum aldı ve kalenin kulelerine baktığında parıltılı ışıkların söndüğünü gördü.

Oturdular ve maşrapaları boşalana kadar beklediler ama başka hiçbir şey olmadı. Görünen o ki, kale uykuya dalmıştı. Nihayet Tabarast içini çekerek bakışlarını başka yöne çevirdi. “Bizler hepimiz Örgü’yü düşünen Hanım’ın piyonlarıyız, öyle değil mi? Mesele özgür olduğunu düşünerek kendini kandırıp kandırmaman.”

“Ben özgürüm,” diye söze atıldı Beldrune, dudaklarını sıkıca kapatarak. “Sen daha bu gibi komik fikirleri kafanda dolaştır dur, günlerini boş yere onlara harca ama lütfen beni bu oyununun dışında tut. Başka büyücülerin de bu oyunun dışında kalmış olabileceğini kabul edersen, daha uzun yaşarsın.”

Tabarast döndü ve kendisinden daha genç olan büyücüye zekice ve bilgece bir bakış attı. “Hangi başka büyücüler?”

“Sadece şimdiye dek karşılaştıkların,” diye homurdandı Beldrune. “Hepsi.”

* * * * *

Tabarast ve Beldrune kuleleri uzaktan izlemeye devam ediyordu, yıkılmış, üzerinden dumanlar tüten Holivanter’in kulesinden uzakta, bir başka büyücünün kulesi karanlık gökyüzüne uzanıyordu.

Bu kule taştan yapılmıştı ve eşiklerine türlü bitkiler asılmış, harap haldeki ufak pencereleriyle gösterişsiz bir yapıydı. Vahşi doğanın ortasında tek başına duruyordu, etrafında ne bir köy ne de çamurlu bir yol vardı ve civarda yaşayan geyikler ara sıra kulenin kapısına kadar geliyordu.

Ta ki çimenlerden sessizce yükselen bir sis üzerlerine çökene kadar... Sonra geride sadece kemikleri kalıyordu.

Etrafta onu görececek göz kalmadığında, soğuk, çınlayan bir rüzgar kulenin dibinden başlayarak tepesine doğru döne döne yükselmeye başlıyordu.

Tuhaf bir sessizlik içerisindeki bu rüzgar, boyu aşırı uzamış gülleri ve sarmaşıkları aştı, havada tıpkı bir yılan gibi çörekledi ve kulenin ortasındaki bir çatlaktan içeri dalarak, sessiz karanlığın içine aktı.

Karanlık oda bir diğer karanlık odaya açıldı. Bu ikinci odadaki masaların üzerine kitaplar ve tozlu parşömenler saçılmıştı. Sisli rüzgar, gücünü toplayıp, pençelerden ve çenelerden oluşan, süzülen bir şeye dönüştü ve sarmal merdivenlerden kulenin merkezine doğru yukarı süzölmeye başladı.

Kulenin tepesindeki kapısı bozuk bir odadan süzölen mum ışığı, merdivenlerde kıpırdanıyor, yaşlı ve hoyrat bir ses, süzölen gelen pençeli sislerden habersizce tek başına bir şeyler mırıldanıyordu.

Yere tebeşirle çizilmiş bir sembolün çeşitli köşelerine mumlar yerleştirilmişti. Bu mumların ortasında da bol yamalı cüppesi ile yaşlı bir adam diz çökmüş oturuyordu. Adamın içinde durduğu, yere çizilmiş şekil, işaret parmağı ileri uzanan bir eldi. Elin çevresinde mavi bir ışık vardı. Hem bu ışık hem de yerdeki sembol uzun zamandır burada duran adamın marifetiydi.

“Yıllar boyunca sana hizmet ettim ve elbette Yüce Hanım’a da,” diye dua etti büyücü. “Büyüyle yıkım getirmenin yanı sıra yaşam getirmeyi de öğrendim. Ama yine de, bu duvarların dışındaki dünyayı pek iyi bilmiyorum. Şu anda senin rehberliğine ihtiyacım var, Azuth. Duy beni, Yüce Kişi ve yalvarırım söyle bana: Büyümü kime devretmeliyim?”

Son kelimesi sanki büyük bir uçurumdan yankılanır gibi yankılandı ve büyümlü mavi alev birdenbire neredeyse gözleri kör edecek kadar parladı.

Sonra yerdeki tebeşirle çizilmiş sembolderen bir rüzgar yükselirken, parıltı aniden son buldu. Mumlar çılgınca yandı, alevler püskürttü ve rüzgarın amansız saldırısı karşısında söndü. Onların ölümünü takip eden karanlıkta derin ve sade bir ses duyuldu: “Kendini koru inançlı Yintras, çünkü şu anda tehlike burnunun dibinde. Ölüm zamanının geldiğinde sahip olduğun Sanatı kendi üzerine geçireceğim. Endişelenme.”

Akmakta olan enerjinin çatırtısı ve havanın tuhaf bir şekilde çınlamasıyla, o rüzgara üflenlen bir şey yaşlı büyücünün etrafında akmaya, titreyen uzuvlarını sıcak ve hayat dolu bir kavrayışla sarmaya başladı. Yıllardan beri hissetmediği bir rahatlık ve çeviklikle, yaşlı adam aniden ayağa fırladı, ellerini kaldırdı ve gözlerinde toplanan yaşlarla bir kolundan diğerine geçen ufak yıldırımların parıltılarını izledi. “Tanrım,” dedi gür sesiyle, “ben böylesine bir yardıma layık değilim. Ben...”

Büyü odasının kapısı, bir düzineden fazla pençenin darbesiyle kağıt gibi yırtılırken, korkunç çatırtılar kopardı. Kapının parçalarını etrafa savurdular ve geriye sadece boş ve açık bir kapı girişi kaldı.

Merdivenin başında dalgalanan bir şey vardı, soluk renkte, hayaletimsi bir şey; büyük, kötü niyetli ama kararsız bir şey. Bu şey pençelerden ve yeri sürekli değişen sivri dişli çenelerden oluşuyordu. Şu anda, şeytani bir tavırla yavaş yavaş büyü odasına giriyordu.

Yintras Bedelmrin, tek dokunuşu insanı kavurabilecek büyülerin üzerinden uçarak geçen bu şeyin kendisine yaklaştığını görünce titreyerek yutkundu.

Sanki varlığını hatırlatmak ister gibi bir yıldırım Yintras’ın içinde sıçrayınca, adam aniden başını eriyeye atıp, derin bir nefes aldı ve elinden geldiği kadar yüksek ve

tehditkar bir sesle haykırdı. “Ben bizzat Azuth tarafından korunuyorum ve hiçbir varlıktan korkmuyorum. Her ne isen, defol. Git buradan sonsuza dek!”

Yaşlı büyücü pençelerden oluşan şeye doğru bir adım attı, yıldırımlar hâlâ bir kolundan diğerine atlıyordu. Hayaletimsi parıltı gözdağı vermek istercesine pençelerini ve dokunaçlarını uzatarak havaya kalktı ama beri yandan kıpırdanıyor, titriyor ve kararıyordu. Yaratığın bedeninde onunla birlikte büyüyen delikler açılıyordu.

Korkunç bir hızla neredeyse tavana kadar yükseldi ve cüppesi yamalı yaşlı adamın boyunu aştı. Yintras ne yapacağını bilemez bir halde onu izledi.

Ne yapacağını bilememek. Bir maceracı için korkunç bir durum, ha keza büyücüler için de aynı. Ölümün her an gelebileceğini bilerek içten içe titredi. Doğru bir şey yaparak ölümden sakınabileceksen, yanlış bir şey yapıp ölebileceğini biliyordu.

Akıl almayacak sayıdaki pençeler kendisine doğru hamle yaptı ve büyücü kendisine arkadan saldırmaya hazırlanan, üzeri dikenli dev bir kolu fark edemedi.

Yıldırımlar çatırdadı, büyü odasında öfkeyle kırmızı-beyaz ışıklar çıkardı ve tekrardan kaybolup, geride –yaşlı gözleri açılınca gördüğü üzere– kapının kirişleri önünde kıvrılan, parıltılı gri bir sis bıraktı.

Yintras derin bir nefes aldı ve hayatında şimdiye dek yaptığı en cesur ve en aptalca şeylerden birini yaptı. Sise doğru bir adım attı, öksürdü, sonra bir adım daha attı, kollarında artık yıldırım ya da herhangi bir özel güç olmasa da, kollarını kaldırdı.

Sis, sanki onunla savaşmaya hazırlanır gibi kendisini topladı, kalkıp kalınlaşarak, ufak ama katı bir kütle halini aldı. Sanki gittikçe şekilsizleşen bir kalkan gibiydi. Yaşlı büyücü bir adım daha attı ve tuhaf sis titrer gibi oldu.

Bir elini onu yakalamak istercesine ileriye doğru uzattı. Aniden beliren soğuk bir hava akımı ve ufak zil seslerinin

ardından, sis dönen bir akarsu gibi akmaya başladı ve geride sadece hüznü bir hırıltı bırakarak, bir anda oradan kaçtı.

Yintras onun gidişini izledi ve uzun ve endişeyle geçen bir süre boyunca onun az önce durduğu yere baktı. Nihayet gerçekten gittiğine inandığında, tekrardan dizlerinin üstüne çöküp teşekkürlerini sundu. Ağzından çıkan tek şey hıçkırıklardı. Kendisini ağlamayı kesemeyecek kadar güçsüz hissetti.

Dizlerinin üstünde ilerledi, bir yandan da Azuth'un adını anıyordu. Sonra şaşkınlıktan donakaldı. Göz yaşlarının düştüğü yerde, mumlar birbiri ardına yanıyor, yavaşça büyüyen bir ısı dalgası oluşturuyordu.

"Azuth," diye fısıldamayı başardı nihayet. "Teşekkür ederim!"

Bütün mumlar bir anda söndü ve yeniden yandı. Yintras muzaffer ve minnettar bir şekilde onların ortasında dizleri üzerinde duruyordu. Bu heyecan ve şaşkınlığının yanı sıra üzerine hüznün de çökmüştü, kendisini tamamen boş ve güçsüz hissetti. Bir zamanlar ileri işaret eden elin hatlarını oluşturan, ezilmiş tebeşir parçalarına dokundu ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

- SEKİZ -

PARÇALANMIŞ TAHT

Taht, dar kafalı ve acımasız insanların elde etmek için birbirlerini yedikleri bir şeydir. Ancak, sabah güneşi üzerine vurduğunda, o sadece bir sandalyedir.

Soytarı Ralderick Kutluçalı
Kulesinden Gübrelğine Bir Yurdu Yönetme Sanatı
Kankuşu Yılı'nda basılmıştır

Elminster'ın okumakta olduğu sayfaların üzerine bir gölge düştü. Tepesinde kimin durduğunu anlaması için kafasını kaldırıp bakmasına gerek yoktu. Gür, kuzguni siyah saçlar, şekillerin ve yazıların üzerine düşmeden önce kimin geldiğini anlamıştı.

“Çırak,” dedi Dasumia kulağının dibinde. Kadının melodik sesi ve kibar tavrı, El'i kaygılandırdı. “Mavi Oda'daki komodinin üstünden Orbrum'u, Prospar'in İsimsiz Korkular Üzerine adlı kitabımı ve Üç Kilit Kitabı'nı kap hemen ve Balkon Holü'ne getir. Oraya gitmeden evvel üzerinde bir damlacık olsun büyü ne varsa çıkar, yoksa ölürsün.”

El, kafasını kaldırıp kadının gözlerinin içine baktı. “Pekala, Hanım Efendi,” diye mırıldandı. Leydi alışılmadık biçimde katı davranıyordu. Kadın, nadiren açılan bir kapıya doğru ilerlerken, onun gözlerinde öfke ya da kötülük belirtisi olmadığını gördü Elminster. Dasumia, kapıdan girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapının kilitlenme sesi Elminster'a Mavi Oda'nın bekçisi hakkında ne yapması gerektiğini sormasının lazım olduğunu hatırlattı. Dasumia'nın büyüleri kilidini kırabilirdi. Yoka bu bir sınav mıydı? Oda boyunca yürümek ve komodinün üstünden üç kitap almak, sonra onlarla birlikte odadan ayrılmak gibi zaman alıcı bir şey yapacaksa, bekçiye öldürülmeliydi. Aksi takdirde öldürülen kendisi olurdu.

Eğer onu öldürürse, Dasumia'nın daha önce kendisine anlattığı gibi, kalenin içindeki bütün aynalardan, kristal kürelerden ve kitap ciltlerinden ufak, kötü niyetli varlıklar çıkacaktı. Hepsinin yeniden yakalanıp büyüyle itaat etmeye zorlanması aylar sürebilirdi. Boşa geçen bu ayları leydi ona aynı süre boyunca yapacağı işkencelerle ödetecekti. Ve Elminster, Leydi Dasumia'nın işkencelerini daha önce tatmıştı.

Kadının en sevdiği işkence, titizlikle kırdığı nesneleri El'e ellerinin ve dizlerinin üzerinde toplatmaktı. Bu işkence sırasında El'in bütün zamanı acı içinde titremek ve sendelemekle geçiyordu. Bazen, özellikle de Sis Bakireleri Yılı'nın bahar aylarını geride bırakıp yaz aylarına geçtikleri bu son günlerde yaptığı bir işkence vardı ki... Kadın, Elminster'ı sürekli iyileştirme büyüsünün yapıldığı bir çembere hapseder, önce sağ elindeki ince ve zehirli kılıcı, sonra da sol elindeki, uzun dikenlerden yapılma, aside batırılmış kılıcı sırayla, defalarca etine saplar dururdu. Dasumia'nın, El'in çılgınlıklarını duymaya bayıldığı belliydi.

Oda boyunca ilerlediği ve Dasumia'nın az önce geçtiği kapıyı açtığı birkaç saniye boyunca zihnini bu anılar kapladı. Kapının ardında durmadan değişen resimlerin ve oval pencerelerin dizili olduğu bir geçit olan, Uzun Geçit vardı. Bu, zemini taşlarla örülü avlunun yirmi adam boyu üzerinde, havada uçan bir köprüydü ve kalenin en yüksek iki kulesini birbirine bağlıyordu. Bir zamanlar Leydi'nin çırağı olan iki büyücü burayı düello için uygun bir yer olarak görüp, her iki kuleyi de tehdit eden alev toplanıyla birbirini öldürünce, Leydi burayı büyüye kapatmıştı: Uzun Geçit'in

havası bile büyüleri emiyordu, demek ki Dasumia'nın uzun sayılabilecek bu yolu yürümekten başka şansı yoktu, yolun sonuna varmadan ona seslenecek kadar zamanı olaca...

Kapıyı açtı, kadına seslenmek için ağzını açınca karşısında sessiz, karanlık ve bomboş bir geçit buldu.

Kalışarlı ulaklar kadar hızlı koşsa ve kapı kapandığı anda rüzgarların desteğini arkasına alsaydı bile, kadının henüz yolun yarısında olması gerekirdi. Başka bir şey yapacak kadar uzun zaman geçmemişti. Belki de Uzun Geçit'i yenide büyü yapılabilir bir hale getirmiş ve ona bundan bahsetme gereği duymamıştı. Belki de...

Kaşlarını çattı ve bir ışık yaratarak onu geçidin ortasına yönlendirdi. Kusursuz bir şekilde yaptığı bu basit büyü en ufak bir ışık bile yaratmadı. Uzun Geçit hâlâ büyüye kapalıydı.

Yine de ortalıkta Leydi Dasumia'dan eser yoktu. Elminster, kapıya arkasını dönerken düşüncelere daldı.

* * * * *

El, Leydi'nin Mavi Oda'ya yerleştirdiği ağır, çok katlı koruyucu büyüleri yeniden düzenledi. Bunun ardından, Mavi Oda'nın koruyucusu, yani üç tane dikenli kuyruğu olan, sivri pençeli, habis ruhlu, uçabilen ufak baş belası, bir labirent büyüsü içinde hapsedildi ve başka bir boyuta ışınlandı. Yaratık öfkeyle tıslayarak, yeniden özgürlüğünü kazanmadan önce, El kitapları koltuğunun altına sıkıştırmış, kapıyı kapatıp dışarı çıkmıştı bile.

Uzun Geçit'te ilerlerken yüzüne çarpan örümcek ağları Hanım Efendi'nin yakın zaman içerisinde buradan geçmediğini gösteriyordu.

Balkon Holü'nün kapıları açık duruyordu, yıldızlara bezenmiş bir duman dışarıda girdap yaparak yavaşça dönüyordu. Bu Leydi'nin kalesini korumak için yaptığı büyü kalkanıydı. O halde sırada bir sınav ya da bir düello vardı. Elminster içeri girerken kitapları iki eliyle ileriye doğru uzattı ve "Geldim, Hanım Efendi," diye mırıldandı.

Kitaplar elinden balkona doğru havalandı ve Dasumia'nın yumuşak sesi duyuldu, "Kapıları kapat ve kilitle, Çırac."

El kapılara doğru dönerken arkasına baktı. Dasumia bir maske takmıştı ve saçları sanki rüzgar varmış gibi omuzlarının üzerinde savruluyordu. Büyülü küreler kadının üstünde ve arkasında dolanıyordu. El, kadının mücevherlerinin çoğunun bir kürenin içinde olduğunu, kitaplarınsa diğer küreye doğru yöneldiğini gördü. Belli ki birazdan burada büyü'nün hası yapılacaktı.

El, ağır ağır kapıyı sürgüledi ve zinciri çekti; kadına tamamen hazır olması için zaman veriyordu. Sizi istediği anda öldürebilecek bir büyücü karşısında yapılabilecek en iyi şeyin, onu fazla sinirlendirmemek olduğunu biliyordu.

Odaya geri döndüğünde, balkonun korkuluğu boyunca uzanan son ışık büyü'sü de etkisini yitirdi, artık havada bir yerlerde duran büyücüyü göremiyordu.

"Bunu yapma zamanım geldi de geçiyor, Elminster. Kendini elinden geldiğince savun ve öldürmek için saldır, canımı yakmaktan korkma."

Yukarılardan bir yerlerden aniden bir ışık huzmesi indi: Beyaz, yakıcı bir ışık, Hanım Efendi'sinin yüzünden, bedeninden ve kavuşturduğu ellerinden kendi üzerine doğru akıyordu. İhanetlerinden haberdar mıydı?

Böyle şeyleri daha sonra öğrenecek zamanı olacaktı, tabii bu işin bir sonrası olursa. El üzerine gelen yakıcı ışığı yakalamak ve ona doğru geri fırlatmak için bir girdabı gönderdi. Ama büyü'nün gücü bir patlamayla girdabı kırıp geçti ve Hol'ün zemininden alevler fışkırıp söndü. Elminster tek çareyi yere atlayıp büyüden kaçmakta buldu. Kadının yeniden büyü yapmasını önleyeceği umuduyla, yerdeki alevlerden birini büyüyle yakalayıp ona doğru fırlattı. Alevler kadına doğru parıltıyla fırladı. Alevlerin ışığı Dasumia'nın sağlam bir şekilde yerinde durduğunu gösterdi. Dahası, kadının etrafında kamçı gibi şaklayan gümüş renkli

Elminster'ın Cezbedilişı

büyü şeritleri, birer zincire dönüşüp Elminster'a doğru hücumla geçmişti.

Zaman kazanmak için salonun ortasında sağa sola kaçan Elminster adeta dans ediyordu. Ellerini birleştirdi ve ellerinden çıkan bir ışık huzmesiyle zincirleri parçaladı. Yer değiştirip, büyüünün alevlerini balkona fırlattı. Ne var ki kadının büyüleri o kadar kuvvetliydi ki Elminster, üzerindeki bir düzine koruma büyüünün işe yarayıp yaramayacaklarından emin değildi.

Bu sefer, büyülerin bir kısmı Dasumia'ya ulaştı. El, kadının soluğunu tuttuğunu duydu. Büyülü kalkanı Elminster'ın yakıcı saldırısı karşısında dağılırken, Dasumia acıyla kafasını geriye attı.

Sonra gülümseyen Dasumia'nın dişlerinin parıltısını gördü Elminster ve ilk kez korkunun soğuk nefesini hissetti. Artık acı çekecekti, Dasumia'nın yapması gereken tek şey savunmasını aşip, onu yere yıkmaktı. Ve er ya da geç – muhtemelen çok geçmeden– onu yere yıkacaktı.

Balkonun korkuluğu boyunca karanlığın içinden mor yıldırımlar fişkırdı ve oradan hole fırlayıp, büyüyerek dört bir yana saçıldı. El, hızla koruyucu bir büyü yaptı ama önce dirseğinde, sonra da bacağına yakıcı bir acı hissetti ve aldığı darbeye, çığlık atmamak için dilini ısırarak yere yıkıldı. Yıldırım bedeninden geçerken bedeni çaresizce titredi. Artık büyü ya da bir hile yapmak için değil, nefes almak için mücadele ediyordu. Ama belki de gittikçe incelen, kaybolmaya başlayan büyü kalkanını, yıldırım kadına geri atmak için kullanabilirdi; çünkü Dasumia kendini yıldırımdan korumak için bir büyü kalkan oluşturmamıştı.

El acı içinde, önüne göremeden süründü. Yıldırımın yakıcı acısından uzaklaşmaya, nefes alıp bedenine söz geçirebileceği bir yere gitmeye çalışıyordu.

Tam kafasının üzerinde duyduğu ıslığa benzer bir ses El'e büyü kalkanının tam olarak yok olmadığını söylüyordu; bu kalkan yıldırımları başka bir yöne göndere-

bilirdi. Büyü kalkanına yön verdi ve onu avcunda tutan yıldırımını kırdı; sonra yana döndü ve kalkanın koruması altında ilerledi.

Yıldırım bir anda ayağından zemine aktı ama artık yeniden özgürdü. Kalkanını güçlendirecek ve süresini uzatacak birkaç kelime mırıldandıktan sonra, El yavaşça ayağa kalkıp holde dolaşan, etkisi azalmakta olan yıldırımlara göz attı. Leydi Dasumia'nın bir sonraki büyüleri saldırısıyla mahvolmadan önce, kalan yıldırımları toplayıp ona doğru atmak için çok az zamanı vardı.

Büyücü kadının bir sonraki saldırısı El'in daha önce gördüğü yeşil bir toz duvarı şeklindeydi. Kısa süreli bu büyü dokunduğu her canlıyı taşa çevirirdi. El, olabildiğince hızlı bir şekilde bir güç alanı oluşturdu. Güç alanına birleşmiş iki avuç gibi şekil verip, tozun balkona doğru gitmesini sağladı.

Toz balkona doğru giderken, Elminster da Hanım Efendi'sinin tozun biraz sonra kaplayacağı bölgeden kaçmasını önlemek için öteki tarafa doğru koşup, onun olması gereken yere doğru büyü okları fırlattı.

Bir an sonra, parıltılı yeşil toz bulutu balkona dağıldı. Dasumia, kaçmak için geç kalmıştı. El onun taş kesildiğini görmenin hazzını yaşıadı.

Bunun hemen ardından, keskin bıçaklar dört bir yanında belirip onu kesmeye başlarken, şaşkınlıkla karışık, acı içinde bağırmaya başladı Elminster. Kendisini yere attı. Yüzünü ve boğazını kollarıyla kapatarak yerde yuvarlandı, bir yandan da bıçaklardan korunmak için balkonda bulunan güç alanını kendi yanına çağırdı.

Kafasının üstündeki gürültü patırtı taktiğinin işe yaradığını söylüyordu, ezberlediği iki iptal büyüünden birini kullanarak bıçakları ortadan kaldırdı. Ancak, hemen bunun ardından, havada parıltılı bir yılan belirip, güç alanını kırıncı ne yapacağını şaşırdı Elminster.

Büyülü kamçıdan kaçarken, hâlâ tek elini kaldırmış biçimde, taş kesilmiş halde balkonda duran Dasumia'ya baktı.

Yerinden bir santim bile oynamamıştı. Şu anda kendisine saldıran büyüler birbiriyle bağlantılı olmalıydı, birini ortadan kaldırmak diğerinin harekete geçmesine neden oluyordu!

Yoksa, taşlaşmışken bile çevresinde olanlardan haberdar mıydı? Hâlâ büyülerini denetleyebiliyor muydu?

El, yere çarpan kamçının üzerinden atladı ve balkon merdivenlerine doğru koştu. Kamçı o kadar yakınından geçmişti ki, sol kolu ve omuzu diken diken oldu. Kamçı, dev bir yılan gibi gerilerek, peşinden geldi.

Geniş basamakları üçer üçer çıkararak canını kurtarmak için koşuyordu ve nihayet kırbaç onu bulamadan, Dasumia'nın taş ayaklarının arkasına saklandı. Kamçı tam suratının yanında şakladı ve bu darbe yerde kalmış yeşil tozların yeniden havalanmasına sebep oldu. El vücudunun uyuşmaya başladığını hissetti. Bir kolunu Hanım Efendi'sinin bacaklarına dolayıp ayağa kalkmaya çalıştığı sırada hareketleri ağırlaşmaya başladı. Kamçı ise havalanıp ona son darbeyi indirmeye hazırlandı. Ama kırbaç beklenen darbeyi indirmede; Elminster artık hiç hareket edemediğini fark etti.

Kamçı yere düştü. Işık saçan büyü'nün etkisi kayboldu ve Balkon Holü'nü bir an için karanlık bir huzur kapladı.

"Eğer bir gün dizlerim üşürse, kimi çağıracağımı biliyorum," dedi El'e tanıdık gelen bir ses. Aniden büyü'nün etkisinden kurtularak Dasumia'nın ayak bileklerine doğru düştü. Büyücü kadın ondan uzaklaştı, arkasını döndü ve ellerini beline koyarak ona baktı.

Göz göze geldiler. Dasumia'nın keyfe geldiği ve onu takdir ettiği anlaşılıyordu. "Savaşa girmeye hazırsın," dedi ona. "Şimdi git ve uyu. Uyanınca, başka bir yerde ölümüne düello yapacaksın."

"Hanım Efendi," diye sordu Elminster, ayağa kalkarken, "kiminle düello yapacağımı sormamda bir sakınca var mı?"

Dasumia gülümsedi ve narin parmağını Elminster'ın boğazında yukarıdan aşağıya gezdirdi. "Sen," dedi neşeyle, "benim için Asi Seçilmiş Nadrathen'le dövüşeceksin."

* * * * *

Kan kırmızısı Tekboynuz, Nethrar'ın kapılarının ve onun ortasındaki sarayın kemerli kapılarının üzerinde sallanıyor, her Galadornalıya Kral'ın hâlâ yaşadığını bildiriyordu. Bu parlak yaz günü boyunca, pek çok göz o flamaya defalarca bakmış ve Tekboynuz Tahtı'nın el değiştirip değiştirmediğini öğrenmeye çalışmıştı.

Varissiz Kral Baerimgrim, birkaç mevsim bir ayağı çukurda yaşamıştı. Dövüştüğü yeşil ejder Arlavaunta'nın pençelerinde aldığı yaralara rağmen müthiş gücü ve Saray Büyücüsü Ilgrist'ın büyüleri sayesinde hayatta kalmayı başarmıştı. Bir zamanların güçlü savaşçısı artık solmuş bir yaprak gibiydi ve büyü yardımıyla bile olsa çocuk yapacak durumda değildi, bütün bunlar yetmiyormuş gibi sürekli acı çekiyordu.

Baerimgrim bu haldeyken, her biri Baerimgrim'den sonraki kral olma sevdasındaki beş baronunun taht kavgaları yüzünden, Galadorna bir takım sıkıntılar yaşamaya başlamıştı. Ekinler yakılmış, türlü kumpas düzenlenmişti. Baronların birinin tahta kan bağı vardı, her biri Galadorna'yı hak ettiğini düşünüyordu. Ve Galadornalılar her birinden nefret ediyor ve korkuyordu.

Bugün Tekboynuz Meclisi'nde gerilim o kadar yoğundu ki, bıçakla kesilebilecek hale gelmişti. Duvar halılarıyla kaplı loş salonlarda ise bıçak sıkıntısı yaşanmıyordu. Kralın artık geceyi görmesi beklenmiyordu ve bu yüzden hizmetçileri tarafından tahtına taşınmıştı. Tahta bağlanmış, tacı kaşlarına kadar inmiş bir halde, yüzünde azim ve kararlılıkla oturuyordu. Kara kaftanına makamını belirten birbirine geçmiş kırmızı tekboynuzlar işlenmiş, upuzun boylu büyücü Ilgrist, daima kralı gözetken bir gölge gibi yanı başında nöbet bekliyordu. Büyücü, tacını düzeltmek bahanesiyle bile olsa

kralın yakınına kimsenin gelmesine izin vermiyordu. Nöbette beklemesinin iyi bir nedeni vardı.

Bugün beş baron da ölen bir adamın üzerinde daireler çizen akbabalar gibi sarayda dolanıyordu. Ilgrist, baronların en yaşlısı olan ve hak hukuk tanıyan Ayı lakaplı Belundrar'dan, onun ve en iyi yedi adamının taht odasını korumasını istemişti. Baron Belundrar'da onun bu isteğini yerine getirmişti. İri yarı, gür sakallı Ayı, şu anda taht odasına açılan üç kapıyı gözetliyor, kılıklı ellerini bir an olsun kemerindeki hançerlerinden çekmiyordu. Baron Hothal'ın kendilerinden sayıca çok üstün olan adamlarına karşı, düzenlerini bozmadan savaşılan adamları üzerindeydi gözleri. Baron Hothal'ın adamları tıpkı efendileri gibi bugün saraya zırhlı ve silahlı bir halde gelmişlerdi. Adamların en kalabalık olduğu yerin ortasında efendileri baştan aşağıya bezen-diği zırhının içinde duruyordu; bazı Galadornalıları göre zırha daha büyük parçalar ekletmek dışında, zırhından asla çıkmazdı Baron Hothal.

Burada zırhlı olmasalar da başka silahlı adamlar da vardı. Bu kişiler, savaşa hazır zırhlı askerlerin yanında kendilerini kabuksuz ıstakozlar gibi rahatsız hissediyorlardı. Bazıları Baron Maethor'un mor tuniklerine bürünmüştü. Baron Maethor daima nazik ve güler yüzlüydü ve tam bir entrika ustasıydı. bazı insanlar onlara boşuna "Mor Ağrı" demezlerdi. Ayrıca bir çok Galadornalı kadın onun yatağından geçmişti. Diğer silahlı adamlar ise, bazıları belli ki farklı diyarlardan gelmiş, Galadornalıya hiç benzemeyen paralı askerlerdi. Bunlar el attığı her şeyden para kazanmayı bilen, üç kağıtçı Baron Feldrin'in kızıl tuniklerine bürünmüştü.

Saray eşrafından bazı kişilere göre, elini kana bulamaya hazır bu kibirli büyücülerin ve askerlerin arasında Galadornalıların özgürlüğüne en büyük tehdidi teşkil eden tek bir adam vardı: Tholone. Bir büyücü müsveddesi olsa da tam bir kılıç ustası olan Tholone, kendisine baron yerine "Lord" dedirtirdi ve neredeyse on yıldır Tekboynuz Tah-

ti'nın emirlerini büyük ölçüde göz ardı etmişti. Bazıları, Arlavaunta'nın onun büyüleri ile uykusundan uyandırılıp, ininden çıkarak krala saldırdığını söylerdi, çünkü ejderhanın krala saldırdığı gün, zırhlı şövalyeler eşliğindeki Baerimgrim, sadakat yeminini ve yüklü miktardaki vergi borcunu talep etmek üzere Tholone'ye gitmişti.

“Akbaba sürüsü,” diye mırıldandı kral, taht odasına dolaşan dalkavukları izleyerek. “Hiçbiri, ölürken yanımda durmasını isteyeceğim türden adamlar değil.”

Saray Büyücüsü Ilgrist hafifçe gülümsedi ve ona yanıt verdi, “Emin olun, bunu yapacak yetkiniz var, Majesteleri.” Bugün balkonlardan sorumlu olan taht muhafızına ufak bir işaret yaptı ve baronların okçularından hiçbirinin kralı daha iyi görebilecekleri balkona çıkmaması için emir verdi. Görevli başını salladı ve merdivenlerden aşağıya üç muhafız yolladı. Bunların birinde bir alarm borusu, diğer ikisinde ise görkemli Kan Kırmızısı Tekboynuz flaması vardı. Flama'da, parıltılı altın sarısı bir zemin üzerinde dolunaya karşı havaya sıçramış “boynuzlu at” figürü vardı. Flama kralın ayağına yayıldığında, elinde uyarı borusu olan muhafız yüksek sesli bir nota çalarak, herkese açık divan toplantısının başladığını bildirdi. Kral, hangi mevkiiden olursa olsun, halkın istek ve şikayetlerini dinleyecekti.

Bugün salonda sıradan halktan pek az insan vardı. Daha çok kralın her zaman etrafında bulunan saray eşrafı, ya da tehlikeye rağmen bugün olacakları kaçırmak istemeyen insanlar mevcuttu salonda ama hiçbiri baronların adamlarının arasından sıyrılıp, kralın huzuruna çıkmaya cesaret edemiyordu. Tahtın çevresinde kılıçları yarı çekili halde, dikkatle dört bir yana bakan, hilal şeklinde konuşlanmış muhafızlar vardı. Eğer gücü yerinde olsaydı Kral Baerimgrim ayağa kalkar ve alay ederek baronları birbiriyle tanıştırdı.

Gücü yerinde olmadığı için ayağa kalkmadı ve beş akbabadan en cesurunun hangisi olduğunu anlamak için beklemeye başladı. Bugün burada alınan karar ne olursa olsun

savaş kaçınılmazdı. Ama Galadorna'ya son bir hizmette bulunabilir ve tahtı mümkün olduğunca güçlü bir şekilde terk edip, eğer tanrılar izin verirse, dökülecek kanın miktarını azaltabilirdi.

Eğer gerekirse Ayı onun yanında olurdu. Bu çok büyük bir şey değildi, kötünün iyisiydi o kadar. Baerimgrim kanunlara ve doğru olan şeyi yapmaya inanırdı. Ama beş Barondan en yaşlısı ve en büyük topraklara sahip olanı olarak, Belundrar'ın tahta geçmesi doğru şey miydi acaba?

Hangisinin daha büyük bir tehlike olduğunu söylemek zordu: Tholone'nin dizginlenmeyen büyücüleri mi, Maethor'un casusları ve zehirleri mi, yoksa Hothal'ın hepsini kesmeye yetecek kılıçları mı? Peki ya Feldrin'in altınlarının kiralayabileceği adamlara ne demeli. Yoksa o kurnaz baron diğerlerinden birini mi destekliyordu? Acaba Laothkund Lordları ya da başka dış güçler de mi işin içindeydi?

Eyvah, işte başladı. Gergin bekleyiş içerisindeki savaşçıların arasından, Hothal'ın yeşil ve gümüş rengi tuniğini kuşanmış, kara sakallı bir genç adam Baerimgrim'e doğru geldi. Bu adam, bugün saraya savaş zırhları içinde gelmeyen nadir sayıdaki kişiden biriydi.

Delege tahtın önünde eğildi ve krala seslendi: "Saygıdeğer Majesteleri, durumunuza bütün Galadorna üzüyor. Lordum Hothal da soylu Baerimgrim'in kaderine üzüyor ama aynı zamanda Tekboynuz Tahtı boş kalacak olursa güzel Galadorna'ya ne olacağı konusunda endişeli. Bu dönemde olacak taht kavgaları ya da daha kötüsü iç savaş, diyarı yıkıma sürükleyebilir."

"Derdinizi açıkça dile getirdiniz, beyefendi," dedi kral ve imalı sözleri odada gürüşmelere neden oldu. "Sanırım bu konuda çözüm de önereceksiniz?"

Kızarmaya başlayan delege sert bir şekilde yanıt verdi, "Majesteleri, elbette önereceğim. Ben Galadorna Baronu, Hothal adına konuşuyorum ve kendisi tacı barışçıl bir

şekilde ona devretmenizi rica ediyor.” Adam daha sonra, odada yankılanan uğultuyu ve itirazları bastırmak için bağırarak konuşmaya başladı. “Kendisi, diğerlerinin haklarına ve isteklerine saygı gösterecek. Lordum bu onura durduk yere talip değil, o Galadorna adına çok çalıştı ve bana şunu söylememi emretti: İsteği yerine getirilirse, diyardaki parlak, barış dolu yıllar ve adalet devam edecek. Zatıalileri aynı zamanda Galadorna Baronu saygıdeğer Lord Feldrin’in desteğine de sahiptir ki, bunu bu soylu kişi bizzat kendisi açıklayacaktır.”

Bütün gözler, her zaman olduğu gibi kurnazca gülümseyen Feldrin’e döndü. Feldrin kimseyle göz göze gelmeden, yavaşça ve zarifçe başını sallayarak söyleneni onayladı.

“Dahası,” diye devam etti delege, “Lordum Galadorna’nın düşmanlarıyla görüştü ve onları sınırlarımızdan ve para keselerimizden uzak durmaları konusunda ikna etti. Diyarımız savaş korkusundan uzak, barış dolu günler geçirecek. Ormanlarımızdan çıkan gümüş ve demir madenleri için belirleyeceğimiz makul fiyatlar karşılığında, Laothkund Lordları karşılıklı barış anlaşması imzalamayı ve sınırlarımıza saygı göstermeyi kabul ettiler.”

Öfkeli bağrışmalar, yeminler, lanetler ve abartılı iç çekmeler odada öylesine bir uğultu çıkardı ki, elçi devam etmeden önce bir süre bekledi. “Lordum Hothal diyarı güvende ve refah içinde tutabilecek kuvveti haiz olduğundan, tacın kendisine verilmesini ve bütün Galadorna’nın iyiliği için bunun siz Majesteleri tarafından yapılması gerektiğini belirtiyor.”

Yeniden bağrışmalar duyuldu ama bu sefer yerinden kalkarak, aniden tahtın yanında beliren Baron Belundrar’ın tok sesi ile bağrışmalar kesildi. Sözlerinden konuşmaya isteksiz olduğu anlaşılıyordu, gözleri ise öfke saçıyordu: “Ben de, buradaki herkes gibi, bir Galadornalının gizlice Laothkund köpekleriyle anlaşma yapmasını kınıyorum. Ancak...”

Bakışlarıyla odayı süzmek için durdu, gür kara kaşlarının altındaki sert bakışlı yeşil gözleri ve çekilmiş bir kılıç gibi duran sivri burnuyla odadakileri süzdü. “Yine de krallık için yapılan bu teklifi destekliyorum. Her ne kadar işin içinde bir dalavere var gibi görünse de, kanunların hüküm sürmesini sağlayacak bir teklif bu. Galadorna en güçlü kişi tarafından yönetilmeli. Her ay yeni oyunların oynandığı veya bazı kafaların uçtuğu, kan dökmeye düşkün kişilerin yönettiği bir diyar haline gelmemeli.”

Ayı, geri çekilerek bir kez daha kapıları gözetleme işine geri döndü. Kalabalıktan Belundrar'ın sözlerini onaylayan mırıltılar yükseldi. Ama az önce olduğu gibi, bir diğer baron çıkıp söz alınca sesler kesildi, “Bir dakika, cesur Belundrar! Sanki bu açıkça itiraf edilen entrikaların dışında güzel Galadorna'yı uzun yıllar boyunca güvende tutacak başka bir seçenek yokmuş gibi konuşuyorsun. Pekala, beni dinle o zaman. Ben sana düşmanlarımızla gizlice yapılan anlaşmalarla lekelenmemiş bir teklifte bulunacağım.”

Lord Tholone, Belundrar'ın kendini tutamayıp hırlamasına aldırmadan devam etti. Elini uzatarak yavaşça kendi etrafında döndü ve odadaki herkese seslendi. “Hepiniz duyduunuz, sevgili diyarımız hakkında gerçeğe dayalı ve samimi endişeler dile getirildi. Galadorna'ya karşı duyulan bu sevgiyi ben de paylaşıyorum ve hepimiz güvenliği için endişe ediyorum. Ancak ben başkalarının aksine, arka sokaklarda karanlık anlaşmalar yapmakla meşgul olmadım. Bunun yerine denizin bu tarafındaki en iyi büyücülerden oluşan bir ordu kurdum!”

Bir çok savaşçı çıkardıkları homurtularla büyücülere, özellikle de salonda bulunan kiralık yabancı büyücülere güvenmediklerini açıkça ifade ediyordu.

Soğuk bakışlı Tholone yumuşak sesini biraz yükseltti ve sakın bir şekilde devam etti: “Aradığımız barışı ve refahı sadece benim büyücülerim garanti edebilir. Büyüye güvenmeyenlere şunu sormak istiyorum: Eğer gerçekten barış istiyorsanız, neden bir grup savaşa susamış savaşçı

kiralyorsunuz? Galadorna'nın böyle kana susamış lordlara ihtiyacı yok."

Tholone durdu, sanki salondakilerin kendi aralarında fısıldaşarak onu onaylamasını bekler gibiydi. Ama galeyana gelmek üzere olan savaşçılardan ve korku dolu halktan çıt çıkmayınca, çabucak sözlerine devam etti: "Ben Galadorna'yı sadece güvenli yapmaya yetecek kadar değil, aynı zamanda muhteşem bir yer haline getirecek kadar güçlü büyülere hükmediyorum. Bu salonda bulunan, Kanlı Tekboynuz Diyarı'nı yeniden inşa etmek ve onun güvenliğini sağlamaktan başka amaçları olan hainleri ortadan kaldırmak için gerekli olan güce de sahibim."

"Hah! Bu diyarı düzenbaz büyücülere bırakmayacağız!" diye bağırdı Baron Hothal'ın etrafındaki zırlı adamlardan birisi, bu sese birkaç ses daha eşlik etti: "Düzenbaz büyücüler!" Kral ve onun hemen yanı başında duran Saray Büyücüsü Ilgrist yarı kederli yarı neşeli bir halde birbirlerine baktılar.

Hançerlerin çekilmesi raddesine kadar gelen gürültü patırtı bir kez daha aniden son buldu.

Galadorna baronlarının en yakışıklısı ileri çıktı, Galadornalı hanımların aklını alan gülümseyişi keskin ve zarif bir kılıç gibiydi. Baron Maethor bir prens gibiydi; görkemli kıyafeti, kahverengi dalgalı saçları ve kendinden emin tavırlarıyla tam bir prens.

"Bunlar beni üzüyor, Galadornalılar," dedi. "Bu odada böylesine öfkeli ve kanunsuz davranışlar görmek üzücü. Eğer hepimizin sevdiği Galadorna bir çöplüğe, içinde yaşamaya değmeyecek bir çöplüğe, bir savaş lordunun inine dönmekten kurtarılacaksa bu salonda kılıçları hazır bir şekilde bulunanların ve onları kılıçlarını kullanma isteklerinin önüne geçmeliyiz."

Görkemli pelerinini havada savuran bir hareketle, dönüp odadakilere baktı ve bütün gözler üzerine çekip sözlerine devam etti: "Bu nedenle, benim bu diyara vereceğim hizmet

bellidir. Lord Tholone'yi desteklemeliyim ve öyle de yapacağım.”

Odadakilerin şaşkınlıktan soluğu kesildi, hatta Tholone'nin bile ağzı bir karış açık kaldı. Maethor ve Tholone bir çok insan tarafından en güçlü iki baron olarak kabul edilirdi ve diyardaki herkes ikisinin arasının hiç de iyi olmadığı bilirdi.

“İçimizde bir fark yaratabilecek tek kişi o. Ben bu gece yatağıma giderken Galadorna için en iyisini yaptığımı bilerek gitmeliyim. Bunu yapabilmem için Nerthrar'ın en yaşlı hizmetkarı Baron Belundrar'ın, Lord Tholone'ye diyardaki adaletin tek koruyucusu unvanını kendi rızası ile vermesi lazım.”

Baronun bu söylediklerini destekleyen mırıltılar yükseldi, Belundrar Maethor'a göz kırptı. Bu yakışıklı barona boşu boşuna ‘Galadorna'nın Tatlı Dilli Zehri’ dememişlerdi. Bu sefer neyin peşindeydi acaba?

Maethor odadakilere son bir defa daha gülümsedi. Hemen ardından, ipekliler ve deri zırhlar kuşanmış yakışıklı korumalarının oluşturduğu çemberin içine girdi. Maethor'un korumaları, hançerlerini gizlemeye gerek duymamışlar, onları dantelli eldivenler geçirdikleri ellerinde tutuyorlardı.

Bu şaşırtıcı ve çoğu kişiye göre umut vaat eden teklif üzerine heyecanlı konuşmalar başladı. Şiddetti gittikçe artan tartışmalar, yandaşları arasından sıyrılarak son baronun da tahta yaklaşması ile aniden son buldu. Bu hareket tahtın başında nöbet bekleyen muhafızların gerilmesine neden olduysa da, Ilgrist elinin bir hareketiyle onları sakinleştirdi.

Feldrin'in büyük kahverengi gözleri yuvalarında fırl fırl dönüyordu. İnce, zayıf görümlü adam kralın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilirken, elleri her zamanki gibi heyecanla oynuyordu. Feldrin'in güzel ama kendisine pek yakışmayan kıyafeti ter içindeydi ve normalde kafasına bastırılmış gibi duran, kısa siyah saçları bir kuş yuvası gibi dağınıktı. Kralın soylu kulağına bir şeyler fısıldarken, korku

ve heyecanla dans ediyor gibiydi. Tahtın öbür ucundaki Ilgrist de adamın dediklerini duyabilmek için eğilince Feldrin endişeyle ona baktı. Ama bu bakış anlıktı, adam sonra gözlerini çekti.

“Adaletli ve Güçlü Majesteleri,” dedi Feldrin, nefesine güçlü bir maydanoz kokusu hakimdi, “Çok cesur bir kişi addedilmesem de, ben de kendi meşrebimce Galadorna’yı seviyorum. Galadorna’yı baronlar arasındaki kanlı savaşlardan sakınmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Dahası eğer birbirimize düşersek, Laothkund’un ihtirashlı lordlarından en az üçünün paranın satın alabileceği en iyi askerlerle diyarımızı istila edeceği bilgisine sahibim. Bu üç lord kendi aralarında bir anlaşma imzalamış. Buna göre, bizden kimse sağ kalmayana dek birbirleri arasında savaşmayacaklar.”

“Yani?” diye gürledi kral, sesi tam da tehditleri ve fısıldanan entrikaları sevmeyen Belundrar gibi çıkmıştı. Feldrin endişeyle ellerini sıvazladı, kahverengi gözleri yakınlarda sözlerini duyabilecek kimse var mı diye sağa sola bakınırken fal taşı gibi açılmıştı. Sesini daha da alçalttı ve krala doğru eğildi. Ilgrist ise tek yumruğunu havaya kaldırdı ve orta parmağında parlayan yüzüğün herkes tarafından görülmesini sağladı. Eğer Feldrin krala bıçak çekecek olursa, bu yaptığı son şey olacaktır.

“Ben de Lord Tholone’yı destekleyeceğim, efendim, tabii eğer benim koşullarımı kabul ederseniz; elbette ki bu koşulların gizli kalması gerektiğini takdir edersiniz. Koşullarım iki tane: Hothal’ın burada ve derhal kellesi alınacak; çünkü kendisi Tholone’yi şu anda oturduğunuz yerde asla görmek istemeyecektir. Bizi yıllarca uğraştıracak, diyarda bir sürü kişinin kanın dökülmesine neden olacaktır.”

“Bunlara Feldrin’in de kanı dahil mi?” diye mırıldandı kral, gücü yetse gülümseyecek gibiydi.

“Ben... Ben... Pekala, sanırım evet... Öhöm, öhöm... Bu da bizi ikinci bir tehlikeye getiriyor: Galadorna için daha da büyük bir tehlike, gülümseyen yılan Maethor’dur. Çok

yakında onun başına ufak bir 'kaza' geleceği hakkında bana bir asilzade olarak söz vermelisiniz. O iflah olmaz ve güven duyulmaz bir entrikacıdır. Yalanın, gölgelerin ve zehrin efendisidir, taca kim sahip olursa olsun bu diyarın ona ihtiyacı yok." Feldrin artık güçlkle nefes alıyor ve terliyordu, gösterdiği cüretten ötürü korkmuştu.

"Ve Feldrin'in de kesinlikle böyle başarılı bir entrikacı rakibe ihtiyacı yok," diye kralın duyabileceği kadar alçak bir sesle mırıldandı Ilgrist.

Kral Baerimgrim aniden bir elini uzattı ve Feldrin'i çenesinden yakaladı. Baronu kendisine doğru çekerek şöyle mırıldandı, "Başka hiç kimsenin senin talimatların veya manevraların sonucu ölmemesi koşuluyla bu iki şartını kabul ediyorum. Ancak senin iyiliğin için ben de sana bir koşul sunuyorum, ey akıl küpü Feldrin: Huzurumdan ayrılırken endişeli görün, mutlu görünme."

Kral fısıldayan baronu ittirdi ve cılız sesiyle emretti: "Lord Tholone! Galadorna aşkına bize katılın!"

Odanın bazı köşelerinde bir anlık bir kargaşa çıktı, bağışmalar yükseldi ama sonra odaya tam bir sessizlik çöktü.

Herkesin olabilecekleri beklediği sessizliğin içinden, yüzünde bir sevimlilik maskesi ile gözleri dört dönen Lord Tholone çıkageldi. Adamın etrafından mırıl mırıl bir ses geliyordu, görünen o ki büyücülerini boş durmamıştı. Şu anda ya da biraz sonra kendisine atılacak hançerler etkisiz kalacaktı.

Heyecanla savaşmayı bekleyen savaşçıların ve büyücülerin sayısı düşünülecek olursa, bu odadaki herhangi birisi için "biraz sonra"dan bahsedilebilirse tabii.

Tholone, Tekboynuz Tahtı önünde durduğunda salona tam bir sessizlik hakim olmuştu. Şu anda lordla kralın arasında sadece Kanlı Tekboynuz bayrağının kırmızı ve altın sarısı motifleri vardı.

"Diz çok," dedi Baerimgrim boğuk bir sesle, "Tekboynuz üzerinde diz çok."

Odadaki herkes nefesini tutmuştu, bu emrin sadece bir anlamı olabilirdi. Kralın elleri tacına yöneldi ve çok yavaş bir şekilde tacını çıkarttı.

Tacı, Tholone'nin eğilmiş başının (zafere ulaştığı hissiyle manyakça bir gülümsemeye sahip bir baştı bu) üzerine yerleştirirken ellerinde en ufak bir titreme belirtisi yoktu. Kral şöyle dedi, "Burada toplanan bütün gerçek Galadornalılar bu güne şahit olsun, ben kendi isteğimle, bu adamı varisim ilan ediyordum."

O anda taçtan çıkan yıldırımın çatırtısı etraftaki herkesi sağır etti ve sertçe duvarlara doğru fırlattı. Baerimgrim ve Tekboynuz Tahtı bir anda kararmış ve ortadan ikiye bölünmüştü, taç ise tavana fırlamıştı. Kraldan geriye kalan uzuvlar yanarak tahtın kalıntıları üzerine düşerken, tahtın üzerinde duran altın sarısı Tekboynuz başı hıçkırarak ağladı ve yere devrildi.

Saray Büyücüsü ilk kez şaşırmış göründü ve boyalı tahta kafaya bakarken kaftanından bir değnek çıkardı. Ama tahta tekboynuz kafasının konuşmasına neden olan büyü her ne ise artık orada değildi ve kafa çatırtılar içinde parçalara ayrıldı.

Ilgrist hızla odada etrafa bakındı. Feldrin'in cansız bedenini yerde yatıyordu, kolları yanıp bitmiş iki meşaleyi andırıyordu. Yüzü ise feci şekilde yanmıştı. Tholone yere sırtüstü düşmüş, eriyip yüzüne yapışmış bayrağı çaresizce yüzünden atmaya çalışıyordu.

Saray Büyücüsü, elindeki değneğin gücünü kullanarak yere serilmiş adamların üzerinden değneğiyle ateş etti ve mavi-beyaz büyü okları odada ölüm saçtı. Tholone'nin büyücülerinden hiçbiri kurtulamadı, gözlerinden ve ağızlarından dumanlar çıkıyordu hepsinin. Artık dört bir yana koşan adamların gürültüsü ve kılıç sesleri sarmıştı her yanı.

Sonra Ilgrist'in etrafında ateşten bir çember oluştu ve elindeki değnekten son bir kez büyü okları püskürdü. Büyü, ayakta kalmayı başarmış büyücülerini vurdu ve yere indirdi.

Saray Büyücüsü, büyüden arta kalan külleri elinden silkti, sakın bir şekilde öfkeli ve silahlı kalabalığa baktı. “Hayır, Galadorna benim için böylesine bir hataya izin verilmeyecek kadar önemli. Baerimgrim iyi bir kraldı ve benim dostumdu. Ama çoğu kralın sonunu tek bir hata hazırlar. Beyefendiler size güveniyorum, bence biz...”

Ayı Belundrar, odayı sarsan bir kükremeye, acıya aldırmadan alevlerin içinden geçti ve Ilgrist'in üzerine doğru atıldı.

Büyücü soğukkanlılıkla bir adım geri atarak, tek elini havaya kaldırdı. Baronun Ilgrist'in boğazına doğrulttuğu hançer bir şeye çarptı ve kırıldı. Kırılan hançerden kıvılcımlar saçılınca Ayı kolunu geriye çekti ve hançerden geriye kalan kabzayı balkona doğru fırlattı. Büyücünün elinde oluşan ateş Ayı'nın yüzüne çarptı ve kararmış, alevler içindeki bedeni yüzüstü yere düşen Ayı'nın kükremesi kesildi.

Ilgrist ayağının ucuyla yanan cesedi kenara ittirdi. “Bugün aramızda başka kahramanlar var mı?” diye sordu sakince. “Bu ellerde herkese yetecek kadar ölüm var.”

Sanki bu bir işaretmiş gibi, hava bir anda uçuşan hançerlerle ve kılıçlarla doldu. Dört bir yandan küfürler eşliğinde Saray Büyücüsü'ne atılan silahlar, görünmez bir engele çarptı ve her biri yere düştü.

Ilgrist yere Belundrar'ın cesedine baktı. Ceset bir alev çemberi içindeydi ve yanmakla meşguldü. “Yanıp kül oldu. İşte, gerçek bir vatansever. Sonunda eline ne geçti? Hadi beyler! Boyun eğin artık. Yeni kral ben olaca...”

“Asla!” diye köpürdü Baron Hothal. “Böyle bir şeyi görmektense ölürüm daha...”

“Sen emret,” dedi Ilgrist.

İki parmağıyla ufak bir hareket yaptı ve odayı birdenbire boşalan kurmalı yayların sesi kapladı. Balkonu dolduran suratları bembeyaz kesilmiş, boş gözlerle bakan taht muhafızları, aşağıdakilere ölüm yağıdırıyordu.

Savaşçılar çaresizce yüzlerine ve boyunlarına giren minik okları çıkarmaya çalıştılar, ardından acı içinde yere devrildiler. Baronların adamları, balkonda konuşlanmış okçulara odadaki bir çok yerden karşılık veriyordu. Başında miğferi olmayan Hothal kafasına aldığı ok yaralarıyla sendeledi ve yere yıkıldı.

Baron Maethor da Saray Büyücüsü gibi benzer bir korumaya kalkanına sahip olmasaydı Hothal ile aynı kaderi paylaşacaktı. Görünmez engel, okları ve hançerleri kendisinden uzak tutuyordu. Zırhsız adamlarının bir çoğu öldü ama hayatta kalanlar Hothal'ın adamlarının savunmasız suratlarına hançerlerini saplamak veya Galadorna'nın taht muhafızlarından intikam almak için ileri atıldı.

Odada birbirini kesen adamların çığlıkları, koşan zırhlı adamların ve birbirine çarpan kılıçların sesi yankılandı. Taht odasına açılan iki kapıdan elleri mızraklı kraliyet askerleri odaya doldu. Sonra, az önce patlayan yıldırımından da şiddetli bir şekilde salonu sarsan bir gürültü ve parlak bir ışık içerdikleri afallattı.

Yarattığı büyük patlamayla Baron Hothal'ın en iyi yirmi kadar şövalyesini kan revan içinde bırakan Saray Büyücüsü bağırdı, "Hepiniz... Durun... Durun diyorum!"

Sıradan halk, taht muhafızları ve Maethor'un adamlarından geriye kalanlar, ortalarında efendileri ile birlikte dönüp büyücüye baktılar. Ilgrist'in etrafındaki alevler sönmüştü ve büyücü odanın karşısında bir yere işaret ediyordu.

İşaret ettiği şey, harap olmuş bacaklarıyla oturur konuma geçmeye çalışan Lord Tholone'nin yanmış ve kemikleri kırılmış bedeniydi. Tholone, yanıp kör olmuş gözlerle kendisini izleyenlere döndü ve titreyen dudaklarıyla korkunç sözlerine başlamadan önce bir ağız dolusu kan tükürdü: "Galadorna Kralı Ilgrist'e itaat edin, tıpkı benim gibi."

Beden bir çuval gibi yere yıkıldı ve bir patlamayla parçalanıp, geride kalan savaşçıların çoğunun üzerine saçıldı.

Savaşçılardan biri haykırdı, "O kelimeleri büyü söyledi, Tholone söylemedi!"

"Hadi canım?" dedi Ilgrist sakince ve Galadorna'nın kararını tacını enkazın içinden çekip, avcuna aldı. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Ani güç gösterisiyle yamulmuş tacı çıplak elleriyle düzeltti. Bu sırada görünmeyen büyülü eller Saray Büyücüsü'nün kaftanını havalandırdı. Büyücü öne doğru bir adım atarken, kaftan yavaşça yere düştü. Ilgrist yıpranmış tacı kafasına yerleştirdi ve haykırdı: "Bütün Galadornalılar yeni kralınız önünde diz çökün. Galadorna'yı Nadrathen adıyla yöneteceğim, ki bu ismi 'Ilgrist' isminden daha uzun süre kullandım. Selam durun!"

Şaşkınlığın getirdiği sessizlik, ağır hareketlerle diz çöken birkaç zırhlı muhafızın çıkardığı gıcırtilı sesle bozuldu. Maethor'un adamlarından bir kısmı eğilecek gibi oldu. Bir tanesi, kendi arkadaşları tarafından arkadan bıçaklanıp yüzüstü yere devrildi.

Kral Nadrathen, iyi giyimli adamları nazik bir gülümsemeyle selamladı. "Evet, Maethor? Galadorna bugün bütün baronlarını kaybedecek mi?"

Arkasında ayak sesleri duydu. Nadrathen tek bir hareketle arkasına dönüp bir adım geri çekildi. Koruyucu büyüleri onu takip ediyor, hep bir adım önünde duruyordu. Ancak kral namzedi, gördükleriyle ağzı şaşkınlıktan bir karış açık vaziyette bakakaldı.

Nadrathen'in birkaç dakika önce yere bıraktığı Galadorna Saray Büyücüsü kaftanı yerden kalkmış, sanki onu uzun bir adam giyiyormuş gibi havada dimdik duruyordu.

Kalabalık şaşkın bakışlarla olanları izlerken, kaftanın içinde bir beden belirdi: burnu kemerli, kuzgun saçlı, sıradan bir cüppe kuşanmış, gülümseyen bir insan. "Nadrathen misin?" diye sordu. "Asi Seçilmiş denen sen misin?"

“Artık Galadorna Kralı Nadrathen'im,” dedi havalı bir tavırla. “Peki ya sen kimsin? Eski Saray Büyücüsü'nün hayaleti mi?”

“Bana Elminster derler. Azuth'un Eli ve Mystra'nın Merhameti adına, seni büyü düellosuna davet ediyorum. Hemen şimdi ve burada, büyü gücüyle yaratacağım bir çemb...”

“Of, bütün ölmüş tanrılar aşkına,” diye içini çekti Nadrathen ve bir kükremeye aniden elinden çıkan kara alevler bir şahmerdan gibi yeni gelene doğru atıldı.

“Geber ve taç giyme törenimi daha fazla bölme,” dedi Galadorna'nın yeni kralı elinden kara alevler saçarak. Odanın dört bir yanında askerler oraya buraya kaçışıyor, sütunların arkasına saklanmaya çalışıyor ve fırsat bulduklarında kapılardan sığışıyorlardı.

Kara alevler tavana kadar uzadı ve ortadan kayboldu. Saray Büyücüsü'nün kaftanına bürünmüş adama hiçbir şey olmamıştı. Alaycı bir ifadeyle tek bir kaşını kaldırmıştı. “Çarpışma kurallarına ya da çarpışmadan önce karşılıklı çember çizmeye karşı mısın? Yoksa kalenin bu kısmını yeniden dekore etmek için mi uğraşacaksın?”

Nadrathen lanet okudu. Birdenbire dört bir yandan taş bloklar yağmaya başladı. Odaya yağmaya başlayan taşlar, korkunç bir gürültüyle yere çarpıyordu. Zemin parçalanırken, taş parçacıkları etrafa saçıldı, korkuyla bağrıışan askerlerden geriye kalanlar da kaçışmaya başladı.

Taşların hiçbiri Nadrathen'e ya da Elminster'a çarpmıyordu, şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırma sırası Nadrathen'deydi.

“Korunup gelmişsin,” dedi sinirle. “Ulmimber –ya da adın her ne ise– kim olduğumu biliyor musun?”

“Oldukça güçlü bir başbüyücüsün,” dedi Elminster yumuşak bir tavırla, “Kutsal Mystra tarafından onun bir Seçilmişisi olarak atandın. Sonrasında kötülüğe hizmet etmeye başladın.”

“Ben kötülüğe hizmet etmeye başlamadım, aptal büyücü. Ben her zaman olduğum gibiyim, Mystra en başından beri benim nasıl biri olduğumu biliyordu.” Galadorna’nın kralı kendisine meydan okuyan yabancıya soğuk bir tavırla baktı ve ekledi, “Düellomuzun sonucunun ne olacağını biliyorsun, değil mi?”

El yutkundu, başıyla onu onaylamak için eğilecekken, aniden durdu ve sırtıttı. “Beni konuşarak öldüreceksin galiba ha?”

Nadrathen hırladı, “Bu kadar yeter! Sana bir şans vermiştim, aptal. Ve şimdi...”

Üzerlerindeki hava aniden karardı ve yüzü olmayan, pelerlinli, hayaletimsi figürlerle doldu. Bu yaratıklar soğuk ve hayaletimsi kılıçlarını burnu kemerli büyücüye savurdular.

Kılıçlar Elminster’a kan dökmeden ve bir dirençle karşılaşmadan girdi. Derken duman olup, beraberinde sahipleri de gözden yitti.

Nadrathen’in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Ağzından dökülen kelimeler, konuşmayı başardığında, kesik kesik çıktı. “O zaman sen de bir Seç...”

Galadorna kralının arkasında, düello yapan iki büyücüye de görünmeyen, uzun parmaklı, büyülü mavi ışıklar saçan bir kadın eli belirdi ve Tekboynuz Tahtı’nın kalıntısına dokundu. Bu işin sonrasında, o uzun parmaklar kendisinden haberdar olmayan Asi Seçilmiş’in sırtına doğru uzanıyordu.

Nadrathen’in gözleri ardına kadar açıldı, vücudundaki bütün kemikler bedeninin ön kısmından fırlamadan önce gözleri bir an için sağa sola döndü. Vücudundaki etler şekilsiz bir yığın halinde yere düştü. El’in çizmeleri ve taht, baştan aşağı kan içinde kalmıştı.

El, hızla geri çekildi ama kemikler ve de bir zamanlar Nadrathen olan korkunç et yığını kendi kendine yanmaya başlamıştı bile. Odadaki insanlar tiksinti ve korkuyla bağırırken, parlak gümüşü alevlerin üzerinde mavi-beyaz büyülü ışınlar girdap yaparak dolandı. Elminster, o alevlerden çıkan

bir gümüş iplikçiğin fırlayıp, tavanı yakarak delip geçtiğine şahit oldu.

Yukarıdan taht odasına inen güneş ışıklarını görmeye ise fırsatı olmadı, çünkü o anda bir büyü onu dizlerinin üzerine çökertti. Tüm vücudunu titremeye, kıvranmaya başlamıştı.

Baron Maethor yutkundu. Bir zamanlar “Kral” Nadrathen olan, yerde yanan şeye yaklaştırmaya cesaret edemiyordu. Ama ya ona meydan okuyan bu büyücü? Yeni gelen büyücü, dizlerinin üzerine çökmüş, etrafını göremez bir halde yere gümüşü alevler kusuyordu. Galadorna aşırı hırslı büyücülerden kurtulmak üzereydi.

Yanıdakilerin suratına bakmadan elini uzattı Baron Maethor. “Bana hançerini ver,” diye mırıldandı Sadece tek bir atış yeterli olacaktı, eğer...

Alevlerin arkasından uzun boylu, ince bir kadın çıktı, uzun siyah çizmelerinin üzerindeki çıplak bacakları gece kadar kara cüppesinin arasından arada bir görünüyordu. “Sanırım Galadorna’yı ben yöneteceğim,” dedi Dasumia tatlı tatlı, ellerinden birinin etrafında hâlâ mavi büyümlü ışık parçacıkları dolanıyordu. “Hem de tam şu anda tahta çıkacağım. Ve sen de benim kethüdam olacaksın, Galadornalı Elminster. Ayağa kalk, Saray Büyücüsü ve bana hayatta kalan lordların ve baronların sadakat yeminlerini getir. O da olmazsa her birinin bir iç organını, hangisini tercih ederlerse.”

- DOKUZ -

GALADORNA'DA MUTLU GÜNLER

Akıllı bir hükümdar, kabul törenlerinde ve balolarda, hediye hançerlerin geleceğini bilir. Bu hediye, genelde o asil sırta iliştilir.

Soytarı Ralderick Kutluçalı
Kulesinden Gübreliğine Bir Yurdu Yönetme Sanatı
Kankuşu Yılı'nda basılmıştır

Kara alevler gürledi ve ileri atıldı, kara cüppe içindeki ince yapılı elf ise inleyerek geriye doğru sendeledi. Ilbryn Starym'in, Leydi'nin Kalesi etrafındaki kara alevden tılsımlarla yaptığı belki üç yüzüncü karşılaşma da pek iyi gitmemişti. Kadının gücü yokluğunda bile çok fazlaydı. Bu arada, Ölümsüz Ağaçlar aşkına, neredeydi bu kadın?

İçini çekti, karanlıkta havaya, yıldızlı gökyüzünde, üzerinde yükselen ince kulelere baktı ve...

Sert ve ani bir darbeyle neredeyse yere yıkılıyordu. Ona saldıran muhtemelen kalenin bekçilerinden birisiydi. Aniden toparlandı ve bu yaratık her neyse onla savaşmak üzere döndü. Karşısında geri geri yürüyen kişi, tıpkı kendisi gibi Dasumia'nın kalesinin etrafında kamp kurmuş olan, soytarı kılıklı iki büyücüden birisiydi.

Beldrune'nin heyecanlı bağırışı kızgın elfe kadar ulaştı. "Baerast! Dinle beni!"

Tabarast bir türlü yanmak bilmeyen ateşten başını kaldırdı, alevler çıkan parmak uçlarını salladı ve sanki onu sınırmışçasına sordu, “Şimdi ne var?”

“Rüyada bana emredildiği üzere büyüyle Nethrar’ı tarıyordum,” dedi Eğri Parmak Beldrune nefes nefese. “Sana haberlerim var! Leydi Dasumia tahtı ele geçirmiş ve Seçilmiş de kethüdası yapmış. Elminster artık Galadorna’nın Saray Büyücüsü!”

Ilbryn bir an için yavaş yavaş giden büyücünün sırtına baktı, sonra birden ileri atılarak Beldrune’nin yanına yaklaştı. Uzandı, onun ipek giysiye bezenmiş omzunu yakaladı ve çıkıştı: “Nee?”

Omzuna batan çelik gibi parmakların acısıyla aniden arkasını dönüp, kendisine sert bir şekilde bakan elf gözlerini gören Beldrune inledi, “Omzumu bıraksana be uzun kulaklı! Kurt pençesi gibi parmakların var!”

Ilbryn onu sarstı. “Ne dedin sen?”

Tabarast elini belindeki keseye attı, yere ufak parıltılı nesneler attı. Birini baş parmağı ile işaret parmağının arasında tutup, bir şeyler mırıldandı.

Hiçlikten doğan parıltılı bir mızrak havada yavaş yavaş belirdi. Sonra, bir yıldırım kadar süratle ve hedefini şaşmaz bir şekilde ileri doğru fırladı. Mızrak, Ilbryn’i tam göğsünden vurdu. Yediği mızrak, elfin büyü kalkanını rengarenk ışıklarla ve çatırtılarla kırdı ve elfin ayaklarını yerden kesti.

O korkunç darbe elfi bir filağacına fırlattı, kaburgaları bir ormancının yumruğu altında ezilen kuru dallar gibi çatırdadı. Ilbryn ağladı, öksürdü ve kıvrandı, nefes almaya çalışıyordu ama büyü sanki onu ağaca çivilemişti. Eğer bu büyü değil de gerçek bir mızrak olsaydı, şu anda ikiye ayrılmış olurdu ama bunu bilmek acılarını dindirmedi. İki insan büyücüye acı çektiğini belli ederek, neredeyse yalvararak baktı.

Tabarast hapsolmuş elf büyücüsüne acıyor gibiydi, kafasını salladı. “Genç elflerin sorunu, kibirlerini destekleyecek

bir şey olmadan yaşlı elflerin kibrine sahip olmaları,” diye bir tespitte bulundu. “Şimdi, Beldrune, bu aceleci genci çok bekletmeden söyle bakalım, az önce ne dedin sen?”

* * * * *

Curthas ve Halglond son derece muntazam bir şekilde, kıpırdamadan duruyorlardı, tıpkı mızrakları gibi; çünkü efendilerinin penceresi, surların bu kısmına dönüktü. Ay ışığıyla aydınlanan gecelerde, efendilerinin sessiz geceyi izlemek için sık sık penceresinden dışarıya baktığını da biliyorlardı. Efendileri, nöbet yerinde kıpırdanan muhafızların mızraklarının parıltısını değil, gecenin sükunetini görmek isterdi.

Efendinin Kulesi'nin en yüksek odalarını çevresindeki surlara bağlayan kemerli köprünün bir ucunda nöbet tutuyorlardı. Bu yeterince kolay bir görevdi. Komşu diyarların hiçbirinden, ne bir hırsız ne de öfkeli bir asker, Wyvernlerin Efendisi Klandaerlas Glymril'e davetsiz gelmeye cesaret edebilirdi. Efendi, büyüyle hapsettiği ejder soyundan yaratıkları nadiren dışarı salardı. Dışarı saldıığında ise yaratıklar genellikle aç, korkusuz ve vahşi bir halde hızla kanat çırparak kuleden çıkarlardı.

Muhafızlardan biri ay ışığı ile aydınlatılan duvara bakmaya cüret etti. Wyvernlere ev sahipliği yapan sağlam kule her zamanki gibi karanlık ve sessizdi. Glymril Kalesi'nin geri kalanı gibi, bu kule de Efendi'nin büyüleri ile burada, altı kasabaya ve birbirine dökülen iki nehre bakan bir bayırın sonunda, eski bir kalenin yıkıntılarından inşa edilmişti.

Bu gece mehtap vardı ve sürekli sert rüzgarlara sahne olan Glymril Kalesi'nin surlarında bile hava ılıktı. Üzerlerinde zırh olmasa ve nöbetçi olmasalar, uykuya dalmak çok kolay olurdu, ayrıca...

Curthas aniden kasıldı ve başını çevirdi. Çanlar? Gecenin bu saatinde surların bu kısmında çan sesinin işi ne?

Bir bakışta duvarların boş olduğunu gördü. Daha şimdiden Halglond duvarın yanına gitmiş, duvara biri mi tırmanı-

yor, yoksa nöbet yerine çıkan merdivenlerde biri mi var diye aşağı bakıyordu. Hayır. Belki de birilerinin şahini kaçırmış, yakınlarda bir yere tünemişti ve sesler boynundaki minik çandan geliyordu ama neredeydi?

Ses güç bela duyuluyordu ama çok yakından geliyordu, kulenin alt katlarından birinden gelmediği belliydi. Fırtınaları seven tanrılar aşkına, bu sesin kaynağı neydi?

Ses, şimdi sanki Halglond'un burnunun dibinden geliyor gibiydi. Havada kıvrılan ve bir yılan gibi süzülen soluk bir sis gördü. Halglond, sisi mızrağı ile dürttü ve bir an için mızrağın bıçak kısmında ufak, parıltılı ışıklar toplandı, sonra ortadan kayboldu.

Çan sesleri çıkartan rüzgar oradan uzaklaşarak, surlar boyunca ilerledi. Halglond Curthas'a baktı ve ikisi de dikkatli bir şekilde sisli rüzgarın peşine takıldı. Artık rüzgarın büyüdüğünü ve parlaklaştığını görebiliyorlardı. Arkalarından bir yerlerde efendilerinin penceresinin açıldığını belirten hafif gıcırtıyı duydular. Belki de bu onun büyülerinden biriydi; ya da değildi, en iyisi onu takip etmektir. Bu dikkatli olup olmadıklarını sınamak için yapılmış bir şey olabilirdi.

Rüzgar onları kalenin duvarlarının ardında uçurumun başladığı bayırın sonundaki Pruva Kulesi'ne götürdü. Daireler çizerek dans eden rüzgarın hızlanmıştı. Curthas ve Halglond farklı yönlerden, dikkatlice ona doğru yaklaştılar. Rüzgarın hızı artar da kendilerini uçurumdan aşağıya fırlatır diye eğilip, mızraklarıyla kendilerini kollayarak ilerlediler.

Çan sesi giderek rahatsız edici bir hal aldı. Sesi çıkartan sis, bir sarmal çizerek muhafızların her ikisinden de uzun, tuhaf bir insan bedenine dönüştü. Her iki nöbetçi de bu bedene mızraklarını batırdılar. Beden aniden zemine çöktü ve çizmelerini ıslatan süte benzer bir sıvıya dönüştü.

Curthas ve Halglond yeniden birbirine baktı. Mızrak darbeleri bir engelle karşılaşmamıştı ve çan sesleri de susmuştu. Omuzlarını silkip, surlara son bir kez baktılar ve

görev yerlerine dönmek üzere arkalarını döndüler. Efendileri onlara bu şeyin ne olduğunu söylemek isterse söylerdi, eğer söylemezse, en iyi bu konuda hiç konuşmamaktı ve...

Halglood bir şey gösterdi ve ikisi de bakakaldı. Sis, geride bıraktıkları surların üzerinde dans ediyordu. Artık sisin belirgin bir şekli vardı, bir kadına benziyordu; hem de ayakları çıplak, koşarken eteği ve uzun saçları rüzgarda dalgalanan, ardında zor duyulan bir çan sesi bırakan bir kadına. Nöbetçiler, önden bakınca kadının sırtını da görebiliyorlardı.

Muhafızlar hiçbir şey söylemeden mutabakata varıp, koşmaya başladılar. Kadın korudukları köprüyü geçecek olursa...

Kadın köprünün yanından geçti, Kantepesi Kulesi'ne koşuyordu. Burası, efendilerinin ihtiyaç duymadığı mahkumların wyvernlere attığı bir yerdi. Yol uzundu ve hayaleti andıran kadının acelesi yok gibiydi, böylece son sürat koşan muhafızlar ona yetişmeye başladı.

Kara cüppeli biri köprüyü geçmiş geliyordu. Efendi! Halglood alçak sesle bir lanet okudu ve Curthas da ona katıldı fakat büyücü onlara aldırış etmeden iki muhafızının epey önünde, surlardaki bu kovalamacaya katıldı. Bir elinde bir değnek vardı.

Kadın durdu ve saçlarını ay ışığında savurarak onlara döndü. Sonra, ozanların türkülerde tarif ettiği çekingen aşıklar gibi, Wyvernlerin Efendisi'ne çekingen bir tavırla işaret etti. Büyücü yaklaştıkça hayalet kadın surların en ucuna kaçtı. Son hızla koşan muhafızlar, efendilerinin bir elinde büyülü değneği ile dikkatli bir şekilde kadını takip ettiğini gördüler. Glymril bir kez onlara baktı, sanki onları beklemekle beklememek arasında kararsız kalmıştı. Curthas, efendilerinin yüzündeki şaşkınlığı açıkça okuyabiliyordu.

O halde bu, efendilerinin yarattığı bir şey değildi. Nefes nefese kalmaya başladılar ama yavaşlamadılar. Curthas garip bir şekilde çok geç kalacaklarının farkındaydı.

Kadın yılanımsı bir şeye dönüştü. Muhafızların şaşkın bakışları arasında bu yılan gibi şey, Klandaerlas Glymril'i aniden kavradı ve aya doğru uçmaya başladı. Son işittikleri efendilerinin haykırışıydı.

Bir an sonra, Wyvernlerin Efendisi ani bir parlamayla geceyi yaran bir alev sütununa dönüştü. Curthas, Halglond'un koluna yapıştı ve surların Kantepesi Kulesi'ne kavuştuğu noktaya yakın bir yerde nefes nefese kalana dek çekti. Büyük bir patlama sesi duyuldu ve patlayan şey aşağıya, iç avlulara alevler yağdırdı. Bu, efendilerinin değneğiydi.

Muhafızlar birbirlerine korku dolu bakışlar attı. Çatlamış dudaklarını ısırıp, korkuyla geri çekilmeye başladılar. Henüz bir iki adım atmışlardı ki, ayaklarının altlarındaki taşlar, kumsaldaki dalgalar gibi kıpırdanıp kaydı gitti.

Muhafızlar boşluğa düşerken, yıkılmaya başlayan Glymril Kalesi'nin gümbürtüsü onların kulaklarında çınliyordu.

Ay, dev kalenin yeniden Glymril'in büyülerinden önceki haline, bir yıkıntıya dönüştüğüne tanıklık etti. Parlak ve muzaffer bir sis göğe yükselen tozun ve dumanın, arşa yükselen çığlıkların üzerinde neşe içinde dans ediyor, kahkahalar atıyordu.

* * * * *

Saray Büyücüsü, muhafız yüzbaşının neşesiz suratına baktı ve içini çekti. "Bu sefer kim?"

"Anlavas Jhoavryn, Lord Elminster: güney kıyısından bir yerlerden gelen bir tüccar. Pirinç eşyalar üzerine çalışıyordu, önemli bir şey değil ama iş hacmi çok büyüktü. Uzun yıllardır büyük paralar kazanırdı. Boğazı kesilmiş."

Elminster içini çekti. "Maethor mu yoksa, yeni baronlardan biri mi?"

“Lordum, bilmiyorum ve bunu söylemeye cüret...”

“Önsezilerin ne diyor, sadık Rhoagalow.”

Muhafız yüzbaşı tedirgin bir şekilde sağa sola baktı, El gülümsedi ve eğilerek kulağını adamın dudağına yaklaştırdı. “Limmator,” dedi yüzbaşı endişeyle, El onu başıyla onayladı ve bir adım geri çekildi. Eğer Rhoagalow haklıysa bu onu şaşırtmazdı; çünkü Galadorna’da rüşvet, tehdit ve suikast gibi işlerde Maethor’dan sonra Limmator’un adı anılıyordu.

“Şimdi git ve yemeğini ye,” dedi bitkin muhafıza. “Daha sonra konuşuruz.”

Rhoagalow ve üç adamı hızla dışarı çıktı, Elminster oda tamamen boşalana kadar iç çekmemeye özen gösterdi.

Bir şeyler mırıldandı ve iki parmağıyla ufak bir hareket yaptı. Duvarlardan birinin arkasındaki casus aniden uykuya dalınca, duvarın arkasından yere devrilme sesi geldi. El duvarın o bölümüne acı acı gülümsedi ve keşke bir süre daha gizli kalsaydı dediği gizli kapıyı açtı, Tekboynuz Meclisi’nin kullanılmayan, toz kaplı gizli odalarından birine çıkan karanlık geçide girdi. Bazı insanların pek tercih etmese de kısa bir süre de olsa yalnız kalıp düşünmek bir hazine değerindedir, diye düşündü. Ne var ki bazıları hayatın koşturmacasına o kadar dalmışlardır ki, böyle bir hazinenin farkında bile değillerdir.

Bu sene üç baron ölmüştü, biri taht odasına girmeye iki adım kala boğazından bıçaklanmıştı ve düşük mertebedeki altı –hayır, yedi– lord daha öldürülmüştü. Galadorna her fırsatta birbirine saldıran yılanlarla dolu bir diyara dönmüştü ve Saray Büyücüsü bu durumdan hiç memnun değildi. Hiç arkadaşı yoktu, eğer birisiyle arkadaş olursa, o kişi bir sabah kendisini boş ve ölü gözlerle tavana bakarken buluyordu. Saraydaki her kapının ardında fısıltılar duyuluyordu ve o kapılar açıldığında içten bir gülümseme görmek mümkün değildi. El kapalı kapıların ardından sızan kan görüntüsüne alışmaya başlamıştı, belki de en iyisi Nethrar’daki bütün

kapıların toplatılıp yakılması yönünde bir kanun çıkartmaktı.

Hah! Yavaş yavaş, kendisine takıldığını bildiği takma ada uygun davranmaya başlamıştı: “Kanunlar Çıkaran Çalçene.” Baronlar ve daha alt seviyedeki lordlar sürekli olarak tahtın yetkisini azaltmaya, hatta yetkiyi tahttan açıkça çalmaya çalışıyordu ve halkın korkuyla itaat etmesini sağlayacak büyülerini pek nadir kullanan Hanım Efendi’si bu konuda ona çok yardımcı olmuyordu.

Sol tarafında hafif bir tırmalama sesi duydu. Elminster sağ taraftaki kolu çekti ve bir panel açıldı. İki genç muhafız içeriye doğru başını uzattı. “Bizi çağırtmışsınız Lord Elminster?”

“Parşömenleri buldunuz mu, Delver ve...?”

“Yaktım ve emrettiğiniz gibi küllerini de hendeğe attım; külleri hendeğe atmadan önce de bana verdiğiniz tozla karıştırdım. Tozun hepsini kullandım.”

Elminster onu başıyla onayladı ve bir elini uzatarak adamın alnına dokundu. “Hepsini unut, sadık asker,” dedi, “ve böylece hepimizin korktuğu sondan uzak durmuş ol.”

Dokunduğu asker titredi, boş gözlerle baktı, sonra arkasını döndü ve karanlığa, geldiği yere doğru gitmeye başladı. Tam odasına doğru gidiyordu ki, tuvaleti kullanmak yönünde ani bir istek duydu ve sarayın az kullanılan bir bölümüne doğru ilerlemeye başladı.

“Ingrath?” diye sordu Saray Büyücüsü sakince.

“Ben... Kızılkalkan Odası’nda bir şey buldum ve onu beyaz tozla karıştırdım, ta ki artık görünmez olana dek. Sonra gerekli kelimeleri söyledim ve odadan çıktım.”

El onu başıyla onayladı ve elini uzattı. “Sen ve Delver çok değerli mükafatlar kazanıyorsunuz,” diye mırıldandı.

Muhafız güldü. “Beni Delver gibi helaya yollamayın, efendim. Bırakın da gençliğimde fingerdeştığım kızları hatırlayarak oyalanayım, olmaz mı?”

El gülümsedi. "Nasıl istersen," dedi ve parmaklarını Ingrath'ın alnına dokunurdu. Ingrath gözlerini kırptı ve sessizce duran büyücünün etrafında bir daire çizerek, düşünceli bir eda ile dolaştı, paneli buldu ve yeniden uzaklaştı. Dasumia'nın kötülüğünü yavaşlatma görevi bir kez daha tamamlanmıştı. Bu, onu bir veya iki ay daha hayatta tutabilirdi.

Eğer bu ikisi arkadaş olmasa ve birbirleri hakkında bir şey bilmeseydi her şey daha güvenli olurdu. Ama gizliden gizliye yapılan, ayrıntılı zihin tarama seanslarının ardından seçtiği bu iki iyi savaşçı birbiriyle çabucak dost olmuştu. Bu çok da şaşırtıcı değil, diye düşündü.

Elminster, karanlık odada dolandı, ruh hali de odanın karanlığına uygundu. Mystra'nın, Dasumia'ya hizmet etmesi konusundaki emri açık seçikti ama Elminster'ın kusuru da hep kendi istediği şekilde hizmet etmektir. Bu kusur, ona hayatına mal olacaksa da kaderine razıydı. Bir erkek, insanlığını korumak için bazı şeylere tutunmak zorundaydı.

Aynı şey bir kadın için de geçerliydi ve Galadorna'da dilediğini yapan bir kadın vardı. Kraliçe Dasumia, bugünlerde sanki onunla alay ediyordu. Bir kraliçe olarak görevlerini umursamıyordu, taht odasında, hatta sarayda bile nadiren bulunuyor, yapması gereken işleri El'e bırakıyordu. O farkına varamadan Galadorna savaşa ve sefalete sürüklenebilirdi. Her geçen gün, işlerine çok karışılmayacağını farkında olan vicdansız köle tacirleri diyara akın ederken, Laothkund Lordları da gözlerini giderek zenginleşen diyara dikmeye başlıyordu. Kanunsuz tacirlerin tek bir getirisi vardı, o da ağızına kadar dolu vergi keseleriydi.

El yeniden iç çekti. Önemli olan, bu kadar altınla bu kanunsuzluğun bütün krallığa yayılmamasını sağlamaktır. Tatlı Mystra aşkına, tacirler tarafından yönetilen bir krallıktan yaşamak nasıl bir şey olurdu?

* * * * *

Birbirine küfürler savurarak kavga ederken masayı devirip kıran iki adam kimsenin umurunda değildi. Oynadıkları bahsi kazanmayı sağlama almak için, seçtikleri adamın rakibine ellerindeki şarap şişelerini fırlatarak durumu lehlerine çevirmeye çalışıyorlardı. Başka bir odadan birinin çığlığı geldi. Korkunç bir hırıltı ile son bulan bir ölüm çığlığıydı bu. Sarhoş bar sakinleri bu sesi duyunca alkışı kopardı. Ne de olsa epey geç olmuştu ve burası Gölgelelerin Kadehi'ydi.

Nethrar vaktiyle daha da çılgın meyhaneler görmüştü. Ama Ilgrist'i eğlendirmesi için aldıkları bahşişleri yiyen golem dansçılar ve danstan fazlasının yapıldığı batakhaneler, tıpkı onun gibi geçmişte kalmıştı. Ama Kadeh hâlâ buradaydı. Gölgelelerin Kadehi'nde sunulan zevkleri tek başına tatmaya cesaret edemeyenlerin, kendilerini korumak ve tehlikeli bir maceracı grubun üyesi gibi görünmek için, somurtkan muhafızlar tutmaları mümkündü.

Ve elbette bir de kadınlar vardı burada. İşte bunlardan birisi olan, mavi ipekten bir elbise ve hatlarını gizlemekten çok açığa çıkartan sahte bir zırh içindeki bir kadın, Belldrune ve Tabarast'ın oturduğu masanın yakınında bir masanın başına tünemişti. İki büyücü kırmızı renkli bir şeyler içiyor ve kendi kendilerine homurdanıyorlardı, "Yıllanmış ha? Altı günlük bence!"

İpekler içindeki güzel kadın eğildikçe, başında tünediği masada oturan iki genç erkeğe güzel bir manzara sergiliyordu. Bunu gören iki büyücü aynı anda boğazlarını temizledi.

"Burası biraz ısınmaya başladı," diye bir tespitte bulundu Tabarast ve yakasının düğmesini açtı.

"Masanın öbür ucunda, değil mi?" diye mırıldandı Belldrune, gözleri mavili kadına odaklanmıştı. Parmağını şıklattı ve bardaki insanların konuşmalarına, şarkı söylemelerine, kırılan bardakların çıkardığı seslere rağmen, iki büyücü kadının sesini sanki tam kulaklarının dibinde konuşuyormuş gibi duyabilmeye başladı: "Delver? Ingrath? Ne

muhteşem isimler. Ne heyecan verici. Bunlar tam kahraman isimleri. Sizler cesur kahramanlar olmalısınız, öyle değil mi?”

İki genç savaşçı güldü ve hep bir ağızdan bir şeyler söylediler. Mavili güzel kadın onlara fısıldadı: “Peki bu gece kendinizi ne kadar cesur hissediyorsunuz? Kahramanlığa hazır mısınız?”

İki adam yeniden güldü, bu sefer biraz daha temkinliydimler ve güzel kadın mırıldandı, “Kraliçeniz için bir hizmette bulunacak kadar mı? Kişisel bir hizmete ne dersiniz?”

Kadının elini elbisesinin içine soktuğunu ve oradan bir miktar altın paradan oluşan bir zincir çıkardığını gördüler. Aç gözleri, Galadorna'nın Tekboynuzlu Kraliyet Yüzüğü'nü görünce irkildi.

İki çift göz de ardına kadar açıldı ve altın paralar yerine kadının yüzüne bakmaya başladı. Kadın, dilini araladığı dudaklarının arasında gezdirdi ve hınzırca gülümsedi.

“Gelin,” dedi, “İsterseniz daha çok eğlenebileceğimiz bir yere gidebiliriz.”

Olanları izleyen büyücüler iki adamın tereddüt edip, birbirine baktığını gördü. Sonra içlerinden biri bir şey dedi, kaşlarını abartılı bir biçimde kaldırdı ve ikisi de biraz heyecanlı da olsa gülüşüp, bardaklarında kalan içkiyi diktiler ve masadan kalktılar. Kraliçe altın paralardan oluşan zincirini adamlardan birinin bileğine doladı ve Kadeh'in omurgasını oluşturan masalardan, perdelerden ve kemerli geçitlerden oluşan labirentte cilveli cilveli yolu gösterdi.

Mavi ipek ve sahte deri zırh Beldrune ve Tabarast'ın masumca uzattıkları burunlarının dibinden geçti. İkinci savaşçı da yanlarından geçerken, iki büyücü aynı anda kadehlerindeki şarabı bitirdi, birbirine baktı ve aynı anda kızardı. Yakalarını iyice açtılar ve bir kez daha boğazlarını temizlediler.

Tabarast mırıldandı, “Off... Sanırım diğer şişenin dibini görme zamanı geldi, ne dersin?”

“Sana aynen katılıyorum,” dedi Beldrune. “Üç biradan ve bir şişe şaraptan sonra katılmamak elde değil zaten.”

* * * * *

Gölgelerin Kadehi’nin bir sütununun arkasındaki karanlığa gizlenmiş, yüzündeki ifade mermere işlenmiş gibi soğuk soğuk bakan bir elf, Galadorna Kraliçesi Dasumia’nın iki ödülünü kalabalıktan çıkarışını izledi. Köşeyi dönüp gözden uzaklaştıklarında, Ilbryn Starym başını çevirip ters ters iki büyücüye baktı ama büyücüler onu görmedi. Sonra elf, fark edilmemeye özen göstererek kraliçenin kullanacağını bildiği çıkışa doğru ilerledi.

* * * * *

Rhoagalow, bir başka cinayet haberi ve bir bıçaklanma haberi getirmişti; bıçaklanan kurbanın hayatta kalma ihtimali vardı. Elminster ona kraliyet mahzeninden çıkarttığı bir şişe Burdym şarabı verdi. Şarabı içmeden önce güvenli bir yere gitmesini ve içerken üniformasını çıkartmasını öğütlemeyi de ihmal etmedi.

Şimdi Galadorna’nın Saray Büyücüsü bitkin bir halde yatağına doğru ilerliyor, karanlık gecenin içinde saatlerce dışarıya bakıp, düşüncelere daldığı güzel günlerin özlemine çekiyordu. Belki de gecenin ilerleyen saatlerinde bir iki suikast daha olacaktı.

Şu anda El’in ruh hali pek iyi değildi, bütün gün sivri dilli tacirlerle uğraşmaktan başına ağrı girmişti. Dahası bir düşünceyi kafasından atamıyordu. Kırpıkay Kulesi’nden gelen iki yaşlı büyücü –sanki Elminster’ı buraya kadar takip etmişlerdi– sayesinde yayılan bir söylentiye göre, “Dasumia” adı Gölgelerin Hanımı denen kötü bir büyücü kadının adıydı. Onunla kraliçe arasında bir bağ olabilir miydi?

Hmmm. El bir kez daha iç çekti, bu belki de bugünkü yedi yüzüncü iç çekişiydi ve alışkanlıktan ötürü, geçidinin kendisini getirdiği yan koridora göz attı.

Sonra tamamen durdu ve uzun bir süre etrafa bakındı. Kendisinininkine paralel bir geçidi kullanarak, ileride koridoru geçen çok tanıdık birisini gördü.. Bu kraliçeydi, mavi ipek bir giysiye ve sahte deri bir zırha bürünmüş, bir taverna dansözü gibi zincirler takmıştı. Ve iki genç adamı, görünüşe göre iki savaşçıyı, bir yere götürüyordu. Üçlü yürürken, iki adamın elleri ve dudakları kadının üzerinden bir an olsun ayrılmıyordu. Bir süre sonra Tekboynuz Meclisi'nin Elminster'ın daha önce hiç görmediği bir bölümüne doğru ilerleyip gözden kayboldular. Bu iki adamın, zaman zaman kraliçe aleyhine kullandığı Delver ve Ingrath olduğunu görünce, içini soğuk bir korku kapladı.

Dasumia'nın kaybolduğunu gördüğü yere doğru elinden geldiği kadar hızlıca ama az ses çıkartarak koşmaya başlayınca, baş ağrısı iyice şiddetlendi, kafası zonklamaya başladı. En iyisi bir gizlenme büyüsü kullanmamaktı, çünkü Hanım Efendi'sinin civardaki büyüleri gösteren ve sürekli çalışan bir koruma büyüsü olabilirdi.

Kraliçenin gizlilik gibi bir endişesi yoktu. El, doğru sütun olduğunu düşündüğü sütuna varıp sütundan sütuna geçerken, geçitte kraliçenin adamları tavlamakta kullandığı şuh kahkahaları yankılanıyordu.

Bu sesi bir tokat sesi izledi, Delver'in ağzından tamamını duyamadığı bir iltifat döküldü ve bunu yine kahkahalar takip etti. Kemerli bir geçidin sonunda yer alan koridoru gören El, hızı gizliliğe tercih etti. Üçlünün o boş, yankılı odayı geride bırakıp bir diğer kemerli koridora girdiğini son anda gördü.

Kemerli geçitlerle birbirine bağlanan karanlık ve kullanılmamış odalar birbirini takip ediyordu. El arkaya bakan birinin kendisini görmemesine dikkat ediyor, önündeki sesler kesilince hiç kıpırdamadan duruyordu. Hava akımları takip ettiklerinin sesini şaşırtıcı bir biçimde arttırarak kendisine getirdiğinde, sırtını bir odaya vermiş ilerliyordu.

"Bütün savaş tanrıları adına, bizi nereye götürüyorsun kadın?"

“Eyvah... Yani Majesteleri demek istedi. Bu yol zindana gidiyor gibi.”

Dasumia bir kez daha güldü, bu seferki derinden ve içten gelen keyifli bir kahkahaydı. “Elini tam orda tut, cesur savaşçı. Hayır beyler, zindanın oraya gitmiyoruz. Bu konuda size kraliyet sözü veriyorum!”

Elminster, tıpkı avlanan bir kaplan gibi bir sonraki kemerli geçide doğru süzüldü ve başını uzatıp gözetlemeye koyuldu. Ta gizlendiği köşe başına kadar, bulunduğu yerden görünmeyen bir perdenin aralanma sesi geldi. Perdenin arkasında bir ateş yandı, El köşe başını geçme riskini göze aldı. Üçlünün ilerlediği aydınlatılmış yolda karşısına bir perde daha çıkınca, bir ikinci riski daha göze almak zorunda kaldı. Doğru zamanda koşmaya başlarsa, görünmeden o perdenin arkasına saklanıp, aydınlanan bölgeye bakabilirdi. O zaman şimdi miydi? Birden ileri atıldı, aniden durdu ve düzgün nefes almaya çalıştı, bütün bunlar çok kısa bir süre içinde oldu. Hemen sonra kraliçenin ödülleri götürdüğü yere baktı.

Perdelerin arkasındaki iyice aydınlatılan alan, sadece bekleme odasıydı, odanın karşı duvarında bulunan kemerli bir yol, şeytani, kızıl bir ışık kaynağı ile aydınlatılıyordu. O kemerli yolun girişinin iki yanında miğferlerinin siperlikleri kapalı, kısa kılıçları miğfer hizasına kadar kaldırılmış, baştan aşağıya zırhlı iki nöbetçi duruyordu. Bu nöbetçi savaşçıların, ayakları yoktu; yere basmıyor, taş zeminin hemen üzerinde havada duruyorlardı. Miğferli dehşet denirdi bunlara, tıpkı canlı bir muhafız gibi adam öldürebilen, büyüyle harekete geçirilmiş zırhlardı bunlar.

El, zırhların çılgınca ileri atıldığını gördü fakat kraliçenin bir hareketi onları oldukları yerde durdurdu. Dasumia durmadan yoluna devam etti ve zırhların arasına girdi, iki adamı da peşinden sürükledi. El onları takip etme cesaretini gösterdi, bir yandan da havaya kalkmış kısa kılıçlara bakıyordu. Miğferli dehşetlere ulaşamadan önce büyüdü zırhlar arkasını döndü ve kılıçlarını sessizce kınlarına koyarak

üçlüyü takip etti. El de peşlerinden gidiyordu ama artık çok daha dikkatliydi.

Girdikleri oda çok büyük ve çok karanlıktı, odadaki tek ışık kaynağı odanın karşı ucundaki yakut rengi parlak duvar halısından geliyordu. Neredeyse bir ev büyüklüğündeki duvar halısının üzerinde kara bir nesnenin resmi vardı: Nifak Tanrısı'nın Kara Eli.

Mabedin ortasında uzanan yolun her iki yanında ufak mangallar yer alıyordu. Dasumia o yol boyunca ilerlerken, yanından geçtiği mangallar alev alev yanmaya başlıyordu. Delver ve Ingrath'ın aklında kraliçeleriyle geçirecekleri bu aşk gecesi konusunda bazı şüpheler oluşmaya başlamıştı anlaşılan, adamların korkuyla yutkunma sesleri ta Elminster'a geliyordu. Yürümeye gönülsüz oldukları da kadının onları çektiirmesinden belli oluyordu.

Yolun her iki yanında oturulacak uzun mahfiller vardı. Bu mahfillerin bazılarında cüppelere bürünmüş iskeletler vardı; bazılarında ise mumyalaşmış veya hâlâ çürümekte olan cesetler. El yere eğilerek, boş bir mahfilin arkasına saklandı, olacakları tahmin edebiliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Ingrath aniden, kraliçenin elinden kurtulup kaçmaya başladı. Bir saniye sonra Delver de altın paralardan oluşan zincirden kurtuldu, kaçmaya başladı. Ve ardından da çılgılığı bastı.

İki miğferli dehşet tam arkalarından uçarak geliyordu, zırhlı elleri onlara uzanmış boğazlarını sıkmaya hazırlanıyordu. Boş zırhlar aradaki mesafeyi kapatırken, çelik parmaklar iki savaşçıya uzanıyordu.

Çaresizlik içinde inleyen iki muhafız dönüp kraliçelerine baktı. Dasumia bir dirseğinin üzerine yaslanıp, sunak taşının üzerine uzanmıştı ve şu anda üzerinde tapınağa girdiği zamankinden daha az giysi vardı. Gülerek onları çağırırdı.

İki savaşçı gönülsüzce ona doğru ilerlediler.

- ON -
KARA ATEŞİN TADI

Bir başbüyücü büyülerini hangi iş için kullansa hayır işlemiş olur? Elbette bir diğer başbüyücüyü yok etmekte kullanmalı, hele bir de bu iş sırasında kendini de yakıp kül etse ne güzel olur. Kalan küllere de gerçekten işe yarar bir şeyler ekeriz.

Turp! Belki de turp ekmeliyiz.

Şakıyan Kılıç mensubu Albryngundar
Daha İyi Bir Faerûn Üzerine Düşünceler
Aslan Yılı'nda basılmıştır

Görünmeyen davullar gümlediler, gürlediler. Tüm mabedi titreten gaddar, ağır aksak bir usul tutturdular. Elminster boyu bir insan boyunu biraz geçen ve görüldüğü kadarıyla bir tür kara taştan oyulmuş, devasa bir Nifak Eli'nin, sunağın arkasından yükselişini dikkatle izledi. Bu devasa elin her bir parmağını ipil ipil, kızıl alevlerden bir hale sarıyordu ve bu haleler parmakların üzerinde kâh yukarı kâh aşağı hareket ediyorlardı. Bu halelerin titrek ışığında beliren Dasumia hafifçe sıçrayıp sunaktan aşağı indi. Kadın aşağı inince Elminster sunağın üzerinde birbirine çatılmış duran, uçlarında metal dikenler olan, uzun, kapkara iki kırbaç gördü.

Davul sesleri bir miktar hızlandı. Elminster her şeyi daha iyi görebileceği bir yer aradı. Yüzünü gizlemek için cüppesinin kukuletasını çekerek, içinde bulunduğu mahfilde ağır

ağır oturur bir konuma geçti. Bu haldeyken sıra sıra mahfillerde dizili duran, başları önlerine düşmüş diğer cesetlerden farksızdı. Elminster'ın diğer mahfillerdeki kokuşmuş komşuları kuşkusuz vaktiyle buradaki törenlerde kurban edilmişlerdi. Delver de Ingrath da ve hatta Elminster da çok geçmeden aynı sonu paylaşabilirdi, tabii şayet Galadorna'nın Saray Büyücüsü olarak tam zamanında harekete geçemez, yapması gerekenleri yapamazsa.

Dasumia'nın karşısında dikilen iki savaştı korkuyla titriyordu. Kadın adamların ellerini tuttu ve onlara bir şeyler söylemeye başladı. Elminster kadının sözlerini davulların gürültüsü yüzünden işitememişti ama kadının adamları teskin etmeye çalıştığı aşıkardı. Dasumia, arada bir adamların bir birine bir diğerine sarılıyor, onları öpüp kokluyordu; adamlar hemen enselerinde dikilen heyula gibi miğferli dehşetleri görmezden gelemiyordu, lakin kadının bu şeyleri umursamadığı belliydi.

Kraliçe sonra adamlara sırtını döndü, gidip kırbaçları aldı ve ikisinin de eline birer kırbaç tutuşturdu. Sonra Dasumia sunağa sırtını yaslayıp, adamlara sertçe bir emir verdi ve ellerini tepedeki karanlıklarda gizli tavana açıp tanrısına yakardı.

Adamlar ellerindeki kırbaçları kadına doğru savurdular ama bu işe hiç mi hiç gönüllü olmadıkları belliydi. Kırbaçları öylesine savurmuşlardı, uçlarındaki dikenler kadının bedenine sürtmüştü yalnızca, bir zarar vermeden geri çekilmişlerdi. Elminster bu kez Dasumia'nın bağırarak verdiği, öfkeli emri duydu: "Vurun bana! Vurmazsanız ikinizi de gebertirim!"

Kadın yeniden niyazkar biçimde ellerini açtı ve kırbaçlar bu kez gerçekten acı vermek için savruldu. Darbelerin etkisiyle kadının tüm bedeni titredi ve üstündeki mavi ipeklinin bir tutamı yere döküldü. Dasumia, Ingrath ve Delver'e şevklendirici sözcükler fısıldadı ve adamlar kırbaçlarını şaklatarak kadına daha da kuvvetle vurdular. Kırbaç-

lardan biri kadının bedenine dolandı ve kadının giysisini sıyrıp bir göğsünü fora etti.

Adamların sonraki darbeleriyle Dasumia'nın bedeninde ilk kırbaç yaraları açıldı ve kadın inleyerek kendisine daha da sert vurmalarını emretti. Muhafızlar ilk başta temkinle uydular bu emre. Ardından, kadının daha sert vurmaları için bağırmasıyla ve Elminster'ın iradesini pek çok kere yok eden, kadının o büyüleyici bakışlarını görünce şevkle işe koyuldular.

Delver ve Ingrath her vuruşta tiksintiyle kendilerinden geçiyor, lakin kendilerine geldiklerinde hem ölüm korkusuyla hem de kadının ağına düşmenin verdiği hiddetle ellerindeki kırbaçlara yüklenip, vurmaya devam ediyorlardı. Kana bulanmış mavi ipekli ve bu giysinin altındaki pürüzsüz ten, ıslak ıslak parlayan kara kırbaçların bir yağmur gibi yağın darbeleriyle gitgide gözden kayboluyordu.

Birden Dasumia başını geri attı ve bir ulumayla adamlara durmalarını emretti. İsterik biçimde ağlayan Delver kendine mani olamadı ve kırbacını savurdu. Bunun üzerine adamın arkasındaki miğferli dehşet, çöreklediği yerden fırlayan bir yılan gibi kolçağını uzattı ve adamın kolunu tutup, tam kadına degecekken kırbacın delice salınımını kesti.

Kadın çırılçıplak kalmıştı. Çıplaktı çıplak olmasına ama, şişe geçirilip kızartılmak üzere derisi yüzülmüş bir hayvandan farkı kalmamıştı. Yine de, elini beline atıp törenin sonraki adımını açıklamaya koyulurken kadının büründüğü zorbaca tavırlar, tüm çıplaklığını örtmüştü; Dasumia diz çökmüş bekleyen saray erkânına emir yağdırmıyormuşçasına rahattı. Uzuvarlarından oluk oluk akan kana rağmen canı yanmıyordu sanki; kraliçe Ingrath'a sunağın üzerine sırtüstü yatması emrini verirken bir şey yokmuş gibi hareket ediyor, adeti olduğu üzere kalçalarını edepsizce sallıyordu.

Elminster'ın içinde öfke arttıkça artıyordu. Öfke ve tiksinti... Bir şeyler yapmalıydı. Buna bir son vermeliydi.

El bu tür törenler hakkında vaktiyle sarhoş bir Nifak Tanrısı müridinden duyduğu şeyleri hatırlamaya çalıştı. Neydi, kurbanlar rahiplerin keskin kılıçları altında lime lime olup can mı veriyorlardı? Yoksa havada aslı duran Nifak Eli, kurbanları yakalayıp eziyor muydu... Hah, buydu işte!

Dasumia Ingrath'a sunağın üstüne yerleşmesini emretti ve Delver'e "Vur! Vur bana!" diye haykırdı. Delver kadının emrine uymak üzere, elinde kırbaçla istemeye istemeye yaklaştı. Artık Elminster'ın yüreği bakmayı kaldırmıyordu.

Kırbaç şaklayıp iniyordu, her bir savruluşuyla yerde kanlı izler bırakıyordu. El kapıldığı hiddetle ve tam parmaklarının ucunda zonklayan güçle titrediğini hissetti.

Neredeyse unutacaktı Elminster, o Mystra'nın Seçilmişleri'ndendi. "Mystra," diye mırıldandı, "bana yol göster."

Hanım Efendisi ne kadar habıs ruhlu çıkmış olursa olsun, Elminster öylece durup kadının kanının sağanak gibi zemine boşalmasına ve bu iki iyi adamın kendi ölümlerine adım adım yaklaşımlarına göz yumamazdı. Birazdan sunağın ardında duran kara el ağır ağır yükselecek, sonra uzanıp onları ezecekti. İşte, el harekete geçmişti bile!

Dehşete kapılmış Elminster ses çıkarmadan, hareket etmeden yapabileceği tek büyüü yaptı ve irade gücünü harekete geçirdi. Şansı varsa birkaç dakika daha cesetlerin arasında fark edilmeden gizlenebilecekti. Nifak Eli'ne bir şey yapmanın sırası değil, diye düşündü Elminster. Yine de orada olduğu ortaya çıktığı an üzerine yağacak düşmanları etkisiz hale getirmek için hazırды. Az önce yaptığı büyü sayesinde, sunaktan akan ve bir ağ oluşturan bağları hissedebiliyordu artık. Son derece özen göstererek miğferli dehşetlerden biri ile sunak arasındaki bağı çekti ve bunu doğrudan kesmek yerine havada asılı duran elin ötesine, tavana doğru kaydırды. Varlığı keşfedilmeden önce, bir de...

Aniden Dasumia etine geçen kırbaç darbelerine aldırma-yarak doğruldu. Tapınağı keskin bakışlarla bir uçtan diğer uca süzüp davetsiz misafiri aradı. El yapabileceği bir şey

olmadığı için omuz silktili ve irade gücüyle kavradığı ikinci miğferli dehşetin bağlarını şiddetle çekip kopardı.

Birden Elminster tenine batan karanlık ve korkunç bakışları hissetti. Sonra Dasumia'nın suratında ağır ağır bir tebessüm belirdi. Kadın sırtını sunağa verip uzandı ve halinden memnun bir tavırla bir elini başının altına atıp Elminster'a bakmaya koyuldu.

Bunun ardından Delver ve Ingrath Elminster'a doğru kolları bacakları sarsıla sarsıla ilerlemeye başladılar. Besbelli bir büyüün kölesi olmuş ikili, ellerindeki kanlı kırbaçları arkaya atıp yakıcı darbeler indirmeye hazırlandılar. Dasumia'nın etlerini parça parça etmiş olan kırbaçların ucundaki dikenler, muhafızlar yaklaştıkça kan kırmızı parlıyor, parlıyor ve parlıyordu.

El'in miğferli dehşetlerin sunakla olan bağını kesmekte kullandığı büyü hâlâ etkindi, ayrıca hayatının en önemli düellosunu yapacağı kişi sırtarak kendisini beklerken bir büyü daha harcamaya niyeti yoktu. Hem savaşçıları köle eden büyüü ortadan kaldırsa dahi kadın besbelli ki kendisi için önemsiz sayılabilecek bu büyüü şıp diye yeniden yapabilirdi, o zaman ne faydası olacaktı bu işin?

Delver de, Ingrath da eklemlerini oynatmakta güçlük çekerek ilerliyor ama gittikçe yaklaşıyorlardı; yüzlerindeki ruhsuz ifade değişmiyor ama gözleri dehşetle yuvalarından fırlayacakmış gibi oynuyordu. Adamlar Elminster'dan yardım ya da merhamet diler gibiydiler.

Elminster dayanamadı ve adamları denetleyen büyü bağlarını bir çekişte kopardı. Elminster kopan büyü bağlarının geri tepme etkisini muhafızlara yolladı. Zihinlerine vuran sarsıntı dalgasıyla adamların bedenleri kasılmaya, ağızlarından köpükler saçıp sağa sola tükürmeye başladılar, bir yandan da uluyorlardı. El de büyüyle beraber adamların zihnine girdiğinden aynı acıyı çekiyordu. Muhafızların sanki etleri kemiklerden sıyrıldı ve külçe gibi yere devrildiler. Elminster da aynı anda ıstırapla haykırdı ama ayaktaydı.

Yaptığı büyü işe yaramıştı. Dudaklarını ısırıldığını fark etti Elminster. Sunağa göz ucuyla baktı, Dasumia yerinden kıılmadamamıştı bile. Rahatını bozmamış, sunakta sırtüstü yatıyor, kıs kıs gülüyordu. Bu sırada kadının tenini kaplayan kanlar ve kırbaç yaraları yavaşça kayboluyorlardı.

El derin bir nefes çekip, arkasına baktı. Başka miğferli dehşetler, Nifak Tanrısı'nın müminleri ya da başka bir şey yoktu. Aslında en kara gölgelere gömülmüş mahfillere dizilmiş cesetler arasında bir hareket seçer gibi olmuştu ama pür dikkat bakmasına karşın ne gördüğünden emin olamamıştı. Arkasını kolağan etmeye devam edemezdi, artık Elminster'ın sırtını Dasumia'ya dönecek cesareti kalmamıştı.

Hızla dönünce, tümüyle iyileşmiş ve çıplak bedeni ortaya çıkmış ama rahat rahat sunakta yatan Dasumia'yı gördü. Kadın yüksek sesle, alaycı bir kahkaha kopardı. Elminster boğazını yakıp geçen öfkenin şiddetiyle dişlerini sıkı ve demir gibi sertleşen iradesinin yardımıyla hassasiyetle bir büyü hazırladı. Kadına bir zamanlar Hanım Efendi demiş olsun ya da olmasın havada asılı duran şu kapkara devasa taş eli sunağa, kadının tepesine indirecekti. İşte şimdi...

Havada asılı duran ele gücü etki etmemişti bile. Elminster oflaya pufloya eli yerinden oynatmaya çalıştıkça Dasumia'nın kahkahaları da neşeyle tüm mabedi inletiyordu. Nifak Eli'nin üzerindeki büyülü bağları hissediyor, iradesini güç akışının içine daldırabiliyordu, gel gelelim el tınmıyordu; Elminster ne kadar zorlarsa zorlasın, demir bir dağ gibi olduğu yerde duruyordu. Gücü yetiyordu buna, yapabiliirdi. Yapabiliirdi yapmasına ama, yapamıyordu işte!

Galadorna Kraliçesi gemiye iyice azıya alıp, Elminster'ı ısıklamaya, yuhalamaya başlamıştı. El öfkeyle hırlayıp bu büyüü bıraktı, öndeki mahfilin arkasına geçip eğildi ve hareketlerini gizleyerek bir başka büyü yapmaya başladı

Neredeyse bir ömür süren hazırlanma işi bitince El doğruldu ve büyüü fırlattı. Zalim kahkahalarının içinden geçen büyü ne sunaktaki güzel kadına ne de içinde kabarıp taşan

büyülerin gücünü aşamayacağı aşikar olan sunağın kendisine gitti. Elminster belki sunağın gücünü aşamazdı ama sunağın dayandığı zemin için aynı şey geçerli değildi.

Sunağın altındaki geniş ve yassı taşlar kabardı, bel verdi ve az önce şaklayan kırbaçların bin katı ses çıkararak kırılp, bin parçaya bölündü. Taş zemin dalgalandı, kabaran dalgaların taşıdığı binlerce parça taş, mabedin uzaktaki duvarına doğru büyük bir gürültüyle çarptı ve dalgaların bir anda dinmesiyle yerde kocaman bir delik açıldı. Elminster'ın büyüünün bir anda bu kadar çok taşı toprağı yerin altına gömmesi, zeminin altında mahzenler olduğunun deliliydi.

Dasumia sakin bir ifadeyle sunaktan indi ve Elminster'ın karşısına dikildi. Kadın onu takdir edercesine gülümsedi ve selam verdi, sonra dönüp sunağın titreyip, parçalara ayrılmasını ve gök gürültüsünü andırır bir sesle boşluktan aşağı kayarak düşmesini izledi.

"Sunağı yerle yeksan ettin. Ne kadar yıkıcısın," dedi Dasumia neşeyle. "İstersen sana yıkıp yok edecek başka şeyler bulayım?"

Elminster bu soruya sessiz ve merhametsiz bir cevap verdi. İçinde bulunduğu mahfili diğerinden ayıran tahta parçasını yerinden koparıp aldı ve dizinin üstünde kırdı. Tahta kırılır kırılmaz Nifak Eli de çatlayıp kırılmaya başladı. Havadaki elin üzerindeki büyüler öldükçe kara kıvılcımlar saçıyorlardı. El kırık tahta parçalarını yere atıp mahfili çevreleyen diğer tahta parçalarına uzandı.

Dasumia güldü. "Ey cesur Elminster, demek en nihayetinde düello edeceğiz ha? En nihayetinde bana karşı çıkacak gücü kendinde buldun demek?"

"Daha değil," dedi Elminster alçak, neredeyse fısıltı gibi bir sesle. "Sana Ayrık Kaya'da ne dediğimi unuttun galiba? Önce Mystra'ya hizmet ederim. Sonra Dasumia'ya... Ondan sonra da Galadorna'ya. Söyle bakalım: Dasumia önce kime hizmet ediyor?"

Dasumia yeniden güldü. “Her seçimin bedeli var,” dedi alay edercesine. “Seçiminin bedelini ödemeye hazırlan.”

Basit bir büyü işaretiyle kadın elini Elminster’a doğrulttu. Elminster anında boğazının sıkıldığını hissetti ve boğazını sıkıkan neyse daha da güçlendi. Sanki belden aşağısı kayıp uzuyor, elbiseleri gitgide daralıyor, daraldıkça daralmaya devam ediyordu.

El, kan ter içinde doğrulurken parmaklarının değiştiğini, alacalı bulacalı boy boy sosisler gibi şişkin yumrulara dönüştüklerini gördü. Bedeninin kalanı da aynı bu haldeydi. Üstündekiler gerilmeye, kırbaç gibi şaklayarak yırtılıp parçalanmaya başladı.

El, bir domuz gibi olduğu yerde yuvarlanıp bir kısılıp bir uzayan bacaklarının üzerinde durmaya çabalarken, üstündeki Galadorna’nın Saray Büyücüsü olduğunu gösterir kaftan da lime lime olup yere döküldü. El, bir o yana bir bu yana devrildikçe Dasumia kahkahaları bir ulumaya dönüşüyordu. Elminster şişip büyüdü, büyüdü ve o hale geldi ki bulunduğu yerden taşıp önündeki mahfile dayanmış, sanki bir mengeneye kapılmış gibi sıkışmıştı. Şimdi en az iki kocaman fıçı büyüklüğündeydi ve büyümeye de devam ediyordu. Bir büyü için gerekli hareketi yapmaya başladı ama elinin ucundaki parmakları sallanıp yalpalıyorlardı, zira artık kolları kadar uzun ve geniştiler; tabii kollarının eski hali kadar demek daha yerinde olurdu. Kolları şimdi göğsü kadar genişti; tabii göğsünün eski hali kadar...

Derken kendi büyüü etkisini göstermeye başladı ve birden artık bir mengeneye sıkışmış gibi hissetmediğini fark etti. Önündeki, arkasındaki, altındaki mahfillerin tümü bir toz bulutu kaldırarak bulundukları yerden kopup uçmuşlardı; onlar uçar uçmaz da Elminster kayarak ilerleyen, kat kat, kocaman bir et yığını halinde düşmeye başladı ve sırtüstü yere yapıştı. El, alnından terler boşalırken doğrulmaya ve nefes almaya çalıştı, en sonunda bir yandan destek alıp doğrulmayı becerdi ve gözlerini düşmanına dikti.

Kadını görür görmez, Elminster'ın emriyle havadaki üç mahfil vahşi bir sıçrayışla, birer mızrak gibi öne atıldı. Dasumia eğildi, yuvarlandı sonra geriye bir salto atıp, yere düşer düşmez başını Elminster'a çevirdi, ardından o muhteşem bacaklarını gerdi ve ileri sıçradı. Havada uçan mahfillerin uçu de hedefini ıskaladı, havada asılı duran kara ele çarptı, bunun üzerine tüm odayı taş ve kıymık parçaları kapladı ve her yer dehşetle sallandı. Havadaki elin parmaklarından birisi kopup büyüülü ışımlar saçarak yere düştü.

Dasumia hızla ve sert bir ifadeyle bir şeyler fısıldadı. Sözcükler kadının ağzından dökülür dökülmez Elminster kendini havada buldu. Yükseldikçe yükseliyordu. Güçlkle denetlediği bedenini çevirip, mabedin neresine uçtuğunu görmeye çalıştı. Yoksa kadın onu havalandırdıktan sonra yere çarpsın diye bırakacak mıydı? Ya da...?

El'in gözü koridorda yerde yatan bir şeye takıldı ve aklına bir fikir geldi. Tepedeki örümcek ağlarıyla kaplı taş tavana çarpıp yaralanmasına az kaldığının bilincinde olarak alelacele, hırsıyla gereken büyüü yaptı.

Tavana son sürat çarpmasına ramak kala büyüü bitirdi ve yüzünü yana çevirip koluyla yüzünü kapadı. Tavana çarpınca, tavana asılı yaralar şaşkınlıkla çığlık çığlığa kanat çırpıp uzaklaştı. Kadının büyüü etkisini sürdürmeye devam etti; Elminster, nemli, taş tavana yapışıp kalmıştı.

Kollarını ve dirseklerini dayayıp debelendi, olduğu yerde yuvarlanıp dönmeye çalışıyordu. Kafasını kirpiklerinin hemen ucundaki karanlık, kirli taşlardan çevirmeliydi. Zira istediği büyüü yapması için Dasumia'yı görmesi gerekiyordu.

Homurdana homurdana, nefes nefese hantal bedeninin üzerinde yuvarlandı. Tam zamanında dönmüştü, Dasumia az önce kendisinin yolladığı, parça parça olmuş mahfillerden birini büyüüyle havalandırmış, aynen iade ediyordu.

El, dişini tırnağına geçirip tavanda sürünüp uzaklaşmaya çalışırken havada kendine doğru uçan mahfil gitgide büyüüyordu. Amacı, şimdi ulaştığı büyüklükten yararlanıp,

tonozlu kemerlerden birini yakaladıktan sonra bir tekme savurmaktı; normal boyunda olsaydı aradaki üç metrelik mesafeyi aşması söz konusu değildi. El kendine doğru gelen mahfil düştürmemeye çalışıp başka bir büyüü yapmaya koyuldu.

Elminster'ın, arkadaki mahfilde duran kara cüppeli, zayıf kişinin sükunetle, dikkatle kendine nişan aldığını, bulunduğu yeri ezberleyip ölümcül bir büyüye başladığını görmeye fırsatı olmadı.

Elminster hareket edince, mahfil de havada ona uygun bir kavis çizdi. Dasumia çarpışmanın beklentisiyle, keyifle, ağzı kulaklarında gülümsüyordu. Mahfilin Elminster'a çarpacak ucu hepsi neredeyse bir adam boyunda, eğri büğrü, diş diş tahta kazıklarla doluydu.

Dasumia daha iyi görebilmek için yana hızla üç adım attı, bu kadarı Elminster'a yetip de arttı bile. Sanki uçan bir balina gibi nefes nefese, tavan tonozlarından birinin üzerinde yuvarlandı ve tonozdan aldığı korumanın güvencesinde büyüünü tamamladı. Koridordaki iki kırbaç havalandı. Ardından yeni uyanmış ve kana susamış iki yılan gibi Galadorna Kraliçesi'ne atıldı.

Mahfilin tavana korkunç bir şiddetle çarpmasıyla tavan-dan dökülen toz yağmurunun içinde, olduğu yerde zıplayan Elminster bir an Dasumia'nın şaşkın yüzünü görür gibi oldu. Kadının elini kanlı kara bir kırbaç sardı, hızla gerildi ve kadını sırtüstü yere yapıştırdı. Dasumia başını yere çarpınca canhıraş bir çığlık kopardı ve iki kırbaça gereken zamanı vermiş oldu. Kırbaç, kadının elini ta ayak bileğine kadar çekti ve ikisini birbirine bağladı. Aynı şeyi diğer kırbaç da yaptı ve bununla da kalmayıp tutulacak yerini bir tokat gibi kadının gözüne yapıştırdı. Bunun peşine diğer kırbaça tutamacını kadının acıyla açılmış ağzının içine soktu. Dasumia gözüne dolan yaşlardan kör olmuş, tek ses çıkaramaz hale gelmişti.

Bu sırada devasa mızraklar misali çatı tonozlarına çarpan mahfil döne döne yuvarlanmaya, parça parça olup mabedin

içine tahta parçaları yağdırmaya başlamıştı. Mahfilde gizlenen Ilbryn Starym, kendi oturduğu yerin önündeki mahfile, tavana çarpan mahfil düşerken kaçmaya fırsat bulamadı. Her yana saçılan kıymık parçaları ile beraber, çarpmanın etkisi ile Ilbryn de havalandı, tapınağın uzak duvarına fırlatmak üzere hazırladığı büyülü ateş topunun tam ortasına tepetaklak düştü. Çarptığı duvardan aşağı ağır ağır, kırık bir oyuncak bebek gibi düştü ve çığlıkları gitgide yok oldu.

El, bir anda yere düşmeye başladı. Vahşi bir gülümseme kondu yüzüne; bu Dasumia ya bayılmak üzere ya da çaresiz kaldığından başka bir büyü yapmak zorunda kaldı demekti. El kırbaçlarına acil bir emir yolladı ve kırbaçlar esir ettikleri kadını havaya kaldırdılar, böylece Dasumia büyüsünü iptal ederse ya da kendi düşüşü çok sert olup bilincini kaybederse kadın da aynı sonu paylaşıyacaktı. Çok sert bir düşüş mü...?

Yüce Tanrılar! El ıstıraba boğulmuş bir fil gibi yana devrilirken dahi düşüşün kemiklerini kırdığını hissetmişti. Ellerini yere koyup doğrulma çabası boşuna oldu ama heyula gibi gövdesini yana savurup, hantal bacaklarıyla destek almayı becerince kalkmayı başardı. Tam arkasına dönmüştü ki, kırbaçların az önce etrafına dolandıkları esirin gözden kaybolduğunu ve kırbaçların da bir anda boşalan yaylar gibi gerildiğini gördü.

Bir dakika sonra soğuk, buz gibi soğuk bir acı böğrüne saplandı çıktı ve kadının nereye kaybolduğunu anlamış oldu. Dönüp Dasumia'ya bakmak için uğraşmadı bile. Kendi kanıyla ıslanmış kılıca görmek için zaman harcaması, kadının daha iyi hedef almasına fırsat vermek demekti. Elminster, kadına dönmek yerine, çektiği acıyı kafasından silmeye ve bir büyü yapmaya odaklandı. Kılıcın ağzı bir daha bedenine daldı ama El en azından devasa bir hal alan bedeni sayesinde boğazının saldırılardan uzak kalacağını biliyordu. Dasumia El'in gövdesine tırmanmadan bu işi beceremezdi, bunu denediği anda El doğrudan kadının üzerine kapaklanır ve bu düellonun sonunu getirirdi. Elminster kendini geriye attı ve şaşkın kadının kopardığı

küfrü ve taş zeminde zıplayan yere düşen kılıcın takırtısını duydu. Bunun ardından El, bedenini kaldırıp dönmeye başladı. Eğer kılıç yakınlardaysa kendini kılıcın üzerine atıp et yığını halindeki bedeninin içine gömmeyi planlıyordu.

Dönünce Dasumia'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Kadın bir eliyle ağzını kapamış, adamın hemen dibindeki kılıca bakıyordu. Derken, El'in büyüü tamamlanmadan önce Dasumia bir anda gözden kayboldu.

Elminster bir kan büyüünün sihirli sözlerini söyledi. Ardından, acıyla başını geri atıp bir çığlık kopardı. Kan büyüü yaralarını iyileştirirken bir yandan da devasa gövdesinin tümünü alev alev yakıyordu. Bedenini yakan bu alevler parladı, coştı ve sağaltma işlemi sonlanmak üzereyken hızla söndü. Büyünün diğer etkisi, büyücünün yakın zaman içinde kanı akmışsa, kanın döküldüğü yerlerden istenilene büyücüyü ıslayabilmesiydi; yani isterse hemen altındaki zemine, isterse bir adım ötedeki kılıca ve isterse elleri kanına bulanmış kraliçenin yanına...

Büyüyle El'in etrafı parladı, mabet tepesinde dönmeye başladı ve bir anda sunağın arkasında belirdi. Yerde çömelmiş duran Dasumia başını kaldırdı ve hayretle suratına baktı. Elminster, kadını yakalamak üzere uzandı ve tüm ağırlığını kadının üzerine savurdu. Dasumia, yeniden geriye bir salto attı ve topukları havadaki Nifak Tanrısı'nın Kara Eli'ni sıyırdı. Elminster da delice dönüp duran kadından birkaç santim uzağa düşmüş oldu. Kadına tekrar uzanmaya çalıştı ama yakalaması mümkün olmadı. Yine de aksıra tıksıra, yalpalaya yalpalaya kocaman bedenini döndürmeye ve şişkin, biçimsiz kollarıyla kadını tutmaya uğraştı. Dasumia hemen mabedin dibine vardı, durdu ve sırtını duvara verdi. Kraliçe, Elminster'a bir büyü yaptı ve ardından, galebe çaldığını düşündüğü düşmanına alicenaplık göstererek gülümsedi.

Bir ışık parlayıp söndü. El, göz ucuyla bir şey gördü, başını çevirdi. Havada asılı miğferli dehşetlerden biri eğildi büküldü ve bir anda binlerce parçaya ayrıldı. Ardından

metal parçaları bir küre haline geldi ve bir ırmak olup, son sürat Elminster'ın üzerine atıldı.

El, gözlerini ve gırtlığını uçuşan parçalardan korumak için ağır mı ağır kollarından birini güç bela kaldırdı ve diğer koluyla da uzanıp kadını yakaladı. Kadını insafsızca devasa avuçlarında sıkı, sonra da bir oyuncak bebekmiş gibi kadını kaldırıp kendine siper etti.

Yine de bir çok yerine metal parçaları battı, eti dağlanmışçasına canı yanıyordu. Dasumia da çığlık atmaya başladı ama yarıda kesildi bu çığlık. Elminster gözüne boğazına siper ettiği kolunu indirince, kadının çektiği acıyla dudağını ısırıldığını, çenesinden aşağı kan süzüldüğünü gördü. Dasumia'nın yüzü çarpılmış gibiydi, gözlerini kapatmıştı. Kadının bedenine en az on tane diş diş metal parçası gitmişti, olduğu yere mihlanmış, titriyordu. Yaralardan mavi beyaz ışıklar sızıyordu, bunlar kadının yaralanmalara karşı tetikte bekleyen büyülerinin harekete geçtiğinin işareti olabilirdi, ya da... Kim bilir? Bir metal parçasının büküldüğünü, sallandığını, sonra kopup düştüğünü gördü Elminster, yerdeki metal belirgin biçimde küçülmüştü. Bir başka metal parçası da kadının üzerinde erimeye başladı. *Hey Yüce Tanrılar!* diye geçirdi içinden.

Bir acı saplandı ki Elminster'ın bedenine, kendini kaybedip Dasumia'yı düşürdü. Kadını heyula gibi gövdesinin üzerine düşürmesiyle yandı ki yandı Elminster, az önceki acı solda sıfır kalmıştı. Yanıyordu; kat kat, kıvrım kıvrım etine Dasumia'nın kolunu bacağını açarak gömüldüğü yerlerden duman yükseliyordu ve kadın gitgide etlerinin içine gömülüyordu.

Asit! Kadın kanını aside çevirmişti ve asit hem kadının etine saplanmış metal parçalarını atmasına yarıyor hem de Elminster'ın bedenini eritiyordu. Yüce tanrılar şahidimdir biraz kilo vermeye ihtiyacım vardı, lakin bu kadını üstümden atmam lazım, diye düşündü Elminster. Kadını kavradı ve olabildiğince hızla havadaki Nifak Tanrısı'nın Eli'ne doğru fırlattı. Dasumia şap diye taş ele yapışıp yere, sunağın

arkasına doğru düşünce keyfi yerine geldi. Taş elin üzerinde kadının yapıştığı yerler asitten eriyerek dumanlar çıkarmaya başladı.

Elminster arkasına yaslanıp iç geçirdi. Kadın bayılmış olsa dahi onu ezip öldürecek güçten yoksundu. Bir ihtimal kadını çukura itmeye gücü yetebilirdi, olduğu yerden kopmuş şu iki mahfili kadının üstüne doğru bir itse...

Yok, hayır, bu denli merhametsiz olması mümkün değildi. Lakin bir merhamet ettim mi bu kez de Elminster Aumar'ın vay haline, diye düşündü. Ezberinde büyü kalmamıştı neredeyse, hem hâlâ bu yağ fıçısı gövdenin içine hapisti, bu haldeyken buraya gelirken geçtiği tünellere dahi sığamayacaktı. Mystra'nın tarafından hizmet için yollandığı bu habis ruhlu Hanımefendi'yi durdurmak için elinden bir şey gelmiyordu. Kadının büyüye hakimiyeti Elminster'ı kat kat aşırıyordu, kendi gücüyle bir büyücü çırağınıninki arasındaki kadar fark vardı neredeyse. Bu Dasumia yok mu, aslında Mystra'nın Seçilmişleri'nden olmak için biçilmiş kaftandı; istese Mystra için ne muhteşem, ne münasip bir hizmetkar olurdu olmasına ama kadının kimseye itaat etmeye niyeti yoktu.

Karşısındaki Nifak alametine gözlerini kapadı Elminster, Mystra'nın mavi beyaz yıldızını canlandırdı kafasında. "Sırların Hanımı," dedi yüksek sesle, sözleri suskun tapınakta çınliyordu, "şu naçiz hizmetkarın yardımına muhtaç. Size layıkıyla hizmet etmeye muvaffak olamadım, keza hizmet etmemi buyurduğunuz Dasumia denen kişiye de. Mamafih, kendisinin şahit olduğum kudreti sizin hizmetkarınız olmaya benden daha layık olduğuna delalettir. Dualarımı kabul buyrun, Dasumia'nın imdadına yetişin ve..."

Elminster, aniden öyle bir sarsıldı ki bir çılgılık bile atamadı. O güne değin hissetmediği kadar kuvvetli bir sihir içine doluyordu, kendini kaybetti, büyü'nün gücü arttıkça zangır zangır titremeye başladı. Tüm bedeni uyuşmuş bir halde, çaresizce Dasumia'dan gelecek ölümcül darbeyi bekledi ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, buz kesen

bedeninin derinlerinden, tüm bedenine tuhaf bir karınçalanma, bir sıcaklık yayılmaya başladı. İyileşiyordu; ufalıyor, hafifliyor, tekrar kendisi oluyordu. Gözlerine dolan yaşlardan ötürü zorlukla da olsa tam karşısında bir yüz görmeye başladı.

Sonra şefkat dolu bir ses işitti Elminster, Galadorna Kraliçesinin sesine benzeyen ama Dasumia'nın buz gibi, zalim sesine benzemeyen bir sestir bu. "Göz bebeğim, Seçilmişlerim arasında en aziz tuttuğum Elminster Aumar, işte böylece bu imtihanı da geçtin, sevgimi hak ettiğini kanıtlamış oldun, hem de bunun bir Nifak Tanrısı töreni olmadığını görememiş olsan da. Bilmez misin ki Nifak Tanrısı sunağında dökülen kan istenerek dökülmüş bir kansa, bu iş acı yerine keyif veriyorsa, adak kabul olunmaz!" Bu sözleri tatlı, ahenkli bir kahkaha takip etti. "Bu gece göğsümü kabarttın."

Nazik kollar Elminster'a sarıldı ve Elminster havalanmaya başladı. Tavana çarpmak yerine içinden geçerek arşa, berrak, pırl pırl yıldızlara ulaşınca hayret ve sevinçle haykırdı.

* * * * *

Gümüş renkli alevler kükreyerek bir sütun halinde gecenin içine yol alırken Tekboynuz Meclisi'nin çatısı parçalandı, kuleleri devrildi. Burçlardaki askerler haykırp küfrederken, onların yakınlarındaki bir kulenin tepesine aç bir yılan gibi çöreklenmiş soğuk ve sinsî bir şey göğe yükseldi, havada sisli bir iz bırakarak bir kavis çizdi ve gölgelere gizlenerek Nethrar'ın sokaklarında alçak uçuşa geçti.

* * * * *

Karanlık suların üzerinde raks eden gümüş alevler, duvarları örten, mor çerçevesi, günah kadar kara örtülerde gölgeler oluşturdu. Bu duvar örtülerinin üzerindeki tek süs mor ipliklerle örülmüş desenlerdi: zalim bir kadının gülümseyen dudakları.

Öteleri görmeye yarayan havuzun mürekkep karası suları dalgalandı ve kalenin üzerinden göğe yükselen gümüş alevlerin yansıdığı manzara kayboldu

Suların tepesinde dikilen biri heyecanla, “Gördün mü?” dedi. “Bu işi nasıl lehimize çeviririz biliyorum.”

“Durma anlat!” dedi aksi, buz gibi bir ses. Sözlerin sahibi kişinin de heyecanlandığı belli oluyordu. Sonra sükunetle, alçak sesle yeniden konuştu. “Bu geceki Akşamateşi törenini iptal edin. Meşgulüz Gece Kızkardeş, sözümü iyi dinle, sakın ola ki bizi rahatsız etmesinler.”

* * * * *

Ve işte böylece, Galadorna bir gece içinde hem Kraliçe’sini hem de Saray Büyücü’sünü kaybetmiş oldu. Bunu müteakip on gün içinde Laothkund orduları ağaçlarla bezenmiş tepeleri aşarak bir sel gibi Nethrar’ı basıp, her yanı aleve verdiler ve Tekboynuz Krallığı’nı parçaladılar.

2. BÖLÜM

KARANLIK BİR YOLDA DOĞAN GÜN

- ON BİR -

AYIN YÜKSELİŞİ, BUZALEVLERİ VE KIYAMET

Canavar avlamakta maceracıları kullanmakta yarar var. Lakin, er ya da geç, tuttuğunuz maceracılar da birer canavar kesilip başınıza musallat olacaktır. Bu canavarları halletmek için ne yapılması gerektiği aşikar: Yeni maceracılar tutun.

Soytarı Ralderick Kutluçalı
Kulesinden Gübrelğine Bir Yurdu Yönetme Sanatı
Kankuşu Yılı'nda basılmıştır

“Oldukça huzurlu buralar, değil mi?” diye yüksek sesle sordu savaşı. Eyerinin üstünde kurulmuş otururken, bir yandan da mumağaçları, maiyapraklılar ve gövdesi büklüm büklüm yaşlı filağaçlarından oluşan ormanda göz gezdirdiyordu. Gölge, loş ormanın derinlerinden kuş şakımaları yükseliyordu. Tüylü ufak hayvancıklar ormanın zeminini örten mantarlarla bezeli devrilmiş ağaçlar ve yosun kaplı kökler arasında oraya buraya koşuşturuyordu. Seyrek de olsa altın renkli gün ışığı yeşilliğin çeşitli yerlerine bir hançer gibi saplanmıştı ve yosun kaplı sarmaşıkların kaybolup ışığa ulaşmak için birbirleriyle mücadele eden fundalıkların peyda olduğu açık alanları aydınlatıyordu.

“Böyle saçma sapan konuşma Arvas,” dedi savaşçının yoldaşlarından biri. “Şimdi eşkıyalar varsa senden işaret alıp pusuya yatacak. Hani öyle bir cümle kurdun ki insan cümle-

nin sonunda boğazına bir ok saplansın diye bekliyor. Ya da sanki atının toynaklarının çiğnediği toprak canlanıp karşımıza bir dev misali dikilsin diye.”

“Eksik olma, bunların hiçbirini almayayım ben. İnsan da keyif bırakmıyorsun be!” dedi Arvas homurdanarak. “Lafımı tam bir dinlemiyorsunuz ki, baksana ağaçlarda ne pençe izi var ne de kan lekesi, ne de başka bir şey işte. Ne var biraz neşelensen?”

Davudi bir ses araya girdi, “Arvas, Faldast, kapayın çenenizi! Yüce Dük bizi başkalarının duymaması gereken meseleleri tartışalım diye yollamadı, buraya Yıldızşalı yolundan kimse gitmesin diye geldik.”

“Paeregur,” dedi Arvas, bıkkın bıkkın, “şu yola iyi bir baktın mı sen? Bizden başka kimi gördün yahu? Kimin yolundan çevireceğiz, sorarım sana? Şu ölümler başlayalı kelli bu yoldan yolcu geçmez oldu. Bakıyorum sen de ta o zamandan kelli buyruklar yağdırmaya başlar oldun. Bu hakkı nereden buldun bilmem ama pek gülünçsün! Ben anladım, hepsi ağır zırhın yüzünden; miğfer ağır geldi, beynini eziyor olsa gerek. Yok yok, o da değil, yumurtalık kalkanların çok sıkıyor seni zannımca...”

“Arvas, yeter be!” diye hiddetle çıkıştı birisi. “Yüce Tanrılar aşkına, geveze sarhoşlar gibi vır vır vır, ne bu böyle yahu?”

Diğerlerinin bel hizasından, “Rolian,” diye seslendi bir buçukluk, “gibisi fazla, baksana hem sarhoş hem geveze işte!”

Herkes kahkahalarla ortalığı çınlatmaya başladı, hatta Arvas da güldü; ama aslında yalnızca diğerlerinin gülüşünü taklit ediyordu. Ardından Buzalevi Alemi savaşçıları atlarını tırna geçirdi. Hepsi karanlık çökmeden konaklayabilecekleri, müstahkem bir mevki bulmayı arzuluyordu. Öyle bir yer bulamayacak olurlarsa Yıldızşalı’na dönmeleri gerekti, lakin gölgelerin uzayıp güneşin alçalmasına çok vakit kalmamıştı.

Yüce Dük Horostos, Yıldızşalı'nın batısındaki demir at-maya pek de uygun olmayan ormanlık yalıyarlar boyunca dizilmiş bereketli tarım arazilerine hükmediyordu. Pek çok diyar içinde görelî olarak sakin ve emin topraklardı buralar. Arada bir ayıpuhuların, yarasasineklerin, eşkıyaların saldır-dığı, çerçilerin hırsızlığa soyunduğu olmuyor muydu, oluyordu elbet ama bunlar üç beş askerin, yayı kuvvetli ormancılardan dahi halledebileceği ufak meselelerdi.

Yakın zamanlarda ise, yani kışın karların en sert yağdığı dönemin bittiği, Uyanan Ejder Yılı'nın ekime uygun zaman-ları başladığı sıralarda Yüce Langelos Dukalığı'nın başına büyük bir illet gelmişti.

Tacir, ormancı, çiftçi, hayvan demeden öldürüp iz bı-rakmadan kaybolan bir şey vardı ormanda. Dük'ün en mahir silahşorlarından müteşekkil mangalar dahi kar etmemişti, ormana giren ne varsa imi timi belirsiz olup bir daha görünmüyordu. Hatta yanında iyi silahlar kuşanmış, yağız bir ata binmiş korumasıyla gezen Tempus'un yüksek rütbeli bir savaşçı rahibi dahi kaybolanlar arasındaydı, onun da Yıldızşalı'nın batısındaki ormanlık yolda bu gizemli katille cenk edip mağlup düştüğü düşünülüyordu. Herkes sorar olmuştu, acep bu kehanetlerdeki "Uyanan Ejder" miydi?

Öyle olsa dahi dukalığın kiraladığı grifonlara binip or-manı havadan kolaçan eden kişiler ne büyük mağaralara, ne yanmış, bölünmüş ağaçlara, hulasası devasa bir canavara dair en ufak bir ize dahi rastlamamışlardı. Ha keza eşkıyala-ra ya da onların inlerine dair izler de yoktu ortalıkta. Orma-na girecek kadar çaresiz kalmış ormancılar da bir şey gör-memişti. Maalesef bu ormancılar da bir bir kaybolmaya başlar olmuştu. Bunların anlattığına göre ormanda bir yer vardı, burada tilkiden büyük hayvanlar görünmezdi, öyle ki eskiden hayvanların izlerinin olduğu yollarda dahi eğreltiot-ları boy vermişti.

İşte bu nedenle Yüce Dük istemeye istemeye de olsa, hâ-lâ vergi alıp kesesini doldurabileceği tebaası varken kesenin ağzını açmaya karar vermişti ve bu gibi durumlar için en

bilindik çözümünü seçmişti: bir maceracı ekibi kiralamak. Bu maceracılar, pek bahsedilmeyen nedenlerden ötürü varlıklı Tethyr'lilerin hizmetinden atılmış ve daha önceki işlerinin bilinmesinin güç olacağı doğu diyarlarında servet peşine düşmeye karar vermiş paralı askerlerdi. Kendilerine yeni geldikleri diyarda başka bir ad vermişlerdi: Buzalevi Alemi.

Horostos'un vaat ettiği para iyi olduğundan, elleri de korkunç darda olduğundan bu işe atılan Buzalevi Alemi toplamda on kişiden oluşuyordu. Ancak, aralarında bir çift büyücü ve bir çift savaşçı rahip olmasına karşın temkinli ilerliyorlardı. Zira bu bölgeyi iyi bilmiyorlardı ama ölümün her gölgenin sakini, her diyarın gezgini olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Bu nedenle, eyerlerine astıkları kırımları gerili halde kurmalı yaylarla (gerçi kurulu tutmaları yaylar için zararlıydı) ve sadaklarında hazır bekleyen oklarla yolculuk ediyorlardı. Herkes dikkatle ilerliyordu. Ormansa hâlâ sevimli, hâlâ bomboştu.

"Hiç geyik yok," dedi Arvas bir kere homurdanarak. Yoldaşları, başlarını sallayarak onu onaylarken ne kadardır suskun olduklarını fark ettiler. Sanki enselerine bir kılıcın inmesini bekliyorlardı.

Gittikleri yol, Yıldızşalı'nın oldukça uzağında, batıda bir yerde, bir kayalığın altından geçerek gerisin geriye dönüyordu. Bu kayalık, yere gömülü kocaman bir geminin pruvası gibi denize işaret ediyordu. Güneşin batmaya koyulunca Alemdekiler dönmeleri gerektiğini fark etti ve bu kayalık pruvaya kamp kurdular.

"Hamdolsun tanrılara, burası olabildiğince iyi bir yer, dımdızlak tepeler yok etrafta. Birimiz tepeden yolu gözler, iki kişi de yol boğazından ormanı... Aşağıya, şuraya da atları bağladık mı tamam olur. Öyle bir hazır oluruz ki yoldan gelecek olanın vay haline," dedi Rolian oflaya pufлая.

Paeregur yalnızca homurdanarak cevap verdi. Bu kısa cevap dahi Rolian'ın sözleriyle ikna olmadığını ifşa eder gibiydi. O gece korku öyle bir çöktü ki üzerlerine gıklarını dahi çıkaramaz oldular, sus pus akşam yemeklerini yediler.

“Ölüme hiç bu denli yakın olmadık,” dedi buçukluk mırlıdanarak. Herkes gibi o da pelerinine sarıldı, silahını eline aldı ve denizin üzerinde yıldızların belirmesini bekledi.

“Kes sesini! Yeter artık ölümden bahsettiğiniz,” dedi Rolian hiddetle. “Her yere nöbetçi koyduk, kim, nereden görünmeden yaklaşacak? Biri geldi mi al maşrapayı uyuyanlara suyu bocala, vur kalkana mızrağı gürültü yap, herkes o anda hazır olsun. Yeter yahu, daha elden ne gelir?”

“Elden gelen şey çok; mahmuz vurup gidelim buralardan, sonra ver elini Tethyr,” dedi Arvas alçak sesle. Yine de kamptakiler öyle sessizdi ki hemen herkes onu duydu. Birkaç kişi başını çevirip kaş çattı ama kimsenin bir şey demeye cesareti yoktu.

Gece ağır ağır karardı, yıldızlar da belirginleşmeye başladı.

* * * * *

“O da nesi?” dedi Rolian nefes nefese. Paeregur'un kulağına eğildi. “Duydun mu hele?”

“Duydum elbet,” dedi, savaşçı fısıldayarak, sessizce doğruldu ve etrafını kolaçan ederken ağır ağır kılıcını çektikçe yeni doğan ayın şavkı vurdu kılıca. Batıdan bir ses geliyordu, çok yakınlarda belli belirsiz bir çınlama sesi vardı. Bir atın geminin sesi miydi bu? Yok yok, bir ozanın çalparası belki, ona benziyordu; ya da belki kaçak bir atın koşumlarının sesidir? Yoksa, ufak periler mi sesleniyordu?

Bir dakika sonra adam yerde uyuyan arkadaşlarının arasından dikkatle emekleyerek kayalığın ucuna gitti. Kayalığın rüzgar almayan yanında incecik bir sis tabakası vardı, ay ışığı altında bir garip parlıyordu. Bunun dışında bir şey göremedi. Ne bir deniz kuşu ne bir baykuş. Aslında her şey işte bu nedenle daha da tuhaf oluyordu, korulukta yaprak

kımıldamıyordu. Ayak sesleri, sürünme sesleri, büyük hayvanlara yem olan ufak hayvanların gece kopardıkları vaveylalar, haykırışlar... Hiçbir ses yoktu. Paeregur'un akli karışmıştı, başını salladı ve geri dönmek için ağır ağır döndü. O an yeniden çınlama sesi geldi.

Yeniden batıya döndü ve bir heykel gibi durup sesi dinledi. Bir süre sonra çınlama sesi kaybolmuştu. Uzun savaşı omuz silkti, pruvanın altında duran atlara baktı ve korkudan dondu.

Atlar yoktu, neredeydiler? Hani belki kaya parçasının doğu yanına gitmişlerdir diye –atların ipleri yeterince uzundu– iki adımda pruvanın öbür ucuna indi ama yok, hiçbirisi yoktu. “Rolian,” diye homurdandı, eliyle adama gelmesi için işaret etti ve kayalığın pruva gibi uzanan kısmının ucuna gitti. Kukuletasını başına çekmiş Arvas yüzünü denize dönmüş oturuyordu, kılıcı dizlerinin üstündeydi. Hah! İşte nöbetçi diye buna denir, diye düşündü

“Arvas!” dedi bir yılan gibi tıslayarak, kürek gibi elini savaştının omzuna koydu, “Atlar nerede be? Sana bir daha içmeyeceksin demed...”

Paeregur'un elini attığı omuz, kurumuş bir yaprak misali parça parça oldu ve yere çarpıp toza dönüşmeden önce, Arvas'ın kurumuş kabuğa benzer bedenindeki yüz­süz başı adama döndü. Daha düşmeden Arvas'ın kafatası koptu, Paeregur'un çizmelerinin dibine düştü ve takır tukur aşağıdaki yola doğru yuvarlandı.

Korkuyla irkilen Paeregur neredeyse çıkıntıdan aşağı düşecekti. Sonra sürüne sürüne geriye doğru gitti ve uyuyan yoldaşlarından birinin yanına vardı. Bıçağının ucuyla battanileyi açtı ve bir kurukafanın sırtışıyla karşılaştı.

“Tanrılar aşkına!” dedi iç geçirerek ve kılıcının ucunu hemen yanındaki diğer arkadaşının pelerinine geçirdi. Pelerin kılıçla çekştirilince hemencecik yarısının yarıya yırtıldı; peşine kararmış kül olmuş kemikler yere boşaldı.

Ömründe ilk kez ödü koptu Paeregur'un. Kaçıp buradan uzaklaşmak dışında bir şey istemiyordu.

Rolian nedense hâlâ yanına gelmemiştı.

Paeregur, Rolian ile az önce yan yana durup ormana baktıkları çıkıntıya döndü, bir iki saniye önce ona seslenmişti. Ya şimdi neredeydi?

Çınlamayı yeniden duydu. Ses bu kez az önce baktıkları bir duvar gibi dizilmiş kara ağaçların oradan geliyordu. Sanki bu çınlama onunla alay ediyordu. Ağaçların gövdelelerini bir ufak sis tabakası sarmıştı ve Rolian da...

Rolian kılıcı koltuğunun altında ağaçların arasında duruyordu ve eli yumurtalık kalkanının bağlarındaydı, yüzü karanlığa dönüktü. Besbelli ki ağaçlara su dökmek için bacaklarını açmıştı. Paeregur bir an için rahatladı, sonra yeniden kalbi korkuyla yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Rolian kıpırdamıyordu.

"Buzalevleri! *Uyanın!*" diye kükredi Paeregur, gücü yettiğince bağırırmıştı; kayalarda sesi öyle bir çınladı ki kayalar dahi çağrısına uyacaktı sanki. Ormanın derinlerinden de sesi yankılandı. Adam çıkıntının üstünde Rolian'a doğru koşarken bir yandan da bağırıyordu. Lakin neyle karşılaşacağını biliyordu.

Hareketsiz adamın arkasında durdu ve ileriye görmeye çalıştı. Keskin dişler mi vardı? Gözler? Hazır duran kılıçlar? Hiçbir şey; ay ışığında ağaçlar dışında bir şey görünmüyordu. Kılıcıyla adamı dürttü, "Rolian?"

Rolian ağaçlara doğru düşerken iç geçirmeye benzer bir ses çıkardı. Daha yere düşmeden üç parçaya bölündü, yere savrulmuş kılıcı ölü yaprakların arasında kayboldu. Paeregur bir çift içi boş çizmeye ve yerde kat kat olmuş kıyafetlere bakakaldı. Hay, lanet olasıca, can emen tanrılar!

Uzun boylu Paeregur hızla iki adım geriye attı ve çarçabuk döndü. Bir tek o mu sağ kalmıştı? Başka... Hayır. (İördüğü şey içini öyle bir rahatlattı ki neredeyse bağıracaktı: Lhaerand canlıydı, suratından uyku akıyordu, halinden

hoşnut değildi. İçlerindeki devasa, akli kıt ama sadık savaşı Phostral da yaşıyordu, tam levha zırhlı ay ışığında yaldır yaldır parlıyordu. İki. Hepi topu iki kişi.

“Diğerlerini bir şey öldürdü,” dedi Paeregur. “Öyle bir katil ki bu bir anda, ses bile çıkartmadan öldürüyor.”

“Hay aksi!” dedi Lhaerand. “Bu ne ola?”

Yeniden çınlama sesi duyuldu, bu kez daha yüksek sesli ve ısrarcı bir havaya sahipti, sanki sesin kaynağı tepelerinde muzaffer bir eda ile bekliyordu. Derken sis yeniden peyda oldu, ayaklarının dibinden yeri yalayıp çıkıntı boyunca ilerledi ve her yer sanki buz kesti. Paeregur gözlerini kıstı.

“Lhaerand,” dedi bir anda, “ateş topu fırlatabilir misin?”

“Evet, elbette,” dedi büyücü ters ters. “İyi de kime, neye...?”

“Şuna, işte şuna!” diye haykırdı Paeregur korkudan çığlık çığlıgaydı. “Şimdi!”

Sis, onları duymuşçasına yoğunlaştı ve parlak bir duman halini aldı, ardından Phostral’a doğru bir yılan gibi kıvrılıp fırladı. Paeregur çığlığı basmadan önce devasa savaşı kılıcını kaldırıp sisin karşısında dikilmişti zaten; yoldaşları yalnızca sırtını görebiliyorlardı. Derken dev adam inceden iç geçirdi, sonra kılıç elinden düştü. Peşine kolçağı da düştü ve geriye bir şey kalmadı: Zırhın kolunun içinden kemiğin ucu görünüyordu. Phostral ağır ağır yoldaşlarına döndü.

Miğferi boştu, kafası tamamen yanmıştı ama bir şey miğferi dolduruyor, bir duvara benzeyen göğüs zırhının üstünde olduğu yerde kalmasını sağlıyordu. Bir vakit Phostral olan şey sendeleyerek ağır ağır, adım adım onlara doğru ilerledi. Büyücü geri adım atıp kekeleyerek bir büyü yapmaya çalıştı.

Anında devasa zırhlı biçim büyücüye dönüp yüzüstü –ya da eskiden yüzünün olduğu yere doğru– kapaklandı ve zırhın içinden çınlama sesleri ile bembeyaz bir hortum misali dumanlar yükseldi. Paeregur korkuyla haykırdı, bir faydası olmayacağını bile bile kılıcını sallamaya başladı.

Lhaerand ise tiz bir çığlık atıp, çıkıntı boyunca kayalıkta koşmaya başladı. Sis halindeki yaratık da buz gibi bir soğuk ve çınlamalar yayarak büyücünün peşine düştü.

Büyücü dönüp savaşmayı denemedi bile. Olabildiğince hızla koşup sıçradı, yolu da aşip ilerideki yalıyarların ötesine düştü. Uğuldayarak döne döne ıslak bir ölüme kavuştu. Bir çatırtı sesi Paeregur'a kadar ulaştı.

Demek umutsuzluk insanı böyle yapıyor? Korkuyla yutkundu Paeregur. Kahramanca bir ölümün ne farkı olacaktı ki? Kemikleri toza dönmeden önce hangi ozan duyacaktı cesaret dolu öyküsünü?

Hortum ağır ağır çıkıntıdan Paeregur'a doğru yaklaşıırken neredeyse cilveli denebilecek bir çınlama tutturmuştu, sanki onunla oyun oynuyordu.

Uzun boylu savaşçı dişini sıktı, kılıcını kaldırdı. Sis yeterince yaklaştığına kanaat getirince kılıcını savurdu ve bir yana atladı, sonra yeniden doğrulup çınlayan beyazlığın içerisine doğru amansızca bir darbe daha savurdu.

Tam da beklediği üzere kılıcı hiçbir şeye saplanmadı, lakin kılıcın ağzı kıvılcımlar saçar gibiydi. Çıkıntı boyunca koştururken bu kıvılcımlar belirdikleri gibi söndüler.

Olduğu yerde döndü, bir miğfere takıldı, neredeyse düşecek gibi oldu ama toparlandı ve yeniden kılıcını savurdu. Yeniden boşluğu biçti. Tepesine heyula gibi dikilen sisin yanından geçti, yine aynı beyhude çabayla sisi biçti. Sis döndü toparlandı, başının üstüne doğru aktı, Paeregur da sis üstüne yapışmasın diye yana doğru yuvarlandı. Sis sinisi saldırısını sürdürdü, boş bir çabayla üstüne savrulan kılıcın yanından bir kavis çizdi ve kılıç tutan kolu yaladı.

Paeregur'un sinesine ıstıraptan bir hançer saplandı ve ılık ılık olup patladı. Haykırdı, bilincini kaybetmek üzereydi ve kolunu savurarak düşe kalka geriledi.

Tek kolu kalmıştı.

Diğer kolu, yanmış, birbirine kaynamış et ve deri parçalarından ibaretti. Kan dökülmemişti ama geriye kol denebi-

lecek bir şey de kalmamıştı. Hem de kılıç tutan kolu... Paeregur yanından dalga geçercesine süzülen, şerit halindeki sise bakındı, kılıcının bir zamanlar Tymora rahibi olan kişinin tortop olmuş kalıntılarının üstünde durduğunu gördü. Şansın Hanımı'nın ne kadar faydalı olduğu aşıkardı. Sallana sallana koşmaya başladı, bir yanının diğerine kıyasla hafif olmasına alışamamıştı, kılıcın üzerine eğildi ve yerden onu aldı.

Daha doğrulamamıştı ki yeniden acıyla alev alev yandı ve kuyruk sokumunun üstüne düştü. Boş bir çizmenin yuvarlanarak kendinden uzaklaştığını gördü. Yaratık ayağını da götürmüştü.

Kalkmaya, hareket etmeye çalıştı, kalan ayağının topuğuyla kendini itmeye çalışıyor, meydan okurcasına kılıcını sallıyordu. Sis yaklaştıkça kendi de kifayetsiz bir hortum gibi dönmeye, kılıcıyla sürekli havayı biçmeye başladı. Kılıcı üstüne oturduğu kayalara iki kere vurdu, kılıcın ağzından parçalar uçtu ama hiçbirisi umurunda değildi Paeregur'un. Burada can verecekti, sık bir kılıcın ölü bir adama ne faydası olacaktı?

İçindeki kötü niyeti belli ederek sis yaklaştı ve dalışa geçti, Paeregur eğile kalka kılıcı savurdukça cınlama sesi dört bir yanını sarıyordu. Sonra yeniden bir yanma hissi oluştu, bu kez diğer bacağı gitmişti ve yerde çaresizce yuvarlandı, hiçbir işe yaramayan kılıcı ile boşluğu biçti. Her seferinde bir uzvu gidiyordu, yaratık onunla oynuyordu.

Yalnız gövdesiyle başı mı kalacaktı geriye? Yaratık onu ağır ağır yakarken oturup naçar izleyecek miydi?

Nefes nefese geçen birkaç saniyeden sonra, yaşlarla dolan gözlerini umursamazlıkla kendisine bakan yıldızlara dikmişken, cevabın ne olacağını anladı: Evet, öyle olacaktı.

Sisin daha ne kadar kendisine işkence edeceğini merak ediyordu, sonra bunu endişe etmeyi bıraktı. İçini kederle dolduran en son düşünce, ağır ağır ölen herkesin bir süre sonra endişe etmeyi bıraktığı oldu.

O... O Paeregur Amaethur Donlas'tı, peşine ağıtlar yakacak kişiler olmadan, dört bir yanında yoldaşlarının cesetleriyle işte bu soğuk sonla buluşmuştu. Tarih, Vadi Takvimi'ne göre, yedi yüz altmış yedi yılının ilk yazı. Yer, Yüksek Langalos Dukalığı'nın vahşi topraklarında bir kaya parçası.

Her şeyi gören tanrılar, sağolun be!

Şu yıldızın ismini bir hatırlayabilsem, diye düşündü Paeregur ve şunu da... Böylece karanlığa daldı.

* * * * *

Aykara aile kabristanı, çalılar, sarmaşıklar ve yüzyıllar geçmiş olsa dahi hâlâ kudretli koruma büyüleri sayesinde eğri büğrü olmuş ağaçlarla kaplıydı. Elf ve insan kanının kaynaştığı Aykara ailesi hükmettiği amansız büyülerle nam salmıştı ama Faerûn'un üstünde yaklaşık yüz on altı yıldır Aykara soyundan tek bir kimse yoktu. Batıkapısı sakinleri de bu işten gayet memnundu. Böylece krallara, asaletleri kendilerinden menkul soylulara diz çöktürecek kudretli büyücüler olmayacak; zarif, yakışıklı, eğitilmiş, zeki, haddinden fazla neşeli melezlere nazik davranmak zorunda kalmayacaklardı. Hem bu aile ne gerek varsa adalet ve dürüstlük konusunda fazlaca ısrarlıydı. Büyüyle kapanmış kapıların üstünde, daha yakın tarihli bir yazı vardı: "Çok ısrarcı olanların sonu budur!"

Elminster bu ufak ahlak dersini okuyunca acı acı güldü. En güçlü büyüsünün dokunuşuyla en önce toza dönüşen de bu yazı oldu. Sırada, ileride duran, uzun zamandır el sürülmemiş koruma büyüleri vardı. Batıkapısı'nda şafak sökmek üzereydi ve halk sokaklara dökülmeden önce mozolede çıkmış olmak istiyordu.

Esneyen muhafızlar mozolenin dış duvarına dayanmış halde ufak şekerlemeler yapmaya devam ederken, Elminster fark ettirmeden içeri girdi. Mermer sütunlarla süslü mozolenin kapısına giden yolun iki yanı heykellerle süslüydü. Bu yolda ilerlerken El'in yaptığı büyü, insanı hayrete düşürebil-

lecek sayıda büyülu tuzağı yakıp yok etti. Yaptığı Mystra gibi bir büyü tanrıçasının hizmetindeki bir kişiye yakışır bir şeye benzemiyordu, lakin Mystra da mucizelerini tuhaf yollarla göstermiyor muydu? Elminster'ın burada yapacağı iş, uzun süredir uğraştığı, Seçilmişler'den biri olarak yaptığı en önemli görevlerden biriydi. Bu iş Sırların Hanımı'nı öyle heyecanlandırıyordu ki neredeyse bir genç kız gibi neşeyle gülüyordu.

O'nu öyle gülüyor görmek için her şeyi yapardı Elminster Aumar.

Kapının üzerindeki koruma büyülerini de, düşen kiriş tuzağını da, davetsiz misafirleri kesmek için fırlayan bıçakları da bekliyordu, birkaç saniyede bunların üstesinden geldi. Sırf hırsızlık için girilecek değildi ya aile mezarlarına, zaman zaman birilerini gömmek için de girilecekti elbet. Bu nedenle bu türden tuzakların basit olması gerekiyordu. Elminster şöyle bir iki derin nefes aldı, sonra karanlık odada bir başınaydı. Kapı kapanmış ve büyülerle mühürlenmişti. Bir ışık büyüü yapıp örümcek ağları ile örülü alçak tavanı aydınlattı.

Dört bir yanında, üst üste dizilmiş taş lahitler içinde, neredeyse yüz tane Aykara soyu mensubu yavaş yavaş çürüyordu. En eski lahitler en büyükleri, en şaşılağan olanlarıydı. Yanlarına şatafatlı sahneler oyulmuştu, kapaklarında ise merhuma ait bir büst oluyordu; daha yakın tarihli olanlar ise neredeyse düz taş sandıklar gibiydi, kiminin üzerinde merhumun adı bile yazmıyordu. Hiçbirinin hortlayıp lahitlerin içerisinde dört dönmeye başlamamış olmadığına şükretti Elminster; zaten geç kalmıştı, bir de hortlaklarla uğraşıp işin en keyifli kısmını aceleye getirmek istemezdi.

Zeki ve müreffeh bir aile olan Aykaralar mozolenin tam ortasına bir musalla taşı yerleştirecek kadar düşünceliydiler. Belli ki merhuma son görevlerini ifa ettikten sonra, tabutu omuzlayıp merhumun sonsuza dek dinleneceği bu kat kat, sıra sıra taş lahitlere yerleştirmek için taşın üzerinden naaşı

kaldırıyorlardı. Musalla taşı Mystra'nın Seçilmişleri'nin en cingözüne hizmet edecekti şimdi.

Üstü boş taşa pelerinini yayarken bir yandan da unutulmuş bir Myth Drannor türküsü tutturdur Elminster. Geniş, hatları belirsiz deri pelerini çoktan solmuştu, yamaları bile yamalanmıştı. Pelerinin içinde büyücek, kaba dikimli cepler vardı. El şefkatle, şöyle bir yokladı bu görünüşte dümdüz, boş cepleri. Sonra mozolenin içinde dolanmaya başladı; karanlık köşelere, bazı tabutlara, hatta musalla taşının altına bile baktı.

Ağır ağır dolandıktan sonra parmaklarını pelerinin üst ceplerinden birine soktu ve içinde amber renkli bir sıvı olan, şeritlere sarılı bir matara çıkardı. Matarayı kaldırıp mırıldandı, "Mystra hazretleri, her zamanki gibi şerefimize içiyorum. Bu içkinin gırtlığımı yakışı sizin dokunuşunuzun yakıcılığına erişemez." Mataranın içindekileri uzun uzun yudumladıktan sonra bir oh çekti ve tıpayı kapadı. Halinden memnun bir şekilde iç geçirdi ve matarayı tekrar cebine koydu. İçine mataranın tıktırıldığı cep yine de dümdüz görünüyordu

Matarayı koyduğu cebin yanındaki bomboş gözükken diğer cebe elini attı ve wyvern derisinden yapılmış, yırtık pırtık bir kılıfa sarılı bir değnek çıkardı. Hem itinayla yaptığı iki büyü hem de kılıfı eski bir kale duvarının taşlarına sürte sürte uzunca bir süre dolaşması sayesinde bu eski görünümünü kazanmıştı kılıf. Değneğe baktıkça gurur duydu Elminster, en az yirmi yıldır kullanılmış gibi yer yer rengi atmıştı. Bu işi de kaz yağı, kum ve is kullanarak beş dakikada halledivermişti. Vaktiyle karnını doyuracak bir aş bulabilmek için akrabalarından yardım dilenen Eaergladden Aykara'nın yoksulluktan öldüğünü Elminster dışında hatırlayacak tevellüdü eski kim kalmıştı? İşte şimdi hünerli bir büyücü oluvermişti Eaergladden, şu değnek eline ne de yakışmıştı, bir de büyü kitabı lazımdı şimdi. El yeniden boş cebe uzandı ve pirinçten köşebentleri çok kullanılmaktan eğrilmiş, oylumlu ve çok büyük bir kitap çıkardı. Demek

müteveffa Eaergladden ölmeden önce satmamıştı büyü kitabını. Büyülü bir hançeri de olmalıydı zatıalilerinin, şöyle isteyince büyülü bir ışık saçacak, ne paslanacak ne de bileme gerekecek türden bir şey. İşte şimdi vardı bu hançer, görünüşe göre pek varsıl olmayan Myth Drannorlu bir büyücü çırağının dara düşünce yaptığı bir büyü ile evladiyelik olmuş, en az üç yüz yıl dayanabilecek hale gelmişti hatta. Oh, fevkalade oldu.

El, ağır ağır Eaergladden'in tabutunun kapağını kaldırdı ve mırıldandı, "Sizinle tanışmak ne şeref Aykaraların Büyü Ustası." Sonra bir zamanlar Eaergladden olan mumyalaşmış bedeninin yanına uygun yerlere, değneği, hançeri ve büyü kitabını koydu. Ardından tabutu kapadı ve içinden bazı büyülü yazmaları almak için pelerine uzandı. Büyüleri ihtimamla eski bir parşömene yazmıştı. Bir de ufak bir not defteri çıkarttı, içinde büyü deneylerine dair gözlemler, çeşitli büyülü rünler ve yarısı bitmiş büyüler vardı. Bir aptal dahi şu notlara bir göz gezdirse büyüü tamamlar ve büyü yeteneğinden yoksun kişilerin geçici bir süre için bile olsa bir büyü yapmasını sağlayabilirdi.

Bu günlerde Elminster'ın Mystra'ya hizmetinin önemli bir kısmını bu iş oluşturunuyordu; Mystra'nın dileği üzerine Elminster, Faerûn'daki harabeleri ve büyücülere ait mezarları geziyor, insanların bulması için görünüşte eski yazmalar, büyü kitapları, önemsiz büyüleri haiz nesneler bırakıyordu. Bıraktığı bu şeylerin hepsi aslında kendi yaptığı şeylerdi ve bilhassa eskitilmişlerdi. Ayrıca çoğu zaman bu yerlere başka bir armağan bırakıyordu. Armağansa "yeni" bir büyü oluşturmaya yarayacak notlardı.

Mystra bu büyüleri kimin bulacağını, nasıl kullanılacaklarını pek önemsemiyordu, yeter ki daha çok büyü kullanılsın, daha çok kişi büyü kullansın. Netheril'in eski günlerinde olduğu gibi, büyü yeteneği az ya da bu yetenekten yoksun insanlar birkaç başbüyücünün tahakkümü altında kalmasın istiyordu. El, bu işi o kadar seviyordu ki bu harabeler ve mezarlıklarda birazcık daha fazla kalıyor, macera peşinde

çevreyi araştıran kişilerin görmesi için ışık ve büyü gösterileri yapıp onları bıraktığı hazinelere çekiyordu.

Mystra bir keresinde o güzel suratını asmış ve “Bir ork ordusu kadar inceliklisin,” demişti, Elminster tanrıçasının haklı olduğunu biliyordu. Bundan ötürü bugün pelerinine bürünmüş, Azuth’un bahsettiği kudretli sihri yapıp, ziyaretine dair her türlü normal ve büyülü izi külliyen yok etmiş ve gölge donuna girip mozoleyi terk etmişti. Gölge halindeki Elminster temkinli davranıp, çıkmadan önce koruma büyülerini ve tuzaklarını yeniden kurduktan sonra loşluklardan ilerleyip sokağa dönmüştü. Sokaktaki muhafızlardan birinin ensesinin dibinde durdu, lakin gökten zembille inmişçesine bir anda önünde beliren altın sikkeye pür dikkat kesilmiş muhafız onu fark etmedi. Gölge fark edilmeden sokağa geçti, cisme büründü ve ağır aksak uzaklaştı.

Pelerinli, uzun burnu kemerli adam tam köşeden dönüp kaybolmuştu ki işine gücüne gitmek için sokağa akın etmiş halkın arasında kara bir atlı belirip, muhafızın önünde durdu.

Muhafız, sen de kim oluyorsun dercesine başını kaldırıncaya, sırtında pahalı bir pelerin, üstünde kestane renkli bir cüppe, gençten bir elf gördü. Elf, muhafızın nasır tutmuş elindeki sikkeye bakıyordu.

Muhafız hızla avcunu kapadı, “Evet? Ne istiyorsun yabancı?”

“Myth Drannorlu. Oydu değil mi?” diye sordu elf süku-netle. “Buralarda mı?”

Muhafızın yanakları kızardı. “Ben hakkım neyse onu aldım, ötesini bilmem!” diye gürledi birden.

Elf tamam manasında başını salladı, dalgın dalgın muhafızın önünde nöbet tuttuğu her yanını sarmaşıklar bürümüş mozoleye bakıyordu. Aykaralar! Peh, soyu sopu karışık büyücü bozuntuları. Bir de insanlara özenip taştan mezarlara girmezler mi, ölmeden evin yolunu bulabilenlerin hepsi burada. Görünüşe göre mozolenin hali iyi, koruma büyülerini

alışıyor olmalı. Dört bir yanı çevrili gibi, içeriden meraklı kuşların, sincapların altın bulup duvarların dışına taşıması mümkün değil. Elf gözlerini kıstı, akmak akmak oldu bakışları, öyle bir hiddet ifadesi oturdu ki yüzüne muhafız irkildi, silahını kaldırıp geriledi.

Ilbryn Starym adama umursamazlıkla dudak büktü ve Yıldızlar ve Kılıç'a doğru at sürdü.

Batıkapısı'na gelen sihirbazların hepsi Alshinree denen kadının dans ederek esriyişine denk gelebilme umuduyla Kılıç'ta konaklardı. Gerçi Alshinree kocayıp zayıflamış, kemikleri sayılır hale gelmişti; dans edişini izlemek için hanı a bakışlı erkekler hıncahınc doldurmuyordu artık. Kadının dansı desen bir sarhoşun abartılı el kol hareketleri ve sayıklamasından ibaretti çoğu zaman ama ayda birkaç kere bu dans bambaşka bir hal alıyordu. Esriyen Alshinree, Netheril dşeli beri esamisi okunmamış büyüler mırıldanıyor, rivayet o ki doğrudan Sırların Hanımı'ndan gelen gizleri ifşa ediyor ve içindeki tuzaklardan hangi hazineleri sakladığına dek ayrıntılarla beraber başbüyücülerin kabirlerinin, yıkılmış büyücülük mekteplerinin, sihir kaynaklarının, hatta ve hatta Mystra'ya adanmış, çoktan unutulmuş tapınakların yerlerini söylüyordu.

Alshinree ile Kılıç'ın dışında konuşmaya çalışan ya da hanın içinde canını sıkıp zorla, tehditle ondan bilgi almaya çalışan kişilerin başına iyi işler gelmediği bilindiğinden, büyücüler handa oda tutmanın otesine geçmiyordu. Bir kısmı hanın öyle müdavimi olmuştu ki orada yaşıyorlar dense yeri ydi. Galadorna denilen diyarın Saray Büyücülüğü'n yapmış Elminster namlı insan belki burada kalmıyordu ama bu handa kalan kişiler Batıkapısı'nın en seçkin zatlardı olduklarından, kendisinin nerede olduğu, neler yaptığını öğrenmek için en iyi yer burasıydı.

Kara atın üstündeki kişi yanından geçtiği her muhafızın, çoğu tacirin neden kendine ters ters baktığını anladı birden; Ilbryn gözlerini kırptırdı, etrafına bakındı ve atını sokaktan aşağı dört nala koşturduğunu fark etti. At, nalları taşların

üstünde kaya kaya ilerliyordu. Elf dizginleri çekti, atını temkinli biçimde yürütmeye başladı. İleride Yıldızlar ve Kılıç Hanı'nın büyüyle hareketlendirilmiş, yıldır yıldır tabelasını görebiliyordu ve telaşla koşuşan kişilerin arasına at sürdü. Starym'in şanınin temsilcisi bir cevaba ulaşabil-meyi, hatta aradığı adamı bulabilmeyi umuyordu.

Dizginleri bir eline aldı, diğer eliyle de atına bakacak se-yisleri çağırmak için bir çingırağın ipini çekecekti ki birden bir şey fark etti Ilbryn. Kemerine asılı kesesindeki bir şeyi farkında olmadan eline almıştı, sıkıyordu: Bu, Galadorna'da Saray Büyücülüğü mevkiini gösteren kaftandan bir parça kırmızı kumaştı.

Elf kumaşa bakakaldı, eli kıpırdamıyordu bile ama yakı-şıklı çehresi ağır ağır aksı, düşünceli bir ifadeye büründü. Gözleri tehditle öyle bir pırıldamaya başlamıştı ki ata bakmaya gelen seyisler irkilip kaçtı.

Ilbryn Starym atından sallanıp inerken ve Kılıç'ın güzel oymalarla süslü kapısının tokmağına uzanırken tatlı tatlı gülümsüyordu.

Seyislerden biri, "Canına yandığımın... Tebessümü ba-kışından hayın!" dedi.

Ilbryn yine gülümseyerek bir elini ardına attı ve arkasına gizli elinde ölüm saçmak için bekleyen bir büyü'nün ışığı belirdi. Diğer eliyle kapıyı itip açtı ve içeri daldı.

Seyisler korkunç bir patlama sesi, dumanlar, canını kur-tarmak için camdan atlayan insanlar görecekleri düşüncesi-yle oldukları yere mihlandılar ama bekledikleri gürültü patırtı hiç mi hiç kopmadı.

- ON İKİ -

BOŞ TAHT

Ellerindeki onca büyüye rağmen ölümsüzlüğü yakalayamamak büyücülerin hemen hepsinin içine dert olur. Bunun için çoğu ilah mertebesine ermeyi dener ve bu işte muvaffak olamaz. Gelin buna şükredelim.

Sammaresh'in Arif Hükümdarı Sambrin Ulgrythyn
Bora Tepesi'nden Manzara
Kapı Yılı'nda Basılmıştır

Batıkapısı'nın oldukça doğusunda, bir elfin görünüşte çingar koparmak için bir hana daldığı sırada, eski, sık bir ormanda bir sis süzölmeye başladı.

Ağaçların arasında belirli bir hedefe doğru süzöldüğü sırada şavkıyan, çınlayan bir sisti bu. Bazen uzun, yoğun ve güçlü bir bedene sahip yürüyen bir insana, bazen de zeminde sürekli yükselip alçalan, kıvrılıp boşalan bir yılan benzeyordu. Bu sisin gölgesinde tek bir kuş sesi yükselmiyor, geçtiği yerde tek bir hayvan kuru yaprakları hışırdatmıyordu. Ormanda tek kırıptı, sis yılankavi hareketlerle ilerledikçe esen meltemin sarmaşıkları ve dallardan sarkan yosun parçalarını oynatışıydı; sis basmış ormana sessizlik hükmediyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu: daha önce çınlayarak gelen açlık krizleri ormanın bu kısmında sisin alelacele ilerleyişine şahit olacak tek bir canlı bile bırakmamıştı. Çınlayan sis, Buzalevi Alemi'nin mezarlarını oldukça geride bırak-

mış, ıssız yol boyunca fersah fersah ilerlemişti. Şimdiyse fidanlarla örülmüş, yabani bitkilerle kaplanmış olduğundan pek göze çarpmayan bir koruluğa açılan bu yola giriyordu.

Sis bu yolun engebelerinden ve kıvrımlarından süzüldü, sabırsızlıkla yolu kesen dereleri aşan ha yıkıldı ha yıkılacak köprüleri geçti ve yolun sonundaki yemyeşil araziye vardı. Bu arazide harabeler gizliydi.

Her iki yanında yaşlı, devasa ağaçlar sıralanmış yol, üstlerini sarmaşıklar sarmış, çürümüş faytonlar ve yük arabaları yığınlarına açılıyordu. Buranın ötesinde, tam ortalarında vaktiyle bir yerleşim yerinin ahırlarının ve kulübelerinin gömülü olduğu çalılar vardı. Çalıların da ötesinde gölgetepeler yükseliyordu. Bunlar öyle uzundu, öyle kasvet dolu gölgeler saçıyorlardı ki, altlarındaki çalılıkları ve içi adam boyu çamurla dolu bir hendeği aşan, çürük bir köprüyü karanlıklarda boğuluyordu. Belli ki bir kalenin yukarı çekilebilir köprüsü olan bu geçidin altındaki hendek, içine dökülen bir duvarın taş sütunları ve sağlam burçları ile keskin dişlere sahip gibiydi. Duvarlardan dökülmüş bu dişler, yücelerden, heybetli bir kalenin üzerinden Faerûn'a kaş çatarak bakıyordu vaktiyle.

Çok uzun zaman önce yıkılmış bu kaleden geriye bir binadan çok, kopup yuvarlanmış taşlarla bezeli bir orman kalmıştı. Sis, kalenin içindeki birbirine yaslanmış ağaçların ve sarmaşıkların oluşturduğu ağın içerisinde, nerede hangi odayı bulacağını bilircesine, bir gaye peşinde ilerliyordu. Bazı yerlerde tavan da tavan kaplamaları da henüz dökülmemişti, bunları destekleyen kemerlerin tümü kapısız ve açıksa da hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin bu mezbelede yaşadığına dair bir işaret yoktu.

Sis bir zamanlar gerçekten büyük ve gösterişli olduğu belli olan büyük bir odanın önünde çınlamalar saçarak, yavaşça durdu. Bu odanın duvarlarındaki deliklerden arkadaki orman görülebiliyordu ama odanın hâlâ bir tavanı ve hatta içinde mobilyaları mevcuttu.

Üstünde lime lime, tül bir örtü bulunan devasa bir yatak vardı .odada. Yatağın altın kaplama karyola direkleri ve üstündeki yeşil yeşil küflerin arasından pırıltılar saçan altın işlemeli örtüsü hâlâ duruyordu. Yakınlarında, kırık bacağı-nın üstünde eğilmiş bir sedir ve çiçek açar gibi mantar açmış tabureler vardı. Biraz daha ötede, çatlamış mermer zeminin üzerinde, kaplamaları soyulmaya başlamış, oval bir ayna ve rafları kırılıp dökülmüş, adam boyunda bir giysi dolabı vardı. Odanın diğer yanında upuzun bir masanın üzerine şıpır şıpır sular damlıyordu, masanın bu kısmının arkasında, odanın bu en karanlık ve tavanı en iyi korunmuş köşesinde çember biçiminde örülmüş, boyu diz hizasına gelen bir duvar duruyordu. Bir kuyuydu bu, içi zifiri karanlıktı. Sis hareket etmeye başladı ve bu kuyudan içeri daldı.

Kuyuya yaklaşırken kuyu duvarının hemen üzerinde 1-şıklar yanıp sönmeye başladı.

Sis duraksadı, yerden biraz daha yükseldi ve kuyuya birazcık yaklaştı.

Işıklar daha da parlayarak sise uzandı, bu parlamayı takiben taş duvarlarda ve tüm zeminde daha önce görünmeyen rünler ve semboller sıra sıra belirerek odayı ıslıl ıslıl aydınlattı.

Sis bir süre bu sessiz ışıkların arasında raks etti, sonra doğrudan kuyunun içine doğru dalışa geçti. Bir ok gibi aralarından geçerken çeşitli büyüler onu yakalamak istercesine uzandı ama sis kuyunun içinde kaybolunca, silinmeye başlamış koruyucu büyüler yeniden uykuya daldı.

Kuyunun duvarları, karanlık, dümdüz bir yol gibi aşağı indikçe iniyordu. En sonunda düzensiz, doğal, taş bir zemine açıldılar. Bu zemin karanlık, engin bir mağaraya aitti.

Önünü göremese de nereye gittiğini bilen bir kişi gibi, sis bu kadife kara boşlukta kendinden emin ilerliyordu. Kendi belli belirsiz ışıması boşluğun içerisinde bir şeyi aydınlatınca tatlı tatlı çınladı. Bu tam kendisine bakan, boş, taş bir tahttı.

Bir insan boyundaki tahtın önünde durdu; tahtın önünde, yere karmakarışık rünler işliydi. Bu rünler, tahttan ileri bir pruva gibi uzanıyordu.

Bir şeyler düşünüyormuşçasına bir süre öylece durdu, sonra bir anda burgaca kapılmış gibi toparlandı, tahtın etrafında şavkıyarak, çın çın çınlayarak döndü durdu. Derken bir kasırga oldu, taşı toprağı yerden havaya üfördü ve girdap halindeki sis, boynuzlu bir sütuna dönüşüp, kaya kaya ilerlemeye başladı.

Sütundan kollar çıktı ve tekrar sisten sütuna karıştı, sonra bir bakınca kambura, bir bakınca kafalara, her defasında envai çeşit, farklı uzuvlara benzeyen şişkinlikler peyda oldu ve anında kayboldu.

Artık karanlıkta ışıyan şekil ne bir burgaca ne de bir yılana benziyordu. Bunun yerine hayaletimsi, uzun ince bir kadın duruyordu. Kadın sade bir cüppe kuşanmıştı, kolu bacağı çıplaktı. Upuzun, çalı süpürgesi gibi saçları dizlerine varan kadının gözleri deli deli parlıyordu. Kollarını muzaffer, şen şakrak bir eda ile açtı ve çılgınca kahkahalar atmaya başladı. Bu kaba, tiz kahkahalar karanlık mahzenin görünmeyen köşelerinde çınladı durdu.

* * * * *

“Demek Karanlık Şarkıcısı Hanımımızın yolladığı buyruklardan şüphe edersin ha? Bu ne cüret!” Peçelerin altındaki kuru dudaklardan çatlak çatlak çıkmıştı ses. “Ayağını denk al! Bu laflar inançsızlığa, küfre varmasın!”

Bir kadın pür telaş “Haşa sümme haşa, Dehşetengiz Hemşirem!” dedi. “Bir hatam varsa affola. Geceşarkıcısı’na saygısızlık etmek değildi niyetim. İnançsız olur muyum hiç, sümme haşa! Lakin inin cinin top oynadığı, kuş ötmez kervan geçmez bir orman köşesine neden bir mabet kurduğumuzu üç kurşluk aklım almadı.”

“Gerekli de ondan,” diye karşılık verdi peçelerin ardındaki dudaklar. “Lafı uzatma da yat şu taşın üzerine. Koluna bacağına zincir vurulmayacak; imana sarılmalı ve ayıpuhu

bağırsaklarını deşerken yerinden oynamamalıydın. Bu canavar etini didik didik edip mideye atsa da ölmeyeceksin, büyülerim buna engel olacak. Ne kadar acı çekersen çek, ne kadar yara alırsan al, bu ayın bittiğinde her yanın sağlam kalkacaksın bu taşın üzerinden. Vakti geldiğinde biz de yattık bu taşın üzerinde, herkes bu lütfâ nail olmaz, bilesin. Onun inayette bulunması ne şeref. Âlemlere dehşet saçan, Hemşireler Hemşiresi'ne en büyük adak sadakattir evladım. Sadakatle sun kanını.”

“Elbette, Dehşetengiz Hemşirem,” dedi alt rütbeli rahibe, sesinden zangır zangır titrediği belli oluyordu. “Sormak haddime değil belki ama ya aklımı kaçırırsam? Beni diri diri yiyecek bu canavar, ben de izleyeceğim ha?” Görüntü kafasında canlanınca dahi çıldıracak gibi olmuş, korkuyla sesini yükseltmişti kadın.

“Eh, Dehşetengiz Hemşirem,” dedi peçeli kişi sükunetle ve keyifle, “delirip delirmemek sana kalmış. Haydi, sunak bekler. Şu taşa oturttuğum müstesna kullar beni hiç utandırmadı, hep gururlandırdı. Sen de onlar gibi ol. Gözüm üstünde ve unutma, tüm varlıklardan ulu, tüm varlıklardan öte efendimizin de gözü üzerinde.”

* * * * *

“Mystra'nın tebessümü aşkına, bu iyi geldi be!” dedi Beldrune hayretle. Deneme mahiyetinde elini esnetti, parmaklarını salladı. “Hakikaten *gençleştim* yahu; ağrım sızım kalmadı.” Hızla oturur konuma geldi, gözlerini ovuşturdu ve Tabarast'a baktı.

“Değerli büyücü meslektaşım, hakikati konuşma zamanı geldi,” dedi Beldrune sert bir ifadeyle. “Zatınız seviyesindeki büyücülerin büyü kitaplarında ansızın böylesi büyüler peyda olmaz. Kuzum, nereden buldunuz bu büyüyü?”

Üçüz Beddua da denilen Tabarast, camında parmak izleri kalmış gözlüğünün üstünden haşın bir ifade ile baktı. “Beldrune hazretleri, yaşlılık size yaramamış. Yaşı sizden de büyük, erdemli kimselerin şahadetine itibar etmez oldu-

nuz artık, ne fena bir huy. Evladım, yıllarca size yol gösterebilecek kişilerle aranızı iyice açmadan evvel bu kusurunuzu yok edin. Zira bakın, yaşınızı başınızı aldınız, bundan sonra size yol gösterecek kaç kişi var?”

Daha yaşlı büyücü bu sözlerden sonra düşünceli düşünceli burnunu kaşıyıp bir iki adım geriledi. “İşin aslı şu ki büyü gerçekten bir anda peyda oldu. Büyünün belirdiği sayfalar bomboştı; yazmaya değer, kudretli bir büyüye vakıf olunca kağıda geçirmek üzere o sayfaları otuz yıldır boş tutuyordum. Nasıl oldu da o sayfalarda belirdiler bir fikrim yok fakat inanıyorum ki bu işe Hanımın Eli karışmış. Lütfen yine vaaz vermeye başlamayın! Her defasında öksüre tıksıra aynı şeyi anlatıyorsunuz, yok Mystra fânilere katiyetle büyü vermeyecekmiş, yok biz bunu hak etmiyormuşuz... Aman efendim, gözünüzü açın da görün hakikati artık!”

Beldrune hayretle gözlerini kırptırdı. Tabarast da yüzünü asıp bekledi.

“Tamam o zaman,” dedi genç büyücü sıkıntılı bir bekleyişten sonra, “ama artık ne desem boş. Susmaktan başka çarem yok.”

Sonra Tabarast birden gülümsedi ve çocukça bir neşeyle sordu, “Söz mü?”

Tabarast’ın şansına, Eğri Parmak namlı Beldrune gençleşmişse de en az yaşlı hali kadar kötü nişancıydı, fırlattığı yastık yaşlı gizem ustasını ıskaladı.

* * * * *

Sık alacağaç koruluğunda tek bir yaprak kımıldamıyordu ama adam birilerinin onu gözlediğinden emindi. Hatta bu kişi sanki ensesinin dibindeydi. Korkuyla yutkundü, yine de şansını denemeye karar verdi.

Sakin tavırlarla üstü yosun kaplı, devasa bir kütüğe asasını dayadı ve kütüğe oturdu. Kimseyi göremese de, “‘Karmançorman Orman’ denilen yer burası, değil mi?” diye seslendi.

“Evet, burası,” diye yanıt geldi. Ciddi ifadeli bu ses o kadar ince, o kadar ahenkliydi ki kesinlikle bir elfe ait olmalıydı.

Vaktiyle Galadorna vatandaşı olan Umbregard sesin geldiği tarafa dönüp kim var diye bakmak istiyordu ama bunu yapmamak için direndi. Bunun yerine gülümsedi ve göğesini açıp ellerini ileri uzattı. “Nerden çıktı bu insan, hırslı mı hırsız mı bu diyeceksiniz. Kötü değil niyetim bilesiniz. Hem ağaçlara zarar verir diye, bir mumun fitilini yakmak için dahi kav taşımıyorum. Yalnızca bazı yanıtlar bulmak için geldim.”

Adamın kulaklarına şen kahkahalar çalındı, sonra adamın sözleri çınladı kulaklarında. “Hepimiz bir şeylere yanıt aramaz mıyız? Bahtı açık olanlar dışında kim yanıt buluyor? Gel, bir süreliğine konuğum ol. İçin rahat olsun hem, güvendesin. Şimdi kalk ve sağındaki birbirine dolanmış iki ağacın çevresinden dola. Orada göreceğin kovukta bir su var ki... Kana kana iç, böylesini içmemişsindir.”

“Çok hora geçer, eksik olmayın,” diye içtenlikle teşekkür etti Umbregard.

Bu kovuk soğuktu, karanlıktı; üstü yapraklarla örtülüydü, zemine hiç ışık ulaşmıyordu. Kovuğun duvarlarında biten mantarlardan yayılan zayıf ışık, kovuğun dibindeki suyu ve suyun yanı başında, bir taşın üstünde duran kristal kadehi aydınlatıyordu. “Benim için mi?” diye sordu büyücü insan.

“Elbette.” Sakince yanıt vermişti konuşan kişi, sesi sanki hem dört bir yanda hem de Umbregard’ın kafasının içinde gibiydi. “Yoksa kadehi alınca bir büyünün esiri olacağından, elflerin oyunlarına kurban gideceğinden mi korkarsın?”

“Hayır,” dedi Umbregard. “İşin aslı, sahibine sormadan alıp küstahlık etmeyeyim dedim.”

Umbregard kadehi eline aldı. Kadeh soğuktu ve ne tuhaf ki görüldüğünden yumuşaktı. Kadehi suya batırıp doldurdu ve suyu içti. Suyun yüzeyinde, birbirini kovalayan dalgala-

rın arasında kara gözlerle, kederli bakışlarla kendini süzen bir elf yüzü görür gibi oldu ama sudaki yansıma bir anda kayboldu.

İçtiği öyle güzel bir suyd ki ona hem zindelik, hem de sükunet katmıştı. Gözlerini kapatıp, yudumladığı suyun tadını çıkardı.

Bir tarafta bir kuş şakıdı, bir başka kuş da ona karşılık verdi. Her şey o denli huzur vericiydi ki... Endişeyle bir anda toparlanıp kalktı Umbregard, yoksa bir elf büyüyle uykuya mı dalmıştı? Elindeki kadehi derhal aldığı taşın üstüne dikkatle yerleştirdi.

“Çok hora geçti,” dedi yeniden. “Su, dediğiniz kadar varmış. Kendimi tanıtayım, adım Umbregard, vaktiyle Galadorna’da yaşıyordım. Bu diyar yıkıldıktan sonra uzaklara kaçtım. Büyü ile iştigal ederim. Ne var ki pek güçlü bir büyücü sayılmam. Buraya gelene dek, yol boyunca Mystra’ya –belki bilmezsiniz, kendisi insanların büyü tanrısıdır– dualar ettim.”

“Peki kendisine ne için dualar ettin bakalım,” diye sordu hemen yakınlardan gelen elf sesi; sanki sohbet ilgisini çekmiş gibi keyifliydi. Umbregard sesin kaynağına dönüp bakma arzusuna yine direndi.

“Sihrin Hanımı’na sihri hayırlı işlerde kullanmayı nasip etmesi için dua ettim. Yalnız başkalarını tehdit etmek, başkalarına zarar vermek için sihir kullanılan bir yaşamdan uzak durmaktır arzum,” dedi Umbregard. “Galadorna tarumar olmadan önce, vara yoğa büyü yapan yılan ruhlu büyücüler yuvasıydı; sihirbazların cümlesi rakiplerini öldürmeyi hevesler, bunun için büyüyle ortalığı toza duma-na katar, nereyi yakıp yıktık, kime zarar verdik diye de geri dönüp bakmazlardı. Sonları felaket oldu. Ben onlar gibi olmayacağım.”

“Haklısın, böyle olmamalı,” dedi elf. Umbregard suya daldırılıp çıkarılan kadehin sesini duydu. “Yine de, şu

gölgeli koruya gelene kadar ayaklarına kara sular inmiştir. Buraya geliş nedenin nedir?"

"Buraya kadar Mystra'nın yol göstericiliğinde geldim," diye yanıt verdi Umbregard. "Geldim gelmesine de kiminle karşılaşacağımı bilmiyordum elbet. Lakin vaktiyle Myth Drannor'da yaşayan bir elfle karşılaşacağımı tahmin ediyordum. Zira, ancak Myth Drannorlu bir elf, ocağı yıkılınca, canından aziz tuttuklarını kaybedince hangi yoldan gitmek gerektiğini bilir."

"Belli ki dobra bir adamsın Umbregard." Elfin sesinden kederlendiği apaçık belli oluyordu.

"Sizi gücendirmek değildi niyetim," diye karşılık verdi büyücü insan ve hızla dönüp elini uzattı.

Bir kol boyu ilerisinde elinde kadehle bir ay elfi oturuyordu. Giydiği koyu mavi mintanın bağı açıktı, deri bir pantolonun üstüne neredeyse diz kapaklarına kadar uzanan çizmeler çekmişti. Elf silahsızdı ama sol omzunun üstünde havada asılı duran iki ufak nesne vardı. Bunlar yıldızlar gibi titreyerek parlayan, gözyaşı biçimde iki kara mücevherdi.

Elf, hayretle bakan Umbregard'a gülümsedi. "Anlıyorum. Halkım arasında dobralığımla tanınırım ben de. Sizin dilinizde bana Yıldızkoparan derler, ben doğarken gökten bir yıldız düşmüş; gerçi bana kalırsa bunun doğumla uzaktan yakından alakası yok."

Büyücü insan şaşkınlıkla yutkundu, sinip geri çekildi. "Ama bu söyledikleriniz..."

Elf merakla başını kaldırdı. "Niye sustun?" diye sordu. "Yoksa az kaldı bir şey mi kaçırıyordun ağzından?"

Umbregard utançla kızardı. "Ah, hayır... Ondan değil," dedi. "Mystra'nın rahiplerinin şöyle bir deyişi vardır: 'Uğruna gökten yıldız saçılan kişiyi bul, onun sözü hak sözdür.'"

Yıldızkoparan gözlerini kırpı. "Ah azizim. Demek bana düşen görev bu," dedi gülümseyerek. Kadehteki suyu bitirdi ve Umbregard gibi itinayla taşın üstüne koydu. Belli belirsiz bir sesle kadeh anında kayboldu.

“Neyin doğrusunu öğrenmeye geldin?” diye sordu elf. Neşeliydi ama aşağılar gibi değildi; demek “elfler yalnızca hakir görünce güler” lafı doğru değil, diye düşündü Umbregard.

Umbregard bir süre duraksadı, ardından lafa girdi. “Galadoma’da kulağıma çalınan fısıltılara göre, son Saray Büyücüsü olan Elminster adındaki zat, uzun yıllar evvel Myth Drannor’da da ikamet etmekte ve burada kara büyüler yapmaktaymış. Size bu kişiyi soracaktım. Biliyorum, size sorduğum kişi bir insan, hem belki haddimi aşıyorum, bildiklerinizi neden bana anlatasınız ki? Ama bu kişiyi bilip bilmediğinizi öğrenmeliyim. Asıl soruma geçeyim. Elminster uzun yaşamış, peki insanlar nasıl elfler kadar uzun yaşar ve tabii niçin bu kadar uzun yaşamak istesinler? Böylesi ömre sahip olunca hangi vazifeyi üstlenmeliler?”

Yıldızkoparan dur dercesine elini kaldırdı. “Ahret sualleri başladı,” dedi muzip bir ifadeyle. “Daha bir şey sorma, bu soru yağmuru dinmezse verdiğim cevapları da unutacaksın.” Gülümsedi ve bir ağaç köküne yaslandı.

“İlk soruna gelelim: Evet, mythalin örülmesinden önce ve bir süre sonrasında kadar Myth Drannor’da ikamet etmişti Elminster. Bu süre içinde de pek çok büyü öğrenmiş, pek çok büyü yapmıştı. Elminster Myth Drannor’a gelen ilk insandı, daha doğrusu ilk insanlardan biriydi. Biz elflerin tam ortasına bir insanın yerleşmiş olmasından nefret ediyordu bazılarımız, ayrıca Myth Drannor’un kapılarının herkese açık olduğu yıllarda şehre gelen kişiler arasında da onun hükmettiği gücü kıskananlar çoktu. Bunlardan bazıları onun yaptığı büyülere ‘kara büyü’ demiş olabilir. Aslında ne bu kişiler ne de Elminster’ın yaptığı büyüler hakkında bir yargıda bulunamam.”

Umbregard ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama Yıldızkoparan kıkırdayarak elini kaldırdı ve onu susturdu. “Lütfen bekle, sorma; çok önemli şeyler söyleyeceğim, bunlar aceleye gelmez.”

Umbregard kıpkırmızı kesildi, sonra gülümsedi ve arkasına yaslandı, devam etmesi için elfe işaret etti.

Yeniden konuşmaya başladığında Yıldızkoparan'ın gözlerine bir parıltı konmuştu. "Büyüye hükmeden –daha doğrusu büyüye hükmettiğini sanan– insanlar ömürlerini uzatmak için türlü yollar dener. Misal, liçlikten ab-ı hayat iksirlerine dek denedikleri yolların çoğu hatalıdır, çünkü bunlar kişinin özünü bozar. Bu kişiler yeni bir kişi olurlar. Aralarında ben de dahil olmak üzere pek çok kişiye göre ise aslında daha 'adi' bir kişi olurlar. Bana soracak olursan, aslını bozmadan, lekelemeden uzun yaşamanın yolu –tabii bu da insanı daha adi yollar gibi değiştirecektir– Elminster'in seçtiği, ya da belki yönlendirildiği yoldur. Onun bilhassa uzun bir ömür istediğinden emin değilim. Belki bunun için çabalamış, belki de rastlantı eseri bunun yolunu öğrenmiştir; belki uzun yaşamaya zorlanmış, belki de zorunda kalmıştır. Bu uzun ömür, özel konum ve buna yakışır güçler karşılığında Mystra'nın dileklerini gerçekleştiren özel bir hizmetkar oldu Elminster. Sanıyorum ona 'Mystra'nın Seçilmiş'i' deniyor."

"Bu hizmete neye göre seçilmiş peki?" diye sordu Umbregard ağır ağır. "Peki bunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Yıldızkoparan, "ama diğer insanlara kıyasla bu hizmete devam etmesini sağlayan şeyi biliyorum: aşk."

"Aşk mı? Mystra ona aşık mı?"

"Ve o da tanrıçaya." Büyücü insanın suratından buna inanmadığı apaçık okunabiliyordu, bu nedenle Yıldızkoparan sözlerine incelikle devam etti. "Evet, hoşlanmanın, arkadaşlığın veya tenin coşkuyla kabaran arzularının ötesinde; gerçek, derin ve sonsuz bir aşk. Bunu gerçekten hissedene kadar inanması güçtür Umbregard ama dinle beni. İnsanlara, hatta ve hatta elflere, orklara, cümle mahlukata bahşedilen güçlere kıyasla aşkta öyle bir güç vardır ki... Hem nice hayra hem de nice şerre vesile olabilir bu güç. Kudretli her şey gibi, aşk çok tehlikelidir."

“Tehlikeli mi?”

Yıldızkoparan yarım ağız güldü ve “Aşk bir alevdir, her şeyi tutuşturur,” dedi. “Büyücüler içinse yanlış yapılmış büyülerden kat be kat tehlike arz eder.”

Elf uzandı ve Umbregard’ın kolunu tuttu. Birbirlerine baktılar. Neredeyse öfkeyle söze girdi Yıldızkoparan, “Yanlış bir büyü en fazla büyücüyü öldürmez mi, sorarım. Ama aşk... Aşk bir büyücüyü yeniden yaratabilir, dahası büyücüyü dünyayı yeniden yaratmaya heves ettirebilir. Aziz Taçlı’mız yüce aşkıyla Cormanthyr’i yeniden yarattı, lakin halkımın çoğuna soracak olursan sonunda da onu yok etti. Daha genceğizken ılık bir gece eğlenmek için yüzmeye gitmiştim. O sıralar içimde kayda değer miktar büyü yoktu. Düşünüyorum da o gece olanlardan beni kurtaran belki de bu olmuştur. Zira o gece, Taçlı’mıza delice aşık olan ve Taçlı’mız tarafından da aynı şekilde sevilen Sarym’in Büyük Hanımı, Ildilyntra, yine en az Taçlı kadar sevdiği toprağımız uğruna, canından çok sevdiği adamı öldürmeye çalışırken canından olmuştu. Her ikisi de birbirlerine olan aşklarını reddetse de aşkları gün be gün artmıştı. İşte, bu aşk yüzünden kavruldular, yok oldular.”

Ay elfi iç geçirdi, başını olacak iş miydi bunlar dercesine salladı. “Aklıma karşılıklı tartıştıkları günler geliyor bazen, seslerini duyar gibi oluyorum. İşte o zaman içim sızlıyor. Elminster’dan sonra bunu ilk duyan kişi sensin, ona göre. O yüzden kulağına küpe olsun Umbregard, bu sırrı benim soyumdan birine açarsan ani bir ölüme davetiye çıkarmış olursun.”

“Nasıl dersiniz,” diye fısıldadı Umbregard. “Lütfen devam edin.”

Elfin yüzüne çarpık bir gülümseme kondu, sonra sözlerine devam etti. “Daha söylenecek pek bir şey kalmadı. Mystra, kendine hizmet etsin diye Elminster denen bu insanı seçti, o da başkalarının aksine başarıyla ona hizmet etti. Hepimizi farklı yaratmış tanrılar, çoğumuz da onlara hizmette çok başarılı değiliz, Elminster’ın da işinde kusuru

olmuştur olmasına ama aşkta kusur etmemiştir, bir an bile aşkını aklından çıkarmamıştır. Siz insanların ozanları buna cesaret derdi herhalde.”

“Cesaret ha? Bir tanrının cevşene bürüdüğü, himayesine aldığı fâni neden korksun ki? Mücadele edilecek, boyun eğilecek veya üstün gelinecek bir korku olmadıkça cesareten söz edilir mi?” diye heyecanından ötürü cüretkar bir tavırla sordu Umbregard.

Yıldızkoparan'ın gözlerinde müşfik bir ifade vardı. “Tanrı bir tane değil ki Umbregard,” dedi. “Büyük başın derdi de büyük olur. Bir ilahın teveccühünü gösterdiği bir fâninin başında ne dertler olur bilmezsin. Hem, ister bu âlemden ister başka bir âlemden gelsin, şerrin önüne geçmek ne mümkün. Ancak aptallar tanrıların desteğini alınca korkmayı unutur. Hem ben cesarete senin soyundan olanlarda çok rastladım; sanki siz insanlar diğer ırklardan daha cesur gibisiniz, ancak siz de çoğu zaman pervasızlık ve aptalca cesareti gerçekten cesur olmakla karıştırıyorsunuz.”

“O halde cesaret nedir?” diye sordu Umbregard. “Tehlikenin karşısına dikilmek mi sadece?”

“Evet. Tepende asılı duran kılıcın boynunu ne zaman vuracağını bilemeden de olsa görevinde sebat etmek, hızla üstüne çöken kıyamete karşı durup kaçmamaktır.”

Birden fısıldamaya başlamıştı Umbregard, söylemeye cüret ettikleri yüreğine korku saçıyordu, “Lütfen sözlerimi saygısızlık olarak almayın ama *muhabbâk* bilmem lazım; cesaret varsa madem, nasıl oldu da Myth Drannor, yani Cormanthyr düştü ama siz sağ kaldınız?”

Yıldızkoparan yanıt kabilinden gülümsedi, kederli bir gülümseyişti bu. “Bir ırkın ve bir diyarın, hemen canını feda edecek kadar cesur kahramanlardansa sadık korkaklara ihtiyacı vardır da ondan.” Elf doğruldu ve elini salladı, sanki elveda der gibiydi. “Hangisi olduğumu anla şimdi. Olur da bu Elminster denen insanla karşılaşırsan sor bakalım, o bir kahraman mıymış, sadık bir korkak mı? Cevabı neymiş

bana da söyle olur mu? *Her şeyi* bilmem gerek, benim de kötü huyum bu.” Ardından Yıldızkoparan bir panter zarafetiyle kovuktan yukarı tırmandı ve yukarıdaki alacağağaçların arasında kayboldu.

“Durun!” diye itiraz etti büyücü insan ve elfin peşinden ağaçların arasına daldı. “Soracak onca şeyim var ki. Gitmeniz şart mı?”

“İşim var Umbregard! Uyuyup dinlensin, sonra da iki kişilik yemek pişirsin diye bir insana yatacak yer bulmam lazım,” diye karşılık verdi Yıldızkoparan. “Gönlünce burada kal, kaldığın sürece de ne sormak istiyorsan sor. Ayıran Denizler’in bu yakasında çok az dostum kaldı, hepsinin başımın üstünde yeri var.”

Umbregard titrediğini fark etti. “Beni dost saymanız ne büyük şeref!” dedi ve sözlerini özenle seçerek sordu, “ama sormam gerek, nasıl bana hemen itimat ediyorsunuz? Tanışalı fazla olmadı, ancak birkaç dakikadır sohbet ediyoruz, hakkımda hemen nasıl hüküm verdiniz? Gözlerini elf hazinelerine dikmiş, şu elf katillerinden biri olamaz mıyım? Gerçi onlardan biri değilim, yemin ederim. Tabii insanların yeminine itimat etmez oldu elfler, onu da biliyorum.”

Yıldızkoparan gülümsedi. “Bu koruluk tanrılarımızdan iki tanesi tarafından kutlu addedilir: Sehanine ve Rillifane,” dedi. “Onlar hakkında hükmü verdiler. Şuraya bak.”

Büyücü insan elfin işaret ettiği yosun kaplı devrik kütüğe ve ona dayanmış asasına baktı. Bu asa Faerûn üzerindeki binlerce fersahlık yolu boyunca ona eşlik etmişti; ahşabı eski ama kuvvetliydi, her iki ucunda bakır ökçeler vardı. İşte bu asa, her santimini avcunun içi gibi bildiği bu asa, o sohbeta dalmışken boylu boyunca sık ve yemyeşil filizler saçmıştı. Her bir filizin ucundaki ufacık ama güzel mi güzel, bembeyaz çiçekler gölgelerin içinde parıltılar saçıyordu.

* * * * *

Daha soğuk ve daha karanlık bir yerde, hayaletimsi bir kadın gülmeyi kesti ve kolları yana düştü. Kadının kan

dondurucu kahkahaları bir süre daha mağarada yankılandı, bu süre boyunca kadın etrafını saran engin karanlığa sanki ilk kez buraya geliyormuş gibi baktı. Ağır ağır gözlerini karanlığa alıştıırken, dehşetli kızgın bakışlar saçmaya başladı.

Kızgın bakışlar, kızdı kızardı, parlak iki aleve dönüştü ve kadın kedi gibi çeviklikle, belirli bir rüne doğru yürümeye başladı. Yerdeki sembolün üzerine sertçe bastı ve rünün parlak mavi beyaz bir parıltı ile doluşunu izledi, sonra kollarını kavuşturup bu ışıktan ince bir dumanın sızıp kocaman bir buluta dönüşmesini bekledi. Bu bulut da daha sonra bambaşka bir şeye, genç görünüşlü bir adamın başıyla gövdesine dönüştü. Genç adam içinden çıktığı rünün tepesinde, havada asılı duruyor, ateşli ve kararlı bir ifadeyle tahta bakıyordu.

Görüntü konuşmaya başladı ve hayaletimsi kadın rünlerin etrafından dolanıp tahta ilerledi, kolçağın birine yaslanıp, adamı dinledi.

Adam kara çizgilerle süslü koyu kıvırmalı bir cüppe giymişti ve parmaklarındaki altın yüzükler parıl parıldı, yüzüklerin renk tonu, adamın gözlerindeki altın parıltıya uygundu. Karmakarışık kahverengi saçlı, kirli sakallı bu adam kendinden emin konuşuyordu.

“Benim adım Karsus, sen de Karsus’sun. Bu görüntüyü gördüğüne göre, ilk Karsus olan benim başıma bir iş gelmiş demek. Senin, yani ikinci Karsus’un görevi şanımlı, yani şanımlıyı devam ettirmek.”

Görüntü yürümeye başladı ama bulut hâlâ rünün üzerindeydi. Bir elini bir yana savurdu ve konuşmaya devam etti. “Yaşantımdan, yani yaşantımızdan hangi kısımları hatırlıyorsun bilmiyorum –bazıları zaten bu aralar zihnimin iyice karışık olduğunu söylüyor– ama şu aklında olsun, halkımız arasındaki pek çok sihirbaz büyük güçlere hükmeder oldu; bunların en kudretlileri, Netheril’in başbüyücüleri ise kendi bölgelerinin hükümdarları oldular. Bunların çoğu gibi benim de bir uçan şehrim var; şehrin adı benim, yani

bizim adımız: Karsus. Ben ki tüm bu başbüyücülerin en kudretlisi, Gizemler Hakimi'yim. Yüce Karsus derler bana."

Görüntü kendi hakkında sayıp döktüklerini umursamadığını ifade edercesine elini savurdu. Parıltılar saçan gözleri tahta dikilmişti. Hayaletimsi kadınsa bu sözleri yüzlerce kez duymuş olacak ki, her bir söze mırıldanarak eşlik ediyordu, lakin alay edercesine dudak büküyordu karşısındaki görüntüye.

"Elbette," diye görüntü konuşmaya devam etti, "uyandığına göre, bunca şeyin zerrece anlamı yok demektir. Gerçi hiçbir rakibim canıma kıymaya gücü yetmez, tek başına hiçbir şeyin gücü beni alt etmiş olamaz, demek ki Karsus şehri, dahası şanlı Netheril bir savaşta yanıp kül olmuş olmalı veya belki korkunç bir afetle yok oldu her şey. Biz Netheril'lilerin çok düşmanı var, baş düşmanımız da kendimiziz. Birbirimizle savaştığımız yetmezmiş gibi kendi kendimizle de mücadele ediyoruz. Benim dahi aklım başımda değil bazen. Sana da aktarılmış olabilir bu illet; gözün açık olsun, kendini böyle bir hastalıktan sakın."

Karsus'un görüntüsü gülümsedi; şeytani bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı hayaletimsi kadın ve o da gülümsedi. Karsus konuşmaya devam etti. "Belki ihtiyacın olmaz ama bu mekanın zeminindeki her bir aynanın içerisine birer kayıt yaptım; bu dünyadaki tehlikelerle yüzleşirken muhakkak bilmen gereken büyüler var, bunları öğrenebilmen için büyücülük dersleri kaydettim her birine. Çalışmalarımız yarım kalmamalı; ancak mutlak güce ulaşırsam, yani ulaşırsak, kusursuzluğa erebiliriz. Karsus bugün var, dün de vardı ve hep var olacak, çünkü kusursuzluğa erecek ve tüm Toril'i değiştirecek."

Kadın bu laflar üzerine bir kakhaha kopardı ama bu kakhaha daha çok bir köpeğin havlamasına benziyordu. "Sen hakikaten deliydin be Karsus! Kaderin tüm Toril'i değiştirmekmiş ha? Ona ne şüphe, 'değiştirmek' lafı az bile kaldı."

"Şimdi, hemen iyileşmeye ihtiyacın olabilir, benim de zaman zaman acilen iyileşmeye ihtiyacım olmuştu. Öyle bir

yaşam sürdüm ki ne bir sadık büyücü hizmetkarım ne de başkaca güvенеbileceğim biri oldu. Aklında olsun, bu görüntüyü karşına getiren aynaya dokunurken 'Dalabrindar' sözcüğünü söylersen tüm yaraların iyileşir. Bu rünler bozulmadığı sürece istediğin kadar kullanabilirsin bu büyüyü, bu adı söyledikleri takdirde senden başkalarını da iyileştirebilir. Sihri çalıştıran bu sözcük büyüünün sonsuza dek baki olması için canını feda eden büyücünün adıdır, emekleri boşa gitmedi, dahası..."

"Boş laf bunlar Karsus!" dedi hayaletimsi kadın istihzayla. "Senin şu klonun bu tahtı süsleyen kafasız bir mumyaydı ilk gördüğümde! Kim aldı kellesini acep? Mystra mı? Azuth mu? Bir rakibin mi yoksa? Yoksa maceraperest bir büyücü bozuntusu bir liç zannedip de mi kopardı başını?"

"...bu işe yaramazsa diye başka büyüler de koydu ama esasen bu aynalarda faydası tecrübe ile sabit nice efsun gizledim, hem..."

Hayaletimsi kadın başını tatmin olmuş biçimde salladı ve yüzlerce kez işittiği sözleri bir daha dinlememek için uzaklaştı. "Faydaları olacak, olmaz mı? Hem de nasıl. Hangi büyücü gizlediğin sırların cazibesine dayansın?" Kadın tekrar rünün üzerinden geçti ve görüntü lafının ortasında kayboldu, yere kazınmış yazıların ışığı kayboldu ve mağara yeniden karanlığa gömüldü.

"Şimdi, ne yapmalı da burayı hıncahınç doldurmalarına fırsat vermeden büyücüleri içeri çekmeli?" diye zifiri karanlığa sordu hayaletimsi kadın.

Karanlık bir yanıt vermedi.

Asık suratlı bir hayalet kuyunun dibine gitti ve gözden silinmeye başladı, kendi eseri olan sarmal bir rüzgar içinde yayılıp çözülüyordu, en nihayetinde yeniden karanlığın içerisinde ıslıl ıslıl bir kasırga oldu, ağır ağır, döne döne kuyunun ağzına doğru yükselmeye başladı. "Ayrıca, ne yapmalı da yakaladığım büyücüleri burada bir geceden fazla tutmalı?"

Kuyunun ağzına varınca, çın çın çınlayan, sarmal biçimdeki ışıklar havada asılı kaldı ve yumuşak sesi kuyuda yankılandı: “Kudretli sihirler yapmalıyım muhakkak. Bu rûnlerin yalnızca bana itaat etmesini sağlamalıyım, ayrıca kim hangi yolu denerse denesin ayda yalnızca bir kere çalışmalılar. Böylece genç bir büyücü burada uzun süre kalmak zorunda kalır.”

Sis birden duvardaki çatlaklardan birine doğru atıldı, içinden geçip ağaçların arasında yılankavi hareketlerle dolanmaya başladı. Ağaçlara sürtünüp ilerledikçe vahşi bir kahkaha, sevinçten bayram eden bir çığlık kaldı geriye: “Ve midemi boylar.”

- ON ÜÇ -

TATLI DİL KAYAYI KAVURUR

Hepimiz biliriz zulüm denen musibeti; ne var ki, tanrılara hamdolsun, çoğu zalim aptaldır. Yine de hor görülür tatlı dil. Halbuki tatlı dil zulümden çok kuvvetlidir, gel gelelim bunu kaç kişi bilir?

Soytarı Ralderick Kutluçalı
Kulesinden Gübrelğine Bir Yurdu Yönetme Sanatı
Kankuşu Yılı'nda basılmıştır

Bir kupa bira içimlik zaman geçmemiş, kendilerine neşeyle selam eden uzun boylu zayıf yabancıнын Hanım'a girmesi ile çıkması bir olmuştu.

Sıraya oturmuş iki yaşlı adam başlarını kaldırdı, gözlerini kısarak şüpheyle adama baktı. Çok az kişi yanlarından geçerdi, zira Dalgakayalar'ın Güzel Hanımı denen, yıllar geçtikçe de daha bir köhneleşen mekanın hemen gölgesinde idi bu sıra. Tam da bu nedenle çok otururlardı burada. Soğuktu gizlendikleri köşe ama en azından sabah güneşini tepelerinde hissetmiyorlardı ya.

Yabancı alelade görünen pelerinini çözüp, tozlu cüppesi ve pantolonu ile ortada kalınca, arkasında kalan güneş yüzünden yüzü altın sarısı bir hare ile çevrildi. İşte tam bu sırada, iki ihtiyar koskoca Diyarlardaki en mucizevi sahnelerden birine şahit oldular: Alnyskavver önce elinde katlanabilir bir masa ve sandalye koşturup yabancıya yetiştirdi,

ardından da yemek getirmeye, yemek demek de az kalır, mükellef bir sofra kurmaya başladı.

Hancı bir içeri bir dışarı oflaya puflaya koşup yemek getirdikçe, iki ihtiyarın koca bir yıl boyunca piştiğini görmedikleri kadar şey masaya doluyordu: Kokusu yaşlı midelerini gurul gurul guruldatan, dumanı tüten koca bir kase dolusu bir çorba, en hasından koca bir teker kaşar ve tam üç tabak dolusu tavuklu çiğ börek, tam üç tabak!

Baerdagh ve Caladaster duruma uyuz olup, burnu kemerli yabancıya hasetle baktılar, öfkeli tanrılar aşkına, koskoca yerde sabah sabah şölen sofrası kuracak kendi sıraları dışında başka yer kalmamış mıydı? Bir aylık gelirlerinin tümünü verseler ancak donatabilecekleri türden bir sofrayı burunlarına dayamıştı herifçioğlu. Tempus'un leş kokulu koltukaltı aşkına, bu herif kendini kim zannediyordu böyle?

İki ihtiyar bomboş midelerinden ulumalar yükselince birbirlerine baktılar, sonra aynı anda yabancıya dönüp adamı tepeden tırnağa süzdüler. Adam silahsızdı, görünüşe göre pek varsıl da değildi ama adamın yol tepmekten eskimış çizmeleri pek güzeldi. Olsa olsa bir hayduttu bu adam, kesin birini bıçaklayıp parasını pulunu, üstünü başını almıştı. Elbete yahu, böyle giyinen hangi adam, nereden para bulacak da böyle bir sofra kurduracaktı; dağda eşkıyalık yapıp aç kalmış, çaldığı keseleri yüklenip köye inmiş bir hayduttu bu.

Alnyskavver bu kez dışarı geldiğinde, ikilinin dün gece pişerken kokusunu aldıkları karaca budunu yüklenmişti. Hancının daha önce Yüce Dük geldiğinde kullandığı tabakta, soğuk servis ettiği geyik budu, soğan turşusu ve dilimlenmiş dil eti ve benzeri mezelerle çevrelenmişti... E, bu da çok oluyordu artık! Seni haddini bilmez piç, diye geçirdiler içlerinden.

Baerdagh bu kadarı da olmaz artık diyerek başını salladı ve yabancıнын çizmelerinin tam yanına hak tuu diye tükürdü. Ardından, bir yerlerini şişirtmeye utanmayan bu adi

oburun, bir de çatlayıncaya kadar yemek yiyişini görüp delirmemek için kalkıp gitmeye koyuldu.

Caladaster de peşine düştü ama daha ağırdı. İki ihtiyar da sıranın arkasına dayanarak kalkıp gidecekken hancı geri geldi, elinde bu kez bir ufak fiçı bira ve kupalar vardı.

Tam üç kupa.

“Şerefyağ oldum hazretleri,” dedi adam nezaketle. “Cüretimi mazur görün ama hem çok açım, hem yalnız yemekten nefret ederim hem de Dalgakayalar’ın mazisini bilenlerle görüşmem lazım. Maziye iyi bilecek kadar tevellüdü eski, arif kişilere benzersiniz. Ne dersiniz, var mısınız bir anlaşılmaya? Haydi gelin şu aşları paylaşalım; buyurun çekinmeden gönlünüzce yiyin, yiyemediğinizi de alın evde devam edin. Karşılığında da vakti zamanında burada ikamet etmiş bir hanımefendi hakkında bana malumat verin, olmaz mı?”

“Sen de kimsin be?” diye langadank sordu Baerdagh. Caladaster aynı anda fısıltıyla arkadaşına seslendi, “Sevmedim bu işi ben. Kim kime haybeye yemek ihsan eyliyor? Şunların ederinin çeyreğini almadan Alnyskavver dünyada bu sofrayı kurmazdı amma, kalanı bize ödettirmeyeceği nereden belli?”

“Kesemizin yamasından belli,” dedi Baerdagh. “Alnyskavver ne kadar fakir olduğumuz bilir. Bir tek o mu, herkes bilir.” Hanın pencerelerine işaret etti. Caladaster, ne göreceğini önceden bilerek pencerelere baktı. İçerideki herkes hanın kirli pencerelerine dolmuş, kemerli burunlu yabancıların iki kupayı ağzına kadar doldurup, masada onların oturduğu uca doğru kaydırışını izliyordu. Adam sonra üçüncü kupayı da içindeki çatal bıçakla beraber onlardan yana fırlattı.

Caladaster burnunu sinirle kaşıdı, ardından elini fırça gibi favorilerinde gezdirdi, arpacık kumrusu gibi düşünmeye başladı. Sonra tekrar yabancıya döndü: “Arkadaşım sana kimsin diye sordu, ben de merak ediyorum. Dahası bize ne gibi bir tezgah kurmaya niyetlendin onu da merak ediyor-

rum. Canım çekerse kalkar giderim, sen de önündeki tabakla baş başa kalırsın, ona göre.”

Tam da o an, laflar kulağına çalınmış olacak, midesi gök gürlemesini andırır bir sesle guruldadı ve buna itiraz etti.

Yabancı karmakarışık, kapkara saçlarında elini gezdirdi ve öne yaslandı. “Adım Elminster ve Hanım Efendim için bir iş yapıyorum; iş gereği eski harabeleri ve büyücü kabirlerini gezmem gerekiyor. Ne kadar istersem o kadar harca-yayım diye de yüklüce harcırahım var, bakın bu paraları görüyor musunuz? Bunları şimdi bırakıyorum. Şimdi, olur da bir anda sırra kadem basarsam hesabı Alnyskavver’e siz ödeyebilirsiniz.”

Baerdagh paralara cin çarpmış gibi bakakaldı, kendine gelince yabancıya dikti gözlerini. “Tamamdır, haydi sana uyduk, buraların hikayesini anlattık,” dedi ağır ağır, “ama soracak bir biz mi kaldık?”

Elminster kendi kupasını ağzına kadar doldurdu ve sordu, “İşim ne kadar zor biliyor musunuz? Günlerce bir şehirde ona buna filancanın mezarı nerede, falanca harabe nerede diye sor dur, milleti huylandır da huylandır, her çitin ardında bir çift göz seni dikizlesin... Sonra akşam karanlık basınca da bekle, öfkeden tepesi atmış çiftçiler ne zaman yabayı bir tarafına sokacak diye. Öyle de güzel iş ki, bir düştün mü bir bakmışsın herkes tepene çullanmış!”

Bu lafları duyunca iki ihtiyar katıla katıla gülmeye başladı.

“Sonra durdum düşündüm. O halde, dedim, neden hem vakitten tasarruf etmiyorsun hem de insanların kuruntularını gidermiyorsun? Şöyle sizin gibi iki beyefendi ile bir öğün paylaşısam dedim, bu yaşını başını almış, görmüş geçirmiş beyler bana eski eski hikayeleri anlatsalar dedim, hem bilirler bu diyardan kimler gelmiş, kimler geçmiş...”

Caladaster gözlerini kıstı, “Sharindala’yı soruyorsun, di mi?” dedi sözcüklerin üstüne basa basa.

El neşeyle, evet o manasında başını salladı.. “Hah, bildiniz,” dedi. “Elbet kafanızda bir sürü soru vardır şimdi ama siz onları sormazdan evvel diyeceklerim var. Sharindala hazretlerinin mezarından hiçbir şey almayacağım, lahdini açmayacağım, oradayken tek bir büyü bile yapmayacağım. Dahası hiçbir yeri kazmak ya da hiçbir şeye zarar vermek niyetinde değilim. Hatta siz ya da Dalgakayalar’dan kim isterse gelip ne yaptığımı izleyebilir. Yalnızca gündüz gözüyle etrafa şöyle iyice bir bakmam lazım, hepsi bu.”

“Doğru söylediğini nereden bilcez?”

“Gelin benimle,” dedi Elminster ve tahta tabakları dağıttı. Ardından da böreklerden birini kesti. “Kendiniz görün.”

Baerdagh, bıçak keser kesmez tütmeye başlayan çiğ böreğin kokusunu içine çekince aklıktan inleyecek gibi oldu, gerçi midesi ona fırsat bırakmadı, sesini arşa kadar yükselterek yemeği takdir ettiğini belli etti. Ben ne yapıyorum demeye kalmadan ihtiyar elini böreğe atmıştı bile. Yabancı sırttı ve içinde bir dilim börek olan tabağı onun eline tutuşturdu.

“Müteveffa büyücüleri gidip rahatsız edesim yok,” dedi Caladaster, “hem ben unumu eledim, eleği de astım. Yıkıldı yıkılacak duvarların, ha düştü ha düşecek çatıların arasında tavşan gibi ordan oraya sekemem. Var sen git Kavrukkaya Konağı’na, hem yeri de kolay, buradan doğru...”

Baerdagh masanın altından tanrılar yarattı demeyip, öyle bir tekme savurdu ki Caladaster’in lafı yarım kaldı. Elminster durumu fark ettiyse de renk vermedi, sadece sırttı. “Lütfen devam edin,” dedi Elminster, “yolu tarif ettiniz diye tabakları çekip elinizden alacak değilim ya!”

Caladaster tabağına kepçe kepçe çorba doldururken, aç karnımı doyurayım, diye öyle hırsla kesmişti ki elleri titriyordu. Ağzının suyu aka aka, “Elminster, bak güzel kardeşim, seni uyarayım, o kadın orayı öyle bir efsunlamış ki şaşarsın. Haydutlar da bunu bildiklerinden hem de mekan göze çarpmadığından adım atmaz ya oraya yıllardır. Meka-

nın hemen dışında ağaçlar, çalılar öyle uzamış, öyle uzamış ki bir duvar olmuşlar. Daha bunlar boy atmazdan evvel de sincaplar, tilkiler, hatta havada uçan kuşlar bile Sharindala'nın efsunlu mekanına tüylerinin ucu değsin, ölüp kalırlardı. Sen oranın tam yanından geçip geldin aslında. Köprünün hemen ardında, yol sola sert bir dönüş yapıyor ya, işte yol Kavrukkaya'nın etrafından dönüyor.” Caladaster peynirden koca bir lokma kopardı, gözlerini aldığı hazla bir anlığına kapadı, söze devam etti. “Aklında olsun, orası kadıncağız öldükten sonra yandı; Kavrukkaya adını kadın vermedi yani.”

Baerdagh masaya yaslandı, nefesinden leş gibi bira kokusu saçarak, bir devlet sırrı açıklıyormuşçasına Elminster'a fısıldadı, “Hâlâ orada diyorlar, biliyor musun? Şahane bir gecelik giymiş bir iskelet dolanıyormuş Kavrukkaya'da, kara büyüler yapıp insanların canını alıyormuş.”

El anladım dercesine başını salladı. “Madem öyle, canını sıkmamak lazım. Ölmeden evvel nasıl bir insandı, biliyor musunuz?”

Baerdagh hızla dönüp Caladaster'e baktı. Yaşlı adam soğusun diye çorbaya körük gibi üflüyordu; başını kaldırdı, çenesini sıvazladı. “Pekala, anlatayım. O sıralar ben daha kısa pantolonlu bir çocuktum ve...”

Dalgakayalar'ın meraklı halkı bu hikayeyi dinlemek için teker teker Hanım'dan çıkmaya, sokaklara dökülmeye başladılar, hiç şüphesiz hepsi bire bin katacak, Elminster'ı bekleyen tehlikelere karşı uyaracaklardı. Büyücü sırttı, kupasından bir yudum çekti ve devam etmeleri için iki ihtiyara işaret etti. İnsanı hayrete düşürecek bir hızla sofrayı kazıyordu ihtiyarlar. Daha şimdiden Baerdagh kemerini gevşetmişti, halbuki daha öğle vakti bile olmamıştı.

* * * * *

En nihayetinde iki ihtiyar, Kavrukkaya Konağı'na gitmesin diye yalvar yakar oldukları can dostları Elminster'ın yola çıkmasına razı oldular. Bu durum içine sinmemiş

gözükten Caladaster burnu kemerli büyücüye hemen yakındaki kulübesini tarif ettikten sonra, gece kalacak yer gerekirse gelmesini, sağ salım döndüm demeden gitmemesini sıkı sıkıya tembih etti. Elminster gelirim diye bin bir yemin etmişse de adamların yiyip içtiklerini sindirmek için sabaha kadar horul horul uyuyacaklarından, gelse de kulübenin kapı duvar olacağından adı gibi emindi. İhtiyarların mideleri artık bu kadarı da fazla diye isyan edince, Elminster kalan ne kadar yiyecek içecek varsa topladı, fazlasını sırtlanıp kulübeye taşımalarına yardım etti ama cılası olsun diye bir kupa bira ısmarlamayı da ihmal etmedi. Kapı önünde Elminster'ın eline eteğine sarılan ihtiyarcıkların gözleri yaşla dolmuştu, bir yandan teşekkür ederken bir yandan da yoksa bu insan kılığında bir iyilik tanrısı mı dercesine Elminster'a bakıyorlardı. Sonra nefesleri kesildi, içeri girdiler.

El gülümsedi ve yola koyuldu. Peşine takılan Dalgakayalar çocuklarına, pür telaş koşup onları eve sürüyen analarına neşeyle el salladı. Dönemece gelince durdu ve doğrudan Kavrukkaya Konağı'nı gizleyen kalın ağaçların arasında daldı. Çok uzaklardan onu gözleyen, ellerinde kupalarla Hanım'dan çıkmış Dalgakayalar halkı şöyle bir yere tükürüp düşündü, bu deliyi de son görüşleri olduğuna kanaat getirdi. Sonra tekrar meyhanenin içine dalıp işlerine döndüler.

Mekan tam da Caladaster'in tarif ettiği gibiydi. İlk büyüyle gözden kayboldu Elminster, tekrar bir gölgeye dönüştü. Daha güçlü tuzaklar varsa tetiklememek için sessizce, bir zamanlar harikulade bir konağın bahçesiymen şimdi adam boyunda yaban otları bürümüş mekana daldı.

Konak yanmıştı yanmasına ama ayaktaydı. Konağın önünün doğu ucundaki bir zamanlar kule olması gereken yerdense geriye, çalı çırpı içinde, çember biçiminde yerleştirilmiş, kapkara taşlar kalmıştı. Kuleden kalanlar, devrilmiş duvarların taş yığınları ile hâlâ eve bağlıydı. Yanındaki

döküntü kuleye rağmen, tepesinde üçgen biçimli bir revak olan konak yerli yerindeydi.

Elminster menteşelerinden sarkan bir kepengin arasından bir yer buldu ve sanki hiç cam takılmamış gibi duran bir pencereden içeri, loş mekana sızdı. Karanlık konağın damı akmış, yosun tutmuş, yerleri fare dışkıları ile kaplanmıştı, yine de her yerin tozu alınıyor gibiydi. Gölge biçimindeki büyücü, yerde bir tuzak göremeyince, ortalığı karıştırmak için cisme büründü. Heykeller, boyaları dağılmış resimler ve seyahatnamelerle, krallıkların ve aristokrat ailelerin tarihçeleriyle, hatta aşk romanları ile dolu sıra sıra kitaplık buldu. Ancak evin hiçbir yerinde büyü izine rastlayamadı. Bu Sharindala denen zat vaktiyle gerçekten bir büyücüye de demek ki büyü kitapları, büyülü mürekkepleri, büyü bileşenleri, ne varsa hepsi kuleyi kül eden yangınla yok olmuştu. Muhtemelen konağın hanımı da...

El omuz silkti. Eh, işini hakkıyla yaparsa bu gerçeği gelecekteki hazine avcılarını bilemeyecekti. Şuradaki rafta dalgınlıkla bırakılmış bir büyü elyazması, şu dolaba gizli tahta kutuya bir büyülü değnek, şu kitabın arasına da sonu gelmemiş büyü deneyleri notları... Tamam. Şimdi sıra, yatak odasındaki gömme dolaplara birkaç elyazması daha sıkıştırmakta. Saksıyı doğru çalıştıran bir büyücü çırağı buradaki büyülerle ustalara nal toplatır, bir de...

Elminster bir gömme dolabın kapağını açtı ve bir şey hareket etti.

Daha doğrusu, bir şey yere çömeldi, zira Elminster'ın parmaklarının ucundan o an alevler fışkırdı. Boz renkli kemikler kayıp geri gitti ve gömme dolabın en uzak köşesine sindi, bu iskeletin elindeki bir değnekse Elminster'ı işaret ediyordu. İskelet sırtını duvara dayayıp gerilerken, Elminster parlayan gözleri, bir gecelikten geriye kalan bir tutam kumaşı ve dağılmış bir kafatasından sarkan uzun, karmakarışık saçları gördü. Görür görmez de geri adım attı ve elini iskelete durmasını işaret eder biçimde kaldırdı,

iskeletin tir tir titreyen elinde duran değneğin büyüsunü harekete geçirmeyeceğini umuyordu.

“Siz Sharindala hanımefendi misiniz?” diye sükunetle sordu. “Bendeniz bir zamanlar Myth Drannor’da ikamet eden Elminster Aumar, size zarar vermeye, saygısızlık etmeye gelmedim. Lütfen dışarı çıkın, rahat olun. Hâlâ burada olduğunuzu bilmiyordum. Size olan saygımı ispat edeceğim, sonra evinizden çıkacağım. Siz de ben gidince konağınızın huzuruna kavuşursunuz.”

Elminster kapıya doğru geriledi, pelerini giydi ve hortlak sihirbaz kadının değneği kullanma ihtimaline karşı savunmalarını hazırladı. Sonra gözlerini kapağı açık gömme dolaba dikip bekledi.

Uzunca bir süre sonra göz çukurları boş bir kafa dışarı uzandı ve hızla geri çekildi. El kapının kirişine dayandı ve beklemeye devam etti.

Birkaç dakika sonra, iskelet tedirgin biçimde süklüm püklüm çıktı gömme dolaptan. Üstüne çullanacak maceracılar olabileceği endişesi ile dört bir yana bakınıp durdu. Sonra değneği kaldırdı ama değnek henüz Elminster’ı işaret etmiyordu. Odanın ortasına yürüdü, durdu ve sessizce ona baktı.

El, hemen yanında duran iskemleyi gösterdi. Kadının iskeleti hareket etmeyince, iskemleyi aldı ve kadının yanına getirdi.

Büyülü değnek kalktı ama Elminster bunu umursamadı, değnekten fişkırp mavi izlerle havada uçuştuktan sonra kendisine çarpan büyü oklarını da.

Elminster, kalkanları büyü oklarının hepsini emerken yalnızca hafif çarpılmalar hissetmişti. Az önce kendisine çarpan büyüleri umursamadığı gibi, bunların ardından yüzüne bir kol boyu uzaktan fişkıran ikinci büyü oku salvo-sunu da umursamadı. Athalantar’ın son prensi iskemleye oturdu ve Sharindala’nın hortlamış kalıntılarına tekrar

iskemleye oturması için işaret etti ve yerini kadına bıraktı. Sonra eğilip selam verdi ve kapının girişine gitti.

Uzun ve sessiz bir dakikadan sonra iskelet iskemleye oturdu. Sanki adeti buymuş gibi, iskemlenin bir kolçağına dayandı ve ayaklarını uzattı.

Elminster yeniden eğilip selam verdi. "Evinize destursuz girişimi affedin. Bendeniz tanrıça Mystra'nın hizmetkarıyım. Buraya da O'nun emriyle, mezarları araştıran kişiler için büyüler bırakmak üzere geldim. Burayı korumak için yaptığınız efsunların hepsini eski haline getirip, sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

Uzunca bir süre sonra, iskelet neredeyse yorgun bir ifade ile yapabileceğin bir şey yok manasında başını salladı.

"Sonsuz istirahatı mı kavuşmak istersiniz?" diye nazikçe sordu El. Değnek tehditkar biçimde havaya kalktı. Elminster yeniden elini kaldırıp, kadını durdurdu. "Hâlâ büyü ile iştigal ediyor musunuz?"

İskelet, saçları azalmış kafatasını evet manasında salladı, sonra omuz silkti ve değneği gösterdi.

El anladım dercesine başını salladı. "Gizlediğiniz bir büyü var mı diye bakmadım. Hiç almadım, hep arttırdım." Derken Elminster'ın aklına bir fikir geldi. "Yeni büyüler öğrenmek ister misiniz?"

İskelet sanki doğrulacakmış gibi toparlandı, ardından öyle istekle başını salladı ki saçları tutam tutam yere döküldü.

Elminster pelerinin ceplerine uzandı ve bir büyü kitabı peyda etti. Büyü kitabına bir şeyler mırıldadı ve tedirginlikle kalkan değneği görmezden gelerek, odanın uzak köşesine ilerledi. Değnek tekrar büyü okları püskürtmedi, Elminster da kadının yanına varıp, büyü kitabını kadının kucağına bıraktı. Kadının boştaki eli uzanıp kitaba kilitlendi.

İskeletin diğer elindeki büyü büyü değnek yere düştü ve içgüdüsel biçimde Elminster'ın koluna sarıldı. Elminster kolunu çekmedi, aksine ağır ağır elini iskeletin parmak

kemikleri üzerine koydu ve teskin etmek istercesine elini gezdirdi.

Sharindala tepeden tırnağa titriyordu, içine bir iğne ucu kadar ışık yerleşmiş boş göz yuvalarını uzunca bir süre o mavi-gri gözlere dikti.

Elminster elini çekti ve "İzninizi rica etmek zorundayım hanımefendi," dedi. "Başka yerlere de türlü büyüler yerleştirmem lazım. Ancak başıma bir iş gelmez de Dalgakayalar'a bir daha uğrayabilirsem, daha uygun biçimde misafiriniz olurum."

Cevaben ağır ama belirgin bir baş sallama aldı.

"Hanımefendi, konuşabiliyor musunuz?" diye sordu El. İskelet gerildi ve öfkeyle elini yumruk yapıp iskemlenin kolçağına vurdu.

Elminster eğildi ve kitaba parmağıyla vurdu. "İçinde, arka sayfalarda, durumunuzu değiştirebilecek bir büyü var. Tahmin edebileceğiniz üzere, büyü'nün sözlü bileşeni yok. Ancak aklınızda olsun: Zaman ayırıp, büyüye hakim olursanız, bu büyü kitabını tutup şunları söyleyin: 'Mystra, lütfen.' Unutmazsınız bu dediğimi, değil mi?"

Kafatası bir kere daha, oldu, manasında başını salladı. Elminster parmak kemiklerinin ucundan tuttu ve iskeletin el kemiğini öptü. "Madem öyle, esen kalın hanımefendi. Gidiyorum ama döneceğim. Esen kalın."

Elminster doğruldu, iskeleti selamladı ve odadan hızla dışarı çıktı. İskelet o gülümseyen yüzü son bir kez daha görmeden önce el sallamaya fırsat buldu, sonra eli kitabın üstüne düştü ve asla kaybetmemek istercesine kitaba sarıldı.

Bir zamanlar Sharindala olan iskelet, uzun uzun iskemlede oturdu ve titreyerek kapıya baktı. Odadaki tek ses etsiz çenesinin titreyişiydi. Ağlamak istiyordu.

* * * * *

"Ama dahası var!" dedi Beldrune heyecanla. İleri atılırken elleri bir pençe olmuştu. Etrafını saran öğrencileri büyülenmiş gibi ona bakıyorlardı. Hiçbiri Beldrune'nin

yaşlı ve şişman bir aktör gibi, abartılı hareketlerle bir hırsız canlandırışıyla dalga geçmiyordu. “İşte bu kudretli büyücü bu sokaklarda dolaştı! Hem de tam burada, şu sokağın ilerisinde, daha üç gün olmadı. Bizzat ben şahidim!”

“Bir düşünün çocuklar,” dedi Tabarast öyküyü anlatmayı devralarak. Tabii, Tabarast bahsettikleri büyücünün tam da o an bir iskeletin elini öptüğünü bilmiyordu. “Onunla beraber yürüdük, meşhur Kırpkay Kulesi’nde, dirsek dirseğe büyü çalıştık. Belki çok geçmeden siz de bu fırsata sahip olabilirsiniz, bir düşünsenize! Çağımızın en güçlü büyücüsü ile konuşmayı, bir tanrının elinin değdiği adamlarla...”

“Hayır,” dedi Beldrune imalı imalı, “bir tanrıçanın eli!”

“Bir düşünün!” dedi Tabarast hemen, genç Beldrune’ye de tehditkar bir bakış çaktı. Şu gençlerin aklında başka bir şey olmaz mı yahu! “Yüce Elminster yüzyılları devirdi. Bazılarının inanışına göre kendisi Seçilmiş bir kişi, yani Mystra’nın özel güçler ihsan ettiği biri. Meslektaşımın da vurgulamak istediği şey bu, Tanrıça Mystra yani. Kayıtlar apaçık ortada: Elf büyülerinin çeşmeden akarcasına döküldüğü destansı Myth Drannor’da yaşayan, orada asil bir elf soyuna dahi kabul edilen, Taçlılarına, yani yöneticilerine danışmanlık yapan kişi bu kişi. Bakın, hatta bu şehrin korkunç iblisler ordusu saldırısıyla yok olup karanlığa gömülüşünü dahi atlatmış. İnanması güç, değil mi? İsterse- nize Galadorna halkına sorun, size Elminster’ın Nifak Tanrısı’nın başrahibesinin kötü büyülerinden nasıl kurtulduğunu anlatsınlar, bu kötü başrahibeye hem de Nifak Tanrısı’nın mabedinin içinde karşı koymuş! Bunlar da Galadorna düşmeden evvel, Elminster Galadorna’nın Saray Büyücüsü iken olmuş.”

“Evet, bunların hepsi doğru,” diyerek onay verdi Beldrune, bu kez o anlatmaya koyuldu. “Sakın unutmayın, kendisi şehrimizde görüldü. Hem de gündüz vakti, herkesin gözü önünde Taraskus denen büyücünün mezarından korkusuzca çıkarken görüldü.”

Bunu duyunca, herkesin hayretten ağzı açık kaldı, çoğu öğrenci ellerinde olmadan pencerelere baktı.

Pencerenin önünde havada durarak, konuşulanları can kulağıyla dinleyen hayaletimsi bir şekil, kafalar kendi yönüne dönünce ihtiyatla bir sise dönüşüp dağıldı.

“Ben de yüzyılları devirdim,” dedi fısıltıyla, hızla, çınlama sesleri çıkararak kendine tayin ettiği yönde ilerlemeye başladı. “Belki Elminster’dan bana uygun bir eş olur. Tabii, kanlı canlı bir adamsa. Ama ya tebdil kıyafet bir liçse ya da başka boyuttan bir ruhsa?” Sihirbaz kadın heyecanlı büyü öğrencilerinin, pencerelere üşüşüğünü fark etmemişti. Öğrenciler, az önce kadının adını andığı kudretli büyücünün yaptığı bir büyüü gördüklerini zannetmişlerdi. Sihirbaz kadın gittikçe uzaklaştı. Bir yandan da “Elminster... Şimdi Elminster avlama vakti,” diye mırıldanıyordu.

- ON DÖRT - ELMINSTER AVI

Zhentarluların en ölümcül eğlencesi, karanlık örgütlerinde kudem kazanma yarışıdır. Özellikle hırsını apaçık biçimde gösteren çok genç kişilerin başına bela bir eğlence vardır: Elminster avına yollanmak. Tahminim o ki çok uzun süredir var bu tehlikeli eğlence. Akli başında bazıları, tıpkı benim gibileri, bunu Kardeşlik'ten "ölerek" emekli olma fırsatı olarak değerlendiriyor. İnsanın içini az da olsa daraltmıyor değil ama tebdil kıyafet gezip, öldüğümü düşünen insanların arkamdan konuştuklarını dinlemek çok ilginç oldu. Bir gün elbet geri dönecek ve bir hortlak misali hepsinin yüreklerine indireceğim.

Destrar Kutlugül

Zhentarlı Bir Büyücü Çırağının Ölümünden Sonraki Düşünceleri

Seheryıldızı Yılı'nda basılmıştır

Ilbryn Starym'in yüreğinden karanlık hiç eksik olmadı. Olamazdı da. Myth Drannor'daki mağrur binalarının yıkılması bir kenara, Starym'in son avcılar locası da büyüler ve alevle yakılıp yıkıldıktan ve Starymler sonsuza dek dağıldıktan sonra ne mümkün!

Yaşayan bir akrabasının olup olmadığından haberi yoktu. Hiçbirinden geriye iz kalmamıştı. Bir çağ boyunca gururla ve kudretle Cormanthyr'i yönetmiş ve ona şanını kazandırmış soydan geriye ne kalmıştı? Toy ve topal bir

kuzen. Seldarine bir gülümsese, inayetini bir gösterse, soyunun adını devam ettirecek çocuklara sahip olmasını sağlayacak büyülerin işe yaraması muhtemeldi. Tabii, önce elf tanrıları bir gülümsese...

Yine, işte yine, hepsi şu Lanetli'nin işi, şu sırtıkan insan, Elminster. Galadorna kraliçesi ile dövüşürken her yana büyüler saçması şart mıydı. Kaç bin kez yeniden aynı sahneyi yaşamıştı zihninde. Alev alev, parça parça mabet duvarları yuvarlana yuvarlana üstüne düşüyordu. Geçmiş her yaşayışında kavruluyor, mahvoluyordu. Bacağını eski haline getirmek ve tenini eski güzelliğine kavuşturmak için henüz ustalaşmadığı büyüler denemiş, hepsi de boşa gitmişti; hepsi zarar görmüş iç organlarının yeniden çalışması için yaptığı büyüler ondan ne bedeller almıştı. Önünde de, tabii o kadar yaşarsa, yıllar boyu çekeceği daha nice çile vardı. Yüreğinin çekeceği çileler, bedeninin çekeceği çilelerden aşığı kalır değildi.

“Sağol be, seni insan çocuğu,” diye bağırdı bir anda. Tam da o sırada, eski ve bozuk bir köprüden takır tukur sesler çıkararak ilerleyen atı, bu bağırışla bir anda sıçradı ve elfi sarsarak, bir yanı eğri büğrü olmuş bedenine acılar saplanmasına neden oldu. Çektiği ağrılarla gözünü zor açsa da ilerideki işareti gördü Ilbryn. Batıkapısı'ndan çıkmalı beri altı gündür, tek başına yolda ilerleyen elfin içi sevinçle doldu, en nihayetinde bir yere varıyordu, tabii hâlâ nereye gittiğini öğrenebilmiş değildi.

İşareti yüksek sesle okudu: “Dalgakayalar. Şu eşsiz insan kültürünün, şaheserleri arşa değen bir kalesi daha. Pöh, muhakkak namına yakışır, ilham verici bir yerdir.”

Sıkıntılarından, alaylara başvurarak kurtulabiliyordu ancak. Atını tırnsa geçirdi, şaşkın insan bakışları ile karşılaşınca etkileyici görünmek için eyerde doğruldu. Öyle ya, tek başına at süren bir elf göreceklardı, hem de karalar kuşanmış, bir maceraperest gibi her yanından hançerler, kılıçlar sarkıyor. Dahası –yalnız bunu büyüyü canı çekip sonlandır-

dığında görebileceklerdi ancak- yüzünün bir yanı yamru yumru, alacalı bulacalı yanık izleri ile dolu.

Silahların hepsi gösteriş içindi, yapacağı büyülerin sürpriz olması için. Ilbryn elini silahının pürüzsüz kabzasına attı ve okşadı. Yol, ağaçların çok yoğun olduğu bir bölgenin yanından kavis çizerek Dalgakayalar'a vardığında, yüzünde haşın ve acımasız bir ifade vardı.

Hep Elminster'in peşinde geziyordu. Elminster Aumar'ı avlayıp öldürmek tüm yaşamını yöneten, onu alev alev yakan bir arzu olmuştu. Belki intikamlarını aldığı haberiyle döneceği bir Starym Soyu kalmamıştı geriye ama varsın olmasın, kendisi kurardı yeniden. O kadar yakındı ki Elminster'a, neredeyse etinin tadını alıyordu.

Kaç kere bu kadar yakınlışıp avcunun içinden kaçırdığı düşüncesini ise hemen aklından sildi.

Hah, bir meyhane; Dalgakayalar'ın Güzel Hanımı. Toz toprak içindeki bu çiftçi köyünde tek meyhane burasıdır kesin. Ilbryn atını durdurdu, dizginleri atın başının üzerinden atarak bir büyü yaptı. Böylece Ilbryn uygun sözcüğü söyleyene kadar at bir heykel gibi olduğu yerde duracaktı. Sonra, yüzü üstü yapışmamaya gayret göstererek, güç bela attan indi.

Her zaman olduğu üzere, yapay bacağı yere değince, bir sandık dolusu kılıç yere düşmüş gibi bir ses çıktı. Sarsıntının acısını yüzünden silip doğrulabilmek için uzunca bir süre eyer kayışlarına asıldı, durdu.

Sıraların üstünde oturan iki ihtiyar hiçbir şey yapmadan, sanki Güzel Hanım'a her gün yabancılar doluşuyormuş gibi sakince onu izlediler. Ilbryn onlara seslenirken nazikti ama eğer bela arıyorlarsa bela bulacaklarını ima etmek için bir eliyle kılıcının, bir eliyle de hançerinin kabzasını kavramıştı:

"Beyefendiler, bahtınız bol olsun bugün," dedi resmi bir tavırla. "Bana yardım edersiniz umarım. Bir dostumu arıyorum, kendisine ivedilikle bir haber ulaştırmam lazım.

Acele yakalamam lazım onu! Elminster namı, insan büyücüyü gördünüz mü? Uzun ince, kara saçlı, kocaman burnu kemerli. Yolda hangi büyücünün türbesine rastlasa oraya dalar.”

İki ihtiyar kaşlarını çatıp elfe uzun uzun baktılar ama ağızlarından tek bir laf çıkmadı. Meyhane kapısında dikilmekte olan üçüncü bir kişi, sıralarda oturan ihtiyarlara Ilbryn’e baktığından daha garip bir şekilde baktı ve elfe seslendi. “Hah, sen şu adamı diyorsun yahu! Tabii ya, geldi, koşa koşa Kavrukkaya’ya gitti, çok durmadı oradan da çıktı. Dur bakayım. Tabii ya, oradan da doğuya, Ölü Yer’e gitti.”

“Ölü Yer mi?”

“Evet ya, Ölü Yer. Giren çıkmaz. Tek bir fare bile yaşamaz orada. Oggle Irmağı ile Rairdrun Tepesi arasında, Yıldızşalı’ndan bu yana bir yer. Gitmek gerekirse de tekneyle gideriz oraya. On günden çok oluyor, afra tavra içinde bir grup maceraperest gitti oraya, onlar da ilk değildi hani. Yüce Dük’ün tutmasıymış bunlar. Gittiler gitmesine de dönen yok seferinden. Bak şuraya yazıyorum, bir daha da dönmeyecekler, dönerlerse adım Jalobal değil. Heh heh hee, adım Jalobal tabii, dönmeyecekler. Hiç akıl yok bu adamlarda. Duydum ki bir budala sürüsü daha yollayacakmış Yüce Dük, hatta adamlar Yıldızşalı’ndan yola çıkmışlar bile.”

Elf, adamın lafı bitmeden dönüp yeniden düşe kalka eyere tırmanmaya başlamıştı bile. Homurdana homurdana çıktığı eyere bir gayret çekti kendini ama oturur oturmaz öyle acıdı ki tüm bedeni, dişlerini sıkı sıkı inledi. Sonra dizginleri aldı eline, atın başını doğuya çevirdi.

“Hele dur!” diye seslendi Jalobal. “Kalmayacak mısın?”

Ilbryn dudaklarını büktü, yüzüne bir eğri gülümseme kondu. “Durup dinlenirsem onu yakalayamam.”

“Ama dur yahu, ne dedik duymadın mı, Ölü Yer derler oraya.”

Elf, Baerdagh'ın pantolon süsü olduğunu düşündüğü iki gümüş kopçaya hızla iki kere asıldı ve pantolonunu sıyırdı. Pantolonun altında pürüzsüz elf teni yerine, yaşlı bir ağacın kabuğuna benzeyen, yer yer boz, yer yer irin sarısı renkte, kabarık kabarık yanıklar vardı. Bu yanmış, yamulmuş, sarkık et parçaları adamın dizinden koltuk altına kadar çıkıyordu. Dizinin altında ise tahtadan ve metalden bir ayağı tutan kayışlar ve destekler vardı.

“Desenize kendimi evimde hissedeceğim,” diye ağzı açık bakan adamlara cılız bir sesle seslendi elf. “Görüyorsunuz, bir yanım çoktan öldü.” Elf, adamlara başka bir şey söylemeden, yüzlerine bakmadan kopçaları kapadı ve atını mahmuzladı.

Üç adam şaşkınlıktan dillerini yutmuş bir halde, atın arkasındaki toz bulutunu ve üstünde hoplayarak giden elfin sık ağaçların ardında, Oggle Irmağı'na giden yolda kayboluşunu izlediler.

“Gördünüz mü? Gördünüz mü yahu?” diye heyecanla sordu Jalobal iki ihtiyara. İkili taş kesilmiş gibi bu kez ona bakmaya başladı. Jalobal gözlerini kırptırdı, sonra cesurca yüzleştigi kavrulmuş elf atlısı öyküsünü anlatmak üzere hızla Hanım'a girdi.

Baerdagh başını Caladaster'den yana döndü. “Şimdi bu ‘yetişmekten’ mi bahsediyor, ‘yakalamaktan’ mı?”

“Derdi yakalamak bence,” dedi Caladaster sakince. “Ne heyecanla söyledi, görmedin mi?”

Baerdagh şaşkın şaşkın başını salladı. “Ne kadar güçlü olacaksam olayım, büyücü olmak istemem. Hepsi deli yahu. Görmedin mi?”

“Gördüm, gördüm,” dedi Caladaster. Sesi derinden geliyordu, tatsızdı. “Farkına varıp kendini tutunca geçiyor aslında.” Sonra bu sözleri bir elvedaymış gibi, sıradan kalktı ve kulübesine doğru yürümeye koyuldu.

Caladaster uzaklaşırken bir parlama oldu sanki; ihtiyarın elinde birden, Baerdagh'ın daha önce görmediği, mücevherlerle süslü, kalınca bir asa belirdi.

Baerdagh hayretten açılmış ağzını kapadı ve doğru mu gördüm diye gözlerini ovuşturdu. Evet, Caladaster'in elinde bir asa vardı. Kulübeye ilerleyen yoldaşının sırtına bakakaldı ama o hiç geri bakmadı.

* * * * *

Dışarıda hava kararmıştı ve buz gibi esiyordu, yine de öğrenciler ders sırasında pencereden dışarı bakmadan edememişti. Bir ara hemen hepsi pencereden yana döner gibi olunca Tabarast onları ağır biçimde tenkit etmeden duramadı: "Öğrencilerim! Bence Elminster güvercin gibi pencere kenarına tüneyip, kendisine göre büyüünün abecesi kalan şeyleri dinlemek için durmaz. Hani aranızdan onun yüceliğinin onda birine sahip olmaya heveslenen varsa diye söylüyorum, başınızı bu yana çevirip, dikkatinizi kıyasla pek heyecan verici olmadığını kabul etmek gereken dersimize verseniz iyi olur. Büyülerin Efendisi, Yüce İlah Azuth dahi tüm büyücüler gibi büyüü bu yolla öğrendi. Dizini kırdı, oturup yaşlı bilge büyücülerin ağzından ne dökölüyorsa kulak kesilip dinledi. Azuth'un kudretine kıyasla Elminster'ın da sizin gibi çırac seviyesinde olduğunu da unutmayın."

Bu fırçayı yedikten sonra öğrencilerin gözleri pek pencereden yana kaymaz oldu, lakin sinirden homurdanan Beldrune, Tabarast'ın havlu atmasına fırsat vermeden bağırdı "Hadi kalkın sıralardan! Büyücülüğün sırrı, bir konuya tamamen odaklanmak. Bugün görünen o ki çoğunuzda bu yetenekten zerrece eser yok. Yarın hevesle ve ilgiyle ders başı yapın. Hadi çıkın sınıftan, doğruca eve. Maglast efendi, gitmeden sana son kez söyleyeyim, büyüyle şaka olmaz! Artık yolda kimseye bulaşmayacaksınız."

Öğrenciler sıralardan kalkarken çıkan iskemle gürültüsü, pelerin hışırtısı, koşuşturmaca sesleri arasından yağız bir genç somurtarak seslendi, "Tamam efendim." Tabarast

kendi kendine konuşarak ocağa döndü. Koz kömürleri süpürüp hâlâ yanan kömürlerin ısıll ısıll ettiği bir mangala atacak, ateşe de bir odun parçası daha yerleştirecekti. Başını kaldırdı, döne döne kirişin altında biriken dumana baktı. Bazen bacanın bir iki büyüyle açılıp temizlenmeye ihtiyacı oluyordu böyle işte. Ardından, ellerini arkasında kavuşturdu, öğrencilerin yenlerine, keselerine, çizmelerine, ön ceplerine gösteri bıçaklarını ve büyü notlarını gizlemediklerinden emin olmak için sınıfı boşaltışlarını izledi. Her zamanki gibi Maglast ağırdan alıyordu. Beldrune, ne halt ettiğini biliyorum dercesine sertçe gülümseyince, genç utançtan kıpkırmızı oldu, apar topar kapıya yönlendi. Beldrune ancak Maglast sınıftan çıkınca, dersi dinlemek için çil para saydığı halde akli başka yerdeymişçesine arka sırada oturup duran adamın kendisine yaklaştığını fark etti. Herhalde ilk dersiydi bu, soru soracaktır elbet diye geçirdi aklından.

Nezaketle, “Evet efendim, size hangi konularda yardım edebilirim acaba?” dedi Beldrune.

Adamın bakımsız, kırlarla karışık kahverengi saçları ve yorgun bakışlı gözleri vardı. Çehresi hoş ama bir kere baktıktan sonra unutulacak cinstendi. Kıyafetleri gezgin bir tacirin giyeceği türdendi: kirli bir kazak, cepleri şişkin, yaması bol bir manto, altta da giyile giyile eprimiş bir pantolon ile sağlam ama rengi atmış çizmeler.

“Bir adamı bulmam gerek,” dedi çok alçak bir sesle, sonra Beldrune’nin yanından geçip ocağa eğilen Tabarast’ın yanına geldi, “Beni ona ulaştıracak kişileri cömertçe mükafatlandıracağım.”

Beldrune bir süre adamın sırtına bakakaldı. “Efendim, herhalde bizim maharetlerimizin hangi işlerde kullanıldığını bilmiyor olacaksınız. Bakın biz...” Beldrune’nin sesi adamın ocaktaki küllere çizmeye başladığı şekli görünce kısıldı.

Bu alelade görünüşlü adam ocağı eşelemek için kullanılan çiralardan birini kapmış, ocağın zeminine dört yıldızın

çevrelediği bir hilal ve hilalin iki sivri ucuna geçmiş bir harp çiziyordu.

Adam, çizdiği şekli yaşlı büyücülerin gördüğünden emin olduktan sonra, külleri aceleyle karıştırarak sildi.

Beldrune ve Tabarast sırayla birbirlerine baktılar, kaşları merakla kalkmış, çeneleri heyecanla titrer bir haldeydiler. Tabarast neredeyse alnı değecek kadar Beldrune'ye sokuldu ve fısıldadı, "Bir Harpçi bu. Harpçıların kuruluşunda Elminster'ın da parmağı var, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, seni ahmak. Kendini benim kadar kulağı delik mi zannettin?" diye çıkıştı Beldrune, sonra Harpçi'ya döndü. "Neyse, peki sizin için kimi bulmamızı istiyordunuz?"

"Elminster adındaki bir büyücü. Evet, kurucularımızdan olan o kişi, Elminster."

Öğrenciler, ocak başındaki adamları pencereyi gözledikleri gibi gözlemiş olsalar, o an o beli bükük ihtiyar ve haşın hocalarının çocuklar gibi şen şakrak, hoplaya zıplaya ateş başında dolandıklarını, heyecanla el sıkışıp, gezgin tacirle ücret dahi konuşmadan, alelacele işi kabul ettiklerini göreceklardı.

Beldrune ve Tabarast mutfak dolabına hızla koştular ve mutfağın girişinde çarpıştılar, sonra şen kahkahalar patlatıp, birbirlerini ite kaka içeri daldılar ve Elminster avına gerekli olduğunu düşündükleri ne varsa palas pandiras toplamaya başladılar.

Yorgun bakışlı Harpçi elindeki çırayı alevlerin içine attı, duvara sırtını verdi ve adamları izlemeye koyuldu. "Gerekli şeyler" birikip neredeyse çatıya varmaya başlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

* * * * *

"Bresmer'in başına ne geldi?" Yüce Dük'ün sesinde ne umut ne heyecan vardı, iyi haberler beklemiyordu besbelli.

Kethüda da iyi haberlerle gelmemiştii zaten. "Efendim, anlayabildiğimiz kadarı ile, o ve diğerleri yitip gittiler.

Balıkçılar suda yüzen ölü bir at görmüşler. Bir bakması için Ghaerlin'i de oraya götürmüşler; efendim, kendisi hizmetinize girmezden evvel at terbiyecisiydi. Onun dediğine göre ölü atın gözleri fincan gibi açılmış, bacakları toynakları kan içindeymiş; at belli ki korkmuş, uçurumdan aşağı atlamış ama binicisizmiş atlarken. Sahil korumadakiler Buzalevi Alemi'ndekilerin işaret ışığını yakmadığını söylüyor, sancak sallayıp işaret de etmemişler. Sanırım... Sanırım, hepsi ölmüşler efendim."

Elinde şarap kadehini yuvarlayan Horostos başını salladı, ne yaptığını bilmez haldeydi. "Bize yardım edecek kimse var mı? Marskyn'den bir haber geldi mi?"

Bresmer hayır anlamında başını salladı. "Dediğine göre Batıkapısı'ndaki herkes cinayetleri duymuş, Reth'deki Eltravar da aynı şeyi söylüyor."

"Ödülü arttırın," dedi Yüce Dük sözcüklerin üstüne basa basa. "Kan parası iki katına çıka!"

"Çoktan arttırdım, efendim," diye mırıldandı kethüda. "Eltravar bunu düşünmüştü, ben de sizin dükalık mührünüzle önerisini onaylamayı uygun buldum. Marskyn on gündür bu yeni miktarla ilan veriyor. Bu kiralık askerlerin reddettileri miktarın tam iki katı."

Yüce Dük homurdandı. "Pekala, en azından ileride kimlerle iş yapmayacağımızı biliyoruz. Bu kadarmış cesaretleri."

"Yahut bu kadar tedbirliler, efendimiz," dedi Bresmer dikkatle. "Yahut bu kadar tedbirliler."

Horostos gözlerini kethüdanın gözlerine dikti ve sert bir bakış attı, sonra hiçbir şey demeden bakışlarını yere çevirdi. Elindeki kadehi öyle bir çaldı ki masaya, tuzla buz olan kadehin parçaları parmaklarına saplandı. "Yeter! Muhakkak bir şey yapmalıyız! Daha neyle uğraşıyoruz, onu bilmiyoruz. Çok geçmez köyleri tümünden yutmaya başlar. Ben..."

“Köyleri yutmaya başladı bile, efendim,” dedi Bresmer fısıltıyla. “On gün olmadı, Ayken Kütüğü Köyü gitti.”

“Ormancılara mı saldırdı?” Horostos acıyla başını kaldırdı, inleyerek tavana baktı. “Bu iş devam ederse hükmedecek toprağım kalmayacak,” dedi kederle. “Katil, bu kalenin ötesinde hiçbir şey bırakmayacak. Ölülerin kemikleri kalenin önünde birikince bu kez de kapıları kemirmeye başlayacak.”

Yılların birikimine sahip bilge tavan, Yüce Dükün, dertlerinin çözümünü lütfetmeye yanaşmıyordu. Horostos başını eğdi, sessiz ve sakin kethüdaya baktı.

“Bir umut var mı?” diye sordu Yüce Dük. “Kılıç kalkan kuşanıp kapının ötesindeki düşmana at sürmezden evvel, baş vurabileceğimiz kim kaldı?”

“Bir yabancı bana uğradı efendimiz,” dedi Bresmer ayağının altındaki kilimin süslü örgülerine bakarak. “Harpcıların bu konuyla ilgilendiklerini ve –tabii, biz o zamana dek dayanabilirsek– mevsim sonuna dek size durumun ayrıntılarını bildireceklerini, söylememi istedi. Efendimiz, bence aslen demek istediği, onlardan işaret gelene dek beklememiz gerektiği.”

“Tanrılar aşkına, Bresmer! Halkım ‘Bu ödlekten hükümdar mı olur!’ derken, öylece oturayım ha! Kendi diyarımda ne olduğunu bana gizemli gezgin Harpcılar söylesin, ben de hiçbir şey yapmadan, suya sabuna karışmadan öylece oturayım, öyle mi? Hazinemden musluktan akıtır gibi para akıtayım, parayı alan daha harcayamadan ölsün gitsin, tarlalara bakacak kimse kalmasın, ekinler çürüyüp gitsin, kışı nasıl çıkaracağımız belli olmasın, ben de öylece oturayım, öyle mi ha? Öylece oturayım, bunu mu yapayım istiyorsunuz benden? Bre, böyle şey mi istenir!”

“Ne yapacağınızı söylemek haddime düşmez efendimiz,” dedi kethüda sesini yükseltmeden. “Toprağınızın, halkınızın başına gelenler için göz yaşı döküyorsunuz, sizin gibi hükümdar mı kaldı? Gün doğarken yalın kılıç Katil’e at

sürmeyi kafaya koyduysanız, yerim sizin yanınız, ben de at biner, kılıç kuşanırım. Lakin, yine de istirham ederim, kale kapısına bir Harpçi gelip diyarı kedere boğan illetin ne olduğunu söyleyene dek bekleyiniz ve ormandan kaçıp sığınacak yer arayanlara kalenizde kucak açınız.”

Yüce Dük kucağına dökülmüş kadeh parçalarına ve parmaklarından akan kana baktı. Şöyle bir iç geçirdi. “Sağ olasin Bresmer, aklımı başıma getirdin. Bekleyeceğim ve bana ödleğ denmesine müsamaha göstereceğim. Bir yandan da av tanrısı Malar’a el açıp dua edeceğim ki başımıza musallat ettiğı bu Katil’i yanına alsın, halkımı gazabından esirgesin.” Yüce Dük ayağı kalktı, üstündeki cam parçalarını süpürdü ve kederli bir gülümseyişle sordu, “Başkaca öğüdün var mı kethüda?”

“Evet, efendimiz, bir tane daha var,” dedi Bresmer fısıltıyla. “Nerede avlandığınıza dikkat ediniz.”

* * * * *

Tüylər ürperten ve havada süzöldükçe çın çın çınlayan sis, üstü yosunlarla kaplı iki fılağacının arasına daldı ve yılankevi hareketlerle, devrildi devrilecek bir duvarın deliklerinden içeri daldı. Sis, daldığı odada bir girdap gibi, şöyle bir döndü ve sonra görüntüsü bulanık, ne cismani ne değil bir kadına dönüştü.

Kadın harap bitap odada bakındı ve iç geçirdi. Sonra rahatça düşünmek için yere uzandı. Bir elini başına destek yaptı, diğer eliyle de dumansı saçlarını çekirtmeye başladı ve nasıl zafer kazanacağını hesabını yapmaya koyuldu.

“Beni görmemeli,” dedi sesli düşünerek, “ta ki gelip rünleri bulana dek. Nasıl inandırmalı? Sanki rünlerle buraya bağı gibi olmalıyım. Beni, büyülerin cazibeli kölesini, kurtarmak istemeli. Çözmesi gereken bir gizem olmalı, buraya nasıl düştüğümü değil, kim olduğumu merak etmeli.”

Ağır ağır gülümsedi.

“Evet. Evet, işte bu.”

Kadın etrafında döndü ve bir hortum gibi göğe yükseldi, sonra ağır ağır süzülerek, yere, sırları dökülen boy aynasının tam karşısına dikildi. Hah, yeterince uzun, dedi içinden. Bir o yana, bir bu yana döndü aynaya bakarken ve daha gizemli, daha cazibeli gözükme için görünüşünde değişiklikler yaptı. Beli incelmeye, kalçaları dolgunlaşmaya, burnu hokka gibi olmaya, gözleri ise büyümeye başladı.

“Evet,” dedi aynaya sonunda, görünüşünden tatmin olduğu belliydi. “Saeraede Lyonora hayattayken bu kadar güzel değildi belki ama en az bu kadar can yakıcıydı.”

Sıra sıra elbise dolaplarından bir tanesine doğru süzülür kadın, bir yandan da yürüyebilmek için uzun ve ince bacaklar oluşturdu belinin altında. Bir dans salonunda bir uçtan bir uca gezmeyeli o kadar çok olmuştu ki... Eteklerini savurmayı, işve ile salınmayı unutmuştu bile.

Elbise dolaplarından birinin kapısı gıcırtyla açıldı, ardından nemden kabarmış kanatlardan bir tanesi menteşelerden kurtulup düştü. Saeraede kaşlarını çattı ve sonraki dolaba geçti. Bunun içinde önceki kervan yağmalarından ve kurbanlarından ele geçirdiği elbiseler olacaktı.

Nicedir kervan geçmez olduğunu düşününce bir kedi gibi sırttı ve ellerini kumaşları tutabilecek kadar somut hale geçirdi. Ne var ki elleri somutlaşınca, içinde oluşan derin boşluk hissi tüm bedenini ürpertti. Cisme bürünmek tüm gücünü çekip götürüyordu.

Mümkün olduğunca hızla elbiseleri karıştırmaya başladı. Gözüne çarpan üç tanesini zemine yaydı. En üsttekinin yanında dikildi ve bir süreliğine tamamen cisimleşti. İçinde soğuk mu soğuk bir boşluk oluştu. “Uzun süre... Yapmamam lazım,” diye inledi, soğuk nefesiyle ayna buğulandı. “Çok tehlikeli... Eğer uzarsa... Bunlar *uymak zorunda*...”

İlk elbisenin mavi fırırları dolapta durmaktan dümdüz olmuş, her yanı kırışmıştı. Her yanı yırtmaçlı siyah elbise daha iyi görünüyordu ama dokununca lime lime olacak gibi eskimişti. Son elbise kıpkırmızıydı ve pek sadeydi ama

kumaşı ve terziliği çok nitelikliydi, hem kalça kısmına da mücevherlerle bir ejderha deseni işlenmişti.

Kadının gücü hızla azalıyordu. Yüce tanrılar aşkına, hemen yaşam gücü çekmeliyim birilerinden, yoksa kötü olacak, diye düşündü. Alelacele bulduğu bu üç elbisenin her birini denedi, içlerinde mümkün olduğunca çekici görünebilmek için her birine uygun biçimde kendi bedeninin şeklini değiştirdi. Elbiselere bedeninin hangi biçiminin uyduğunu aklına yerleştirdikten sonra, kırmızı elbiseyi tortop edip diğer elbiselerin üstüne fırlattı ve havada dönüp duran sis donuna girdi yeniden. En sonunda rahatlamıştı.

Yerdekilere üstünde süzüldü ve yalnızca parmaklarını cisimleştirerek kırmızı elbiseyi tutup dikkatle dolaba yerleştirdi. Sonra diğer iki elbise için geri döndü. Bu sırada önce-sine kıyasla, sisin yanıp sönen ışıkları cılızlaştığı gibi, sis dağılmış ve ufalmıştı.

Saeraede da son elbiseyi de yerleştirdikten sonra dolabın kapağını kapatırken halini fark etti ve iç geçirdi. Yine de, son bir kez olsun kendini dikkatle incelemek için ayna karşısında cisme büründü.

“Bu halim oldu herhalde. Unutmadan, Saeraede,” dedi sonra, kendini ayıplayarak, “kendi kendine konuşmayı bırak. Yapayalnızsın, tamam ama daha hepten keçileri kaçırmadın.”

Bir anda kaba bir erkek sesi duyuldu odada: “Şuraya bakın.” Adamın lafı fısıltıyla başlayıp, bağırıyla son bulmuştu. Ses, harabelerin bitişiğindeki ormandan gelip duvardaki deliklerden süzölmüştü içeri. “Yemin olsun, sanki şurada kırmızı elbiseli bir kadın görür gibi oldum az önce.”

Hayaletimsi kadın olduğu yerde kalakaldı, sonra başını kaldırdı, bir kurt gibi vahşice gülümsedi ve yeniden yanıp sönen ışıklar saçan bir sis haline büründü.

“Ne düşünceli bir davranış,” diye mırıldandı aynaya bakarken; sesi zayıftı ama odada yankılanıyordu yine de. “Tam zamanında.”

Şen cınlamalarla odada yükseldi kahkahası. “Görmeye ömrüm vefa etti şükür, hakikaten bu maceracıların ne yapacağını biliyorum artık.”

Kadın aç bir yılan gibi duvardaki bir delikten dışarı atıldı. Saniyeler sonra ise, acı bir çığlık yükseldi. Daha bu çığlığın harap duvarlarda yankılanması bitmemişti ki bir ikincisi daha duyuldu.

- ON BEŞ -

BİR KARA ALEVDİR YANAN

Ve bir kara alev yanacak, herkesi önüne katacak, her yanı tutuşturup kanlı savaşları, vahşi büyüğü ve katliamı başlatacak. Ve bu zaman, sonraki felaketlere kıyasla sessiz bir an kalacak.

Mukaddesat Piri Caldrahan Mhelymbryn
Tashlutan Seyyahı Fikriyatı
Aydökümü Yılı'nda basılmıştır

Dehşetengiz Darlakhan Birader.

Kulağa hoş geliyordu bu isim. Dağlanmış kollarındaki kamçı izlerine yakışır bir isimdi bu. Yaralarının kabarıp belli olması için kan, idrar ve siyah yüz boyasıyla hazırladığı bir macunla çok uğraşmıştı. Tapınak ayinlerinde dağlanmak için heveskar olması da belli ki dikkatlerden kaçmamıştı.

Shar'ın rüzgarları sıcak ve kuru esiyordu bu gece. Tapınağın mahzenlerinin soğuk, taş zeminine kapanıp dua etmeye can atıyordu. Ama duadan önce kendini kırbaçlatmak için tuttuğu üstat kadın yerine getirmesi gereken bir göreve olduğunu haşin bir ifadeyle kulağına fısıldamıştı: Dehşetengiz Klalaera Hemşire'nin emriyle, şimdi elinde tuttuğu şarap ve yemek dolu siniyi hemen Kutsal Gece Meclisi'nin en içteki odasına taşıyacaktı.

“Senin adına heyecanlandım Dehşetengiz Biraderim,” diye kulağına fısıldamıştı kadın, sonra da adet olduğu üzere

suratına bir tokat aşk etmişti. Diz çökmüş Darlakhan da buna cevaben her zamankinden daha fazla bir şevkle kadının ayak bileklerini tırmalamış ve kanatmıştı. Kalbi heyecandan göğsünden fırlayacak gibiydi.

İçinden geçmişti zaten. Rahip yardımcılarının zalim Başsahibesi bir on gündür onu yakından izliyor gibiydi, demek kendi sırası gelmişti.

Bir başına kalınca cam kırıklarıyla örülü pelerinini kuşanmıştı apar topar. Hem de öyle bir giyinmişti ki pelerinini, bazıları gibi dikkatle yürüyünce yaralanmaması mümkün değildi, daha ilk adımdan itibaren her yanı kanayacaktı. Sonra siniyi almış, havaya kaldırıp, her yeri gören tanrıçaya sessizce dua etmişti.

Ey Yüce Shar, şu aciz kulunun küstahlığını mazur gör, inayetinle o senin kara geceler esen rüzgarın, keskin kara pulat kılıcın, kara kanlı kırbacın ve sağ kolun olsun, tapınağındaki Klaleara'nın kuklalarından yeri farklı olsun.

"Shar," diye inledi yüksek sesle. Böylece duvar kaplamalarının ardında casusluk eden birileri varsa pelerinle yürümekten korktuğunu veya hayallerle vakit kaybettiğini düşünmeyecekti. Tapınağın meşale ışıklarıyla aydınlanan loş koridorlarında hızla yürümeye başladı. Diğerleriyle karşılaştıkça siniyi indirip kaldırarak selam ediyordu. Yalınayak yürüdüğü pürüzsüz kara mermer buz gibiydi, bir de açılan yaralardan akan kan bacaklarından süzöldükçe tüyleri diken diken oluyordu.

Baston yutmuş gibi dimdik yürüyordu. Yanlarından geçtikçe hareketlenen ve yerdeki kanlı izleri yalayan çömez rahiplere dönüp de bakmıyor, kapalı kapıların ardında Yüce Shar'a kendine eziyetle adakta bulunarak rahiplik basamaklarını tırmanmaya çalışan çömezlerin iniltilerine, hıçkırıklarına ve bastırdıkları çığlıklarına kulak asmıyordu.

İç Geçit'e erişmeden bir davul gümbürtüsü duydu ve kendini tutamayıp heyecandan bir ilahi söylemeye koyuldu.

Demek önceden haber verilmeyen, hiç beklenmedik bir Yüce Ayın oluyordu ve o da bu ayının bir parçası olacaktı.

Dehşetengiz Darlakhan Birader. İşte bu. En sonunda bir parça güç sahibi olacaktı. Yüceliğe giden yoldaydı.

Darlakhan son sütunun da yanından geçti ve ellerindeki keskin kara kılıçları çatmış iki rahibenin kapattığı geçidin karşısına vardı. Darlakhan elindeki siniyi devrilmesin diye bir yana çekti ve rahibeler kılıçlarla adamın göğsünü çizdiler. Demek bu gece, diye içinden geçirdi Darlakhan ve olduğu yerde heyecandan titreyerek en büyük mertebenin işareti olan saygı gösterisini bekledi: Kadınlar kılıçlarının uçlarındaki kanı birbirlerinin avuçlarına boşalttılar ve sırayla içtiler.

Rahibelere doğru şükranla “Shar’ın dediği olur,” diye fısıldadıktan sonra, İç Geçit’e ulaşan son koridorda hızla ilerlemeye başladı, her adımında davulun sesi daha da yükseliyordu.

Geçide varınca buranın önünde nöbetçiler olmadığını görünce şaşırdı. Adet olduğu üzere, boş Geçit Kemerî’nin altında Kara Disk’in sembolü ile süslü kara bir perde vardı. Darlakhan bir an ne yapacağını bilemeyerek durakladı, sonra her çömezın bildiği üzere her şey yolundaymış gibi yapmaya karar verdi.

Geçidin karşısına durdu. Hem son bir kez daha her yanını kessin diye hem de diz çökerken takılmamak için kollarını silkeleyip pelerini geri attı. Ardından dizlerinin üstüne çöktü, siniyi olabildiğince ileri uzattı ve secdeye varıp başını geçidin soğuk eşigine dayadı.

Bir kişi hızla siniyi çekip alırken, bir diğeri de tek bir darbeye Darlakhan’ın kellesini aldı.

Uzun, ince bir kol ağzından kanlar boşalan kelleyi saçlarından tuttu. İyice yağlanmış bir beden ise uzandı, Darlakhan’ın kellesini aldı ve kendi yağlı bedeninin de yükselen alevlerle yanmasına aldırış etmeden kelleyi bir

mangalın içerisine attı. “Sonuncusu,” dedi acıyla inilleyen bir ses.

“O halde dinlen artık Dehşetengiz Hemşirem,” dedi bir başkası. Sihirli bir değnekle kadına dokundu ve kadını yakan alevler hemen söndü. Son bir kez gümbürdedikten sonra davul sesi kesildi. Bunun ardından, uzun tırnaklı bir parmağın işareti ile on iki mangalın tümünden kükremelerle kara alevler yükseldi.

Bir çembere dizilmiş her bir mangalda yandıkça kararan, kopmuş kelleler vardı. Her mangaldaki kara alevlerin yalımları, bir sütun halinde döne döne tepeye yükseldi ve tepedeki kapkara küreyi beslemeye başladı.

Shar’ın Mukaddes Odası, Kutsal Gece Meclisi’nin en aziz tutulan odasıydı ve hıncahınç dolmuştu. Shar’ın kara ve mor cüppeler kuşanmış en zalim, en güçlü rahibeleri, içinde gölgeler yüzen kürenin altında toplanmıştı. Hepsinin bedenlerindeki açık yaralardan kanlar süzülüyor, gözleri heyecanla parlıyordu ve şimdi hepsi, tepelerinde bir heyula gibi dikilen, altı adam boyundaki küreye dikkat kesilmişlerdi.

Kürenin içerisinde bir an bir şeyler hareketlendi: bir şeye uzanan bembeyaz incecik bir kol. Sonra bir dirsek, ardından beyhude bir çabayla bir şeylerden kurtulmaya çalışan bir dişi insan belirdi. Anadan üryandı kadın ve alevlerin içinde körlemesine çırpınıyordu. Yüzünden çaresizlik içerisinde olduğu belliydi, bomboş bakan kapkara iki gözü iki çeşme olmuş, sessiz çığlıklar atıyordu.

Toplanmış rahibeler merakla ve şaşkınlıkla kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. İçlerinden en uzun olanı, kapkara, gösterişli bir boynuzlu başlık giymiş, koyu mor bir kaftana bürünmüş bir rahibe çemberin içine doğru bir adım attı ve elindeki upuzun kılıcı olanca kuvvetiyle kürenin tam altında diz çökmüş duran bir adamın çıplak sırtına indirdi. Her yana kan ter uçtu; adam su gibi terlemişti ve alevlerin ışığında parlıyordu.

“Bunu izah et, Dehşetengiz Yüce Birader,” diye buyurdu Kara Meclis Başrahibesi, çılgık çılgılaydı kadın. “Senin çabaların büyük güçler, büyük fırsatlar vaat ediyordu hani? Hani zafer söz vermiştin, hani Kara Yangın’ın ta kendisi vermişti bu görevi? Bu kız isterse Faerûn’un en güçlü kraliçesi olsun, toprağını işgal edip hazinelerini yağmalamak marifet mi? Bize layık güç ve fırsat bu mudur? İzah et, hemen izah et, yoksa ölümün yakındır.”

Meclis’in kıdemli rahibi bitap düşmüştü. Kolları yanına düştü ve kürenin içinde kurtulmaya çalışan kıza şöyle bir baktı, ardından mermer zemine yığıldı, tamamen tükenmişti. Zor bela soluyan adamın yüzündeki haz dolu gülümsemeyi gördü Başrahibe.

Konuşacak gücü toplayınca “Başardık, Karanlık Hazretleri,” dedi rahip. “Bu Tanrıça Mystra’nın dünyevi bedeni, lakin diğer bedenlerinden çok daha zayıf. Yine de bu beden ancak, bizim hep beraber de denesek denetleyemeyeceğimiz, çok tehlikeli büyülerle zarar görebilir. Lakin bu şekilde esir olduğu sürece, ne zaman Büyü Örgüsü’ne ulaşmaya çalışırsa biz de Büyü Örgüsü’nün gücünü çekebileceğiz, böylece biz rahipler de büyücülerin ezberleyip yaptığı büyülere erişip yapabileceğiz. Mystra’nın bu bedeninin, Nifak Tanrısı ile gönül eğlendirdiğinden özü bozulmuş herhalde. İnanıyorum ki bu zayıf hali kalıcı.”

“Bunları sonra düşünerüz,” dedi sert bir sesle Başrahibe Avroana. Sesi hâlâ buz gibi ve haşindi ama yüzünde beliren hevesten ve elindeki kırbacı Yüce Birader Narlkond’un suratına değil kendi uyluklarına vurmasından anlaşıldığı üzere çok heyecanlıydı ve ikna olmuştu. “Bana bu büyülerini anlat. Demek büyücüler gibi oturup büyü çalışacağız ve zihnimizde bunları hazır tutacağız, ya sonra?”

Kıdemli rahip kadına bakmak için dizleri üzerinde doğruldu. “Ezberlediğimiz büyü desenleri, bu esir Büyü Örgüsü’ne dokunmaya çalışmadığı sürece güçle dolmayacak,” diye kadının sorusunu yanıtladı. “Her birkaç saatte bir

deniyor bunu. Doğasının özü büyüye ulaşmak olduğundan yapmadan edemiyor, dahası...”

Avroana hemen araya girdi. “Biz bu gücü almaya ne kadar devam edebiliriz?” dedi ve tepedeki küreye kırbaçla işaret etti.

“Kara Ana’ya canını başını feda edecek müminler olduğu sürece.”

“Başkaları da gelecek,” dedi başrahibe, bir an yüzünde bir tebessüm oluşur gibi oldu, lakin bu ifade her neyse karlı dağların buz tutmuş tepeleri kadar soğuk bir ifadeydi. “Kutsal bir sefere başlandığı söylendi hepsine.”

“Karanlık hazretleri,” dedi Yüce Birader Narlkond. Hani gülümseme denebilirse kendince yumuşak bir ifadeyle gülümsüyordu. “Gerçekten başladık.”

* * * * *

“Siz insanların lisanında bunun adı Gözlem Ağacı olurdu herhalde,” dedi ay elfi kocaman yaprağa otururken. Oturur oturmaz yaprak büküldü kıvrıldı ve elfin etrafına dolanıp, onu nazik bir devin avcunda oturuyormuşçasına rahat ettirdi.

Umbregard devasa kemerler oluşturan ağaç dallarının arasındaki manzaraya bakakalmıştı. Bulundukları yerde hava soğuktu ve zor nefes alınıyordu. “Yüce tanrılar aşkına,” dedi ağır ağır, “şu aşağıdakiler bulut! Bulutlara tepeden bakıyoruz!”

“Onlar en alt seviyede seyreden bulutlar,” dedi Yıldızkoparan gülümseyerek. “Aa, bilmiyordunuz, öyle mi? Evet, farklı seviyelerde farklı bulutlar vardır, tıpkı suda uygun derinliği arayan balıklar gibidir bulutlar.”

“Balıklar da mı...” diye soracak oldu büyücü, sonra sırttı: “Aman, boş verin; esas sorumdan hep uzaklaşıyoruz.”

Yıldızkoparan da sırtarak karşılık verdi: “Şimdi anladın mı insanların neden Myth Drannor’da yeri geldiğinde yüzyıllar geçirdiğini ama aradıkları büyülerin pek azını bulabildiğini? Onların en iyileri bunu umursamazdı bile.”

Umbregard üzüntüyle başını salladı. "Ah ah, keşke ben de orada olsaydım," diye fısıldadı hasretle. Sonra ihtiyatla bir yaprağa da o oturdu. Yaprak onu hızla tam ortasına doğru yuvarlayınca, şaşkınlıkla mırıldanmaya başladı. Daha ne olduğunu anlayamadan devasa yaprak onu sarmıştı. Yaprığın ortasında dikine duruyordu şimdi ve soğuktan da korunuyordu.

"Öhö öhö, peki," dedi keyifli bir şaşkınlıkla, o sırada Yıldızkoparan kıkırdıyordu. "Hoş, pek hoş." Umbregard, Yıldızkoparan'ı saran koltuğa baktı. Yaprak besbelli canlıydı ve kan ter içinde tırmandıkları bu ağaca bağlıydı. Heyula gibi gölgetepenin ucuna ise sonu gelmez bir sarmal merdivenden çıkarak varmışlardı. "Sanmam ki Elf Divanı'ndan başka bir yerden bu koltuğun bir benzerini daha edinmek mümkün olsun."

"Mümkün değil," dedi Yıldızkoparan, ağzı kulakların-daydı. "Kusura bakma."

Umbregard homurdandı. "Pek de özür diler gibi değilsiniz. Buraya neden geldik hem? Çıkana kadar ayaklarımda derman kalmadı, terden önümü göremez oldum; neden uçma büyüsü ile çıkmadık?"

"Ağacın sana alışması lazımdı," diye izah etti elf ev sahibi. "Sana alışmasa, mabadın değer değmez, yaprak seni bir mancınık misali fırlatır, ta oradaki bulutlarda bulurdun kendini. Bana da bu akşam sohbet edecek bir büyücü insan kalmazdı."

Umbregard fırlayıp uçtuğunu, gökyüzünde yapayalnız kalıp, uzun uzun düşerek öldüğünü hayal edince ürperdi.

"Aaah!" diye bağırdı, elini kolunu sallaya sallaya bu görüntüyü kafasından silmeye çalıştı. "Hey yüce tanrılar! Aman aman! Biz lafımıza geri dönelim canım! Hani yemek-teyken... Aklıma gelmişken, o ağaçreçeli neydi öyle! Nasıl yap... Yok, neyse. Sonra sorarım, sonra. Şimdi... Yemekte bir şey dediniz, aklıma takıldı. Elminster'ın başına bir bela

gelmek üzereymiş, ayrıca Elminster hepimizin başına bela olmak üzereymiş. Nereden çıktı bu?”

Yıldızkoparan ufka dizilmiş dağ sıralarına uzanan göz alabildiğine yeşilliği seyretti bir süre. “Elminster kadar uzun yaşayan tüm büyücü insanlar, rakiplerini doğal yollarla elerler. Onlar yaşamaya devam ederken, düşmanlarının ecelleri gelir, ölürler. Elminster’ın uzun ömrü ve kudreti onu her ırktan kişinin doğal hedefi yapıyor; bir sürü kişi onu yakalayıp, gücüne, zenginliğine ve büyümlü eşyalarına el koymayı istiyor. Aslında başarılı her büyücünün peşine düşerler.”

Umbregard başını sallayıp elfi onayladı ve ev sahibi elf konuşmaya devam etti.

“Büyük başın derdi de büyük olur, büyücü ne kadar kudretliyse düşmanları da o kadar kudretli olmaz mı?”

Umbregard yine başını salladı ve elfi dinlemek için hevesle ona eğildi. “Yoksa Elminster’ın gizemli düşmanlarının kimler olduğunu mu söyleyeceksin?”

Yıldızkoparan gülümsedi, “Phaerimm mi, Malaugrym mi, hatta belki Sharn mıdır dersin? Hayır, onlar değil.”

Umbregard kaşlarını çatı. “Phaerr...?”

Starsunder kıs kıs güldü. “Sana bunların kim olduğunu anlatsam ne gizemi kalır, öyle değil mi? Dahası, ömrünün kalanını korku içerisinde geçirirsin, başkasına anlatsan bile kimse sana inanmaz. Ne kadar çok kişiye anlattırsan, birileri o kadar huzursuz olup seni susturmaya karar verir. İşte böylece Umbregard hazretlerinin ömrü erkenden son bulur. Hayır, unut adlarını! Büyücülerin merak ettikleri şeyleri unutup bir daha ilgilenmemesi gerekir. Bazıları bu işi asla kıvıramaz ve vaktinden önce ecelleri gelir.”

Umbregard yeniden kaşlarını çatı, ağzını açıp bir şeyler diyecek oldu ama sonra sustu. Derken kızgınlıkla konuşmaya başladı. “İyi o zaman, tamam, halihazırdaki düşmanları değil ama Elminster’a kim bela olacak?”

Yıldızkoparan'ın dirseğinin dibindeki sıkıca kapanmış, ufak bir yaprak açıldı ve içi suya benzer bir sıvı ile dolu iki cam çanak belirdi. Elf çanaklardan birini Umbregard'a uzattı ve beraberce içtiler.

Gerçekten suydur bu, hem de Umbregard'ın o güne dek içtiği en soğuk, en berrak su. Su benliğinin her noktasına sızdıkça zihni açıldı, kendini bir anda capcanlı hissetti. Elfe dönüp kendini ne kadar iyi hissettiğini bağırarak oldu ama Yıldızkoparan'ın gözlerinde keder görünce kalakaldı. Umbregard bekledi de bekledi. En sonunda elf konuştu: "Kendisi."

"Kendisi?" Yüce tanrılar aşkına, diye düşündü Umbregard. Sonsuza dek cılızlaşarak çınlayan bir yankı gibi hissediyordu sanki sözleri. Yıldızkoparan'la kaç gecedir buradaydılar, altı gece mi, yedi mi, zaman mevhumu kaybolmuştu.

Büyüklerin sohbetini dinleyen bir çocuk gibiydi Umbregard, şimdi, ömründe ilk defa Faerûn'daki olayların gidişatını anlamıştı. Konuşup her şeyi berbat etmemek için dilini tuttu ve elfi dinlemek için daha da öne eğildi.

Yıldızkoparan hafiften gülümseyerek onu ödüllendirdi ve konuşmaya devam etti. "Gençliğindeki dostlar, sevgililer, düşmanlar ve hatta krallıklar bir bir yok olunca Elminster gitgide daha da yalnız olacak, tüm insanlardan da yalnız. Gitgide elinde ne kaldıysa ona, yani gücüne ve büyücülükteki hünerine tutunmaya çalışacak. Sonra onu gençliğinden, yapabileceği ama yapamadığı nice şeyden yoksun bırakan bu yola kızgınlık duyacak. Kısacası, Mystra'ya hizmet etmekten huzursuzluk duyacak."

"Olamaz! Siz kendiniz söylediniz: Aşık o."

"İnsanların adeti budur," dedi Yıldızkoparan, hiçbir heyecan belirtisi göstermeden, "hepimizin adetidir bu, farklı zamanlarda hep aynı şeyi yaparız. Neyse, bu kez ben lafı uzatıyorum. Ne demiştim, kısacası Elminster kanı damarında durmayan, kolayca yoldan çıkan bir gençken hissettiği

bir şeyi yeniden hissedecek, kudreti tatmış, olgunluğa ermiş bir büyücüyken cezbedilecek.”

“Cezbedilecek?”

“Yani, başkalarının arzuları ya da kararlarına uymadan canının çektiğince gücünü kullanmayı isteyecek. Yaptığı işlerin sonucunun iyi mi kötü olacağını aldırış etmeden, keyfinin bildiği gibi davranıp, önüne kim çıkacaksa ezecek. Her hevesin peşinden koşup, aklına ne eserse onu yapacak.”

“Ve sonra?”

“Ve sonra, güzel Toril’in üzerinde yaşayan kim, ne varsa korkup saklanmalı. Düşünsene Umbregard, karşına Elminster çıksa ve senin bağırsaklarınla ip atlamaya karar verse, ne yapacaksın, elinden ne gelir?”

Elf bir süre sustu, sözlerini düşünmesi ve konuşması için Umbregard’a zaman tanıdı.

Yine çok geçmedi, Umbregard dayanamadı, konuşmaya başladı. “Yani...” dedi kısık bir sesle, “Yoksa... Toril’i kurtarmak için Elminster’ı yok etmeli miyiz... Yoksa ben mi...?”

Yıldızkoparan yorgun bir ifade ile başını salladı. “İnsanlar neden düşkün bu lafa? Yok etmekmiş!” Elf çanağı yaprağa geri koydu ve gülümseyerek sordu. “Ey Yüce Umbregard, oldu başardın, söyle bana, Toril’i senden kim koruyacak?”

* * * * *

Gizlenecek bir Katil’e, dinlenecek bir in gerek ...

“Hey Yüce Mystra,” diye mırıldandı Elminster, kendine gülüyordu bir yandan da, “ne dilersen dile benden, yeter ki bir de ozanlığa soyunmayayım.” Harabenin yer yer dökülmüş duvarının yanından bir adım daha attı. Nemli, ölü yaprakların üzerinde botlarının çıkardığı hafif hışırtı, inin cinin top oynadığı, tüyler ürpertecek kadar sessiz ormanın içerisinde her yandan duyuluyordu.

Elminster’ın içine doğmuştu, bu harabe kale ile halkı ve hayvanları öldüren şey arasında bir bağ vardı. Neredeyse,

sahil yolu boyunca bir şeylerin çağrısını hissetmişti, bu çağrı burayaydı. Bu çağrı onaydı, Elminster'a.

Durdu ve yosun tutmuş taşlarda göz gezdirdi. Acaba bir büyüünün etkisinde kalmaya mı başlamıştı, bir büyü müydü adımlarını buraya çeken?

Bu basit bir cezbetme büyüü, ya da bir "tavsiye" büyüü olsa bilirdi. Bilirdi değil mi?

El bir anda olduğu yerde döndü ve kararlı adımlarla harabeden uzaklaşıp, yıkılmaya yüz tutmuş köprüye doğru yürümeye başladı. Bir süre sonra arkasını döndü, ardından koşarak ona yaklaşan bir şey var mı diye baktı; bir şey yoktu, ortalık eskisi gibi sessizdi. Hâlâ izleniyormuş gibi geliyordu Elminster'a.

Bir süre daha izledi dökülmüş dişlere benzeyen duvar kalıntılarını, tek bir hareket yoktu. Omuz silkti ve tekrar yola koyuldu.

Çok gitmemişti ki göz ucuyla bir şey gördü. Görmeyi beklediği şeydi bu ama tam beklediği gibi değildi. İki alacağaç arasından ona bakan bir kadın vardı sanki. Ağaçlara yöneldi ama orada şimdi kimse yoktu. Ağır ağır topuklarının üzerinde döndü, dört bir yanı taradı Elminster ama onu gözetleyen birisini göremedi. Gizlenmek için ağaçtan ağaca kaçan, çukurlara gizlenmeye çalışan hiç kimse yoktu. Zaten birileri hareket etmiş olsa, toprağı saran yapraklardan bir hışırtı kopmaması mümkün değildi.

Hafifçe gülümsedikten sonra El yeniden, acele etmeden sahile doğru yürümeye başladı. Ona bakan yüzü tekrar görmesi için çok beklemesi gerekemeyeceğini tahmin ediyordu. Doğru, sadece bir kadın yüzüydü bu, sadece bir baş ve boyun. Bir hayaletti bu belki de.

Eğer Katil bu hayalet kadınsa, cinayetlerden sonra katilin neden geriye iz bırakmadığı, Yüce Dük'ün adamlarının neden bir türlü faili köşeye sıkıştıramadığı böylece açıklanmış oluyordu. Hatta maktullerin ölüş biçimi...

İşte, kadın yine belirmişti, ilerideki bir ağaçtan ona bakıyordu. El ileri atılmadı bu kez, önce durup her bir istikameti kolaçan etti ve tam beklediği gibi, bu kez geride, harabelere doğru giden yolda bir ağacın önünde belirdi yüz ve göz göze geldikleri an kayboldu.

Yavaşça gülümsedi Elminster ve kadın yüzünün belirlediği ağaca doğru ilerledi. Ağaca varmasına tam bir iki adım kalmıştı ki bu kez harabelere çok yakın bir ağacın tepelerinde belirdi bu hayalet yüz. Elminster kadının yüzünü görür görmez neşeyle ona el salladı ve davet edildiği harabelere doğru yürümeye devam etti. Akşam olmadan önce bu işi ne kadar çabuk bitirebilirse, Mystra'nın ona verdiği asıl işe o kadar çabuk dönebilirdi.

Elminster bu kez yıkık duvarların öbür yanına doğru döndü ve duvarlardaki deliklerin ardında, mobilyaları hâlâ ayakta duran bir salon gördü. Dikkatle, güdük çalılar ve dökülmüş kayaların oluşturduğu labirentin arasından, salona bakarak ilerlemeye başladı.

"Orada!" diye bir bağırtı geldi birden. Kaba bir sestir bu, bir insan sesiydi ve çok da uzakta değildi. Tam Elminster'ın eğilip sesin istikametine döndüğü anda, aşına olduğu ok vızıltıları çalındı kulağına. Okların hedefi Elminster'ın ta kendisiydi.

* * * * *

Ilbryn Starym, karşısına çıkan gözcünün hayretle bağırdığını duyunca dizginlere asıldı ve durması için adama elini uzattı. "Düşman değilim," diye başladı sözüne, "yalnız gel"

O sözünü tamamlayamadan, mızraklar havada ona doğru uçuşmaya başlamıştı bile. Karşısındaki insanlar alelacele kılıçlarını çekti, suratlarında birbiriyle yarışan korku ve hayret ifadeleriyle dört bir yandan üzerine atladı. "Elfler!" diye kükredi bir tanesi. "Ben dememiş miydim elflerdir diye!"

Elf şöyle bir iç geçirdi, ardından pelerinin bir yana atarken, dünyayı karanlığa boğan bir sözcük söyledi ve kişne-

yen atını yana çevirdi. At birden silkinince, mızraklardan birinin ata daha şahlanmadan önce saplandığını anladı. At düşerken Ilbryn'i eyerden attı ve tüm ağırlığıyla yana devrildi, tam da yerdeki Ilbryn'in burnunun ucuna. Elf, paçası tutuşmuş gibi hızla yuvarlanarak attan uzaklaşmaya çalıştı ama yine de debelenen atın çiftesi elfin sağlam ayağına geldi. Ilbryn ayağını hissedemiyordu artık, muhtemelen kan kaybediyordu.

Lanet olasıca insanlar! Şu geri zekalı maceraperestlere rastlamadan bir yere gitmek mümkün değil mi? Yolun tam ortasına kamp kurmaları da cabası, küstahlar sürüsü!

Ilbryn güç bela ayağa kalktı, düşe kalka bir ağacın yanına vardı ve sırtını ağaca verdi. İnsanlar Ilbryn'in büyüyle gecenin örtüsünün serildiği mekanda birbirlerine çarpıyor, kılıçlarıyla birbirlerini kesiyorlardı. Budalalar! Herkesin bahsettiği şu Katil, korkuyla çılgınlık atan, yattıkları çadırları ve ağaçları deviren bu budalalar olamazdı. Hayır, bunlar Katil kimse onun peşine düşmüş kiralık askerler olmalıydılar. Esas Katil'in kendisi olduğunu düşünmüşlerdi besbelli.

Pekala, o zaman...

Ilbryn içinde yalnız kendisinin görebileceği karanlıkta bir süre soluklandı. Sonra, yaptığı büyüü sonlandırmaya aklı erebilecek ve buna gücü yetebilecek büyücüler veya rahipler var mı diye etrafına bakındı. Şimdi iyi bir büyü seçmeliydi, zira yapacağı büyü ile yarattığı karanlık sonlanacaktı.

Kömür kara büyü örtüsü ile gözlerine perde inmiş iki maceraperest çoktan arkadaşlarının ellerinde can vermişti. Ilbryn'in gözleri önünde bir üçüncüsü iki mızrağa birden hedef oldu ve feryada boğuldu. Adama mızrağa saplayanlardan daha güçlü olanı, hücumuna devam edip, onu bir ağaca sapladı ve adam kan kusa kusa öldü. Elfın midesi kalktı ve başını salladı. Ilbryn, yine ortalığa göz gezdirdi ve aradığını buldu, işte oradaydı!

Çadırın başındaki bir adam el yazmalarına gömülmüştü. Ilbryn büyüsunü hazırladı, ağacın dibinden bir taş aldı ve gözlerini kısıp nişan aldı. Birden taşı fırlattı. Taş çadırın önüne kurulmuş bir ateşin başındaki bir çömleğe çarpıp sektı ve çömlektekileri alevlerin üzerine döktü.

Ellerinde yazmalar tutan adam, neyin devrildiğine bakmak için hızla başını çevirdi. Aynı anda ağaçların arasından iki maceracı daha fırladı ve insanların en çok söylediği o sözleri küfürlerle karışık söylediler: “Neler oluyor?”

Ne fevkalade bir ekip. Eh, hepsi yeniden kaçışmadan işe koyulmalı! Ilbryn bir ağaca dayandı, olabildiğince sessizce, özenle, telaşa kapılmadan büyüü yapmaya başladı ve en sonunda arzuladığı mükafata kavuştu. Büyü sona ermeden birkaç saniye önce insan büyücü öfkeyle diğerlerine seslenmişti, “Heyt! Durun be! Dinleyin!”

Yedi şaşkın adam bağırıp çağırmayı, oraya buraya koşturmayı bıraktılar; birden karanlık kalkınca birer heykel gibi kalakaldılar. İşte tam o an, havada dönerek fırlayan çelik parçaları belirdi ve bel hizasında uçarak adamların hepsini ortadan ikiye böldü. Adamların ancak birkaçının, sırtarak bir ağaca dayanmış duran elfi görmeye fırsatı olmuştu.

Çömelmış oturan büyücünün kellesi koptu ve bedeni yere devrilirken, kopan kafasından elindeki yazmalara kan fışkırdı. Bunun üzerine, Ilbryn ölmüş adamları aramakla vakit harcamaya değmeyeceğine karar verdi; o an sus pus olmuş, sağ kalan var mı diye kulak kesilmişti. En az iki, belki dört kişi hâlâ yakınlarda dolanıyordu.

Onlardan birisi tam yanından geçti, adam korku içinde bağırarak, kan gölü olmuş kampa koşuyordu. Ey yüce ağaçlar aşkına, tüm insanlar bu kadar ebleh mi? diye düşündü Ilbryn.

Besbelli öylelerdi; ilkinde iki kişi daha katıldı, ikisi de hem ağlıyor hem bağııyordu. Ilbryn iç geçirdi. Budala da olsalar bu insanlar bir ağaca dayanmış, hareketsiz duran elfi

fark edeceklerdi. Neredeyse pişmanlık duyarak, adamları öldürecek olan büyülü alevleri yolladı.

Büyünün yarattığı patlama hâlâ etrafındaki ağaçlarda çınılıyordu ki, bir ayak sesi duydu Ilbryn ve olduğu yerde döndü. Karşısında, üç adım ötesinde yalnız, dehşet içerisinde bir savaşçı vardı ve elindeki kılıcı kaldırmış ona yaklaşıyordu.

“Katil sensin, öyle mi?” diye sordu adam, korkudan tepeden tırnağa bembeyaz kesilmişti.

“Hayır,” dedi Ilbryn ve arkasındaki ağaca doğru geriledi.

Adam önce bir süre tereddütte kaldı, sonra temkinle elfe yaklaşmaya devam etti. “Neden tüm silah arkadaşlarımı öldürdün?” diye bağırdı öfkeyle. Ardından, diğer eliyle bir hançer çekti. Savaşçı şimdi her iki eli birer aslan pençesiymişçesine, atılmaya hazır haldeydi.

Ilbryn bir adım daha geriledi, ağaç aralarında kaldı. Adama bakıp, omuz silkti elf. “Bir hata yaptınız,” dedi insana. Artık ağacın etrafında ağır ağır dolanarak daireler çiziyorlardı; her ikisi de gözlerini diğerinden ayırmadan, karşıdaki ni tartıyordu. “Yolda bir başıma ilerliyordum, size zarar vermek için gelmemiştim. Bana siz saldırdınız, on iki kişi bir oldunuz hem de. Eşkıya mısınız, maceracı mı, ben nereden bilecektim? Sizi önceden fark etmemiştim bile. Yalnızca kendimi savunmaya fırsatım oldu. Kılıçlarınızı çekmeden önce azıcık kafanızı çalıştırsaydınız bunca adam ölmezdi.” Sonra alaycı bir ifade ile gülümsedi Ilbryn. “Ah canlarım benim, neden dikkat etmediniz ki hiç? İnsanlar ormanda dikkatli olmalı. Tehlikelidir buralar.”

Bu sözler Ilbryn'in istediği gibi adamı öfkeden kudurttu; insanların ne yapacağı hep belli oluyordu. Savaşçı kükreyerek üzerine atılmış, nereye vurduğuna bakmadan kılıç darbeleri savuruyordu. Ilbryn çekildi ve darbelerin çoğu ağaca geldi, ardından hızla uzanıp adamın hançer tutan elini yakaladı. Sonra da adamın kolunu açıp, diğer eliyle de onun canını alacak büyüü yaptı.

Savaşçının eti tütmeye ve erimeye başladı; boğazından hırıltılar skn eden adam diz üstü çöktü. Umutsuzca inliyordu, az sonra öleceğini biliyordu, yine de boğazındaki eriyip dökülmeye başlamış etleri parçalayıp, birazcık da olsa nefes alabilmek için uğraştı.

“Sizi öldürmek çok da kötü gelmedi hani,” dedi Ilbryn, dalgasını geçiyordu, “ne de olsa sizin yüzünüzden dört dörtlük bir attan oldum.” Elf geri adım attı ve bir başkası, belki de herkesin aradığı o Katil etrafta mı diye bakındı. Bir tehlike yok gibiydi.

Savaşçı nefes almak için son bir kez daha çabaladı ve sonra tüm bedeni gevşedi. Can veren adama seslendi Ilbryn: “Bak gr işte, buraya boşuna l Yer demiyorlar.”

Elf yerdeki adama sırtını döndü, işe yarayacak bir şey kaldı mı diye kampa döndü. Birkaç adım attıktan sonra durdu, düşman kaldı mı diye bakındı. Sonra yerde, çiğnenmiş yaprakların arasına gömülmüş, ince, zarif kılıcı gördü ve zorlukla eğilip yerden aldı.

“Her ihtimale karşı alıyorum,” dedi kılıcın eski sahibine, adam bedeni ikiye bölünmüş bir halde, gözlerindeki ifade donmuş biçimde yatıyordu; parmakları düşmüş kılıcına uzanıp kalmıştı, sonsuza dek de uzanacaktı. Elf kendi kılıcını çekti ve yerdeki kana bulanmış kılıcın kınını kesmek için uzattı. Neşeyle denebilecek bir ifade ile konuşmaya devam etti, “Kim bilebilir ki iyi bir kılıcın ne zaman gerekeceğini?”

- ON ALTI -

ŞAYET BÜYÜ TÜKENİRSE

Şayet büyü tükenirse, Faerûn ebediyen değişir. Çoğu kişinin de istediği olmuş olur. Bir düşünün hele, toprağın ta kendisi bir anda akın eden mazlumların ve mağdurların ayakları altında zangır zangır titreyecek. Yığınlar, güçten düşmüş sihirbazların peşine düşüp, eski hesapları görecektir. Bir düşünün hele, büyücülerin kanlarının ırmak olup aktığını!

Eluparlı Ozan, On Eldivenli Tammarast
Rübab-ı Şikestenin Telleri
Behir Yılında basılmıştır

“Gidin! Faerûn büyük olaylarla sarsılırken, mukaddes kişiler çıkıp sizinle vakit harcayamaz! Mystra aşkına, gidin!”

Muhafızın sesi davudiydi; kapının önüne yığılmış kalabalığın tepesinde gümbür gümbür gürlüyordu bu ses, tıpkı fırtınalarla şahlanmış dalgaların sahile çarpması gibi. Ne var ki, dalgalar gücünü yitirdiğinde, halk hâlâ oradaydı. Korkuyla sesleri tizleşmiş, betleri benizleri atmıştı ama Hanımyıldızı Kalesi’nin girişinin basamaklarından canları pahasına ayrılmıyorlar, bir adım geriye atmıyorlardı.

Muhafız son kez “Hadi gidin” diye işaret etti ve balkondan çekildi. “Bağışlayın beni, Nurlu Efendim,” dedi alçak sesle. “İşlerin yolunda gitmediğini fark ettiler. Mystra’nın büyülü köpekleri gelip kovalasa ancak öyle kaçarlardı.”

“Bu kutsal yerde ne cüretle küfredersin?” diye bir yılan gibi tısladı yüce rahip, gözleri ateş saçıyordu. Upuzun rahip, kendisinden de uzun muhafıza bir tokat aşk etmek için elini kaldırdı, sonra kendinden geçer gibi oldu, eli yanına düştü. “Boşuna,” dedi dudakları titreyerek, “her şey boşuna...”

Muhafız, Kale Efendisi’ne ağlayan bir çocuğu avutmak istercesine sarıldı. “Bu da geçer efendimiz. Geceyi bekleyin; o zamana çoğu gider. Bekleyin, sabredin, bir işaret gelecektir.”

“Bizim bilmeyip senin bildiğin bir şeyler mi var?” diye umutsuzca sordu yüce rahip. Sesinin titremesine engel olamıyordu.

Muhafız, rahibin omzunu okşadı ve olumsuz cevabı vermek için bir adım geri attı: “Hayır efendim ama elden başka ne gelir?”

Kale Efendisi zorla da olsa, ağlar gibi de olsa gülmeyi becerdi. “Sağolasın sadık Lhaerom,” dedi ve uzun uzun iç geçirdi. Sonra başını geriye attı, yeniden kuşandı gururunu ve sordu: “Savaşçılar duvarların gerisinde son darbeyi beklemek zorunda kalınca ne yaparlar?”

Lhaerom da gülmeye başladı. “Pek çok şey efendimiz, neler olduğunu siz tahmin edin. Ancak, sorduğunuz herhalde huzuru sağlamak için ne yaptığımız, tek bir şey yaparız: kazanlar dolusu, olabildiğince güzel, malzemesi bol çorba. Herkese yetecek kadar, yetmezse de herkesin kokuyu içine çekebileceği kadar çok çorba...”

Yüce rahip bir süre ona bakakaldı, sonra “neden olmasın” dercesine kolların açıp, onları sessizce bekleyerek izleyen alt rütbeli rahiplere emretti: “Hadi gidin! Doğru mutfaklara, çorba yapmaya! Hadi!”

“Göreceksiniz ki efendim...”

Izbandut gibi muhafızın sözleri bir bağırtıyla kesilmişti: “Lhaerom!” Bu bir diğer muhafızın sesi idi, “Başka bir bela var başımızda.” Lhaerom, tek bir söz daha etmeden Kale Efendisi’nden uzaklaştı ve tekrar balkona daldı. Onun

peşinden rahip de gidecek oldu ama bir iki adım atamadan muhafızın biri önünü kesti. “Olmaz, efendim,” dedi muhafız, adamın suratı ifadesizdi, aklından geçenleri belli etmiyordu. “Akıllıca değil bu. İçlerinden bazıları taş atıyor.”

Dışarıda, güneşin parlak ışıkları Hanımyıldızı Kalesi'nin kapalı bronz kapılarına vuruyordu. Kapıya yalnızca güneşin ışıkları değil, insanların yumrukları da vuruyordu. Hem muhafızlar hem kapırahipleri kapıdakilerin gürültü patırtısına, imdat çığlıklarına karşılık vermeyi çoktan kesmişlerdi. Artık endişeli ifadelerle volta atıyorlar, menteşelere ve sürgülere bakarak bunca insanın gücüne dayanıp dayanamayacaklarını düşünüyorlardı. Mabedin mahzenlerinde ne kadar çivi bulmuşlarsa hepsini kalenin taş duvarları ile menteşeler arasına sürmüşlerdi, böylece kapıların yüklenilince içeri doğru açılması mümkün olmuyordu. Çivilerin üzerinde parlayan çizikler kapıların bu sabah ne kadar sık zorlandığının işaretiydi. Rahip çatlamış dudaklarını ıslattı ve belki de kırkıncı kez aynı soruyu sordu: “Ya bu da işe yaramazsa? Ya o zaman—”

En yakınındaki muhafız kaba hareketle susması için eliyle işaret etti. Rahip suratını astı, ağzını açıp öfkeyle muhafıza esip gürleyecek oldu, sonra bakışları muhafızın işaret ettiği yöne, kapılara doğru yöneldi ve ağzı hayretten öyle bir açık kaldı ki neredeyse alt çenesi göğsüne değecek oldu.

Bir adamın eli bronzun içerisinden geçmişti, kalın metali aşabilmiş bileklerinde büyü çatırtılarla dolanıyordu: Mystra rahiplerinin sessiz törenlerde kullandığı el işaretlerini yapıyordu.

Rahip bu işaretleri bir süre gözlemledi sonra fısıltıyla diğerlerine seslendi: “Burada kalın!” Rahip hemen topukları arkasına vura vura basamaklardan yukarı çıktı ve karşına gelen kapıyı açıp gözlem kulesine girdi. Kulenin balkonundan aşağı bakmalıydı muhakkak.

Kara pelerinli uzun bir adam, ellerini kapılardan çeken titriyordu. Başkalarınca görüldüğünü ve arkasında

toplanmaya başlayan kalabalığın ruh halini biliyordu. "İşe yaramıyor," dedi yüksek sesle. "İçeri giremiyorum."

"Sen de onlardansın, di mi lan?" diye kükredi birisi, hem de tam kulağının dibinde.

"He ya, ben gördüm, yeminlen bir büyü yaptı!" diye araya girdi bir diğeri, sesi korktuğunu, öfkелendiğini ve öfkeyle kudurmasına ramak kaldığının işaretiydi.

Kara pelerinli adam yanıt vermedi, son umuduymuşçasına balkona çevirdi bakışlarını.

Umduğı oldu. İriyari iki muhafız belirdi, adamların ellerinde uzun, upuzun kargılar vardı. Bu kargılarla istenirse ta aşağıya, kapıların yanında duranlara, onların bağırsaklarına, hatta oradan da öteye ulaşmak mümkündü. Muhafızlar neredeyse aynı anda ters, boğuk seslerle sordular: "Evet? Bu kutsal mekanda meşru bir işiniz var mı?"

"Benim var," dedi kara pelerinli adam, kendi sözlerinden sonra dalga dalga yükselen kızgın mırıltıları duymazdan geldi. "Kapılar neden kapalı?"

"Mystra'nın hizmetindeki tüm kişilerin canla başla yapmaları gereken önemli işler var," diye kükredi muhafız.

"Yok ya! İçeride hepsi soyunup halvet mi olacak? Yoksa çamurda domuz gibi yuvarlanma bayramı mı bugün?" dedi birisi kalabalığın tam ortasından. Güruh da bu adamı onaylayarak muhafızları yuhalayıp ıslıklamaya başladı. "Evet be, bizi de alın! Bizim de canımız çekti!"

"Defolun!" diye bağırdı muhafızlar, tüm kalabalığa meydan okurcasına yerlerinde doğruldular.

"Mystra hayatta mı?" diye bağırdı kalabalıktan bir kişi.

Başkalarının da katılımıyla da aynı soru bir daha gürledi, "Söyleyin Sihrin Hanımı nefes alıyor mu?"

Muhafız hor gören bakışlarla süzdü kalabalığı. "Elbette," diye bağırdı sonra. "Şimdi defolun gidin!"

"İspat et!" diye haykırdı birisi. "Yap bir büyü!"

Muhafız kargısını kaldırdı. “Ben büyü bilmiyorum, Roldo,” dedi tehditkar bir ifadeyle, “sen biliyor musun?”

“Gidin, bir rahip getirin buraya, hatta hepsini getirin,” diye seslendi Roldo.

“Eyet ya,” diye Roldo’ya katıldı bir kişi. “Getirin de görelim bakalım içlerinden birisi dahi bir büyü yapabiliyor mu?”

Bu sözlerin ardından kalabalığım kükremesiyle mabedin duvarlarını inletti ama kara pelerinli kişi muhafızlardan birisinin fısıltısını duyabildi, “Getirin de tam şunların ortasına bir alev topu yollasınlar.”

Diğeri hiç gülümsemeden başını sallayarak öbürüne onay verdi.

“Bakın buraya,” dedi kara pelerinli adam onlara, “Kadeln’le konuşmalıyım. Kadeln Parosper’le. Tenthar çağırıyor diyin ona.”

En yakındaki muhafız balkondan aşağı eğildi. “Sen buraya bak esas,” dedi buz gibi bir sesle. “Bu kapıyı Kutsal Mystra dışında kimseye açmam. Yüce Mystra ile kol kola kapının önüne gelmedikçe, tabii bir de kibarca rica etmedikçe bu kapıdan içeri giremezsin.”

Balkona üçüncü bir kişi daha çıkmış, muhafızın omzunun üzerinden ortalığı kesiyordu. Bu kişinin üzerinde muhafız miğferi ve pelerini vardı ama kolçak kuşanmamıştı ve kendisi için büyük miğfer sürekli başından aşağı, suratını örtecek biçimde kayıp duruyordu.

Adam alelacele miğferi bir kenara attı ve Kadeln’in, Mabedin Kitaprahibi Kadeln’in kireç rengi, kaygılı suratı meydana çıktı ve aşağıdaki arkadaşına baktı. “Tenthar,” diye fısıldadı öbürüne, “buraya gelmemeliydin. Bu adamlar korkudan vahşileşmiş.”

Kara pelerinli adam olağandışı bir şey yokmuş gibi söze girdi, “Aşağıda onların ortasında durunca fark etmeye başlamıştım ben de.” Sonra Tenthar zıvanadan çıktı ve geri durması için uzanan kargıya aldırmadan çıplak elleriyle

balkona tırmanmak için ileri atıldı. Kargının kirli ucu burunun bir parmak önünden durdu ve uyarı mahiyetinde orada kaldı. Tenthar zerrece umursamıyordu kargıyı.

“Kadeln,” dedi Tenthar bağıra çağıra, “Kadeln, neler oluyor? Hangi büyüü yapsam denetimden çıkıyor; büyü çalışmak da boşuna, tek bir büyü ezberleyemiyorum!”

“Durum burada da aynı,” diye fısıldadı beti benzi atmış rahip. “Diyorlar ki Mystra ölmüş ve—”

Kadeln lafını tamamlayamadan muhafızlardan biri Kadeln’i balkonun kenarından çekip aldı, diğeri de adamı kargısının ucuyla dürtükleyince Tenthar kendisini yeniden kargının ulaşamayacağı yere attı ve bronz kapıların üzerinden yere devrildi.

Sanki büyü yapılmış gibi adamın etrafındaki kalabalık birkaç adım açıldı. Tenthar kendine gelince, kalabalığın ortasında durduğunu ve bir el boyu uzağındaki kargının gırtlığına işaret ettiğini fark etti. “Kimsin sen?” diye sordu kargının öbür ucundaki muhafız. “Yanıt ver yoksa ölürsün. Yeni emirler böyle.”

Tenthar olduğu yerde doğruldu ve adamı hor gören bir tavırla kargının ucunu eliyle uzaklaştırdı. Yine de tekrar ayağa kalkınca kargının erişemeyeceği bir mesafeye geçmişti.

“Tenthar Taerhamoos’dur adım,” dedi haşın bir ifadeyle. Pelerinini açtı, üst üste geçirdiği ihtişamlı cüppeleri ve göğsünde parıldayan mücevher kakmalı madalyonu ortaya çıkıttı. “Anka Kulesi’nin Başbüyücüsü’yüm. Geri döneceğim.”

Bu korkunç yeminin ardından başbüyücü olduğu yerde döndü ve mağrur bir tavırla kalabalıkta önüne çıkanı sağa sola iteleyerek ilerlemeye koyuldu. Etrafında herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı: “Doğruymuş demek! Mystra ölmüş ha? Tüm büyü kaybolmuş demek?”

Bir yerlerden bir taş uçtu ve Tenthar’ın omzuna çarptı. Tenthar durmadı, geri bakmadı, kendisine yol vermeye

niyetli olmayan etten duvarı itelemeye devam etti. “Başbüyücümüş!” diye bağırdı birisi. “Büyüsüz başbüyücü m’ola?” diye sordu hemen yanındaki birisi. Tenthar’a bir taş daha çarptı. Bu kez kafasını gelmişti taş, sendeledi.

Etrafındaki insanlar hayretle karışık yemek bulmuşçasına aç bir kükreme kopardı ve en sonunda birisi haykırdı: “Yakalayın şunu!”

“Yakalayın şunu!” Kalabalıkta gök gürültüsü gibi yankılandı bu ses. Tenthar’ın dizleri boşaldı yere çöktü, her yönden tekmeler, sopalar, yumruklar iniyordu tepesine. Başbüyücü, içindeki büyüü denetlemek üzere boynuna asılı madalyona sarıldı ve söylemek zorunda kalmayı hiç istemediği sözleri söyledi.

Her yöne yıldırımlar çaktı. Tenthar, dalgalanan yıldırımların gücüyle ölürken dans eden halka bakmamaya çalışıyordu. Sıçrayan yıldırım zaten güçlü bir büyüydü, hele bir de kuvvetlendirilince, madalyon da işin içine karışınca, işte o zaman...

Başbüyücü iç geçirdi ve son çılgınlık da kesilince ayağa kalktı. Uzaktan, koşa koşa tarlaların içine kaçan insanların bir görünüp bir kaybolan kafalarını seçti. Kana susamış bir geri zekalı kaçanları toplayıp üzerine salmadan önce ya da yıldırımlardan bayılarak ya da felç geçirerek kurtulanlar kendilerine gelip intikam peşine düşmeden önce Tenthar’ın da kaçması gerekliydi.

Pişmiş et kokusu dışında bir koku alamıyordu; her yana yığılmış bedenler tepeler oluşturmuyordu. Tenthar önce bir öğürdü, sonra koşmaya başladı. Kendine doğru fırlayan kargıyı görmedi; ne var ki kargı ona yetişemedi ve çamurun içerisine saplanıp zangırdadı.

Ölülerin arasından kararmış bir beden doğruldu ve kargıyı saplandığı yerden çıkardı. “Bu ufak oyunların en çok nesinden nefret ediyorum biliyor musun?” diye sordu boşluğa. “Bedelinden. Peki ya bu sefer, bu işler sonlanana dek kaç can sönecek?”

Bir diğerk kapkara beden daha doğrudu yerden, omuz silkkti ve kargıya dokunup kederle konuştu, “Her zaman bir bedel ödenecek, bu bedel de tüm gücümüz. Bunu asla değıştirmeyiz.”

Havada iki pırıltı belirdi. O anda, iki kara beden gözden kayboldu. Bir an sonra da kargı onları izledi.

“Yahu burada her taşın altından bir başbüyücü mü çıkıyor nedir? Yoksa bunlar lanet olasıca tanrılar mı?” diye avazı çıktığınca bağırdı kargıyı fırlatmış muhafız, sesinde korkudan çok öfke vardı.

“Mystra ve Azuth,” diye fısıldadı yanındaki rahip. Muhafızlar dönüp Kadeln’e baktılar ve dehşetten nefesleri kesildi. Kaybolan kargı rahibin yaprak gibi titreyen ellerinde belirmişti. O da onlara baktı, gözleri hayretten sonuna kadar açılmıştı, sızlanarak konuşmaya başladı: “Mystra ve Azuth’tu onlar. Tam şurada duruyorlardı, kafalarının üzerinde kendilerini bilmemiz için bize bahsettikleri semboller parlıyordu. Tam şuradaydılar diyorum size!”

Üst üste yığılmış bedenlere doğru işaret etmek üzere elini uzatacak oldu rahip ama neden sonra bunun yerine düşüp bayılmayı yeğledi. Bu işi de iyi becerdi hem, gözleri çukurlarında döndü ve bedeni olduğu yere yığılıverdi. Alışkanlıktan olsa gerek muhafızlardan birisi rahibi anında yakaladı, diğeri de kargıyı elinden kapıp uzaklaştırdı.

Ne de olsa tanrılar gelecekse eli boş beklemenin manası yoktu.

* * * * *

Kara Meclis Başrahibesi sevinçle bağırdı: “Mystra öldü! Rahiplerinin büyüleri rüzgarda titreyen mum ışığına döndü, büyücüler sözcüklerin ardındaki güce ulaşamıyor. Büyü artık yalnızca bizim hükmümüz altında!”

Kadının hemen önünde cayır cayır yanan mor alevler kadının yüzünde tuhaf ışıklar çalıyordu. Kadınsa kocaman gözlerini açmış, karanlık bakışlarıyla hepsini yutmaya çalışıyor gibi alevlere bakıyordu. Bu alevlerin etrafında

hevesle bekleyen seyirciler vardı: büyücü olarak görev yapan Karanlık Hanım'ın altı rahibi. Bu altı rahibin her biri, mabette Küre'nin Sırrı olarak anılmaya başlanan güçle büyü yapıyordu. Kadın, böylece Kutsal Gece Meclisi'ni Faerûn'un dört bir yanındaki en kudretli Shar mabedi yapmaya ve Gecesaçan inancını Toril'deki en güçlü inanç yapmaya muktedir olabilirdi. Bu işler çok kısa bir sürede gerçekleşebilirdi hem de.

"Sadık Dehşetbüyüler," diye seslendi onlara yüce rahibe, "Shar'ın inayetini kazanmak için, korkunç güçlere hükmetmek için büyük bir fırsat var önünüzde. Faerûn'un her köşesine gidin, en güçlü büyücüleri ve büyülü eşya dolu hazinelerini bulun. Önünüze çıkanı kesin, ne bulursanız alın. Geri dönünce yanınızda büyülü kitaplar, zor bulunur büyüler getirin, büyülü tek bir çöp bile bırakmayın arkanızda. Olur a karşınıza Mystra'nın Seçilmişler denilen uşaklarından birisi çıkarırsa aman vermek yok, kellesini alın. Onları sizin için bulmak üzere var gücümüzle çalışacağız burada."

"Saygıdeğer Karanlık Hazretleri?" diye tereddütle bir şey sormak için izin istedi büyücülerden birisi.

"Evet, Dehşetli Elryn Birader?" Karanlık Avroana Hanım'ın sesi ipek gibi yumuşaktı; bu da sözünü kesecek kişinin bunun için iyi bir sebebi olması gerektiği manasındaydı; aksi taktirde kadın bir sebep yaratırdı.

"Bildiğiniz üzere benim vazifem Batıkapısı'ndaki casuslarımızı büyüyle gözetlemek," dedi Elryn hızla "ve şehirde rivayet o ki Yıldızşalı civarında Seçilmiş bir kişi dolanıyor-muş. Söylenen o ki 'Ölü Yer' diye bir yere gidecekmiş."

"Ben de duydum bunları," diye adamı sabırsızca onayladı Karanlık Hanım. "Yerini söylediğin için müteşekkirim Elryn. Hepiniz hemen oraya gidecek ve kutlu görevinize girişeceksiniz. Ellerinizi alevlere sokun ve ey siz en sadık Dehşetbüyüler, hiç unutmayın, sizi hep görüyor, hep duyuyoruz."

Altı suratın birden, bir anda beti benzi attı ve altı el de aynı anda gönülsüzce de olsa alevlere uzandı. Karanlık Avroana Hanım, karşısında korkuyla titreyenlerin suratına kahkahalar attı ve onları başka bir yere ışınlayacak büyüü yapmadan önce, birkaç dakika daha alevleri tatmaları için bekledi.

* * * * *

Mihrabı çevreleyen koruluk pek huzurluydu ve cinayetler başlayınca, insanlar korkuyla kaçtıktan sonra da sessiz bir yer haline gelmişti.

Uldus Karakoç çoğu günler taş parçasının önüne diz çöker, şevkini kaybetmiş biçimde, ayrıca çok ses çıkartmama ya dikkat ederek kendini kırbaçlar ve Geceşarkıcısı'na fısıltıyla dua ederdi.

Mihrabın kuruluşu, taş güzelce yerine yerleştirildikten sonra kanla ve hatırlayınca hâlâ Uldus'un yanaklarını kızartan vahşi bir törenle kutsanması ile olmuştu. Şimdi ortalıkta, boynuzlu mihrabın etrafında çıplak ayaklarla döne döne raks eden kara cüppeli hanımlar yoktu, bu yüzden kimse güç bela anımsadığı duaları etmesi için onu gütmüyordu.. Sırf bunun için bile duacıydı Shar'a, koruluğa gizlice düzenlediği bu seferlerde henüz başına bir iş gelmemişti. Uldus, geceleri buraya gelmediği için Shar'ın onu affedeceğini umuyordu.

“Ey Yüce Shar, senin karanlığın beni Katil'den korusun,” dedi Uldus tek nefeste ve başını eğip, simsiyah taş mihraba yüz sürece kadar yakınlaştı. “Beni kudrete vakfet, düşmanlarıma galebe çaldır, kesilmesini arzuladığımı kesecek güçlü bir kılıç eyle beni. Ey Gecenin En Mukaddes Sahibesi, şu en sadık kulunun, Uldus Karakoç'un yakarışını duy, dualarını kabul et. Shar, dualarımı duy. Shar, dualarıma kabul et. Shar, dinle be—”

“Yeter, Uldus,” dedi bir ses, keskin bir ifadeyle.

Uldus Karakoç, sırasıyla kafasını mihraba vurmayı, en az dört adım geriye doğru parende atmayı ve apar topar ayağa kalkmayı hiç zorlanmadan becerdi.

Nefes nefese kesilmiş ve kaçmak için dönmüşken donakalmıştı. Karşısında onlara baktığı gibi kendisine bakan, mihrabın çevresinde hilal biçiminde dizilmiş, siyah ve mor cüppeler bürünmüş altı tane kel kafalı adama bakıyordu.

"Efendiler! Hanım'ın Efendileri!" dedi hayrete gark olmuş Uldus. "En nihayetinde kabul oldu mu dualarım?"

İçlerinde en yaşlı olanı tatlı bir ifade ile "Uldus," dedi ve ileri bir adım attı. "Kabul oldu. En nihayetinde. Dahası sana münasip mükafatın da hazır. Bizi Ölü Yer'e götüreceksin!"

"Ha... Hamdolsun Shar'a!" diye yanıt verdi Uldus. Gözlerini devirerek bayıldı ve çimenlerin üzerine ölü gibi düşüverdi.

"Uyandırın şunu," diye emretti Elryn, yerde yatandan tiksindiğini gizlemeye uğraşmıyordu bile. "Gaybın En Mukaddes Hanım'a böylelerinin ibadet ettiğini görünce içim daralıyor."

"Mazur görün efendim," dedi diğer büyücülerden birisi ve yerdeki Uldus'a eğildi, "herkes bir yerden başlamak zorunda."

* * * * *

Işıl ışıl büyüküresi tahtı tembel tembel tavaf etti. Saeraede onunla pek ilgilenmiyordu, zira bu cesur Elminster'ı kalesine çekebilmek için ona bakan kendi görüntüsünü yollamakla meşguldü.

Evet, kudret sahibi olmanın yakıştığı, şu çekici büyücüyle hafifçe oynayalım biraz.

Lakin kadının büyüyle gizlice uzaktan gözlediği büyücülerin tümünden gelen son haberler apaçıktı, Mystra ölmüştü. Bu haber her yana bir yangın gibi yayılıyordu, dahası Faerûn'un her yanında büyüler denetimden çıkmıştı. Kendilerine dış bileyen halkın eline düşmemek için büyücüler kendilerine kulelerine kilitlemeye başlamıştı, bunu becere-

meyenler yedi düvelin yedisinde de bir yabanın ucunda can veriyordu.

En nihayetinde harekete geçmenin zamanı gelmişti, Saeraede Lyonora'nın adı bir kez daha dehşet saçacaktı!

Birden büyükesinin gösterdiği görüntülerde bir değişiklik oldu. Saeraede kaşlarını çattı ve ne olduğunu bulmak için dikkat kesildi. Büyükesindeki bir şehrin kulelerinin ve onların arasında, zırhlı biniciler taşıyan grifonların görüntüsünün yerini kadının gizlendiği yerin üzerindeki ormanın alacalı bulacalı loşluğu almıştı. Ağaçların arasında çömelmiş duran Elminster ve kendi yolladığı hayal suratlar ve—

Hayali görüntülerinin arasından, ötelerdeki ölü yaprakların üzerine oklar fırladı ve yumuşak zeminin içine gömüldü. Okların sesiyle Elminster bir ağacın arkasına geçti.

Oklar mı?

“Kökü kuruyasınca maceracılar!” diye kükredi kadın, öfkeli çığlıkları mağaranın tavanından çınlayarak geri kendisine yansıdı. Yay gibi fırladı yerinden. Büyükesi yere düştü ve ışık saçmayı kesti; taş tahtın etrafındaki ısıltı kayboldu. Bu göz kırpıncaya kadar geçen zamanda kadın mağaradan yukarı uzanan boşlukta döne döne yükselmeye başlamıştı. Gözlerinden öfkeli büyücüateşi saçıyordu Saeraede. Demek şimdi de eli kılıçlı bir avuç salak yıllar yılı kurduğu planlarını berbat etmeye kalkışıyordu ha?

* * * * *

Kudret sahibi olmanın yakıştığı, çekici Elminster, cesur bir hamle ile bir oktan daha sıyrılıp, kendini nemli yosunların ve ölü yaprakların üzerine atmıştı ki, kara bir ok daha kulağının yanından kızgın bir eşekarısı gibi vızıldayarak geçti ve zank diye yakındaki bir mum ağacının gövdesine saplandı.

El apar topar ayağa kalktı, sunturlu bir küfür savurmak için nefesini içine çekti ve daha ağzını kapayamadan kendi-

ni yüzüstü yere atmak zorunda kaldı. Bir ok daha kulağının dibinden geçip, ağaca saplanmış arkadaşına katılmıştı.

Mumağacı üzerindeki davetsiz misafirlerden pek hoşlanmış gibi değildi, lakin Elminster'ın de mumağacının kederli halini gözlemeye pek vakti yoktu; işin aslı hızla kalkıp, devrilmiş bir ağacın üzerinden zıplayıp, çürümüş gövdesinin arkasına saklanmak dışında hiçbir şeye vakti yoktu. Peşindeki iki okçunun kirişe yeni ok germe fırsatları olmadığı ihtimaline bel bağlayıp, gizlendiği yerden hemen hızla başını çıkardı zira okçuların yerini görmesi şarttı.

Hah! Oradalar! Bir tanesinin başına sel gibi büyü okları yağdırdıktan sonra hemen yere çöktü ve kulağına bulunduğu istikamete doğru koşan birinin çizmelerinin sesleri çalındı.

Gitmenin zamanı gelmişti, hem de tanrılar kutsasın, hızla gitmeliydi.

Elminster depara kalktı, yokuş aşağı, zig zaglar çizerek koşuyordu, kulağına gelen çatırtılardan peşindekinin ağır, zırhlı ve kılıç savuran bir kişi olduğu anlaşılıyordu. Durup bu kişiye hal hatır sormaya fırsatı olmadığından, en güzeli-nin bir ağacın etrafında dönüp, bu hırpani kiralık askerin tam suratına büyü okları yapıştırmak olduğuna kanaat getirdi. Yediği darbe ile adam başını geriye attı, ağzından ve gözlerinden dumanlar fışkırdı ve körlemesine kaçıp koşma-ya başladı. On adım gitti gitmedi, adam tepetaklak olup, yere ölü ya da baygın bir halde yapıştı

“Ölü ya da baygın,” Hımmmm; bazı maceracı gruplarına ne de yakışır bu düstur, ne var ki...

Sıra, dönüp ikinci okçunun işini görmeye gelmişti. Aksi halde, omuzlarının arasına ne zaman bir ok saplanacak diye diken üstünde, gün boyu –ya da vurulana kadar– ormanda kaçması gerekecekti.

Geldiği istikametın sağına doğru iyice açıldı Elminster ve geride bıraktığı harabelere doğru döndü, mümkün olduğunca gizlenerek ve sessizce ilerliyordu. Saatler sürse de

ilerleyişi fark etmezdi, tüm mesele çabuk fark edilmemektir. Yeterince yaklaşabilmeliydi ki—

Bir anda, on adım kadar uzaktaki budaklı bir filağacının arkasından, elinde gerilmiş yay, suratında amansız ifade ile bir adam belirdi. Adamcağız gözlerini yere düşürdüğü oktan yukarı çevirirken ister istemez burnu kemerli büyücüyü de fark etmişti elbet. Elminster, kalan son büyü okunu harcamak için elini kaldırdı.

Tam da o saniye, okçu adam patlayıp, havada bir girdap gibi dönen kemik ve ateş yığınının dönüşüverdi. El, bir girdap gibi fırdolayı dönen sislerin arasında, çok kısa bir anlığına bir çift kara göz —eğer bunlara göz denebilirse— görür gibi olmuştu. Sonra bu şey neyse kayboldu, onun da ardından ormanın zeminini saran yosun yığının üzerine kavrulmuş kemikler tangır tungur yuvarlandı.

Katil miydi bu?

O olmalıydı. Söylentiye göre kurbanlarını yakarak öldürüyordu; bu oydu işte. Elminster, bomboş ormana ‘Tanıştığımıza memnun oldum,’ diye fısıldadı ve temkinli biçimde ilerledi. Maceraperestlerden geriye küller ve kemikler dışında bir şey kalmadığından emindi ama yine de...

Her tarafı bitkilerce sarılmış kaleye doğru giderken nereye baksa yerde gelişigüzel yatan kıyafetler, silahlar ve kemikler gördü Elminster. Harabeler bir kez daha ıssızlaşmıştı. her şeyi gergin bir sessizlik sarmıştı, sanki bir şey onu gözlüyor, yaklaşmasını bekliyordu. Elminster daha önce baktığı duvarları delik yıkıntıya vardı. İçinde bir gardirop ve bir şey daha olan —bir ayna galiba vardı galiba— salona bir kez daha bakmalıydı kesinlikle.

Yeniden o geniş odaya baktı ve o kara gözlerle bir daha karşılaştı, kapısı dank diye kapanan bir gardiropun etrafında dönüp duran sislerin tam ortasındaydı o gözler. Sonra sisler gözü alan bir ışıkla aydınlandı, o nedenle gardiropun ne çıktığını göremedi Elminster. O şey neydi ise sisler etrafında girdap olup döndüler, sanki etrafa saçtıkları ışıltılı ve çın

çın çınlayan duman tutamları ile onu gizlemeye çalışıyorlardı. Elminster, o şeyi daha iyi görmek için duvardaki delikten içeri kan ter içinde girmeye başlamıştı ki durdu zira ışıltılı sisler de durmuştu.

Sis odanın en karanlık köşesinde, bir kuyuya benzer bir deliğin üzerinde bir süreliğine bekledi, sonra bu halka biçimli delikten içeri hızla dalışa geçip gözden silindi.

Elminster kuyuya bakıp, "Seni takip etmemi istiyorsun, öyle mi?" diye mırıldandı. Odada bir göz gezdirdi, sırları dökülen aynayı, sıra sıra gardırobu (içlerinden bir tanesinde dizi dizi kadın elbisesi vardı) divanı ve kalan her şeyi aklına kaydetti. Sonra doğrudan kuyunun yanına yürüdü.

"Eh pekala," dedi iç geçirerek. "Fütursuzca tehlikenin için atlamalı. Bu işin icap ettirdiği buysa el mecbur."

El mecburen kuyunun kenarına eğildi, kuyunun içine, duvarlara yerleştirilmiş ilk sıra tutacıklara sarıldı, sonra alttaki sırayı bulmak için çizmesinin ucuyla duvarı yokladı, yerlerini buldu ve inmeye başladı. Çıkmak için, son sürat uçma büyüsünü yapması gerekecek gibiydi

* * * * *

Saeraede, geceliklerin üçünü de, hasta bir çocuğu okşayan bir hemşire gibi, nazikçe taşın üzerine yaydı ve yine aynı nezaketle yerden toparladığı taşları geceliklerin üzerlerine bıraktı. Cisme bürünüp yapması gereken bu iş, çok güç harcamasına neden oldu ama yine de harcadığı bedele aldırmandan hızla işe girişti ve deliğin tepesindeki avının aşağı bakıp onu görmesine fırsat vermeden gözden kayboldu.

Bir dakika sonra, ona güç veren rünlerin içine gömülmüştü Saeraede, böylece sis biçimini de bütünüyle saklayabiliyordu. Uzun süredir açtı ve bitmek bilmeyen çınlamasından kendisi bile usanmıştı.

Brandagaeris yiğit bir kahramandı, uzun boylu, bronz tenli ve kuvvetliydi; üç mevsim boyunca ondan beslenmişti, işin sonunda adam onu sevmiş ve kendi iradesi ile kendisini

ona sunmuştu. Ne var ki en sonunda kadın onu tüketmiş ve yeniden acıkmıştı. Laneti buydu işte; kendi bedeni toza dönüşünce geriye kalan büyü, onu canlıların gücünü emmeye zorluyordu. Başkalarının gücünü emmeyip, onların bedenini de kullanabilirdi ama bu da içine girmek zoruna olduğu genç, güçlü ve canlılık dolu bedeni zamanla ta içinden yakıp yok ediyordu. Brandagaeris ile böyle olmuştu, sihirbaz Sardon ile de öyle... Yalnızca, sihirbaz taifesi ne kadar akıllı da olsa kadının arzuladığı bir şeylerden yoksundu. Belki yeterince hayat dolu değillerdi.

Elminster'ın da böylesi bir hayal kırıklığı yaşatmamasını diliyordu Saeraede. Belki adamı kendine aşık edebilirdi ya da en azından iradesine boyun eğdirtebilirdi, böylece bir Seçilmiş'in içerisinde nasıl bir güç varsa onu tatmak için çok mücadele etmesi gerekmezdi.

“Bana gel,” diye fısıldadı açlığını belli ederek, sözleri yerin içine gömülmüş rünün üzerinde zayıf bir iç çekiş gibi zorlukla duyulabilirdi ancak. “Bana gel, yemeğim.”

- ON YEDİ -

YOLCULUK İÇİN GÜZEL BİR GÜN

*Yolculuk zihni geliştirip keseyi zayıflatır derler. Tecrübe-
lerim gösteriyor ki bundan da fazlası var. Yolculuk, sabit
fikirli insanların zihnini ezip, nüfus fazlasını da eritir. Belki
de hükümdarlar ortak bir karar çıkartıp hepimizi göçebe
olmaya zorlamalı.*

*Ama hepimiz göçebe olsak, yalnızca hoşumuza giden hü-
kümdarların hizmetinde olmaz mıydık? Halkın kendi hü-
kümdarını seçtiği bir diyardaki karmaşayı ve bu duruma
yetersiz kalacak ordularla komutanların halini tahayyül bile
edemiyorum. Şükürler olsun ki hiç kimse böylesi bir şeyi
deneyecek kadar çılgın değil. En azından bu dünyada değil.*

Yarynous Waelidon
Muhelif Bir Chessentli
Mahmuz Yılı'nda basılmıştır

“Çok iyi gidiyorsun, cesur Uldus,” dedi Dehşetbüyü Elryn adamı teskin etmek için; bir yandan da tir tir titreyen rehberlerini kendi kılıcı ile dürtüyordu. Cesur Uldus sırtını çekerek kılıçtan uzaklaşmaya çalışıyordu ama boynuna dolanmış olan, Dehşetbüyü Femter biraderin avcunda sıkı sıkı tuttuğu, ipi kısa ve gergin ilmik, kılıcın kendi varlığını ısrarla hatırlatmasından kaçmasına engel oluyordu. Dehşetbüyü Hrelgrath da isteksiz rehberin hemen yanında yürüyordu, elindeki hançer ise adamın böğründe hazır bekliyordu.

“Shar senden razı oldu,” dedi adama Elryn. Neredeyse izi silinmiş bir patikada, Ölü Yer’in tam kalbine doğru ilerliyorlardı. “Şimdi bize şu harabenin yerini... Canım Uldus’cuğum aklıma gelmişken, söyle bir daha da emin olayım, bu ormanda bildiğin tek harabe, tek bina, tek mağara, insan elinden çıkmış tek yapı bu, öyle değil mi?”

İlmiğin ucunda boğulmasına ramak kalmış Uldus, adamı ikna etmek için elinden geleni denedi: Evet Dehşetengiz Efendim, gerçekten öyle, efendim, yalanım varsa Gecesaçan canımı alsın efendim, tüm tanrılar şahidim olsun efendim—

Femter bu kez Elryn’in işaretini beklemedi, zırvalayan Uldus’un lafını yarıda kesecek kadar ilmiğin ucundan çekti. Rehber, sessizce, beyhude bir çaba ile boğazını kurtarmaya çalıştı, ne var ki Femter merhamete gelene dek nefes alması mümkün olmadı.

“İyirindyl?” diye sordu Elryn başını bile çevirmeden.

“Bakıyorum Dehşetengiz Efendim,” dedi en genç Dehşetbüyü hevesle. “Duvar ya da benzeri bir şey görünce hemen haber vereceğim.”

“Gördüğüm duvarlar değil,” dedi bir iki adım sonra Dehşetbüyü Daluth. “Bir elf bu, yalnız bir elf. Şurada, kılıcını çekmiş yürüyor.”

Shar rahipleri durdu, ses çıkarmaması için boş yere rehberlerinin ağzını elleriyle kapamaya koştı hepsi, sonra ağaçlara baktılar. Yalnız elf de onlara bakıyordu, yüzünden tiksinti okunuyordu.

Bir süre sonra Elryn kükredi, “Saldırın!” Shar Rahipleri ileri atıldı, Elryn ve Daluth büyü yollamak için oldukları yerde durdu. Elfin iç geçirdiğini, pelerini çıkarıp, epey yukarıdaki bir ağaç dalına attığını, sonra da kendilerine dönüp, hafifçe çömeldiğini gördüler. “Lanet olasıca mace-raperest insanlar!” diye haykırdı elf. “Geberttiklerim yetmedi mi?”

* * * * *

Ilbryn Starym büyücülerin kendisine koştüğünü gördü. Büyücüler en önde hücumla geçmeye başladı ha? Faerûn hakikaten de her gün bir delilik bataklığına saplanıyordu. Elf, karşılaştığı son aptal sürüsünden edindiği ganimet olan kılıcı çekti ve kılıca bir sözcük söyledi. Koşan adamlara doğru bir dart gibi fırlatır fırlatmaz kılıç parıldadı, üçe bölündü ve parçalar farklı hedeflere dalan üç şahin gibi atıldı.

Aynı anda, koşan büyücülerin hemen arkasındaki bir ağaç masmavi parladı ve kulakları sağır edici bir inleme ile, her yöne taş toprak savurarak, bağlı olduğu topraktan kuruldu. Şaşkınlığa uğramış birisinin hayret nidaları yükseldi.

Bunun da ardından, koşan büyücülerin hemen üzerinden ak bir şimşek fırladı ve çarptığı, boynuna ilmik geçirilmiş benzeyen bir adam kıvrandı, debelendi ve haykırdı: "Mükafatım bu muydu?" Ardından, çuval gibi yere düştü. Büyücüler hiç durmadan koşmaya devam ettiler. Ilbryn iç geçirdi ve onları yok edecek büyüü hazırladı. Gerçi üç kılıcı çoktan işe yaramış olmalıydı.

Koşan büyücülerden birisi homurdandı ve olduğu yerde döndü. Sonra yere devrildi, omzunda parlayan bir şey vardı. Ilbryn gülümsedi: Varan bir.

Bir ışık parladı, birisi hayret ve acı içerisinde haykırdı, kalan üç büyücü ise hâlâ parıldayan ışımanın içine dalıp ilerlediler. İçlerinden bir tanesi parmaklarını sallıyordu ve parmaklarından dumanlar çıkıyordu. Ilbryn'in yüzünden gülümsemesi silindi. Bu bir tür engel büyüsüydü ve bu büyü diğer iki uçan kılıcı da karşılamıştı.

Ellerini kaldırıp beklemeye başladı. Elbette, şimdi bir ordu gibi Ilbryn ve yarım düzine büyücü ordusu birbirlerine gözlerinin aklarını görece kadar yakın olduklarına göre, nefes nefese büyücü sürüsü duracak ve ona büyüler savurmaya hazırlanacaktı.

Ilbryn, kendini bir savunma büyüü ile sardı. Bu büyüülü alanda yalnızca sonraki büyüünün geçebileceği, anahtar

deliği kadar bir açıklık vardı. Eğer bu ahmakların niyetini doğru kestirdiyse bu savaşta korkacağı çok bir şey yoktu. Kılıcını yiyen büyücü zorla da olsa ayağa kalkıyordu, acele etmeyen iki büyücü de uzakta ağır ağır dolanıyordu ama bunlar da mesele değildi.

Derken bir anda Ilbryn'in küresinin önünde mavi çiçekler açtı ve döne döne toprağa düştü. Elfin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Kulağına şaşkın adamların küfürleri çalındığına göre, bunun olmaması gerekiyordu. Belki de bir büyü okulunun kifayetsiz çırakları eleme sınavının tam ortasına düşmüştü. Elf, rakiplerine bir jest yaparak daha sonra neler olacağını beklemeye başladı.

Bir an sonra karşısındakilere saygıyla gözlerini kırptırdı. Toprak, korkunç bir sesle Ilbryn'e doğru koşan bir büyücünün çizmelerinin altında yırtılmaya, ikiye ayrılmaya başlamıştı. Ardından topraktaki yarık Ilbryn'in olduğu yere doğru hafif zig zaglar çizerek hızla ilerledi. Süratle elfe yaklaşan boşluk, ağaçları, kayaları, önüne çıkan her ne varsa dört bir yana savuruyordu. Ilbryn her ihtimale karşı elindeki tek uçma büyüsunü hazırladı. Büyüyü tam vaktinde kullanmalı, aynı anda hem korunma küresini yok edip hem de göğe uçmalıydı.

Açılan uçurum yönünü değiştirip, kükremelerle yanından geçti. Yarığın arkasından ise böylesi bir büyüyü yaptığı için hayrete düşmüş büyücünün bağırışları geliyordu. Ilbryn düşünceli bir ifade ile gözlerini kıstı. Ne biçim manyaklardı bunlar?

Eh, bu adamlara gereğinden fazla zaman ve büyü harcamıştı. Korunma küresindeki ufak açıklıktan dışarı çabucak bir büyü yolladı ve büyücülerin oldukça yukarısında duran, kökü yerden sökülmüş gölgetepenin yavaşça havada döndükten sonra adamların üzerine düşüşünü izledi.

Büyücüler bağırdı ve dört bir yana kaçıştılar ama dans ederek etrafı döven dallar en nihayetinde durduğunda adamlardan birisi, kendisinin on katı büyüklüğündeki ağacın

gövdesinin altında bir kenara fırlatılmış bir oyuncak bebek gibi paramparça olmuştu.

Ilbryn, anahtar deliği gibi açıklıktan dışarı yalnızca bir büyü daha atmaya cesaret edebilirdi. Neden bir büyü oku salvosu yollamıyordu ki? Bu geri zekalıların büyücü rolünü oynayan sersemlerden farkı olmadığından, korkulacak bir yanları da yoktu.

Bir an sonra içinden, umarım tanrılara bir fikir vermedim, diye geçirdi.

* * * * *

“Şayet Mystra öldüyse, bunun büyü yapmasına kim yardımcı oluyor?” diye sordu Dehşetbüyü Hrelgrath birader öfkeyle, bir yandan Elryn’in gözlerinde buz gibi bir ifade ile durup olanları izlediği tepeye doğru oflaya pufloya tırmanıyordu.

“Elfler hangi büyü tanrısına tapınıyorsa o işte, seni ahmak,” dedi Daluth. Sözlerini bitirmeden önce gökte mavi-beyaz oklar onlara doğru uçmaya başlamıştı bile.

“Geri!” diye bağırdı Elryn. “Bu oklar hedefini ıskalamayacak ama geri gidin! Bu iş bize çok şeye mal oldu!”

Elryn’in kehaneti doğru çıktı; okların hiçbirisi hedefini şaşmadı. Dehşetbüyüler öfkeyle homurdanarak ağaçlara doğru koşmaya başladılar, elfin peşlerine düşmemesini diliyorlardı.

“Femter?” diye bağırdı Elryn.

Birisi doğruldu. “Güç bir daha içimize dolunca düzelirim,” dedi Femter acı çekerek. “Bir tür büyümlü kılıçmış. Kolumu kullanamıyorum.”

“Rehber... Ölü mü?”

“Oldukça,” dedi Femter lafı uzatmadan, pis kahkahalar izledi bu lafı.

“Iyrindyl?”

“Yere yapıştı. Asla kalkamaz. Bir ağacın yarısı tepesine düştü.”

Elryn derin derin iç çekti, Karanlık Avroana Hanım'ın görünmeyen gözlerinin kendi üzerinde olduğundan emindi. "Tamam. Bu fiyasko bizim ilk dövüş idmanımız. Bundan sonra kimse arbedenin ortasına dalmayacak. Bundan sonra, bu ormanda gölgeler gibi sürünerek ilerleyeceğiz. Harabeyi bulunca, Büyü Örgüsü bizi tekrar güçlendirene dek, gerekirse tüm gece boyunca bekleyecek, ancak o zaman ilerleyeceğiz. Bu ormanda bizim için önemli tek şey Seçilmiş Kişi. Bir daha asla hazırlıksız yakalanmayacağım."

* * * * *

"Bu iyi bir plan," diyerek dalgasını geçti Ilbryn ve uza-duyum büyüsünü sonlandırdı. Elveda geri zekalı büyücüler ve onların gevezelikleri. Elf, adamların gittiği harabeye kendisini götürecek kılavuz büyüü yaptı. Büyü, bu istikametteki insan elinin değdiği tüm taşları bulacaktı ama mezar taşlarını es geçmek için dört adam boyundan büyük hiçbir taşı kaale almayacaktı.

Neredeyse bir anda büyüünün çekimini hissetti. Ilbryn büyüünün peşinde sadakatle ilerlemeye, ağaçların arasında görünmez bir ipliğin şaşmaz önderliğinde yürümeye başladı. Büyü denen şey bazen gerçekten işe yarıyordu.

* * * * *

Kavrukkaya o kadar çok yıldır soğuk ve karanlıktı ki... Hem de hiçbir canlının barınamayacağı kadar soğuktu.

Bir iskelet, güneş içeri girsin diye bir pencerenin kepenklerini açtı ve üzerinde bir büyü kitabı olan masaya gitti. Konak'ta kalan en sağlam iskemleye dikkatle oturdu iskelet. Büyü kitabını aldı, geriye yalnız kemik kalmış kollarını kitaba sarıp göğsüne bastırdı ve kitabın gücünü bir kez daha çağırdı: konuşma gücü.

İskelet üzerine basa basa, odanın karanlık köşelerinde yankılanan iki sözcük söyledi: "Mystra, lütfen."

Kitaptan mavi-beyaz alevler fişkırdı. İskelet, şaşkınlıktan kitabı elinden düşürecekti, olmayan etini yakan alevler

kitaptan içine doğru akana, kemiklerine sinene dek parmak kemikleri kitabın köşelerini tırmaladı.

Sharindala, mavi-beyaz alev uzuvlarında bir aşağı bir yukarı dolanırken titredi. Alevler her geçişlerinde bir şeyleri bırakıyordu iskeletinin üzerinde. Kadın, bir parıldayan kemiklerine bir kitaba bakıyordu hayretle, boğazında biriken bir şeyleri hissediyordu.

* * * * *

Baerdagh ağaçlardan aniden gelen sesi duyunca irkildi, neredeyse bastonunu düşürüyordu. Belli belirsiz ağlama sesinin Kavrukkaya'dan geldiğinden emin olmak için başını çevirdi.

Gerçekten öyleydi. Bir kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, tekrar konuşacak nefesi bulamayacakmış gibi iç geçiriyordu bu harap konağın tam göbeğinde: Tekinsiz ve karanlık Kavrukkaya'da, kadın büyücünün iskeletinin yürüdüğü yerde.

Baerdagh, hummaya tutulmuş gibi hızla Hanım'a doğru seğırtti; kafayı bulabileceği kadar bolca mey, orada onu bekliyordu.

* * * * *

"Buralarda bir yerlerde olmalı," dedi Beldrune ve yolun kıvrıldığı yeri geçince elinde baston olan bir adama toslayıp onu devirecek gibi oldu. Alelacele, neredeyse bastonu kapıp koşmaya başlayacakmış gibi hızla ilerleyen bu adamın nefesi daralmıştı, ıslık çalar gibiydi soluk alıp veriş. "İşte! Tam yukarıda solda... Dalgakayalar'ın Güzel Hanımı. Orada güzelce karnımızı doyurabiliriz. İki kapı ötede de konaklayabilecek, idare eder bir yer var. Bu iki yerde de Elminster'in nerede olduğunu sorabiliriz. Yaşlı büyücülerin kulelerine gitmeyi sevdiğini biliyorum."

"Onların türbelerine girmeyi de sever," diyerek araya girdi Tabarast. "Buraya gelmeyeli çok oldu ama yaşlı Ralder –hâlâ hayattaysa– geyik etini çok güzel pişirir, gidip yemeli."

Bu ikilinin arasında at süren, açık kumral saçlı, kahverengi gözlü, üstü başı dökülen Harpçi başını sallayarak onay verdi. “İyi fikir.” Atları, derme çatma revağın önünde durdurana dek başkaca laf dökülmedi adamın ağzından. Seyisleri yardıma çağırarak gongu çaldılar.

Adamlar içeri girerken revağın bir köşesindeki bir sırada sinmiş oturan yaşlı bir adam onlara, özellikle de Tabarast’a, delici bakışlar attı. Bir süre sonra ihtiyar kalktı ve onların peşinden Hanım’ın içerisine girdi.

Caladaster bugün ikinci bir “akşam-öncesi-yemeği” yiyebilecek kadar açtı. Baerdagh, Hanım’ın ön kapısına oflaya pufloya gelesiyse, Caladaster üç atlının yanına kırk yıllık ahabmış gibi çökmüştü bile.

“Evet, tanıyorum Elminster’ı, tanımam mı!” diyordu Caladaster, “gerçi bir iki gün önce sorsanız iş başkaydı. Bu meyhaneye gelmişti. Baerdagh... Hah! Baerdagh da bu işte. Gel yanımıza çök, seni yaşlı köpek. Ne diyordum, Baerdagh ve ben, az önce bulunduğum şu sıraya oturmuş, yaşlı kemiklerimizi ısıtıyorduk ki o içeri daldı ve bize yemek ısmarladı. Of of, yemek de laf mı, dört başı mamur bir şölendi, şölen. Yemeğin karşılığında da bize Kavrukkaya Konağı’nı anlattırdı. Yüce tanrılar aşkına, prensler gibi şişirmiştik göbeciklerimizi!”

Bu lafların üzerine, üç atlının en yoksul gözükeni, “Bize de sizi daha fazla doyurmak düşer,” dedi. Adam pek ketumdu, seyis çocuğun avcuna bir iki kuruş tutuşturduktan sonra ilk kez ağzını açıp konuşmuştu. “Her ikinizde canınızın çektiği kadar yemek yiyin, bu arada biz de karşılıklı bilgi değiş tokuşu yaparız.”

“Haa! Oh, oh. Pekala, pekala... Kesinlikle çok naziksiniz,” dedi Caladaster candan bir ifadeyle ve masaya konulan tabak tabak kaplumbağa çorbası ile kızarmış salyangoza ağzının suyu akarak baktı. Tabakların yanına kadehleri iliştiren Alnyskavver, hadi gene iyisin dercesine göz kırptı ihtiyara. Caladaster şaşkınlıkla gözünü kırptı. Tanrılar

aşkına, tavernadaki herkes onu o meşhur Aslan zannedecekti neredeyse!

“Peki, Kavrukkaya Konağı nedir ve nerededir?” diye sordu Beldrune neşeyle. Bir kadeh kaptı ve uzun uzun kafasına dikti. Tabii yabancıнын içkinin tadını almasıyla kadehi masaya koymasının bir olduğu Baerdagh’ın gözünden de kaçmadı.

“Harap bir konaktır orası, geldiğiniz yol istikametinde geri gideceksiniz,” dedi hızla Baerdagh, ziyafetten kendine pay çıkarmaya kararlıydı. “Gelirken yanından geçtiniz, yol oranın etrafından kıvrılır. Köprünün bu tarafında kalır.”

“Orası efsunlu,” dedi Caladaster fısıltıyla. “Siz, nazik beyefendiler büyücüsünüz, değil mi?”

Üç çift göz bir anda üzerine dikilip, tek bir ses gelmeyince Tabarast iç geçirdi, yağlı bir salyangoz kızartmasını avuçladı; besbelli elini yakmıştı ki homurdanarak konuşmaya başladı: “O kadar belli ediyoruz ha?”

Caladaster gülümsedi, “Yıllar evvel ben de bir büyücüydüm. Hâlâ da öyleyim denilebilir. Sizde büyücü suratı var. Bir kere, adamın içini okur gibi bakıyorsunuz. Koca göbekleriniz, kırış kırış suratlarınız var ama parmaklarınız bir ozaninki kadar esnek. Eyer çantalarınızdaki tılsımları tabii hiç saymıyorum.”

Beldrune kıkırdadı. “Tamam, tamam, bizler büyücüyüz. En azından ikimiz öyleyiz.”

“Üçünüz de değil demek?” dedi Caladaster ve şaşkın bir ifade ile kaşlarını kaldırdı.

Kahverengi gözlü, saçları darmadağın adam şöyle bir gülümsedi. “Ben şurada burada harp çalarım.”

“Haa,” dedi Caladaster, Hanım’ın müdavimlerine bakmamaya dikkat ediyordu, neredeyse hepsi yolcularla içki şişesindeki balıklar arasındaki konuşmalara kulak kesilmiş, tek laf kaçırmamak için sandalyelerinde onlardan yana eğilmişti. Büyücüler ha! Perili Kavrukkaya’ya gidecekler demek! Hayatta kaçmaz...

Elminster'ın peşinde bir Harpçi ve iki büyücü. Caladaster şimdi bazı şeyleri anlatırken daha rahat davranabiliyordu. Harpçilerin kuruluşuyla Elminster'ın da bir alakası yok muydu?

Caladaster alçak sesle konuşmaya devam etti, hatta o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Baerdagh'ın birden mırıldanmaya başladığı ezgi, sözlerinin diğer masalardakilerin kulağına gitmesine engel oluyordu: “Kavrukkaya Konağı, buralı bir sihirbazın ikametgahıdır. Sharindala adlı bir hanımdı bu sihirbaz. İyi biriydi, yıllar önce vefat etti. Herkesin ağzında sakız olmuş bir masala göre, iskeleti konağın pencerelerinin önünden geçerken görülürmüş zaman zaman. Masal tabii hepsi; öyle bir şey görebilmek için, ağaçların üzerinde kedi gibi tırmanıp pencere hizasına gelmeniz lazım. Kapalı kepeneklerin arkasını görmek için o da yetmez tabii!”

Son cümlesi insanları gülümsetince biraz bekledi ve devam etti: “Her neyse. Elminster bana o kadın hakkında bildiklerimi sordu. Biz de onu uyardık, orası efsunlu dedik. Ama tahminim oraya gittiği ve bir şeyler karıştırdığı. Dönünce bize uğra dedik. Baerdagh ve ben Kavrukkaya Konağı'na en yakın iki kulübede kalıyoruz, orası ile burasının tam ortasında bir yerde evlerimiz, işin bitince gel dedik, istedik ki oradan sağ salım çıktığını bilelim—”

“—böylece oraya gidip cesedini aramak gerekmesin,” diye gürlledi Baerdagh ve tekrar bir şeyler mırıldanmaya koyuldu. Tabarast ve Harpçi neşeyle bakıştı.

Caladaster eski dostuna amiyane tabiri ile çok pis baktı ve yeniden öyküsünü anlatmaya koyuldu. “Sonra gerçekten bize uğradı. Hem mutlu hem inceden kederli bir havası vardı, nasıl desem, insan ölmüş dostlarını hatırlayınca olur ya hani, ya da bir harabenin eski canlı hali gelir ya gözünüzün önüne, öyle işte. ‘Bir vazifem var’ dedi, doğuya gitmeliymiş. Elbette onu Katil’e karşı uyardık ama—”

“Katil mi?” diye fısıltıyla sordu Harpçi. Yine de bu sözlerin üzerine Hanım'ın tüm müdavimleri sus pus kesildi.

Meyhanenin sahibi Alnyskavver hızla onlara koştu. “O-nu burada gören yok, lordlarım,” dedi, “tabii ‘o’ dediğimiz şey ne ise artık.”

“Evet, burada güvendesiniz,” dedi birisi homurdanarak.

“Yok ya? Peki neden yaşlı Thaerlune pılımı pirtısını top-layıp—”

“Yahu adam kız kardeşini görmeye gitmiş. Gitmesin mi, hastaymış kadıncağız, daha hâlâ—”

Caladaster masaya tak diye elini yapıştırdı. Sessizli-ğin çok uzamasına mahal vermeden, “Bir izin verin yahu,” dedi sakın bir ifade ile ve yeniden üç yolcuya döndü.

“Bu Katil öyle bir şey ki, Yıldızşalı yolundaki kalesine gizlenmiş Yüce Dük’ü endişeye boğuyor. Bir şey, ormanda yaşayan ne varsa, biraz ötedeki Oggle Irmağı’yla Rairdrun Tepesi arasından, sahil yolunu kullanarak ormanın yanından kim geçerse öldürüyor. Karşısına ne çıkarsa, öküzmüş, tilkiymiş ya da maceracılarım, fark etmiyor. O yüzden, ormanın o yanına Ölü Yer adını verdiler. Ne var ki katil kim bilen yok. Bazıları diyor ki karşısına çıkanlar kemiklerine kadar yanarak ölüyormuş, diğerleri de başka şeyler söylüyor ama durum değişmiyor. İşin faili bilinmediğinden, herkes özel isimmiş gibi Katil diyor ona.” Meyhanede göz gezdirdi Caladaster. “Tamam mı? Söylemediğim kalmadı değil mi?”

Bazıları homurdanarak, hasetle tamam dedi, bir iki kişi itiraz edecek oldu ama hışt denildi, sustular. Caladaster tekrar ağzını açmadan gülümsedi ve yine sesini alçalttı. “Elminster doğrudan Ölü Yer’in göbeğine gitti, şimdiye varmış olmalı,” dedi. Sonra sordu, “Oraya neden gitti anlamadım ama önemli bir şey için olmalı, öyle değil mi?”

Yeniden kısa bir süre kimseden çıt çıkmadı. Sonra Harp-çı söze girdi, “Öyle olmalı.” Ve Tabarast da tam o an lafa dahil oldu: “Elminster’ın her işi çok önemlidir”

“Peşinden mi gideceksiniz?” diye sordu Caladaster fısıltıyla.

Bir süre sonra Harpçı evet anlamında başını salladı.

“Ben de sizle geleceğim,” dedi Caladaster yine alçak sesle. “Orman karışıktır, size rehber lazım. Dahası, belki biliyordumdur onun nereye gittiğini.”

Beldrune huzursuzlukla lafa girdi. “Hımm. Bilemedim şimdi. Maceraya atılacak kadar genç değilsin, başına bir iş–”

“Genç değilmişim? Genç değilmişim ha?” dedi Caladaster öfkeyle somurtarak. “O ne o zaman?” dedi Tabarast’a işaret ederek. “Al yanaklı bir genç kız mı?”

Yaşlı büyücü, Caladaster’e ondan kat be kat kudretli kişileri karşısında titretmiş bir bakış attı ve bağırdı: “Ne demek ‘belki biliyordumdur’? Elminster nereye gittiğini söyledi mi yoksa tahmin mi diyorsun? Söyle bakalım şu al yanaklı genç kıza!”

“Ormanda bir harabe var,” dedi Caladaster sessizce. “Yoldan uzakta, bayağı içerilerde. İster oraya gider, Katil sizi yiyene dek ağaçların arasında kaybolmuş halde dolaşırsınız, isterseniz ben sizi doğrudan harabeye götürürüm. Eğer Elminster’ın gittiği yer hakkında yanılıyorsam da, eh, ne olacak, yanınıza yaşlı ve şişko bir büyücü daha katmış olursunuz.”

“Şişko mu?” diye atıldı Tabarast hemen. “Sen kime şişko diyorsun?”

“Aman!” dedi Beldrune ve Alnyskavver’in biraz önce masaya bıraktığı kaşarlı mantar dolmasına uzandı: “Bana diyor şişko diye.”

Tabarast sert bir ifade ile “Bence birini daha yanımıza almak doğru olmaz dedi. “Ne olduğunu ancak tanrıların bilebileceği o şeye karşı fazladan bir kişiyi dahi korumaya gücümüz yetmez.”

Harpçi, onu sakinleştirmek istercesine Tabarast’ın kolu-nun üzerine elini attı ve “Ben ise seni yanımızda görmek isterim, Caladaster Daermree,” dedi. “Tabii beş dakikada hazırlanıp, hemen yola koyulabileceksen.”

Caladaster sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. “Hazırım,” dedi. Harpçi da ayağa kalktı, sanki adamın gözlerinin içi gülüyordu. Masaya kadeh hizasına gelene dek paraları istifledi, tabii bunun gören meyhane müdavimlerinin gözleri yerinde oynadı. Sonra “Meyhaneci!” diye seslendi Harpçi. “Bu para çektiğin ziyafet için, ayrıca atlarımıza on gün bakacaksın ahırında. O zamana dek gelmezsek atlar da senindir. Buradan yürüyerek ilerleyeceğiz. Eline sağlık, yemekler güzeldi.”

Baerdagh’ın beti benzi atmıştı, eski dostuna bakıyordu bir süredir. “Ca... Caladaster,” dedi, “sen harbiden gidecek misin Ölü Yer’e?”

Yaşlı büyücü de ona baktı. “He ya! Korkma, yanımıza yaşlı bir savaşçı almayacağız. Sen burada dur, senin görevin yemeğin geri kalanını temizlemek!”

“Be... Ben...” diye kekeledi Baerdagh, sonra başını eğip gözlerini kadehe dikti. “Keşke bu kadar yaşlı olmasam,” dedi homurdanarak.

Harpçi elini adamın omzuna koydu. “Kabullenmesi kolay değil, biliyorum. Ama dinlenmeyi hak ettin. Sen Elversult Aslanı’sın, öyle değil mi?”

Baerdagh hayretle başına dikilmiş Harpçi’ya baktı. “Sen nereden biliyorsun yahu? Caladaster’e bile söylememiştim!”

Harpçi nazıkçe adamın omzunu sıktı. “Kahramanları sonsuza dek anmak benim işim. Ozanım ben, unuttum mu?”

Sonra kapıya doğru yürüdü. “Senin için çok güzel bir türkü yakmışlar, haberin var mı?”

Harpçi dışarı çıkınca Baerdagh da onun peşinden gitmek için kalkmıştı ki Caladaster sertçe onu geri yerine oturttu. “Otur ve yemeğini ye bakalım. Geri dönmezsek, ne yaptığımızı denk geldiğin bir sonraki Harpçi’nin türkülerinden dinlersin.” Caladaster kapıya varınca kaşlarını çatarak dostuna baktı. “Bunca yıl boyunca,” dedi dargınlıkla, “insan Aslan’ın kendisi olduğunu arkadaşına söylemez mi? Önem-siz bir şeymiş gibi aklına gelmedi ha? Alacağı olsun!”

Sonra kapıdan çıktı. Tabarast ve Beldrune de onu izledi. Kapıdan çıkarlarken Baerdagh'a selam durup gülümsediler ama çok geçmedi, Tabarast kapıyı tutup açtı ve adama doğru homurdandı: "Dert etme, olan bitenden bihaber tek kişi sen değilsin!"

Kapı çat diye kapandı, Baerdagh ise uzunca bir süre gözlerini kapıya dikip öylece kaldı. O kadar uzunca bir süre düşüncelere dalmıştı ki meyhanedekiler bu dört kişinin gidişini izlemek için dizildikleri pencerelerden geri dönmüş, yerlerine oturmuşlardı bile. Alnyskavver Baerdagh'ın yanına çöktü ve tedirgin biçimde sordu, "Demek Elversult Aslanı sendin ha?"

"Uzun zaman önce," dedi Baerdagh acı acı. "Çok uzun zaman önce."

"Eskiye dönebilseydin," dedi meyhaneci ve Baerdagh'ın önüne ağır ağır bir kadeh itti, "hangi zamana dönmek isterdin?"

Baerdagh ağır ağır söze başladı: "Pekala. Suzail'de bir gece geldi aklıma. Akşama kadar, her fırsatta birbirlerini arkadan bıçaklamaya uğraşan genç ve asil hanımları kalenin içinde kovalamıştık. Şöyle bir sorun vardı, bak—"

Yaşlı savaşçı, öyküyü doğru dürüst anlatmak için Alnyskavver'e dönünce, birden meyhanede seslerin kesildiğini fark etti. Gözlerini kaldırıp başını çevirdi. Dalgakayalar'ın tüm halkı etrafında bir halka oluşturmuş, onu dinliyordu.

Kıpkırmızı kesildi Baerdagh ve "Yani, neyse, bunlar uzun zaman önceydi," diye mırıldandı.

Alnyskavver, Baerdagh'ın aceleyle kirli gömleğine tıktığı şeyin görünen zincirine işaret ederek, "Bu madalyayı onun için mi verdiler," diye muzipçe sordu.

"Yok, hayır," dedi yaşlı savaşçı, "onu şunun için vermişlerdi—"

Sonra durumun farkına vardı ve utançtan iyice kıpkırmızı kesilerek sandalyeye yaslandı. "Hey yüce tanrılar!"

Meyhaneci ağzı kulaklarına varana dek sırttı ve kadehi Baerdagh'ın eline tutuşturdu: "Ne diyordun, Suzail kalesindeymişsin, asilzade hanımları kalede bir aşağı yukarıda kovalıyormuşsun, hiç şüphesiz Mor Ejderha askerleri takılmıştır peşine. Sonra?"

"Hah haa!" diye güldü Baerdagh. "Bak, hakikaten düştüler peşime. Var ya, kule merdiveninden düşen tepeden tırnağa zırlı bir adam nasıl olur görmen lazım. Öyle bir düştü ki, sanırsın iki demirci demirhanede kavga ediyor! Bakın şöyle..."

Köylülerden bir tanesi, sağ olası dercesine Alnyskavver'in omzuna vurdu. Meyhaneci de yaşlı savaşçının öykülerini anlattığına sevinliyordu, omzuna vuran adama göz kırptı.

* * * * *

"Bugün güneşi bir daha zor görürüz," dedi Caladaster homurdanarak, "ormana bir girdik mi ağaçlar her yanı sarar."

"Doğru, doğru," dedi Beldrune. "Sık bir orman. Hem bir de bir sürü hışırtı, garip kuşların ötüşü... İyice sinirimiz bozulur, değil mi?"

Caladaster hayır manasında başını salladı. "Katil buralara çökeli beri yalnızca esintiler hışırdatıyor ağaç dallarını. Bir de bazen ağaç dalları düşünce ses çıkar, o kadar. Onun dışında bir mezar gibi sessiz oldu orman."

"İyi ya, Katil geldi mi duyarız," dedi Harpçı soğukkanlılıkla. "Önden git Caladaster."

Yaşlı büyücü mağrur bir tavırla başını sallayarak Harpçı'nın dediği gibi yaptı ve hep beraber yolda ilerlemeye başladılar. Birkaç kilometre gitmişlerdi ki aklına bir şey geldi ve soğuk terler dökmeye başladı Caladaster.

Ağır ağır, temkinle başını Harpçı'dan (Harpçı adını hiç söylememişti) yana döndü başını. Harpçı da ona göz ucuyla bakıyor gibiydi, sanki bakışları birer kargı olmuş Caladaster'in ensesine batıyordu.

Harpçı ona tam adıyla seslenmişti: Caladaster Daermree.

Caladaster hiç kullanmazdı bu adı! Harpçı'ya da söylememişti tabii ki, zaten kimse bilmezdi. Baerdagh bile! Dahası, bu adı bilecek kadar yaşlı kimse kalmamıştı.

O halde bu Harpçı nereden biliyordu?

- ON SEKİZ - KURBAN ÇOK

Bir darbede, ork akınında ve kuyu başında yapılan dedikodularda kesin olan tek şey vardır: Kurban çok olur.

Soytarı Ralderick Kutluçalı
Kulesinden Gübreliğine Bir Yurdu Yönetme Sanatı
Kankuşu Yılı'nda basılmıştır

Çizmelerinin de sesi kesilince karanlıkta ses çıkaran başka bir şey kalmadı. Soğuk, nemli taş yığının tam ortasındaydı, burnuna asırlık tozlar giriyor, hapşırarak gibi oluyordu. Ayrıca karanlıkta bir şeyin onu izleyip onu beklediğini düşündükçe geriliyor da geriliyordu.

Elminster kuyunun taş tutunma yerlerine asılı halde bekliyordu. Yüzünü aşağıya, onu yutmaya hazır karanlığa çevirip, Mystra'nın bahsettiği güçlerden birisini kullandı. Bu gücü nadiren kullanırdı, uzun süre, sessizce tefekkürde kalmayı gerektiren bir güçtü bu. Ama Faerûn'un hayhuyunda pek sıra gelmiyordu bu gücü kullanmaya. Bu günlerde yaşamda her iş acele gibiydi.

Elminster'ın bilinci onu bekleyen, onu dinleyen karanlığa uzandı. Canlı, cansız, hiçbir şeyi göremiyordu ama iş büyüye gelince... Büyü, bu güç sayesinde Elminster'a görünür oluyordu. Hem de o kadar iyi görüyordu ki zemine yapışmış büyüler, büyü bağlarının ipliksi izleri, hatta eser miktardaki bozulmuş koruma büyülerini dahi gözünden kaçmıyordu.

Hepsi şimdi apaçık önündeydi. Her yana sinen zayıf büyüler ne güçlü ne de sabitti, ancak kocaman bir mağara ya da bir açıklık olduğunu tahmin ettiği bir yerin dış hatlarını çiziyorlardı. Oldukça uzakta, bu mağaranın –ya da salonun veya çukurun, burası neyse işte, onun– zemininde çok sayıda yan yana dizilmiş hazır bekleyen, korkunç büyü kudretini haiz noktalar, vızıltılar çıkararak yanıp sönüyordu. El hayretle gözlerini kırttı.

Önünde bekleyen şey bir tuzak olsun ya da olmasın, burada bekleyip böylesi bir gücü tutan şeyin ne olduğunu düşünmesi lazımdı. Buraya sürüklenmişti; bir girdap gibi dönerek onu buraya çeken bilinçli varlık, onu gözlüyordu, hiç değilse geleceğini biliyordu O halde gizlenmenin ne manası vardı? Önünde, zeminde ya da tavanda onu bekleyecek tuzakların yerini gösterecek bir büyü yaptı. Büyünün etkisiyle etrafını tuhaf, zayıf mavi bir ışık sardı ve Elminster temkinle ilerlemeye başladı.

Zeminin büyük kısmı mağaranın doğal parçasıydı; El ilerledikçe, bunun yerini, düzgün kesilmiş, düzlenmiş ve cilalanmış, büyük taş parçaları aldı. Taşların üzerlerini yosun sarmamıştı, ancak bazı yerlerde kayanın üzerinde büyüyen tuz kristalleri, ileri uzanan bir parmak gibi izler oluşturmuştu.

Elminster'ın tam karşısında aynı tür taştan bir taht belirdi. Şaşırtıcı biçimde büyüden eser yoktu bu tahtta, hatta büyücügörüşü ile baktığından, yerdeki yedi büyü noktasının kuvvetli parlıtısı yüzünden görünmez olmuştu. Şükürler olsun, taht boştu.

El iç geçirdi, başını kaldırdı ve ilerlemeye devam etti. İlerdikleri büyüün kudreti ile gözlerini kör eden yedi nokta vardı önünde. Bu ileridekiler isterse tuzak olsun, böylesi kudreti görmezden gelip, Elminster Elminster olamazdı. Gülümsedi, başını pişmanlıkla salladı ve bir adım daha attı.

Ölümü isterse bundan olsun, geri dönemezdi.

* * * * *

İnsan yaklaşıyordu. Büyük Düşman da onun yakınına gelecekti, ne ki aynı zamanda güvenle yaklaşamayacağı kadar güçlü rünlere de yakın olacaktı.

Hem de çok yakın olacaktı.

Onun tek bir şansı olacaktı, o yüzden tanrıların kolladığı biri büyücü bile olsa paçayı kurtaramayacağı türden, onu paramparça edecek bir darbe indirmeliydi. Bunca yıl sonra, birkaç günmüş, hatta birkaç aymış, umurunda bile değildi. Tek önemli şey o ölümcül darbeydi.

Kendini ifşa edeceği darbe ile Düşman'ı olan kadını da yok etmeliydi, yok edemezse bile onu güçsüz ama bilinçli hale düşürmeliydi. Böylece kadına uzun uzun acı çektirebilirdi. Dahası kadın bilecekti: Önündeki upuzun karanlık zaman boyunca kim tarafından ve neden acı çekeceğini bilecekti.

O halde biraz daha beklemeliydi, tıpkı gölgelere sinmiş, sabırlı bir hayalet gibi.

Mağaranın en karanlık yarıklarından birinde, öfkeyle bakan iki karanlık göz sanki bir çift mürekkep karası alev kesilmişti, görüyordu. Temkinli büyücünün felaketine adım adım yaklaşmasını izliyordu o gözler.

İntikam arzusuyla geçen yıllar, gece gündüz kemirilişi... Onca yıl beklediği geliyordu işte.

* * * * *

“Ne var Vaelam?” diye sordu Dehşetbüyü Elryn, sesi insanın tüylerini diken diken edecek kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Muhakkak ki güçlü düşmanların onları beklediği bir harabeye doğru ağır ve gergin yürüyüşleri adamın zaten berbat mizacına hiç yaramamıştı. Hele de bir hayvan tarafından oyulmuş ve terkedilmiş içi su dolu bir oyuğa çizmelerinden birini sokunca daha da beter olmuştu. Tabii bu daha ilkti. Üç adım gitti, bu kez diğer çizmesi çamurlu bir çukura saplandı. Bu da yetmiyormuş gibi, dikenli asmalar elini yüzünü kesip kanatmıştı. Bir de bunların hepsi, onları büyüyle uzaktan izleyen Meclis'in zalim başrahibelerinin ve

elbette hepsinin başı olan Karanlık Hanım'ın gözlerinin önünde gerçekleşiyordu.

Vaelam resmen heyecandan dans ediyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Shar rahiplerinin öncüsü olan bu sözde “büyücü”, ince, cılız sesli bir adamdı, ancak tanrıçasına hizmetini özenli ve eksiksiz yapardı. Elryn onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

“Karanlık Biraderim,” diye heyecanla fısıldadı Vaelam. “Bir şey buldum.”

“Hadi canım,” diye mırıldandı Elryn kaşlarını çatarak. “Gerçekten mi? Şaşırtıyorsun beni!”

“Bir taş buldum,” diye sözlerine devam etti Vaelam, ya Elryn'in onunla alay ettiğini anlamamıştı –ki bu inanılmaz bir şey olurdu– ya da anladığını hiç çaktırmayacak kadar maharetliydi. “Üzerinde bir yazı var!”

“Ne diyor bu yazı?”

“Aslında tek bir rün bu ama en az bir adam boyunda bir rün: ‘K’ rünü!”

“Olamaz!” dedi Femter ve adamla dalga geçmek için şaşırmış gibi ağzını açtı. “Yoksa bu o mu?”

“Biraderim, bu o,” diye onayladı Vaelam. Aşağılandığını fark etmemiş gibiydi gerçekten.

“Göster bize!” diye ters bir ifadeyle emir verdi Elryn, sesini de biraz yükseltmişti. “Biraderlerim, ağır ağır hareket edin, araya mesafe koyun ve etraftaki ağaçları kolaçan edin. Birisi bize gizlendiği yerden saldıracak olursa etrafa dağılmış olalım. Tek bir alev topu ile ölecek kadar birbirimize yakın olursak, hazır bekleyen düşman bir büyücü anında saldırır, öyle değil mi?”

“Haklısınız,” diye mırıldandı Daluth; aynı zamanda Elryn'in kim olduğunu kestiremediği birisi de “Elryn, sen her şeyi düşünürsün!” dedi fısıldadı.

Shar'ın “büyücüleri” içleri korkuyla dolsa da Vaelam'ın bulunduğu taş bloğa başlarına bir şey gelmeden vardılar. Taş iki yosun yığını arasında duruyordu, üzeri neredeyse ağaç-

lardan dökülmüş ve çürümüş yapraklarla kaplıydı ama “K” rünü apaçık gözüküyordu. Taşta iyice oyulmuş bu rün çok büyüktü. Üstüne oyulduğu devasa taş da çok eskiye benziyordu.

Elryn öne eğildi, artık kendi heyecanını gizleyemeyecek hale gelmişti. Büyü. Bu şey büyü ile ilgili olmalıydı, hem de çok güçlü bir büyü. Buraya da bunun için gelmişlerdi.

“Üstünü tamamen açın,” diye emretti ve geri çekilip, adamlarının çalışmasını düşünceli bir ifade ile izledi. Taşın uzunluğu bir adam boyu kadardı, eni de en az iki adam boyu vardı. Ayrıca yerden de, kısa bir kılıcın ağzı kadar yüksekteydi.

Taşın üstünü açmayı becerince Shar rahipleri bu heyula gibi taş kütleye bakakaldı. Taş da sabırla onlara bakıyordu tabii.

Doğal olarak, bakışlarını ilk kaçırın Shar rahipleri oldu.

Sessizlik huzurlarını kaçırarak kadar uzayınca, alt rütbeli rahiplerden bir tanesi gizli gizlice önderlerine, Elryn’e baktı. Elryn iç geçirdi ve Daluth’a seslendi: “Büyücülerin, büyüüyü görmek için yaptığı büyüüyü yap. Bu şeyin çalışması nasıl tetiklenir bilmiyorum ama bir yolu olmalı.”

Daluth olur manasında başını salladı ve bir sezme büyü-sü yaptı. Adam ağır ağır başını kaldırıp, “Hiçbir büyü yok,” diyince diğerleri gibi Elryn de afalladı. Daluth devam etti, “Ne taşın üzerinde ne çevresinde. Yalnızca üzerlerimizdeki bazı şeylerde büyü olduğunu seziyorum.”

“İmkânı yok,” diye bağırdı Elryn.

Daluth, bence de, dercesine başını salladı. “Katılıyorum. Ama büyüm bana yalan söylüyor olamaz, öyle değil mi?”

Elryn gazez saçan gözleri ile Daluth’a bakarken, diğerleri tekrar rahat bir nefes aldı. Sanki taş onları davet etmiş gibi yürüyüp taşın üzerine çıktılar.

Elryn, bir şeye karşı uyaracakmışçasına ağzını açıp onlara döndü ama bir şey söyleyemedi. Emrindeki rahipler çoktan taş çıkış, çizmelerinin altını taşın köşelerine

sürtüp temizlemeye başlamış, üzerinde zıplayıp gezinmeye başlamıştı. Üstüne üstlük sanki taşın onlara özel güçler vereceği varmış gibi afra tavra içerisinde ormanı süzüyorlardı. Ne var ki Elryn'in beklediği gibi adamlar haykırmadı, taştan yıldırımlar fışkırıp canlarını almadı, şekil değiştirmediler ya da suratlarına acayip ifadeler konmadı.

Bunun yerine, hepsi birer bire omuz silkti, susup birbirlerine ve Elryn'e baktılar. Derken hepsinin aklından geçeni Hrelgrath söyledi: "Ama burada bir büyü olmalı! Bunun yapılmasının bir sebebi olmalı. Mezar taşı olamaz ya, bu taş buraya ancak bir ejderha taşıyıp koyabilir."

Daluth, yok ya dercesine kaşını kaldırdı. "Bize yardım eden ejderhalar yok diye neden başkasının olmasın? Peki ya bu bir ejderhanın gizli sandığının kapağıysa?"

"Bir ormanın ortasında mı? Bu kadar ortalıkta ve alçakta bir yerde mi? Tamam, ben ejderhalardan anlamam, ama yine de bana garip geliyor," dedi Femter. "Hayır bu kesin insan işi. Yok, belki insanlar için çalışan cüceler yapmıştır. Yok yok, belki taş işçiliğinde uzman devler de yapmış olabilir."

"Peki ya bu 'K' rünü ne demek?" diye Femter'in lafını bölmek için bağırdı Vaelam. "Bir kralın adı mı yoksa bir diyarın mı?"

"Ya da bir tanrının adı mı?" diye fısıltıyla Vaelam'ın sözlerini yineledi Daluth. Sesinde öyle bir ifade vardı ki herkes ona baktı.

"Kossuth mu? Hem de bir ormanda?" dedi Hrelgrath şaşkınlıkla.

"Hayır, hayır," diye heyecanla araya girdi Vaelam. "Şu efsanevi büyücünün adı neydi? hani tüm büyüü çalmak için tanrılara meydan okumuş ve tüm büyüye hükmetmiş? Klar... yok, Karsus."

Bu ad Vaelam'ın ağzından çıkar çıkmaz, genç Shar rahibi kayboldu. Taşın üzerinde az önce neredeyse Femter ve Hrelgrath'la dirsek dirseğe durduğu yer bomboştı.

Cesur ve metin rahip sürüsü çil yavrusu gibi dağıldı. Vaelam'ın olduğu yere bakışlarını sabitlemiş Daluth, bir gören olsa halimize güler, diye düşünüyordu.

Elryn yavaşça, "Vay, vay, vay..." dedi.

Diğer dört rahip taş bloğa uzunca bir süre çıt çıkarmadan bakakaldı. Bu gergin anlardan sonra En Haşmetli Dehşetbüyü Hazretleri, kibarca söze girdi: "Sevgili Daluth'cuğum, şu rünün üzerine çık da Vaelam'ın söylediği adı söyle bakayım, hadi canım."

Daluth hızla şöyle bir baktı Elryn'e, adamın sözlerinin açık ve kesin bir emir olduğundan emin olduktan sonra söyleneni yaptı. Femter ve Hrelgrath, en becerikli yoldaşları bir anda sırta kadem basınca, huzursuzlandılar. İçlerinden Elryn'in bir sonra seslendiği kişi korkuyla inildemeden edemedi: "Hadi Hrelgrath'cığım, sıra sende."

Hrelgrath o kadar korkmuştu ki kekeleye kekeleye güç bela konuşabildi: "Karsus." Adı söyler söylemez o da öncekiler gibi hızla ve tamamen gözden yitti. Femter omzunu silkti ve kimsenin emretmesine gerek kalmadan taşın üzerindeki rüne çıktı. Devasa rünün tam ortasında yerleşip, Elryn'den onay beklemeye başladı. Elryn başını sallayınca, bu sözde sihirbaz da kayboldu.

Tek başına kalan Elryn etraftaki ağaçlara baktı ve bir yaprağın bile kımıldamadığından, onu kimsenin izlemediğinden emin olana dek bekledi. Sonra, omzunu silkip, Shar rahibi biraderleri gibi taşın ortasına geçti.

Iyrindyl'i kolaylıkla öldüren elfle olan mücadelelerinden önce de kutlu Shar müminlerinin büyücülüğü denemesine korkunç bir hata gözüyle bakıyordu Elryn. Dehşetbüyü'ymüş, hakikaten dehşetler! Yine de, mucize kabilinden bir iş olur da bu ışınlanma rününün öte ucunda dev bir tuzak yoksa, neden Karanlık Avroana Hanım'ın rızasını kazanabilecekleri kadar çok büyüye ulaşamamışlar? Hatta bir de bunun tadını çıkarabilecek kadar uzun yaşarlarsa daha da fevkalade olmaz mıydı? Bunları düşününce

yavaşça bir gülümseme kondu yüzüne. Hecelerin üzerine basa basa, “Karsus” dedi Elryn ve dünya etrafında dönmeye başladı.

* * * * *

Kızıl bir ışıma ile aydınlandı karanlık ve ışıma yüzlerce metalin kıvrımlarından, sayısız mücevherin yüzeyinden geri yansıdı. Işığın kaynağı yürüdükleri zemindi, bastıkları her adım ısıtılar saçıyordu.

Burayı koruyan büyüler ve yaratıklar olabileceğine dair diğerlerini uyarmak için çok geçti artık. Vaelam dizkapaklarına kadar varan mucizevi hazinelerin içerisinde yürüyor, yürüdükçe de türlü eşyanın yer değiştirmesine neden oluyordu. Sonra diğer hazinelerin arasına gömülmüş, üzeri sıra sıra safirle kaplı bir kolçağı çekip çıkarmak için durdu. Kolçak kendi saçtığı ışıkla parlıyordu, bu uyanan bir büyü-
nün kor alevler misali ışığıydı. Bu ışığa mahzenin onlarca yerinden rengarenk harelerle meşum karşılıklar geldi. Tavanı alçak mekan istiflenmiş hazinelerle hıncahınç doluydu. İçerideki hazinelerin hepsi bir tuhaftı ama besbelli hepsi de büyülüydü.

Elryn yüksek sesle bir hayret nidası çıkaracakken kendini tuttu ama Daluth’un hızla kendisine baktığını gördü. Belli ki bu odayla büyülendiği ve hayrete düştüğü suratından okunuyordu.

Genç Dehşetbüyüler vakit kaybetmeden işe koyulmuşlardı bile. Hrelgrath, bir boğazlığı kapmak için, kuşandığı zırhlardan kim olduğu gözükmeyen bir arkadaşı ile mücadele ediyordu. Femter’in beline taktığı mücevher kakmalı kemerden sarkan sıra sıra dizili, her biri kınların içerisinde büyülü değnek, yürüdükçe adamın sağ bacağına çarpıyordu. Tuhaf ki üzerinde ne toka ne delik olan o mücevherli kemer de adamın beline tam oturmuştu, anlaşılan kemer de büyülüydü ve takana uygun hale geliyordu. Aç gözlerle bakan Femter pazıbent ve halhallarla dolu bir yığında gözüne çarpan bir şeye yönelmişti. Bulduğu kolçağı denerken Vaelam’ın da gözüne bir şey takılmıştı.

Yalnızca Daluth yağmaya iştirak etmemiştir. Adam, pervasız genç Dehşetbüyüler'in başlarına bela olabilecek büyüleri hareket geçirme ihtimaline karşın, elini açmış, büyüleri yok etmek için hazır bekliyordu.

Elryn her yöne baktı, taş duvarlarla örülü odanın içerisinde adamlarından başka hareket eden bir şey göremedi, dahası dışarı açılan kapılar da görememiştir. Sesini yükseltmeden sordu Dehşetbüyüler'in başı: "Ey çalışkan Dehşetbüyüler, buradan nasıl çıkacağımızı düşünme zahmetine gireniniz oldu mu acaba?"

Elinde muzafferane bir eda ile tuttuğu boğazlıkla, "Karsus," diye herkesin duyabileceği şekilde seslendi Hrelgrath.

Hiçbir şey olmadı ama Vaelam bir süredir odanın en karanlık en uzak köşesine işaret ediyordu. "Odanın şu boş köşesinde bir 'K' rünü daha var," diye haber verdi. "Oradan olmalı."

"Tamam ama bu bizi geldiğimiz yere mi gönderecek yoksa daha derinlerde, bilinmeyen bir yere mi?" diye sordu Daluth.

"Bir de şu var: Şayet canım buraya giren hırsızları öldürmeyi isteseydi, çıkışa bir tür bekçi koyardım ben," diye ekledi Elryn. Adam, belirttiği yerden bir adım bile oynamamıştı daha, yeniden "Karsus" dedi ama dünya yeniden etrafında dönmeye başlamadı ve buna da pek şaşırmadı.

Durmadan etrafındaki hazineleri avuçlayan Vaelam'ın bulunduğu yerden sürekli metalik şıkırtılar geliyordu. Elryn, Femter'in cüppesinden içeri, belli ki koltukaltına dikilmiş bir keseye bir şeyler sokuşturduğunu gördü.

Sonra, en güçlü Dehşetbüyü diğerlerine uyarı mahiyetinde bağırdı: "Zor taşıyacağınız hiçbir şeyi almayın yanınıza. Ayrıca bu mekandan çıkınca, bulduğunuz her şeyi, en ufak çöpü bile Karanlık Hanım'a teslim edeceksiniz. Unutmayın, şimdi ve her zaman gözetleniyoruz."

Femter hızla kafasını kaldırdı ve Elryn'in ona baktığını görünce utançtan kıpkırmızı kesildi. Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama Daluth önce davranıp odadaki herkese bir şey sordu: "Gücünü belli eden bir şey bulan oldu mu?"

Yanıt olarak sağa sola baş sallamalar ve kaş çatışlar geldi.

Elryn çizmesinin ucuyla siyah bir sandığı açtı. Sandığın içine dizilmiş çok sayıda yüzüğü görünce kaşlarını hayretle ta tavana kadar kaldırdı. Sonra hızla sandığı kapattı ve sandığın hemen yanında yatan şeyi gördü.

"Daluth," diye alçak sesle seslendi, yerde, çizmesinin ucunda yatan pırıltılı gizem yığınının başını iyice çevirdi, "şuradaki küçük taca bakar mısın? Üzerindeki eski bir şifa sembolü değil mi?"

Daluth doğrudan taca atıldı. Taç sadeydi, dayanıklı bir metalden yapılmıştı, üzerine kalın bir altın tabakası çekilmişti ve stilize işlenmiş iki elin tuttuğu parlak bir güneş arması taşıyordu. "Evet," dedi adam heyecanla. Kaldırıp diğerlerine gösterdi ve ardından bağırdı: "Koşun bunlardan bulun. Diğer şeylere bakmayı kesin."

Dehşetbüyüler amirlerinin sözlerine uydular. Hazinelerin altını üstüne getirdiler ve eğildikleri yerden zaman zaman kalkıp, keyifle bağırdılar. Daluth adamların sundukları eşyaları aldı. Dört taç ve bir bilezik vardı. "Yeter bu kadarı," diye kükredi Elryn. "Hepiniz, yükte hafif pahada ağır ne varsa alın, kılıçmış, miğfermiş, onlar kalsın. Buradaki hiçbir büyüü harekete geçirmeyin. Kendinizi savaşa hazırlayın. Kimsenin kucağına abuk sabuk şeylerle doldurup sallandığını görmeyeyim!"

Elryn yere eğildi ve bir yığın yazmanın, sinilerin ve daha ufak kutunun arasından büyük değnekleri çekip çıkardı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi, sanki o an denk gelmişçesine içinde bir düzine yüzük saklı olan kara sandığı yerden aldı.

Kemerinde asılı olan kesede her zaman taşıdığı uzun kayışları değneklere taktıktan sonra kayışların diğer ucunu da kemerine astı. Ufak sandığı da kuşandığı çakşırın önüne sıkıştırdı. Elryn artık hazırды. “Vaelam, bu şeref sana ait,” dedi, sesinden acele edilmesini istediğı belli oluyordu, “bizi buradan çıkart.”

Dehşetbüyüler'in en genci mahzenin en uzağındaki sessizce kendisini bekleyen boş köşeye baktı. Korkuyla yutkundu. “Orada bekleyenler olabilir demiştiniz?”

Elryn evet anlamında başını salladı. “Sana güvenim sonsuz, hepsinin üstesinden gelirsin sen,” dedi ve Vaelam'ın harekete geçmesini bekledi.

Büyücü bozuntusu rahiplerin en genci istemeye istemeye tıka basa hazine dolu odada kendine yol açtı. Zemindeki rür'ü görünce hareketleri ağırlaştı. Dört çift göz onu izliyordu, diğerleri ne olduğunu anlamadıkları büyülerle dolu eşya yığınlarının arkasında siper almışlardı. Vaelam onlar öfke ve çaresizlik dolu bir bakış attı, omuzlarını doğrulttu ve bağırdı: “Karsus.”

Nasıl daha önce hızla ve sessizce gözden yittiyse aynı şekilde kayboldu Vaelam.

Bu sanki bir işaretmiş gibi, Hrelgrath'a en yakın yığını içerisinde bir şey kıpırdandı ve takır tukur seslerle bir sürü eşyayı sağa sola saçarak yükseldi. Shar'ın müminleri korkuyla gerilediler ve inildediler.

“Sakin bir şey yapmayın,” diye kükredi Elryn. Donakalmış dört adam ışıldayan bir kılıcın yığınların arasından havaya yükseldiğini görmüşlerdi. Kılıcın kınından sıyrılmış ıslıl ıslıl ağzı Daluth ve Elryn arasındaki bir yere işaret ediyordu. En az bir buçuk metre boyundaydı silah. Oymalı kabzası parlayıp sönen mücevherlerle süslüydü. Kılıcın ağzında ise sıralaması sürekli değişen rünler farklı sözcükler oluşturup, ışıklar saçarak bir uçtan bir uca gidip geliyorlardı.

“Hrelgrath, Vaelam'ı izle,” diye emretti Elryn. “Başını eğ ve ağır hareket et. Şimdi git.”

Ecel terleri döken ikinci Dehşetbüyü de gözden kaybolunca kılıç şöyle bir sarsıldı ama bunun dışında yerinden hareket etmedi. Elryn onu bir süre izledi, sonra ağır ağır konuştu: “Femter, diğerlerini izle.”

Kılıç hâlâ olduğu yerde duruyordu. Geride yalnız Daluth ve Elryn kaldı. Dehşetbüyüler’in başı, en becerikli yoldaşına sordu: “Bir büyü buraya dönmemize engel oldu diyelim, sence buradan özellikle neyi almamız gerekir?”

Daluth omuz silkti. “Buradakilerin hepsini incelemek yıllar alır. Hepsini inceleyebilecek bile olsak, her şeyin gücünün ancak bir kısmını öğrenebiliriz. Bu gerçekten inanılmaz. Burada Mukaddes Shar’a inanan kişi sayısından fazla büyülu eşya var; bin kişi gelse zor kaldırırız hepsini. Tek bir şey almak gerekirse, o zaman şuradaki asalara gidelim derim. Dört tane var galiba. Hepimize neredeyse bir tane düşüyor. Şüphesiz hepsinde savaşta kullanabileceğimi türden büyüler vardır. İçlerindeki güçleri uyandırabilirsek hiç olmazsa başbüyücülere benzeriz, en azından kısa bir süre için.

“Umarım işler o noktaya gelince bu kısa süre yeterince uzun olur,” diyerek ona katıldı Elryn. “İkişer tane yüklenebilir mi?”

Havadaki kılıç akıllarına geldi ve dönüp uzun uzun ona baktılar. Sonra harekete geçip, dikkatlice yanından geçip gittiler. Daluth asalardan ikisini koltuğunun altına sıkıştırdı, daha önce bulduğu bir büyülu değneği de eline aldı, bulduğu şifa veren taşları da heybesine attı.

Elryn, Daluth’un elde hazır tuttuğu değneğe baktı, ağzını açmadan gülümsedi ve bir Shar deyimini yineledi: “Mukaddes Shar haricinde, güven olmaz kimseye.” Bu sözleri söylerken beri yandan da kendi elinde hazır tuttuğu büyülu değneği Daluth’un görebileceği biçimde kaldırdı.

“Bunu ışınlandığımız yerde karşımıza çıkabilecek tehlikelere saklıyorum,” dedi Daluth sözlerini iyi seçmeye çalışarak, “şu andaki tehlikelere karşı değil.” Ses tonu son

hecelerde değişmiş gibiydi, bir anda korkuyla bağırdı Daluth: "Kılıca dikkat!"

Elryn olduğu yerde hızla döndü ve kılıcın olduğu yerde durduğunu gördü. Tam geri dönüyordu ki Daluth'un sakın sakın söylediği heceleri duydu: "Karsus."

Dehşetbüyüler'in başı, Daluth'un dayanamayıp elindeki değneği çalıştırması ihtimaline karşı kendisini bir yana attı ve bir büyülu esvap yığınının tam üzerine düştü. Elryn, elbiselerin altında kalan keskin uçlu şeyler böğrüne batınca duyduğu acıyla debelenirken, ezdiği kumaş yığını büyüyle parıldadı. Elryn alelacele doğruldu, tekrar kılıca baktı, silahın yine hareketsiz olduğunu gördü.

Odada etrafına bakındı. Yerdeki kızıl renkte parlayan ayak izleri, pıhtılaşmış kan rengine dönmüştü. Sönmekte olan ışığın etkisiyle zorlukla seçilebilen ganimet yığınlarından şükür ki bir hareket seçilmiyordu. Elryn bu kez üzerine düştüğü kumaş yığına baktı. Bunlar kibirli hanımların giydiği türden korsajlardı. Sırayla eline alıp hepsine baktı, parmak uçlarında çok güçlü büyülerin kıpırtısını hissediyordu. Süslü korsajların ağ yerlerinin altında bedeninin ayarlanması için açıklıklar vardı.

Shar rahibi Elryn, kara kara bir şeyler düşünerek bir tanesine baktı da baktı. Sonra omuz silkti ve soyunmaya başladı. Acele etse iyi olurdu, diğerlerinin başını beladan uzak tutması gerekebilirdi. Gerçi malını biliyordu, onu beklemeyip kaybolmaları da kuvvetle muhtemeldi. Gittikçe odayı saran karanlığın içerisinde bir yandan elbisenin içine sığmaya, bir yandan da gözünü yakınlarda havada asılı duran gözünü ayırmamaya çalışıyordu. Elryn, iyi ki kendimi görebileceğim bir ayna yok, diye düşündü. Sonra aklına, alışık olmadığı bu kıyafete girmek için debelenirken onu izleyen Avroana'nın ne kadar keyiflenmiş olabileceği geldi. En nihayetinde yerdeki rünün üzerine vardı. Göz ucuyla uçan kılıca bakıp, yüz kızartıcı bir küfür savurmuşçasına o adı söyledi: "Karsus."

* * * * *

Yaşlı ve geniş bir alacağa aitmiş gibi gözüken, üstünden duman tüten ağaç kökü, genç Dehşetbüyüler'in kullandığı büyülerin gücüne sessizce şahadet eder gibiydi. Elryn öfkeyle bakakalmıştı, aklından kötü fikirler geçiyordu. Ama daha bir şey demesine fırsat kalmadan Femter ona doğru bir yüzük fırlattı.

"Karanlık biraderim, bunu bir inceleyin. Bu yüzük, sahibinin dokunduğu her türlü büyülü nesneyi tamamen büyü-süzmüş gibi gösteriyor. Daluth birader yapabildiği en güçlü sezme büyüsünü yaptı ama bendeki hiçbir büyülü eşyayı sezemedi. İnsan bunu takıp munzarlarla savaşılabilecek kadar donanımlı bir kralın huzuruna gidebilir, sonra da kimse bir şey diyemeden istediği büyüyü yapabilir.

"O senin dediklerin ancak kahramanlık türkülerinde gerçek olur," diyerek adamı tersledi Elryn, "ne kadar düşünce-sizce olacağından bahsetmek bile yersiz." Gözleri Daluth'u aradı ve adamın heybesinden sırayla taşları çıkarıp dikkatle incelediğini gördü.

"Hah, işte zamanı böyle geçirmeli," dedi, yaverinin davranışı onu memnun etmişti. "Kendimizi iyileştirelim, sonra da harabelere doğru yeniden yola çıkmadan önce, kısa süreliğine olsa da bulduğumuz değneklerle asaları inceleyelim."

Bir süre daha ağaçları yakıp yok ettiler. Şifa veren eşyalar tek kullanımlık değilmiş gibiydi. Asalardan iki tanesinde savaşta işe yarayabilecek yalnızca "büyü okları" büyüsü vardı. Ancak diğerleri korkunç alevler ve büyü patlamaları yaratabiliyordu. Diğer ikisi ise büyülü eşyaların hatta kendilerini tutan büyücülerin dahi büyülerini emebiliyordu ve emdikleri güçle kendi saldırılarına güç katabiliyorlardı.

Vaelam, savunmasız bir gölgetepe fidanını küle döndürdükten sonra "Şansımız yaver gitti!" dedi ve kahkahalara boğuldu.

"Şans mı? Ne şansı?" dedi Elryn aksi bir ifadeyle. "Mukaddes Shar'ın inayetiyle bulduk orayı, Karanlık Biraderim.

Shar bize hep yol gösterir. Bunu sakın ha unutmayasınız.” Adam besbelli ki onları izleyen rahibelere yaltaklanmak için rol yapıyordu.

“Elbette,” dedi Vaelam hemencecik, sonra elindeki asayı bir daha gürlütüp tekrar katıla katıla güldü. Asanın büyüyle bir ağaç daha göğe yükselen alevlerle sarmalandı. Alevler daha sonra dumanlar saçarak etraftaki küflü yaprak yığınlarına sıçradı.

“Shar hizmetkarı Vaelam,” dedi Elryn sert bir ifade ile. “Gereksiz yere yakıp yıkmayı hemen keseceksin. Yüz fersah içerisinde ne kadar büyücü, ne kadar druid varsa senin yaktığın ağaçlara koşacak. Iyrindyl’in başına gelenleri unuttun galiba?”

Vaelam yüzünü ekşitti. Mükemmel bir silahı eline geçirmiş bir savaşçı gibi asayı okşayıp elinde tartmadan duramıyordu.

“Beni bağışlayın Karanlık Biraderim,” dedi uslanmış gibi. “Bu gücün cazibesine kapıldım.” Dudaklarını ıslattı, asayı yere dayadı ve onay istercesine sordu: “Hoşunuza gitmeyen, size karşı duran her şeyi yok edebilmek ne kadar cezbedici, biliyor musunuz?”

“Evet, Vaelam. İşin aslı biliyorum,” diye yanıt verdi Elryn ve elindeki değneği genç adama doğru salladı. Elryn’in elindeki değnek sallandıkça Vaelam durumun farkına varmaya başladı. Durumun farkına vardıkça da beti benzi atmaya başladı. Dehşetbüyüler’in başı, sözlerinde hiçbir merhamet olmaksızın konuşmaya devam etti: “İnsanı cezbeden pek çok şey olur, bu onlardan sadece birisi.”

Elryn onu hor gören bir ifade ile gülümsedi ve değneği geri kemerine astı. “Evet ya,” dedi ve kararlı adımlarla harabelere doğru yürümeye başladı. “Sadece birisi.”

Kaba bir hareketle diğerlerinin de kendisini takip etmesi için işaret etti. Gönülsüzce onun peşinden gittiler. Vaelam upuzun taş parçasına ve onu çevreleyen ormana hasretle bakmak için durdu. Dönünce arkayı kollamak için geriden

gelen Daluth'un ona baktığını gördü. Adamın yüzünde insanın kanını donduran bir gülümseme, elinde ise ona yönelik bir asa vardı.

Vaelam zorla da olsa adama gülümsemeyi becerdi. Ama Daluth'un bakışlarında bir değişim olmadı. Hayatta kalan en geç Dehşetbüyü olduğunun bilinciyle Vaelam korkuyla yutkundü ve onları bekleyen belaya doğru hızla yürümeye koyuldu.

* * * * *

"Sıra şu yaprağın kıvrılmasına gelince, bu şu demek..."

Yıldızkoparan bir anda susuverdi, hızla kafasını kaldırdı, neredeyse Umbregard'la tokuşacaktı kafası. İnsan büyücü elfin kollarını iki yana açtığını görünce apar topar yoldan çekildi.

Kollarını açmış etkileyici bir ifade ile duran ay elfi, başını geri attı ve sanki göğü tatmak istermiş gibi ağzını açtı.

Tek bir ses çıkmıyordu. Umbregard taş kesilmiş gibi duran arkadaşına uzunca bir süre baktı. Kendinde o cesareti bulunca seslendi: "Yıldızkoparan?"

"Hareketsiz kesildim diye içime birisi girdi zannettin herhalde?" dedi Yıldızkoparan sitemkar bir ifadeyle. Ardından başını çevirip, bulunduğu yerde döndü ve hızla Umbregard'ın koluna girdi: "Benim farkına varamayacağım büyümlü bir tehlikeyi sen fark edebilecek misin?"

İnce yapılı ay elfi bir karşılık beklemeden adamı ağaçların arasından ve etrafından çekıştırmeye başladı. Koyu yeşil yarım pelerini savrularak ilerleyen elfin sorusuna soruyla karşılık verdi Umbregard: "Nereye... Nereye gidiyoruz?"

"Bize acilen ihtiyaç duyulan yere gideceğiz," dedi Yıldızkoparan, adama aldırış etmeden. Daha hızlanmaya ve adamı da koşturmaya başladı.

"Peki bize nerede—" Umbregard soluk soluğa kalmıştı, halbuki bir yokuş tırmanmıyorlar, altı üstü eğreltiotu kaplı bir yamaçtan aşağı iniyorlardı, "—ihtiyaç duyuluyormuş?"

“Bir denizin kıyısında, en az burası kadar eski bir ormanda,” diye karşılık verdi Yıldızkoparan. Ormanda koşuyorlar, devrilmiş ağaçların ve köklerin üzerinden atlıyorlar, bu dev ağaçların arasından bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı ama elfin sesi tıpkı dev bir yaprağın ortasında dinleniyorkenki gibi rahat ve düzgündü. “Buranın adını bile bilmez insanlar.”

“Neden?” diye bağırarak sordu Umbregard, ömründe koşmadığı kadar hızlı koşarken. Elf ondan daha hızlıydı ve öyle kuvvetle çekiştiriyordu ki sanki kolu yerinden çıkacaktı.

“Ağaçlar yanıyor,” dedi Elf, suratı asılmıştı. “Bir anda yanmaya başlamışlar, sanki bir yıldırım çakmış, bir orman yangınına tutulmuşlar gibi ama gökte fırtına bulutları yok. İşte geldik!”

Önlerinde, birbirinin eşi olan ve bir metre aralıkla boy vermiş iki gölgetepe ağacı vardı. Elfin çekmesi ile beraber koşarak bu ikisinin arasına doğru zıpladılar. Bir anda ağaçların arasındaki loş alanda mavi mavi parlayan bir sis belirdi, ikisini de içine çekti ve öbür yana tükürdü.

Umbregard sonraki adımını başka bir ormana attı. Bu ormanda nem yoktu, kuşlar ötmüyordu ve hiçbir yanda kıpırdanan hayvanlar yoktu. Nutku tutulmuşçasına bakakaldı. Tam arkasına dönüp bakacaktı ki Yıldızkoparan adamın kolunu bıraktı ve onu çenesinden yakaladı. İnsan büyücüyü kendisine bakmaya zorlayan ay elfi fısıldayarak konuşmaya başladı: “Sakin gürültü çıkartma, gördüğün kimseye seslenme, hatta bu kişiler eski dostların bile olsa. Hımm, hatta özellikle eski dostlarınsa...”

“Nedenmiş?” diye sordu Umbregard yeisle; ne demeye aklına “nedenmiş” dışında bir sözcük söylemek gelmiyordu acaba?

“Daha uzun yaşarsın böylece,” dedi Yıldızkoparan. Susması için nazikçe iki parmağıyla insan büyücünün ağzını kapadı. “İşte bu nedenden.”

* * * * *

Anka Kulesi karanlık, soğuk ve ıssızdı. Tenthar, bu kuleye kalın dikenlerle, sivri uçlu taşlardan oluşan moloz yığınlarıyla ve parçalanana kadar yeri kazma emrini verdiği golemlerce (ki bu emre harfi harfine uymuşlardı) hazırlanmış tuzak çukurlarla surlar çekmişti; en dirayetli maceracılar hariç kimsenin girmesinin mümkün olmadığını düşündüğü bu yer ona güven veriyordu. Tabii kapısına böylesi maceracılar dayanacak olursa ya çok iyi gizlenmeliydi ya da çok iyi ölmeliydi.

Eskiden, Anka Kulesi'nin Başbüyücüsü, ölene dek yalnız kalacak bir türden bir insandı. Bekleye bekleye, sıkıntıdan ölecek türden bir insan dönmüştü. Ne de olsa insan yapamayacağı kadar tehlikeli büyülerle dolu büyü kitaplarını kaç kere evire çevire okuyabilirdi ki? Şimdi ise merdivenleri inip çıkmaktan, mezarlarda yaşayan hayvanlar gibi mahzende biten mantarları kemirmekten gına gelmişti. Uçmak varken yürümek apayrı bir eziyetti zaten. Kuleden de çıkamıyordu.

Bugünlerde Faerûn'un görebildiği tek kısmı pencerelelerinden görebildiği kadardı. Günün ağarmasından gece oluşuna dek ayaktaydı. Kulede yalnızca sekiz tane mum bulabilmişti ve bunları boş yere kullanmaya cesaret edemiyordu. Tenthar Taerhamoos, o ki canı çektikçe büyüyle aydınlatırdı dört bir yanı, bunun için düşünmezdi bile. Lakin şimdi kepenkleri kapalı kulesinden ışık sızar da içerde ne döndüğünü aç hayvanlar ya da maceracılar merak eder diye, akşam olunca tek bir kibrit bile yakamıyordu. Çok değil iki gün önce kepenkleri kapatıp arkalarına sürgü çekmişti. Günün geri kalanını da korkudan ağzı kurumuş biçimde sesleri dinleyerek, uçarak gelen bir perytonun kanat çırpışını ve boynuzlarıyla kepenkleri zorlayışını işitmeyi bekleyerek geçirmişti.

İçeri girseler ne yapabilirdi ki? Güçlü değildi, silah kullanmakta da becerikli değildi. Ne zaman büyü yapmayı denese başarısız oluyordu. Daha doğrusu kıymetli madalyo-

nunun yardımı olmadan her büyü yapmayı denediğinde böyle oluyordu, onun da gücü her kullanışta azalıyordu.

Büyü kargaşasının yaşandığı ilk günlerde çok sık kullanmıştı madalyonu. O günlerde neler olup bittiğini ve nedenlerini bulmak için delice çabalamıştı. Şimdi ise bu bitmeyen karanlıkta tekrar büyüye hükmedebilmek için oturup bekliyordu. Ya büyü geri gelecekti ya da Anka Kulesi'nin içine zorla girip onu öldürecekleri birileri.

Her sabah Tenthar yer altındaki kilere gidiyor, ezberindeki basit bir büyüü yapıyor ve yaptığı büyüünün denetimden çıkarak taş duvarları mora boyayışını, onları eritmeye başlayışını ya da duvarlarda bir anda çiçeklerin boy verişini çileden çıkarak izliyordu. Büyü çıldırmıştı, sanki Mystra'nın aklına ne eserse o şekilde işliyordu. Her sabah büyülerin eski halinde dönmesi için ve tekrar Anka Kulesi'nin Başbüyücüsü olabilmek için dua ediyordu.

Kilere gittiği her sabah hüsrana uğruyordu Tenthar Taerhamoos.

Her sabah kilerden soğuk ve ıssız mutfaklara karamsarlığa kapılarak çıkıyor, kendine biraz fasulye pişiriyor ve mermer davlumbazın altında onu bekleyen bir kocaman kaşar tekerinden bir parça daha yeşil küf kesip midesine indiriyordu. Ardından kulenin büyük penceresine giden merdivenleri tırmanıyor, doğru işlemeyen büyüünün yerine bir başka büyü ezberlemeye uğraşıyordu. Karamsarlığı her gün daha da artıyordu.

Uygun bir bahane bulsa madalyonu kullanarak uçup kuleyi terk edecek hale gelmişti neredeyse. Yüzünü kimsenin tanıyamayacağı uzak bir diyara göçebilir, bir katip olarak işe başlayabilir ve bir zamanlar Başbüyücü olduğunu, başka boyutlardan yaratıklar çağırabildiğini zor da olsa unutabilirdi.

Evet, tek bir bahane bulabilse...

Yan odada bir şey parçalandı; sanki bir camın kırılışıyla çıkan tuhaf ezgiye bir düzine çanın eşlik edişine benzer bir

ses çıkmıştı. Tenthar anında ayağa kalktı ve yan odanın kapısını açıp içeri baktı.

Bu Karmançorman Orman'daki elflerin ağaç kapısına bıraktığı gammazbüyünün uyarısıydı. Birisi ağaç kapısını kullanarak güneye, Yıldızşalı yakınlarındaki ormana gitmişti. Yeter artık, dedi Tenthar içinden. Gizlenip bir şey yapmamaktan sıkılmıştı.

"Elfler harekete geçti," dedi Tenthar Taerhamoos ayağının dibindeki cam parçalarına. "Ben de orada olmalıyım. En azından bu büyü karmaşasının nedenini öğrenirim ben de." Hançerini çekip kaşardan kocaman bir dilim kesti, seyahatte kullandığı büyü kitabıyla birlikte kaşar dilimini de eski bir battaniyeye sardı ve kullanılmaktan yıpranmış heybesine tıktırdı. Hançerini tekrar kınına soktukten sonra madalyonun gitgide sönen gücünü harekete geçirdi ve uzun zaman önce hazırladığı bir büyüü yaptı.

"Elveda, eski taşlar," diye seslendi Kule'sine ve belki de son bir kez etrafına baktı. "Döneceğim, tabii ölmez de sağ kalırsam."

Bir dakika sonra, Başbüyücü'nün az önce durduğu yer bir anda boşaldı. Ondan da bir dakika sonra, odanın içerisinde bir gammazbüyü çınlaması daha oldu, ne var ki duyacak kimse kalmamıştı.

İşte, bir başbüyücünün yaşamında bu tür şeyler çok sık olur.

* * * * *

Kadının içi içine sığmıyordu; yıllardır olmadığı gibi heyecanlanmıştı. *Yavaş ol, Saeraede. Aceleci olup bir çuval inciri berbat etme. Genç bir kız gibi heyecanlanmayacak kadar yaşlısın, öyle davranman gerek.*

Saeraede, karanlıktaki bir tutam kara duman gibi mağaranın öbür ucundaki ince bir çatlaktan, yukarıdaki asıl odaya çıktı.

Bu büyüü çok uzun zaman önce hazırlamıştı, Elminster hazırlıklarını bozmamıştı. Bir çırpıda büyüü halletmişti, gri

renkli duman yukarı açılan deliğin tepesine eski bir taş gibi kapanmıştı. Dumanın yarattığı örtü bakan herkese zeminin bir parçasıymış gibi gözükecekti. Böylece kuyunun ağzı tamamen kapanacaktı, dahası avı da taş bir kapağın altında kalmış gibi, dumanın ağıının altında esir düşecekti.

Saeraede, yalnızca bir anını bunları düşünmekle harca-yıp, yeniden soğuk, karanlık taşlardan aşağıya doğru dalışa geçti. *Şimdi sıra beyaz atlı prensim tarafından kurtarılmaya geldi. Ardından kendi iradesiyle ağır ağır ölecek.*

Mağaraya toprağın içine saplanan bir ok gibi indi; Elminster suratını asıp başını kaldırdı, büyü örgüsünde bir değişim olduğunu hissetmişti ama yerini tespit edemiyordu. Uzunca bir süre tozlu karanlığa gözünü dikip şüpheyle ortalığı kolaçan ettikten sonra dikkatli ilerleyişini sürdürdü. Bu süre Saeraede'nin zeminin çatlaklarından birisine girip rünlerden birinin içerisine girmesine ve gizlendiği rünü aydınlatmasına yetti de arttı bile.

Elminster bu rünün önüne gelince durdu ve yazıda ona yabancı gelen eğimlere ve kesişmelere baktı. Hepsi çok karmaşıktı ve çok eski zamanlardan kalmaydı. Demek ki bu rünler kayıp Netheril döneminden kalma olabilirdi. Netheril değilse bile sonuyla da ona benzeyen, büyücü kralların yönetimindeki diyarlardan birisinden olabilirdi; tabii oku-duğu çürümeye yüz tutmuş tarihçeler doğruysa.

Parlayan tek rüne dikkat kesilmişti Elminster. “Bunda bir varlığın bilinci saklı,” diye mırıldandı, “kimin bilinci acaba?”

Tek yanıt sessizlikti. Athalantar'ın son prensi dudak u-cuyla gülümsedi, iç geçirdi ve esaret bozan büyüyü yaptı.

Büyülü sözcüklerin alçak sesli yankıları onu çevreleyen duvarlardan yansıyordu ki hayaletimsi bir baş ve altındaki omuzlar rünün soluk bir yıldız misali parıltısından yukarı fişkırırdı.

Çarpıcı güzellikteki omuzlardan yukarı, kuğu boynu ka-dar güzel bir boyun uzanıyordu. Bunların taşıdığı baştaki

kapkara gözler vardı. Upuzun saçlar dolgun göğüslere inip onları örtüyordu. Belli ki Elminster'ın büyüğü şimdi bir nabız gibi atmaya başlayan rünün kavrayışından bu hayalet-si bedeninin kalanını kurtaramamıştı; çünkü görüntü burada sonlanıyordu.

"Kurtarın beni!" Güç duyulur bir fısıltı, uzaklardan gelen bir iç çekiş gibiydi. "Tanrıların şefkati ve merhameti adına, kurtar beni!"

"Siz kimsiniz?" diye Elminster mırıldandı. Geri bir adım attı ve diz çöküp hayaletimsi yüze baktı. "Bu rünler neyin nesi?"

Hayaletimsi dudaklar titrer gibi oldu, sanki soluklamaya çalışıyorlardı. Kadının sesi bir daha yükseldi. Sanki bir zorluğu atlatmış gibi cılız ama muzafferdi şimdi: "Ben Saeraede'yim. Saeraede Lyonora. Buraya esirim. O kadar uzun zaman oldu ki ne kadar zaman geçti artık emin değilim."

Bu son sözlerle kadının görüntüsü zayıflar gibi oldu ve omuzları yeniden rünün içerisine gömüldü.

"Sizi buraya kim esir etti?" diye sordu Elminster ve onu saran, gözetleyen kara boşluğa baktı hemen. Evet, durum buydu; kimseyi göremiyorsa da gözetlendiğini hissediyordu. Ayrıca onu izleyen yalnızca ayaklarının dibindeki karanlık ve hayaletimsi gözler değildi.

"Bu rünü yapan kişi tarafından esir edildim," diye fısıldadı gölge. "Bu rünleri bunca zamandır canlı ve güçlü tutan benim iradem."

"Neden sizi esir etti peki?" diye sordu Elminster. Derinlerinde ufacak yıldızlar gizli, kendisine yalvaran bakışlar atan gözlerden gözlerini alamıyordu.

Kadının çok cılız bir sesle yanıt verdi ama yine de duyuldu söyledikler: "Öyle zalimdi ki Karsus."

Athalantar'ın son prensinin hayretle kaşları kalktı. Bu adı biliyordu. Bu, En Mağrur Büyücü'nün, tanrı mertebesine

ermeye cesaret etme aptallığını gösterip sonsuz bir cehennem cezasına mahkum olan kişinin adıydı.

Karsus adı aklı başında her büyücü için tehlike demekti. Elminster gözlerini kıstı, geri adım attı ve bir büyü mırıldandı. İster esir bir ruh olsun, ister bir hortlak, ister bir büyücü gölgesi, ister fâni bir kadın, karşısındakinin ağzından hangi söz çıkarsa doğru mu yanlış mı olduğunu bilecekti artık. Gerçi Saeraede de hünerli bir büyücü olmalıydı, muhtemelen Karsus'un ya çırağı ya da rakibiydi. Başka türlü böylesi bir esaret büyüsu yapmaya değer görülmesi mümkün değildi. Kendisi de büyücü olduğu için kadın Elminster'ın yaptığı büyüü anlayabilecekti.

Aynı şeyi düşündükleri göz göze geldiklerinde belli oldu, Elminster ne yapalım dercesine omuz silktilti. Kadın elden geldiğince doğru yanıt verecekti yalnızca kısa yanıtlarla gizleyebilirdi gerçeği. Düello yapan silahşorlar gibi birbirlerinin sözlerini tartmalı ve dikkatle saldırmalıydı. Ardından Elminster aslında kuyudan aşağı inmeden önce yapması gereken büyüü yaptı, etrafını büyüü bir korunma örtüsü ile sardı ve yeniden ileri adım attı.

Korunma örtüsünün hafif parıltısının ötesinde, mağaranın öbür ucundaki zifiri karanlığa gizli görünmeyen gözler yeniden öfkeyle yandı.

"Kurtulunca ne yapacaksınız ya da ne yapmalısınız?" diye sordu El.

"Yeniden yaşayacağım," dedi kadın ve bir an için nefesi kesildi. "Lütfen kurtarın beni!"

"Siz kurtulunca rünlere ne olacak?"

"Hepsi teker teker harekete geçecek," diye inledi hayaletimsi kafa. "Sonra güçleri tükenecek."

"Rünlerin güçleri nedir?"

"İzleyenleri büyü konusunda eğiten Karsus belirecek. Karsus, buraya gizlediği klonunu eğitmek için hazırlamış o görüntüleri."

“Klona ne oldu?” diye hemen sordu Elminster, yaptığı doğruluk sınavı büyüsünün etkisi geçmeden kadını konuşturmaya çalışıyordu.

İçinde yıldız parlayan karanlık gözler kararlılıkla baktı Elminster’a. “Uzun süre geçtikten sonra bilincimi kazandım. Esarete gözlerimi açtığımda klonu tahtta gördüm. Kafası yoktu ve mumyalaşmıştı bedeni. Nasıl o hale geldi bilmiyorum.”

Elminster’ın büyüsü kadının ağzından ikinci sözcük çıkmadan sona ermişti, yine de El ona inanıyordu.

“Saeraede hanım, sizi nasıl kurtaracağım?” diye sordu.

“Büyüsöndürmeyi ya da başka esaret bozma büyüsünü biliyorsanız onu yapın. Ama rüne değil, bana.”

“Peki ya bende bu büyüler yoksa?”

Karanlık gözlerdeki ışık bir an için kırıştı. “Tepemde durun, böylece korunma örtünüz rüne değsin, ben de böylece örtünün içinde kalırım. Sonra rünü hedefleyerek bir büyü oku atın. Sonrasında hem siz zarar görmemiş olursunuz hem de ben kurtulmuş olurum. Ama sizi uyarayım, bunun sonucunda korunma örtünüzü kaybedeceksiniz.”

“Hazır olun,” dedi Elminster ve kadının üzerine geçti.

“Asırlardır bekliyorum, asırlardır hazırım. Rüne çizmele-rinizle basmayın sakın.”

Athalantar’ın son prensi, yerde parlayan mührün üzerine basmamaya dikkat ederek büyüü yaptı. Etrafında mavi-beyaz bir ışıldama oluştu, dalgalandı, bulandı. Ardından El’in altındaki rünün ışığı göz kamaştırıcı bir parlaklığa ulaştı ve Saeraede’nin sesi duyuldu.

Elminster’ın korunma kalkanı çöktü ve kadın ründen dışarı fırladı. Saeraede zorlukla nefes alıyordu. Bakmak için geri adım atınca kadının yüzünde vahşi bir sevinç gördü. Sanki tüm büyü kadının bedeninin içine akıyordu ve an be an kadın cisme bürünüyordu. Bulanık, tayfa benzer görüntüsü tamamlandı ve üzerinde koyu renk bir gecelik belirdi. Kadının omuzları geniş, beli inceydi. Neredeyse Elminster

kadar uzundu. Serbestçe salınan saçları kadife karası renkte beline iniyordu. Kapkara kaşlarının altında cıvıl cıvıl yeşil gözleri vardı. Vakur ve şen bir kadındı bu. Ve çok, hem de çok güzeldi.

“Selam olsun size kurtarıcım olan büyücü,” dedi kadın. Büyünün son alevleri de içine sığınca Saeraede'nin gözleri minnettar bir ifadeyle parladı. Konuşurken tek bir büyü yalazı sökün etti dudaklarının arasından. “Size borçluyum.” Önce bir duraksadı, sonra ince eliyle Elminster'a uzandı. “Adınızı öğrenebilir miyim?”

“Elminster'dır adım,” dedi El ve kadınla arasındaki mesafeyi korudu.

Kadın, “Elminster,” dedi tek nefeste, gözleri pırıldıyordu. “Teşekkürlerimi kabul edin.”

Kadın kendi bedenine sarıldı, sanki bedeninin tek parça oluşuna ve cisme büründüğüne inanamaz gibiydi. Ründen ileri bir adım attı. Ayaklarında sivri topuklu, sivri uçlu çizmeler belirmişti.

Dışarı adım atar atmaz rün patladı. Rünün üzerinden tavana doğru, iki adam boyunda ak alevler fişkırdı. Çatırdayarak yanan alevler her yana duman saçtı. Elminster gözünü kısıp, geri adım attı. Tam o an, derin ve karanlık bir oyuğa gizli bir şey görünmeden harekete geçti, sanki dışarı fırlayacak gibi oldu. Ama sonra olduğu yerde, olan bitenden habersiz büyücünün arkasında durdu.

“Saeraede,” diye bağırdı Elminster, gözlerini gittikçe büyüyen büyüden ayırmıyordu, “bu ne böyle?”

“Ründeki büyü,” diye yanıt verdi ve adama gülümsedi Saeraede. “Karsus bunu içeri girecek kişilerin gözünü korkutmak için hazırlamış. Bir zararı yok, sadece yanılsamadan ibaret. İzleyin, görün.”

Kadın kollarını kavuşturup, alevden sütuna döndü ama pek ilgisini çekmiyor gibiydi. Kadın döndüğü sırada, fişkıran dumanlar donmaya ve kalınlaşmaya başlar gibi oldu.

Dumanın içerisinde, parlayan rünlerden oluşan bir kemer belirdi şaşırtıcı bir hızla. Kemer alevden sütunun hemen arkasında belirmiş, alevleri bir çerçeve içerisine almıştı. Oluşan kemer, mağaranın kendisi kadar yaşlı ve gerçek görünüyordu ama düzgün taş zeminin bir metre kadar üzerinde, havada duruyordu. Kemerli saran rünler zemindekilerin aynısıydı. Yalnızca bunların hepsi alevler hatta şimşekler saçıyordu. Bu şimşekler harekete geçmiş büyülerin işaretiydi ve gittikçe hareketlenmeye, bir ründen diğerine atlamaya başlamışlardı.

Saeraede, sakince bekliyordu. El'in aklına bir şey geldi, kadının hemen yanına gelip boş tahta işaret etti. "Oturmaz mıydınız hanımefendi?"

Saeraede ona insanın aklını başından alacak şekilde gü-lümsedi ve taş tahta rahatça yaslandı. Alev sütununda ise bir yüz belirdi. Karmakarışık saçları, yeni uzamaya başlayan sakalları olan bir gencin yüzüydü bu. Adamın gözleri bir çift altın parçası gibi parlıyordu. Bakışları tahta sabitlenmişti. Elminster, adamın dikkatini çeker mi diye kollarını delice salladı ama gözler onun hareketini takip etmedi.

Mağaranın içi birden canlanmış gibiydi. Havadaki yüzün mağrur ifadeli dudakları açıldı ve adamın sesi hem Elminster'ın zihninde hem mağaranın içerisinde gök gürültüsü gibi yankılandı. "Ben Karsus'um. Bana bakın ve titreyin. Ben Lordların Lordu, İnsan Tanrı, Gizemler Hakkımı'yım. Tüm büyülere hükmederim. Benim iznim olmadan büyü yapan kim varsa belasını bulur. Canınız değerliyse buradan gidin. Burada durmaya devam edecek olursanız başınıza ilk ve en zayıf lanetim çökecek, beyninizden tüm anıları çekip, sizi geçmiş olmaya bir gölgeye çevirecek."

Elminster son sözleri duyunca Saeraede'ye keskin bir bakış attı ama kadın görüntüyü sakince izlemeye devam etti, hatta yanan kafanın saçlarından yukarı yıldırımlardan bir hale fişkirip rünlere ulaşınca bile sükunetini bozmadı. Adamın davudi sesinin yankıları yıldırımların ışığı sönene dek yankılanmaya, mağarayı sarsıp tozları kaldırmaya

devam etti. Sonra bir kıvılcım saġanağı ile beraber kemer de, kemerin etrafındaki duvarlarda gözden kayboldu.

Yüzünde hâlâ o gaddar gülümseme ile havadaki yüz gözlerini kapadı ve tekrar alevden bir sütuna dönüştü. Yüz yok olduktan sonra alevler de rünün içerisine geri çekildi. Ardından rün söndü ve zemine kakılmış cansız kapkara bir taşa dönüştü.

Elminster, Saeraede'yi görebileceğı bir yere geçti ve "Sizi bu lanet mi bu hale getirmişti?" diye sordu.

Kadın güzel çarpık bir gülümseme kondu. "Hayır. Ne beni ne kimseyi... Bunların hepsi blöf. İnanın bana; kendimi yalnız hissettiğimde, bir insan yüzü görmeye, bir insan sesi duymaya hasret kaldığımda bu görüntülere o kadar çok baktım ki. Boş tehdit bunlar, başka bir şey değil."

El başını sallayarak kadına katıldığını belirtti. Neredeyse heyecandan titriyordu. "Diğer rünlerdeki görüntüler nasıl görünür, ayrıca her birinin içerisinde neler var?"

Saeraede bir bir rünlere işaret etti. "Şu ründe kimsenin bilmediğı, Karsus'un yarattığı en yıkıcı iki büyü var, bugüne kadar kimse bunların gücüne erişebilmiş değil. Bunların yanı sıra inanılmaz dayanıklılıkta bir koruma büyü ve bir şifa büyü var; yeni benliğı acilen savaşmak zorunda kalırsa diye hazırlamış bu büyüleri.

"Şuradakinde ise dört tane daha büyü var. Hepsi savaş büyüleri kadar güçlü ama gündelik yaşama yönelik büyüler: Bir tanesi büyücünün büyü gücüyle şekil verebileceğı bir tür uçan kale yaratma gücüne sahip. Bir diğeri bir nehrin yatağının yerini değiştirmek için o nehrin akışını durdurma gücüne sahip Diğeri ise bir alanı belli bir büyüye ya da belli büyü okulundan büyülere karşı koruma gücüne sahip; bu büyüyle isterseniz bir yıldırım büyüünün yapılmasına izin verip, sıçrayan yıldırım engelleyebilirsiniz. Sonuncusu ise canlı bir insanın bir uzvunun ya da bir organının yerini değiştirerek onu ölümcül yaralanmalardan kurtarabilir. Karsus bu büyüü kalbini ya da beynini bedeninde tahmin

edilmesi güç yerlere aktarmak için ya da ellerinin yerine canavar pençeleri takmak, başkalarından aldığı gözleri kendine ilıştırmek için kullanırdı. Hatırladığım kadarı ile bu büyüyle insanlara solungaçlar takıp, denizin altında kendisi için çalışmalarını sağladığı da olurdu.”

Saeraede elini sallayarak bir eğri üzerinde sıralanmış rünlere işaret etti. “Diğerlerinde daha zayıf büyüler var, her birinde dörder tane. Karsus hepsinin nasıl yapıldığını, yan etkilerini, zayıf yanlarını ve uygun kullanım stratejilerini birer birer anlatıyor.”

Kadın Elminster’ın yüzündeki aç ifadeyi fark edince beliren gülümsemesini zor zaptetti. Seçilmişler de yeni oyuncaklar verince çocuğa dönüyordu demek. Şimdi sıra Elminster’ın sormasını beklediği soruya gelmişti.

Elminster birden kuruyan dudaklarını ıslattı, şöyle bir yutkundu ve alçak bir sesle konuştu: “Leydim, içlerindeki görmek için bu rünlerin nasıl çalıştırılacağını sordum. Buna cevap vermediniz. Yoksa bu işin bir sırrı mı var, tehlikeli de bir önlem mi almak gerek önceden?”

Saeraede candan bir gülümseme ile karşılık verdi. “Hayır, efendim. Siz Karsus olmadığınız için yalnızca onun kanına tepki verecek büyüler harekete geçmeyecektir. Bunları çalıştırmak zaman ve sabır meselesi.”

El soru soran bir ifade ile kaşını kaldırıncı kadın iyice bir gülümsedi, sonra yüzü kederli bir hal aldı.

“Onları yalnızca ben çalıştırabilirim,” diye ekledi tahtta oturan kadın. “Ben bile bunların yalnızca birini, o da ayda bir kez çalıştırabiliyorum. Karsus bunu gerçekleştirebilmem için bana bilmediğim bir büyü yapmış, o büyüyü kendim bile yapamadığımdan, başkasına öğretmem de mümkün değil. Yalnızca doğru zaman gelince yapabiliyorum rünlerin büyüsunü. Hâlâ var oluşumun nedeni hiç şüphesiz bu olmalı.”

Elminster’ın gözlerinde şevkle bir ışık yandı ve bir şeyler söyleyecek oldu ama Saeraede susması için ona işaret

etti ve konuşmaya devam etti. “Bir tehlike var mı diye sormuştunuz. Var ve o da şu: Ben buraya esir düşeli çok zaman geçmiş olmalı, güçlerim gerçekten zayıflamış. Tek bir rünü çalıştırabiliyorum, başkasına gücüm yetmiyor. Bir tanesinin daha güçlerini açığa çıkartmam demek sonum olur. Ayrıca bu rünlerdeki büyülerin tümü sonsuza dek kaybolur zira bensiz dayanmaları mümkün değil.”

“O halde Karsus’un buraya gizlediği büyülerini ya da en azından dört tanesinden bir tanesini bile görmek mümkün değil, öyle mi?”

Saeraede gözlerini ona dikti ve “Bir yol var,” dedi alçak sesle. “En son anlattığım büyüü kullanır, bana solungaçlar ya da kuyruk yerine büyü gücünüzü verirseniz... İyileştiren, canlılığı aktaran, Büyü Sanatı’nın gücünü eşyalara aktaran ya da onları yeniden güçlendiren bir büyüünüz varsa, onun gücü olabilir. Saydığım bu büyüler işimize yarayacaktır.”

Elminster düşüncelere dalıp suratını astı. “Peki, dediğiniz büyüü tutan rünü çalıştırmak için bir ay beklememiz mi gerek?”

Saeraede ellerini iki yana açtı. “Siz beni kurtarıp ilk rünün gücünü kullanıma açtınız. Şu an bir rünü çalıştırabilirim, size de hayatımı borçluyum. İsterseniz size bahsettiğim rünü çalıştırayım? Hani diğerlerini de açarken hayatta kalmamı sağlayacak olanı?”

“İsterim,” dedi El şevkle ve ileri atıldı.

Saeraede tahtta doğruldu ve dur dercesine ellerini kaldırdı.

“Unutmayın,” dedi kadın ciddi bir ifadeyle, “Karsus’un bu büyülerin nasıl yapılacağını anlatışından sonra rün tükenecek ve bir daha çalışmayacak. İçindeki, ne sizin ne şu an yaşayan başka hiçbir büyücünün bir daha yapma fırsatı bulabileceği büyüler de onunla beraber yok olacak.”

Kadın ağır adımlarla Elminster’dan uzaklaştı, sonra ona döndü ve yerdeki rüne işaret etti. “Şayet rünlerin güçlerini korumak ve canınız çektğinde bir daha görmek isterseniz,

bunun da bir yolu var. Ama bana güveninizin tam olması gerek.”

Elminster’ın kaşları gene kalktı ama yalnızca, “Anlatmaya devam edin,” dedi.

Saeraede, tacirlerin binlerce yıldır silahsız olduklarını gösteren hareketini yapıp avcunun boş olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. Sonra söze nezaketle devam etti: “Rüne benim aracılığım ile enerji aktarabilirsiniz. Ben rünün üzerinde dururken, siz de bana dokunun ve büyünüzün hedefi olarak rünü belirleyin. Karsus’un beni esir etmek için kullandığı büyü beni zarardan koruyacak ve sizin büyünüzün enerjisini rüne aktaracak. Tek bir güçlü büyü bu iş için yeterli olacaktır. Çok güçlü bir büyünüz yoksa iki zayıf büyü aynı işi görür.”

Athalantar’ın son prensi gözlerini kısıtı. “Mystra göstermesin, olur mu hiç öyle iş?” dedi ve kalsın manasında elini kaldırdı.

“Elminster,” diye seslendi kadın yalvarır bir halde. “Sana hayatımı borçluyum. Sana zarar vermek değil niyetim. Hangi önlemi almak uygun geliyorsa al: Gözümü bağla, ellerimi bağla, ağzımı tıka.” Kadın, kendimi sana teslim ediyorum manasında kollarını çaprazlayarak ileri uzattı. “Benden korkacak bir şeyin yok.”

Elminster, yavaşça ileri adım attı ve kadının soğuk ellerini avcuna aldı.

- ON DOKUZ -

KÜKREMEYLE DÖKÜLEN KAN

Bir kralın kükremesiyle, kralın ağırlığınca altın için dökülecek kandan fazla kan dökülür tek bir gün içinde.

Ozan Mintiper Aygümüŝ,
Büyük Değişimler Yolda Türküsü
İlk kez Kılıç ve Yıldızlar Yılı'nda söylenmiştir

Saeraede'nin dokunuşu soğuktu hem de daldığı buz kesmiş ırmaklardan, hatta bir kez değince çıplak bedenini yakmış mavi buzulun dokunuŝundan da soğuktu.

Tanrılar aşkına, diye söylendi Elminster nefes almaya çalışırken, acıyla inleyemeyecek kadar sarsılmıştı. Kendi yüzüne yakın duran yüzde ise zafer kazanmışlığın ifadesi değil, yalnızca endişe vardı. El o güzel gözlere baktı ve acıyla kükreyerek mağarayı çınlattı.

Kendi kükremesine daha da kuvvetli bir kükreme ile yanıt geldi. Bir gürüldeme ile mağara sallandı ve parlak bir ışıqla karanlık ikiye yarıldı. Bu parlaklıkla tüm rünler bir anlığına da olsa alevlendi ve gizlice bekleyen, ince yapılı bir varlık alelacele geldiği yarığa gizlendi. Yine de fark edilmemişti.

Kadının en iyi büyülerinden birisi tuzla buz olmuştu. Bu avcunda çaresizce çırpınan büyücünün işi olamazdı. Ne kara talihliydi. Yoksa Seçilmiş'in yardımına koŝmak için hazır bekleyen büyüler mi yol açmıştı buna?

Saeraede gözlerinden ateş saçarak doğruldu ve bağırdı: “Kim ola-?”

Kuyudan aşağı saplanan ışık bu kez yıkım değil, altından bir sütun getirdi. Altından sütunun üzerinde dört kişi tahta doğru ilerledi ve çizmeleri üstüne indi.

Bu ışık sütunundakilerin üçü yaşlı, şişman ve hayretler içerisinde adamlardı. Caladaster, Beldrune ve Tabarast yanlarındaki adama nutukları tutulmuş bir halde bakıyorlardı. Sessiz Harpçi, geçtiği yerlerdeki ağaçları kasırgaya tutulmuş gibi savuran büyüye son vermiş ve elini şöyle bir sallayarak zemini örten taş blokları bir kenara fırlatıvermişti. İleri doğru bir iki adım atmış ve yoldaşlarına güven verici biçimde gülümsemişti. Sonra adamları bir işaretiyle onları bekleyen, güvenli bir ışığın içine sokup, parlaklığın tam göbeğinde onlarla beraber kuyudan aşağı inmişti.

Dördüncü adam yere bir yaprak gibi hafifçe düştükten sonra, sözlerinde kesin bir ifadeyle Elminster’a seslenmişti: “Elminster, o rünlerden uzak dur. Şu an yapmaya çalıştığın şeyi Mystra bize yasak etmiştir.”

Soluğu kesilmiş Elminster, ancak o an konuşma gücünü yeniden kazanabilmişti. Dengesini zor kurarak, sertçe adamlara döndü ve rengi çekilmiş gergin dudaklarının arasından aynı sertlikle sözcükler döküldü: “Mystra yapmamızı yasak etmiş, bakmamızı değil. Sen de kimsin?”

Adam belli belirsiz gülümsedi, gözleri ışıktan mızraklar fırlatan iki büyüye ateşe dönüştü ve mızraklar mağaranın içerisinde Saeraede’ye doğru yol aldı. “Bana Azuth de.”

* * * * *

“Lordum, yine çalışmadı büyü” dedi cüppeler kuşanmış adam, sesi titriyordu.

Lord Esbre Felmorel, suratını ekşitti anladım manasında başını salladı. “Gidebilirsiniz. Gerekirse sizi çağıracağım, çok uzaklaşmayın.

“Lordum, emriniz başım üstüne,” diye mırıldandı büyücü. Odadan çıkar çıkmaz koşarak kaçmak geçti içinden ama

yanından geçtiği iki kapı bekçisinin gözleri üzerine dikilmişti.

“Nasmaerae?”

Leydi Felmorel mutsuz bakışlarını adama çevirdi: “Bu benim isim değil, Lordum. En Mukaddes Tanrı Azuth’a olan dualarım sayesinde gelen büyü haricinde büyüye ulaşamıyorum. Yemin ederim.”

Büyük ve kılıklı bir el, kadının elini kavradı. “Rahat ol, leydim. Aldığınız o ağır dersi ben de unutamıyorum. Sizin de unutmadığınızı ve günahattan uzak durduğunuzu da biliyorum. Sunağın önünde döktüğünüz kana ve ettiğiniz dualara şahidim. Gerçek bir inanan gibi canınızı hiçe sayıyorsunuz.”

Adamın yüzünde bir anlığına bir gülümseme belirdi ve hemen silindi. “Şimdi, kaleyi büyüyle yönettiğiniz zamankinden daha çok korkuluyorsunuz. Her gece Azuth ile konuştuğunuz söyleniyor.”

“Esbre,” diye fısıldadı adamın eşi, utançtan kıpkırmızı kesilmişse de gözlerini adamdan ayırmıyordu. “Öyle, konuşuyorum ve Azuth’un tüm büyümü benden aldığı zamankinden daha çok korkuyorum. Her diyarda yapılan büyüler çılgın sonuçlar veriyor. İşler yine kılıç gücüne ve kurnazlığa başvurmayı gerektirecek ve kiraladığımız büyücülerin hiçbirinin bize bir faydası dokunmayacak!”

“Kılıçlara ve bileği kuvvetli kurnaz savaşçılara güvenmenin nesi yanlış?”

“Esbre,” diye fısıldadı Leydi Nasmaerae ve dudaklarını onunkilere sürdü. Kadın ne yapsa gözlerinde biriken yaşı gizleyemiyordu. “Büyücülerimiz tek bir darbeyle yığınları halledemezse, nasıl direneceğiz sürü halinde gelenlere? Bir ork ordusunda kaç tane kılıç, ne kadar kurnazlık var bir hesap ettin mi?”

* * * * *

Odada çok sayıda çanın çınlaması duyuldu. Elminster, çınlayan soğuk rüzgar tüm bedeninde gezince neredeyse sağır olacaktı. Tekrar donakalmıştı. Saeraede adındaki hayaletimsi sis, etrafında sarmallar çiziyor, kıvrım kıvrım

olup onu sarıyordu. Görünen o ki kadın Azuth'un fırlattığı yakıcı ışıklardan etkilenmemişti ama ateşler kadını geçip kükreyerek Elminster'a çarpmıştı.

Önce buz, sonra ateş. Büyü öyle bir çarpmıştı ki Elminster'a içine düştüğü alev ve sis girdabında havalanmış, afallayarak yere düşmüştü, acıyla cılız bir inleme çıkarmak dışında bir şey yapamıyordu.

"Bakın," dedi Tabarast, dudaklarından kan çekilmişti, korkudan titriyordu, "büyünüz Elminster'ı yakıyor efendim... Eee, şey, Tanrı Hazretleri."

"Kadından kurtul," dedi Azuth olan Harpçi. Gözlerinden ateş saçmıyordu artık, Elminster'ın acıyla kısılmış gözlerine dikmişti gözlerini. "Kurtul yoksa öleceksin."

Tepedeki birisinin alaylı sözleri işitildi o an: "Zaten öleceksiniz." Hemen ardından, aynı anda beş tane asa, delikten aşağı ölüm yağmurları gibi büyü saçmaya başladılar.

* * * * *

Rahip yardımcılarının Başsahibesi, alt rütbeli rahiplere korku saçan o meşum ve gaddar ifadesi ile tepeden sarkan zincirlerden oluşan perdeden geçti. Ucu sivri dikenlerle bezeli kamçısını omzuna atmıştı, hoşuna gitmeyen her harekette, her türlü unutkanlıkta kamçı şaklayacaktı. Boynuzlu kara maskenin altında, zalimce bir şeylerin gerçekleşeceğinin sevinci ile gülüyordu. Meclis bekçisi rahibeler bile korkuyla sınıyorlardı onu görünce; kadın onları görmezden gelip yürümeye devam etti. Kasıklarına kadar çıkan kara çizmelerinin metal topuklarını zeminde tıkırdatacak ilerledi ve üç sıra kumaş perdeyi omuzlayarak Karanlık Hanım'ın tefekkür yeri olan, Shar Havuzu'na geldi..

Havuzun öte yanında bir kişi hareket etti. Bu kişi, Başsahibe'nin aşına olduğu boynuzlu bir başlık ve koy mor bir örtü kuşanmıştı. Dehşetengiz Hemşire Klalaera her iki eliyle kamçısını tutarak hemen diz çöktü.

Karanlık Hanım acele etmeden mürekkep kara havuzun etrafından dolandı ve kamçıyı kadının elinden aldı. Başsahibe hemen Karanlık Hanım'ın ucu bıçaklı çizmelerini

öpmek için öne eğildi. Sonra da diliyle soğuk, kanla kaplı metale değerek, sırtında kamçının şaklamasını bekledi.

Kamçı inince, elbisesinin arkasını ağ gibi örten şeritlere rağmen sırtı yanmaya başladı ama kılı kıpırdamadı, nefes alışını bile bozmadı. Bu kibirli bir davranıştı, o nedenle kendini kasıp amirinin bu işten hoşnut olmadığını belli edecek ikinci darbeyi ya da Avroana'yı hiddetlendirdiğinin esas kanıtı sayılabilecek bıçak yağmurunu beklemeye koyuldu.

İkisi de olmadı. Bu durumun onu rahatlattığını mümkün mertebe göstermemeye çalışarak, tekrar oturur konuma geldi ve öpmesi için Avroana'nın kamçıyı uzatmasını bekledi. Uzatılan kamçıyı öptü ve onu geri aldı. Sonra rahat konumuna geçti. Tören bitmişti.

Adet olduğu üzere sordu, "Karanlık Hazretleri, emriniz nedir?"

"Klalaera," dedi Karanlık Hanım, ivedi bir mesele var gibiydi. Dahası, ilk adı ile seslenilmesi Başsahibe'yi heyecandan çıldırtacak hale getirdi. "Benim için bir şey yapmalısın. Narlkond istediği kadar yeminler etsin, bu beş Dehşetbüyü bizi hezimete uğratacak. Onların beceriksizliğinin cezasını veren kişi sen olmalısın. Kutsal Gece Meclisi'ne ihanet edecek olurlarsa, kendini tehlikeden sakınmadan Meclis'in uygun gördüğü cezayı vermelisin. Bunu ben istiyorum. Bunu senden Karanlık Alev'in bizzat kendisi istiyor. Ey müminlerin en kıymetlisi, benim için bunu yaparsın, değil mi?"

"Memnuniyetle," dedi Klalaera. İçten gelerek söylemişti bunu. Yeniden Meclis'in dışına çıkmayı, Faerûn'un özgürce esen rüzgarlarını içine çekmeyi, yeniden dışarıyı görmeyi öyle çok istiyordu ki! Şükürler olsun Avroana! "Ey Latif Hanımım, söyle bana," dedi sesi heyecandan titreyerek, "ne yapmalıyım?"

* * * * *

Öyle bir gürültü kopuyordu ki, sanki kulaklarının tozuna bir tokat yemişçesine sağırlaşmışlardı. Yukarı döne döne tozlar fişkırıyor, toprak sarsılıyor ve ayaklarının altında kabarıyordu. Harabenin bazı yerlerinde kaynayarak yerden püsküren buharla taş parçaları uçup havada dönmeye başlamıştı.

Dehşetbüyüler'in beşi de keyiflenmiş, birbirlerine hayretle bakıyordu. Saçtıkları büyülerin kükreyişi hurra çıgıllıklarını yutuyordu. Elryn, kollarına vurup elindeki büyük değnekleri (onun da asası büyü gücünü tükettiğinden belindeki diğer silahlara sarılmıştı) onlara sallayana dek aşağı ölüm yağdırmaya devam ettiler.

Karanlık Biraderlerin başı, en sonunda diğerlerinin dikkatlerini çekmeyi başarınca, aşağı inen deliğin yanındaki zemine doğru belli bir açıyla elindeki değnekleri doğrulttu. Yaptığı casusluk büyüü ile yerini belirlediği Seçilmiş'i hedeflemişti. Eğer saçtıkları ateşler mağaranın tavanını delip aşağı inecek olursa, seçtiği bu açıyla tam tahtın önünde duran Seçilmiş'e ve tahtın yakınlarındaki rünlerin bir kısmına erişecekleri gibi belki rünleri de patlatabilirlerdi.

Ne de olsa kutsal seferlerinin asıl gayesi Seçilmiş'in yok edilmesiydi. Femter, Vaelam ve Hrelgrath asalarını hevesle hedefe yönlendirirken, Elryn bir iki adım geri attı ve bu sırada da diğerlerinden uzakta duran Daluth'un da aynı kendisi gibi yaptığını gördü. Birbirlerine gülümsediler ama yüzlerinde sevinç yoktu. Öyle ya, büyüler geri tepecek olursa birisinin olayların uzağında kalan Karanlık Hanım'a durumu bildirmesi gerekiyordu. Hem belki büyü geri tepince etkisi Karanlık Hanım'ın onları gözetlemesine yarayan büyü bağından ilerleyebilir, kadını da vurabilirdi. E, o zaman da birinin geri dönüp Hanım'ın akıbetini öğrenmesi gerekmez miydi? Belki de böylesi bir patlama sonrasında, iki sahte büyücünün Faerûn'da kendi yollarına ayrılmasını gerekecekti, tabii bellerini bükecek kadar çok büyüü eşya ile birlikte.

Böylesi hayaller kuracak daha uygun zamanlar olacaktı. Şimdi, günbatımına yakın şu zamanda, tekinsiz bir harabede, tek bir kuşun ötmediği canı bir ormanın göbeğinde, ayaklarının dibinde herkesin tanıdığı bir Seçilmiş, tanrı olduğunu düşünen bir deli ve hayalet bir sihirbaz kadın savaşa tutuşmuşken, her yana saçılan büyüler asırlık bir gaye uğruna taş zemine oyulmuş asırlık ve kudretli rünlere çarparken, bunun ne yeri ne zamanıydı.

Yıkım saçan büyülerin çıkarttığı gürültü hiç dinmeden devam etti, genç Dehşetbüyüler emirlerine amade gücün coşkunca akışıyla kahkahalar atıyor, sevinçten coşuyordu. Zemin eridi ve gittikçe genişleyen bir yarık her yeri sarstı, bunun sonucunda duvarlar alaşağı olup, odadaki gardıropları dümdüz etti. Oluşan zelzele ile etraflarını saran ağaçlar inliyor ve gıcırdıyordu.

Daluth elindeki büyülü değneği tanrılığı kendinden menkul Azuth bozmasına ve onun yoldaşlarına çevirmişti. Başbüyücülerin uzun ve karmaşık törenlerle yaptığı büyüleri, bu adamın elini sallayarak yaptığını görmüştü görmesine ama ister bir tanrı ister onun beden bulmuş hali isterse de cesurca blöf yapan bir başbüyücü olsun, bu kişi yok edilmeliydi.

Elryn elindeki büyük değnekleri, az önce gürleyen şimdi tümenden söndüklerinden bir kenara atılmış asaların eseri olan, toza boğulmuş açıklığa çevirdi. Genç rahipler, en az asalar kadar güçlü Netheril işi değneklere arılmışlardı. Seçilmiş bir kişi bile olsa böylesi bir yıkımın ardından hiçbir büyücü aşağıdan sapasağlam çıkamazdı. Elryn, bir değnek tükenip toza dönüşünce sinirle bağırdı ve onun yerine bir başkasını çekti. Hayır, bu adamın paçayı kurtarmasına imkan ihtimal yoktu. O halde neden bu denli huzursuzdu?

* * * * *

Yuvarlanan taş bloklar ve büyü patlamalarınca oluşan ışık ve kaya yağmuru içerisinde mağaranın diğer ucu gözden yitti. Zemini oluşturan taş bloklar sarsıntı dalgası ile

yukarı fırlayıp, tahtı devirdi. Bunun ardından tavandaki kayalar yerlerinden çıkıp, yere düşmeye ve zeminin kabarmış öfkesine karışmaya başladı; afallamış Elminster diz üstü çökmüştü. Kendisinden büyük kaya parçalarının sonu geleceğe benzemeyen bir kükremeye dalga dalga düşüşünü, dört bir yana savruluşunu gördü. Tavan ona doğru çökmeye başlamıştı ve gözlerinde çektiği acıyla biriken yaşlarla olanları izlemek dışında elinden bir şey gelmiyordu.

Tepedeki biri ya da bir şey onu öldürmeye, rünleri yok etmeye çalışıyordu, sanki başında başka dert yokmuş gibi.

Rünleri yere kimin yerleştirdiği haricinde hemen her konuda ona yalan söylemiş olan Saeraede, ata binmiş bir şövalye gibi tepesine çökmüş, buz gibi demir pençeleriyle sırtını ve boğazını dağlıyordu. Yuvarlanmanın, kendini bir duvara fırlatmanın kar etmeyeceğini biliyordu Elminster; hayaletimsi bir sis tutamını nasıl baştan atılırdı ki?

Hareket etmeliydi, yoksa taşı toprağı delip kendisine ulaşacak olan, kükreyerek ve dumanlar saçarak gelen büyü okları ve büyü huzmeleri onu deşecek, toprağın dibine gömecekti. El inledi ve fırlayan kayaların arasında bir miktar ilerledi. Ne var ki Karsus'un rünleri ak alevden sütunlar oluşturarak patladı. Düşen tavanı yalımları ile yalayıp karartırlarken, tüm mağara büyü ile doldu, mor şimşekler ortalıkta dansetmeye, sonsuz bir temaşa içerisinde zorlukla seçilen görüntüler belirmeye ve kaybolmaya başladı.

Athalantar'ın son prensi, kendine doğru gelen bir zemin parçasına burnunu çarptı, ardından acı ve çaresizlik içerisinde bir çığlık atarak yerde yuvarlandı. Üzerindeki taşı kan içinde kalmış güçsüz parmakları ile çekip tırmalayıp üzerinden atmaya ve doğrulmaya çalışıyordu ki elindeki taş eridi ve bir büyü patlamasıyla tüm bedeni lime lime oldu.

Ahh, buraya kadarmış. Mystra, beni bağışla.

Ne ki bu patlamanın peşinden ıstırap hissetmedi, bedenini eritecek, dağlayacak, parçalayacak bir darbe de inmedi.

Bunun yerine sanki boşlukta döndürölür gibi oldu ve ısııl ısııl iplerle parlayan bir hiçlik sardı Elminster'ı. Etrafında dönen şavkımların ve göz yaşlarının arasından, her yönden üzerine sökün eden büyüüyü gördü. Büyü, sanki Elminster'ın ışığına çekiliyor, dans ederek içine dolmaya çalışıyordu.

Vahşi ve sevinçli kahkahalar yükseldi: Saeraede! Kadın, parlayan bir sis ağı halinde etrafına sarılmıştı, aç karnını büyüyle doldurdukça büyüyor, kalınlaşıyor ve ısıldayan, sihir dolu hayalete dönüşüyordu.

Yarılan mağaradan içeri bir hançer gibi gün ışığı dalma-ya başlamıştı şimdi ama her yanda deveran eden toz, mağarayı kara bir pelerine gömüyordu. Yalnızca Elminster'ın çaresizce kıvranan bedenine sarılmış, gitgide büyüyen dev ısıyordu. Rün ateşleri Saeraede'nin içine akmak için havada yön değiştiriyordu, ateşler içine aktıkça da kadın daha da yükseliyor, çatır çatır yanan alevlerden oluşan bir dev oluyordu. El, kadına bakmak için doğruldu. Büyülü alevin içerisindeki kapkara benekler, insanın kanını donduran, muzaffer bir edayla onu süzüyordu. Sonra yangının içerisinde bir alev belirdi ve zalimce Elminster'a tebessüm etti.

"Şimdi benimsin, seni budala," diye fısıldadı kadın, sesi alevden bir tıslama gibiydi. *"Tükenene kadar benimsin ve çok vaktin kalmadı."*

* * * * *

"Lord Thessamel Arunder, Büyü Lordu," diye gösterişli bir teşrifat yaptı kahya ve kapılar açıldı. Kapıların arasından ağır ağır bir büyücü ilerlemeye başlayan büyücünün keskin yüz hatlarında kibirli bir ifade vardı. Kuşandığı yüksek yakalı, sade, kara cüppe yüzünden ince bedeni kara bir mezar taşına benzemişti. Adamın koluna, daha kısa boylu ama daha şatafatlı orman yeşili bir cüppe kuşanmış bir leydi girdi, kadının kocaman kahverengi gözlerinden bir muzırlık okunuyordu.

Hal hatır sormakla uğraşmadan, büyücü adam doğrudan lafa daldı: "Beyefendiler, aynı gün içerisinde neden ikinci

kez kapıma dayandınız? Teklifinizi reddettiğimin kalın kafanıza girmesi için kaç kere tekrarlamam gerek?"

Tacir Phelbellow, soğuk bir ifade ile, "Selam olsun, Lord Arunder," dedi. "Sabah şerifleriniz hayrolsun, afiyettesiniz inşallah?"

Aunder, adama aşağılayıcı bakışlar attı. "Dalkavukluğu bırak, halıcı. Kudretli büyülerle inşa edilmiş bu evi de, topraklarımdan bir karışı da istediğiniz kadar yalaklanın, istediğiniz kadar altın önerin, hiçbirinize satmayacağım. Ne yapayım ben sizin altınlarınız? Dahası sattığınız gecelikleri ne yapayım?"

"Tamam, bunda haklısınız," diye homurdandı tacirlerden birisi. "Gecelik buna yakışmaz. Baksanıza dizleri yamuk."

"Kalçalarında da iş yok," diye ekledi bir başkası.

Kapı önünde toplanmış tacirler keyifle, tükürükler saçarak gülüştüler; büyücü hepsine hor görerek baktı, sonra sakince söze girdi: "Hakaretlerinizden gına geldi. Şimdi Hayalet Şarkısı büyüme başlıyorum, bitene kadar ortadan toz olmazsanız muhafız hayaletlerimin pençeleri—"

"Leydi Faeya," diye kadına seslendi Hulder Phelbellow, "belgeleri görmedi mi eşiniz?"

"Elbette gördü, sayın Phelbellow," dedi leydi o hoş sesiyle. Lordunun yanından çekilip hepsine bir tebessüm bahşetti ve kıvrılmış bir parşömen çekip çıkarttı. "Görmek ne kelime, imzaladı bile."

Kadın parşömeni Phelbellow'a uzattı, adam hevesle parşömeni açarken, yazarları görmek için diğerleri onun tepesine üşüştü.

Büyü Lordu bir süre, nutku tutulmuş bir halde, kağıt parçasına ve tacirlere baktı, sonra Faeya'ya döndü. "Ne iş dönüyor burada?" diye sordu soluk soluğa.

"Makul bir iş dönüyor, lordum," dedi kadın tatlı tatlı. "Belgeyi imzalamayı uygun görmeniz beni mutlu etti. Teklif de pek cömert teklifti hani, isterseniz büyücülükten emekli olabilirsiniz."

“Ben bir şey imzalamadım yahu,” dedi beti benzi atmış Arunder.

“Olur mu, imzaladınız, lordum, hem de ne şevkle,” diye yanıt verdi, gözleri fıldır fıldır oynuyordu kadının. “Yoksa unuttunuz mu? İmzalarken karnımın ne kadar sert, ne kadar düzgün olduğundan, kaleminizi ne rahat gezdirdiğinizden dem vurmuştunuz. Hatırımda yanlış kalmadıysa, pek bir coşkuyla imzalamıştınız hatta.”

Arunder kaskatı kesildi. “Ama... O—”

“Ne aşâğılık bir numara!” dedi tacirlerden biri ve kıs kıs gülüverdi. “Eline sağlık, Faeya!”

Birisi kakhahayı koyuverdi, bir diğeri de “Çok hoş yahu!” diye mırıldanmadan edemedi.

Büyü Lordu, öfkeyle fısıldadı: “Çırak, sen ne yaptın?”

Leydi Faeya hızla üç adım atıp, ondan uzaklaştı ve tacirlerin arasına girdi. Adamlar sanki bir alev in değdiği pus gibi dağılıp, kadına yer açtılar. Kadın, elini beline atıp tekrar büyücüye döndü.

“Yaptığım diğer şeyler bir kenara,” dedi kadın yumuşak bir sesle, “bu son on günde iki adam öldürdüm. Büyülerin bir işe yaramadığı için eski hesaplarını görme cesaretini bulmuşlar kendilerinde, dahası bu haber her yana yayılmış.”

“Faeya? Sen delirdin mi? Bu insanların önünde...”

“Biliyorlar zaten Thess, biliyorlar.” Kadın buz gibi bir sesle, büyücüyü hor görerek konuşuyordu şimdi. “Tüm kasaba biliyor. Büyüleri çıkırından çıkmayan büyücü kalmadı, bir tek sen mi varsın zannettin? Pencereden dahi olsa Faerûn’da olup bitene bakmaya tenezzül etseydin, çoktan öğrenirdin.”

Büyü Lordu, kireç kesilmişti, sudan çıkmış balığa dönmüş, kadına ağzı açık bir halde bakıyordu. Herkes bir şey söylesin diye bekledi, bu uzun zaman aldı.

“Ama... Adamlar öldüğüne göre? Senin büyülerin doğru çalışıyor?” diye sordu büyücü en sonunda.

“Hiçbiri işe yaramıyor,” dedi kadın dürüstçe. “Onları bununla öldürdüm.” Kadın belindeki kınından ufak hançerini çekti, sonra sol kolunun yenini açıp, çam sakızı ve keten sargılarla sarılmış uzunca bir kesigi gösterdi. “Bu yaranın nedeni de o.”

“Bu tacirler de mi şey için...? Eee...?” Arunder, soracağı soruyu sesli düşünürken bir yandan da topukları üzerinde sallandı. Elleri yaşlı bir adam gibi titriyordu.

“Onlara ben gittim,” dedi Faeya. Yakıcı sözlerine devam etti, “Senin iki ay önce reddettiğin şeyi yeniden teklif etmeleri için yalvarmaya gittim hem de. Nazik davranıp kabul ettiler, bunun yerine beni kovalayabilirlerdi de: Ne de olsa, kapılarına gelen kişi, onları bir geceliğine domuza çeviren büyücünün çırağı.”

Bunu hatırlayınca, kadının etrafındaki tacirler öfkeyle mırıldanıp ona onay verdi; Arunder geri adım atıp, adeti olduğu üzere bir büyü yapmak için elini kaldırdı. Ne var ki durumun farkına varıp, içi içini yiyerek elini indirdi.

Leydisi doğruldu ve daha sakince konuşmaya başladı: “Şimdi, pazarlık tamamlandı. Kulen ve tüm bu topraklar, bu öğleden itibaren, bu dalavereci tacirlerin artık. İstedikleri gibi kullanacaklar.”

“Peki ya ben? Tanrılar aşkına, bana ne olacak kadı—”

Faeya, elini sus manasında kaldırdı ve büyücünün beyhude sayıklamaları sanki bir bıçakla kesildi. Birileri buna da kıkırdadı.

“Lordum, biz Güney Kule’de nasıl istersek, ne kadar istersek, ne kadar yaşayabilirsek yaşayacağız. Bu mülklerin ve malların sahiplerine zarar gelmediği sürece istediğimiz gibi büyü de yapabileceğiz. Thess, sen iki yüz bin altın alacaksın. Bu beyefendiler onun için geldi. Dahası, ne kadar odun gerekiyorsa vermeye razılar, her sene bir düzine geyiği de soframıza koyacaklar.”

Hulder Phelbellow tek bir söz etmeden servis masasının üzerine bir çuval koydu. Çıkan şıkırtıdan çuvalın ağzına

kadar parayla dolu olduğu belliydi. Kasap Whaendel de Hulder'in ardından bir çuval bıraktı, sonra sırayla diğer hepsi masada çuvalları üst üste, tavana varana dek dizdiler ve masa çektiği ağırlığa gıcırtilar çıkararak isyan etmeye başladı.

Arunder'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ama... Bu kadar altını toparlamanız mümkün değil, hiçbirinizin gücü yetmez buna!"

Zarafetle, yeşil cüppesinin etekleri uça uça yanına geldi leydisi ve onu teskin etmek için elini adamın kolunun üzerine koydu. "Onlara destek olan birisi var, Thess. Şimdi onlara kibar kibar teşekkür et. Hadi gidip eşyalarımızı toplayalım, yoksa benim geceliklerim dışında giyecek bir şey kalmaz sana."

"Ben... Ben..."

Leydinin az önce nezaket gösteren eli, bu kez sertçe adamın kaburgalarını dürttü.

"Beyefendiler," dedi Arunder, sonra bir yutkundü ve sözlerine devam etti, "nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Thessamel," dedi Phelbellow şen bir edayla, "ettin işte. Sen de sağol. Sana Güney Kule'de kolaylıklar."

Kıkır kıkır tacirler sırayla dışarı çıkarlarken, Arunder hâlâ dehşetle yutkunuyordu. Gel gelelim, tacirler çıkınca en arkada oturmuş bekleyen adamı ve adamın dizlerinin üzerinde, ağzında ölüm büyülerinin pırıltısıyla duran geniş kılıcı görünce yutkunuşları iniltiye dönüştü. Bu kılıç, onu en iyi biçimde kullanabilecek meşhur savaşçı Barundryn Harbright'ın kocaman, kılılı ellerinde duruyordu. Savaşçının kalkıp gözlerini büyücünün gözlerine dikip gülümseyişi görülecek bir şeydi, sanki bir kış fırtınası esmişti odada. "İşte yeniden karşılaştık Arunder."

Büyücü içinde biriken zehri saçarak bağırdı: "Sen ha!"

"Bana bak büyücü, artık kiracım sayılırsın, o yüzden eskisi gibi lanetler ve tükürük saçmayı kes artık. Beni kızdırır-

san, seni koltuğumun altına alır, çocukların çimdiği dereye götürür, poponu ısırgan otu değmiş gibi kızartırım. Bu büyü yapmana engel olmazmış. Bana kuşlar öyle söyledi.” Kocaman, küt parmaklı eliyle Arunder’in yanında bir yere işaret ediyordu.

Büyücü panik içerisinde gözlerini kırpı. “Ne? Kim?”

“Kim mi söyledi?” Harbright çenesini kaldırıp, Arunder’in arkasındaki birisine gülümsedi.

Büyü Lordu başını çevirdi ve içeri beraberce girdikleri kapı aralığından eşi Faeya’nın hınzır hınzır güldüğünü gördü. Kadın, orman yeşili cüppesini savurarak içeri kaçtı.

Lord Thessamel Arunder inledi, olduğu yerde sallandı ve neredeyse ağlayacak bir halde, her şeyden kaçmak için dönüp kaçmak üzere döndü. Ancak Harbright’ın parlayan kılıcının keskin ağzına doğru koşmakta olduğunu fark edince, korkuyla bir fare gibi cıyakladı ve hemen durdu.

Bakışlarını, ağır ağır, gönülsüzce, yolunu kesen çelikten, onu tutan ızbandut gibi savaşıya çevirdi. Barundryn Harbright’ın yüzünde acımaya benzer bir ifade vardı: “Neden büyücüler o kadar akıllı olmalarına rağmen hayattan ders çıkarmakta geç kalırlar?”

Kılıç aşağı indi ve kınına girdi, kılıcı tutan kocaman el ise titreyen büyücüye destek olmak için adamın omzuna kondu. “Arunder,” diye söze girdi Harbright nezaketle, “büyücüler onları en çok cezbeden şeye direnmeyi becerebilirlerse daha uzun yaşarlar.”

* * * * *

Shar rahipleri kan ter içinde kalmışlardı. Elllerinde tuttukları büyülu eşyaları, bir kalenin zeminini açıp, alttakileri öldürmek için, taşı toprağı delmede kullanmak; büyü gücünü bir hedefe odaklayıp sabit tutabilmek korkunç güç bir işti. Femter, parmağındaki bir yüzüğün tozlu kalıntılarını elini sallayarak temizledi; Hrelgrath üçüncü bir değneğı de tüketti, Daluth da işi biten bir büyük değneğı yeniden kemerine sıkıştırdı.

Adamları izleyen Elryn, “Yeter,” diye bağırdı ve elini salladı. “Shar’ın Dehşetbüyüleri, yeter artık!” Bugün başka düşmanlarla karşılaşma ihtimallerine karşın ellerindeki büyüleri eşyaların bir kısmının gücünü korumalıydılar. Tanrılar saklasın, hatta belki aşağıdakilerden bazıları yaşıyor da olabilirdi.

Büyücü bozuntusu Rahipler, sanki kim ve nerede olduklarını unutmuşçasına, bir anda durup, gözlerini kırıştıtarak ona baktılar.

“Kutsal bir vazifemiz var, Karanlık Biraderlerim,” diye hatırlattı Elryn. Kendisinin de bu işten memnun olmadığını ses tonundan fark ettiriyordu. “Ve o vazife, bir ormanın ortasındaki unutulmuş bir harabede taş toprak eritmek değil. Avımız, Seçilmiş Kişi. O ne durumda?”

Kafalar, aynı anda, kabarak yükselen toz tabakasının içine baktı. Saldırdıkları aşağı inen delikten yukarı birkaç tutam duman yükseliyordu. Deliğin aşağısında molozlar vardı ve—

Shar rahiplerinden birisi gözlerine inanamayarak bağırdı.

Azuth olduğunu iddia eden Harpçi, sakince onlara bakıyordu. Adam, yaylım ateşinin başladığı zaman nerede duruyorsa, şimdi de orada duruyordu. Adama hayretle bakan üç yaşlı adam ise onun etrafındaydı. Ne o Harpçiye, ne üç yaşlıya, ne de deliğin altında kalan zemine bir şey olmamıştı.

Adam, rahiplere fırtına bulutlarının renginde gözlerle bakıp, “Bitti mi?” diye sesini yükseltmeden sordu.

Elryn, ecel terleri dökmeye başlamıştı, korkunun soğuk dokunuşu boğazını kuruttuktan sonra aşağı, midesine doğru hafifçe kaymaya başlamıştı. Femter ise korkudan çok, öfke ile bağırdı: “Shar alsın canını be adam!” Ardından kemerindeki bir büyüleri değneğe sarıldı.

Elryn ve Daluth’un durdurmasına fırsat kalmadan Femter, kuyunun ağzından sarktı ve aşağı alevler püskürten

sözcüğü söyledi. Alevler doğrudan gri gözlü adamın yukarı çevrilmiş kafasına doğru aktı.

Harpçi yerinden oynamadı ama ağzı bir anda açıldı, hem de bir insanın ağzının açılmasının mümkün olmayacağı oranda açıldı ve alevlerin hepsini yuttu. Yuttuğu alevler doğrudan hayati organlarına doğru inerken bir an sarsılır gibi oldu. Onun sarsılışıyla diğer üç yaşlı adamın da sarsılmasından, Harpçi'nin hareket edişiyle diğerlerinin de hareket etmesini sağlayan bir bağ olduğu görülebiliyordu.

Bir dakika sonra alev topu, kısık sesli bir gümbürdeme çıkardı. Harpçi'nin kulaklarından döne döne dumanlar çıkarken, yüzünde endişeli olduğunu gösterir bir ifade yoktu.

Kendisini izleyen Shar rahiplerine sitemkar bir şekilde baktı: "Bunun biberi eksik."

* * * * *

Azuth daha başını indirmeden, Dehşetbüyüler delice çığlıklar atarak kaçmaya başlamışlardı. Tanrı bakışlarını yarılmış mağarada duran Elminster'a çevirdi. "Sözlerimde ciddiyim," dedi. Ciddiydi. "Ondan kurtulman gerek."

"Ya-pa-mı-yo-rum," dedi Elminster soluk soluğa. El, devasa bir yılan misali onu sarıp sıkmaya başlamış Saeraede'nin kapkara gözlerine bakıyordu. Kadın, başını muzaffer bir ifade ile geri atmıştı.

"Yapamayacaksın," diye fısıldadı kadın, dudakları onun dudaklarından bir karış ötedeydi. Kadın bir kedi gibi mırıldandıkça, soğuk nefesi El'in yüzünü yalıyordu. "Seçilmiş olmanın sana verdiği güçleri alıp, Karsus'un buraya bıraktığı güçlerle birleştirerek onun gibileri dahi yenebilirim."

Kadın başını kaldırıp, hadi, sıkıysa gel, dercesine Azuth'a baktı. Devasa eliyse, Elminster'ın boğazını bir mengene gibi sıkmaya başladı. Saeraede ve El'in etraflarında bir ağaç genişliğinde sisten dokunaçlar belirip, ikisini de korumaya başladı. Bu sisten dokunaçlar bir yandan da

parçalanmış taşlara çarpıp, onları bir dalgaya tutulmuşçasına sağa sola savuruyordu.

Athalantar'ın son prensi, boğazına kenetlenen sise rağmen nefes almaya çalışıyordu. Konuşması mümkün değildi. Kadın keyifle bedeninin üst kısmını cisme bürüdü. Şimdi El'in karşısında nefis kıvrımları olan, öldürücü bir insan bedeni vardı.

İncecik parmaklardan upuzun, keskin tırnaklar çıktı, sanki onu seviyormuşçasına El'in ağzının üzerinde dolandı.

"Yalnızca dilini kessem yeter," dedi kadın yüksek sesle. "Böylece hiçbir büyü yapama... Dur bakalım Saeraede, dili kesilmeden önce Elminster sana bir şeyler söylesin. Hımmm."

Ustura keskinliğindeki pençe Elminster'ın sıkılan boğazının yanından geçip, bulduğu ilk açıklığa saplandı. Büyücünün boynunda derin bir yarık oluşturup, kanı dışarı fışkırttı. Düşen damlaları dönen duran sis halindeki bedeni yakalarken, kanlı pençelerini neşeyle günüşiğine uzattı kadın.

"Oh, çok şükür yeniden hayattayım," diye fısıldadı Saeraede. "Hayattayım ve bedenim eksiksiz halde! Nefes alıyorum, hissediyorum!" Kadın elini ağzına götürdü, parmaklarını dişledi ve onu kaygılı bir ifade ile izleyen, Azuth'un dünyadaki tezahürü olan kişiye elini uzattı. Eli kanıyordu. "Kanıyorum! Şükürler olsun, yaşıyorum!"

Sonra kadın bir çılgılık attı, sallandı. Hayretle sonuna kadar açılmış kapkara gözlerini yere dikti. Ucundan dumanlar tüten bir kılıç, sırtından girip göğsünden çıkmıştı.

Derken, kadının arkasından, kılıcın kabzasına yüklenen Ilbryn Starym belirdi. Elf, hasetle bakan gözlerini Saeraede'nin pençesinde donakalmış büyücüye dikmişti. "Bazıları gereğinden uzun yaşıyor," dedi o hoş sesiyle. "Sence de öyle değil mi, Elminster?"

* * * * *

Bir yerlerde bir kapı ağzına kadar açıldı ve kalın tahtalarla kaplanmış duvara gürültüyle çarptı. Eşikte duran uzun boylu, geniş omuzlu kadının gözleri öfkeyle çakmak çakmaktı. Nefret ettiği bu zırhı giymeyeli o kadar zaman olmuştu ki. Yine de, şimşek çakan gözleri, belindeki kınından yarı yarıya çıkmış kılıcı ile savaştı olduğuna şüphe yoktu.

Bazen Rauntlavon'un gönlünden, keşke daha yakışıklı olsaydım, bileğim kuvvetli olsaydı, bir de on yaş büyük olsaydım, diye geçerdi. Böylesi muhteşem bir kadın kendisine bir kez olsuncuk tebessüm etsin diye neler vermezdi ki.

Şu anda ise kadın tebessüm etmek dışında her şeyi yapıyordu. Ona öyle bir bakıyordu ki... Sanki genç bir adam değil de lazımlıktan fırlayan bir yıldı. Tek tesellisi, kadının hoşnutsuz bakışları altında kıvranan tek büyücünün kendisi olmayışydı. Ustası olan, suratından müstehzi ifadesini eksik etmeyen, kaba saba elf de bir adım ötede, has kuğu tüyünden halının üzerinde nefesi kesilmiş bir halde kıvranıyordu.

"İyrik! Yüce tanrılar aşkına!" diye homurdandı Leydi Nuressa. "Ne halt yediniz burada?"

"Aman be!" diye çıkıştı elf. "Uzakları görme büyümde bir terslik oldu. Şuradaki delikanlı olmasa, tüm kitaplarım alev almıştı, canımızı malımızı kurtarmak için kova kova su taşımamız gerekecekti."

Leydi, kendisine doğru bir adım atıp, öncekine kıyasla daha takdirle bakınca, Rauntlavon tepeden tırnağa kızardı. "Ben önemli bir şey yapmadım, Yüce Leydim," dedi kekeleyerek.

"Rauntlavon efendi," diye söze girdi kadın nezaketle, "bir çırağın büyücü ustasına karşı gelmesi olur mu hiç? Hele de Kale'nin Dört Lordu'nun hükmüne itiraz hiç olmaz."

Rauntlavon iyice pancar gibi oldu ve tarihe geçecek o sözleri söyledi: "Sizşeyneydedişeybenayşey... Ay!"

"Hı hı, hı hı, her zamanki gibi çok güzel ifade ettin kendini," dedi Iyriklaunavan ve dönerek dirsekleri üzerinde

doğruldu. “Şimdi toparlan da odaya bir bak bakalım. Eksik, gedik var mı? Bir şey kırılmış mı? Tüten, yanan bir şey var mı? Hadi yahu, hadi!”

Rauntlavon, mahcup düştüğü durumdan kurtulacağını düşünerek keyifle işe koyuldu ama yine de dikkatinin çoğunu Kale'nin Dört Lordu'ndan ikisinin konuşmasına verdi. Bu şen dörtlü, bundan on sene önce başarılı birer maceracıydı. Öyle eşsiz kişilerdi ki ağızlarından ne zaman ne çıkacağı hiç belli olmazdı.

Eh, neyse ki bu kez çiftleşen ejderhalardan bahsetmiyorlardı.

“Şimdi, söyle bakalım Iyriğ, neden büyüün patladı bakalım?” Kadının tavrından patlamaya bahane aradığı belliydi. “Yine bulaşmaman gereken büyülerden birini mi yaptın? Yoksa gözetlediğin çıplak bir elf güzeli mi dikkatini dağıttı?”

“Aman be Nessa!” dedi elf homur homur. Rauntlavon, ustasının hem çevik, nazik ve genç görünmesine hem de bir cüceyi aratacak denli hırçın oluşuna bayılıyordu. Elf, yerden kalktı ve tek kaşı havada, yeter be kadın dercesine baktı. “Bu ciddi bir mesele. Hem de hepimiz için, Faerûn'daki herkes için. Kabadayılık yapmayı, kaltak gibi davranmayı kes bir kerecik olsun. Bir kerecik olsun sus da beni dinle!”

Rauntlavon korkudan taş kesildi. Başını eğip, Yüce Leydi Nuressa fırtına gibi esmeye başlayınca paçayı kurtarıp kurtaramayacağını düşündü. Kadının onu fark edip, öfkeyle odadan kovmasına acaba ne kadar kalmıştı?

Anında fark etmişti onu, hem de sükunetini hiç bozmadan işi halledecekti:

“Rauntlavon efendi, şimdi bizi bir süre ustanızla baş başa bırakın,” dedi kadın. “Kapıyı da kapamayı unutmayın, oldu mu?”

Ustası, Rauntlavon'a seslenirken, Leydi gibi sakindi. “Şimdi beni dinle. Söyle Rauntlavon efendiye kapıyı dışarı-

dan kapasın, ırak Rauntlavon ise burada kalsın. Ben byyle emrediyorum.”

Rauntlavon yutkundu, içine derin bir nefes çekti ve ikiliye döndü. Bir türlü başını kaldırıp onlara bakamıyordu. “Odanın bu yanında kaybolan veya yanan bir şey yok,” dedi. Korkudan bağıarak konuştuğunu fark etti. “Odanın kalan kısmına şimdi mi bakayım sonra mı?”

“şimdi baksan iyi olur, Rauntlavon,” dedi Leydi, sesi kadife gibi yumuşak olmasına karşın bir yandan da tehditkardı. “Rica ederim, derhal başla.”

Çırak, tepeden tırnağı titredi, eğılererek selam verdi. “Yüce Leydi nasıl emrederse,” dedi fısıltıyla.

“Aferin sana Nessa, kocaman adamları, delikanlıları bir bakışınla titretiyorsun. Yediğın kırbaçların acısı çıkıyor mu bari? Kaçak kle, başkalarını kle ederek deşiyor, öyle mi?” Ustasının lafları öyle sivriydi ki, öfkeyle kendisine de dönmesin diye şaşkınlığını gizledi Rauntlavon. Leydi bir kleydi ha? Yakıcı güneşin altında, tozun toprağının içerisinde, bir kle tacirinin kırbacının gölgesinde debelendiğı günler olmuştu demek. Tanrılar aşkına, inanılacak gibi değıl.

“Gemişimde ne yaptığımı hani gizli tutacaktık, sözünde durur musun Iyrik?” dedi Leydi nezaketle. Ancak sonra dayanamadı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: “Seni her şeyi Toril’in tümüne anlatmanı zorunlu kılan bir şey varsa söyle de bileyim!”

Rauntlavon, korkudan halının üzerine diz çöktü. “Kimseye söylemem. Söz kimseye söylemem!”

Başını yerden kaldıramayan Rauntlavon, Yüce Leydi’nin i geçirdiğini duydu, sonra kadının demir gibi sert parmaklarını omzunda hissetti. Kadın, onu çekip ayağı kaldırdı. Bir diğerk elin parmakları da Rauntlavon’u çenesinden kavrayıp, hızla başını çevirdi. Çırak, şimdi Leydi Nuressa’nın öfke tüten gözlerine bir karış mesafeden bakıyordu.

“Rauntlan,” dedi kadın, yakın dostlarının kendisine verdiği adı kullanarak. Lordların bu adını da bilmeleri genci şaşırttı. “Biliyorsun ki bir büyücünün sahip olması gereken en önemli özellik, sır saklayabilmesidir. Ser verip sır vermeyeceksin Rauntlan. Şimdi, bu kalede bir büyücü çırağı olarak kalıp kalamayacağını sınavacağım, bakalım ileride büyücülüğün hakkını verebilecek misin? Burada kalabilmen için sırrını saklaman lazım. Ağzından bir kaçırdın mı bu sırrı, tüm bu diyarlardan kovulursun. Sınıra kadar kılıcımın geniş tarafıyla popona vurma işini bizzat ben üstleneceğim.”

Rauntlavon, ustasının bir şey diyecek gibi olduğunu gördü. Ancak leydi onun göremeyeceği bir şekilde işaret etmiş olsa gerek, Iyriklaunavan hemen sustu.

“Anladın mı Rauntlan?”

Kadın sakindi, sanki az önce tarladan hasadı kaldırmak gibi sıradan bir konudan bahsetmişti. Rauntlavon yutkundu, anladım manasında başını salladı, kadının sert bakışları altında bir süre ezildi büzüldü. “Yüce Leydim, sırrınızı saklayacağıma ant içerim. Bu sınavı geçeceğim. Ola ki ağzımdan kaçırırsam bildiklerimi, size gelip itiraf edeceğim. Siz de ne zaman isterseniz beni kapı dışarı edersiniz.”

Kadının kara kaşları kalktı. “Güzel dedin, Çırak efendi. Anlaştık o zaman.”

Kadın hızla bir adım geriledi. Ağır ağır cüppesinin eteğini çekti. Upuzun ve biçimli bir bacak meydana çıkmaya başladı. Kadının bacakları son derece kaslı ve esmerdi, Rauntlavon gözlerini alamıyordu. Uzaktan ustasının kendisine güldüğünü işitir gibi oldu ama Rauntlavon’un gözü sıyrılmaya devam eden kumaş dışında bir şey görmüyordu. Etek sıyrıldıkça sıyrıldı kadının kalçalarına geldi. Rauntlavon hızla solumaya başladı, yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve bir fener gibi parlamaya başladığını tahmin edebiliyordu. Derken mor beyaz bir damga belirdi. Kadının tam leğen kemiğinin ucuna bir şekil dağlanmıştı. Kadın uzun parmaklarından birinin ucuyla, taşıdığı izin etrafında

bir çember çizdi, sonra çatlak bir sesle sordu: “Yeterince gördün mü Rauntlan?”

Sözcükler Rauntlavon’un boğazına dizildi, şöyle bir yutkundu, tamam anlamında hızla başını salladı. Sonra cüppe kadının ayak bileklerine kadar indi yeniden. Kadın gencin omuzlarına öyle bir şaplak attı ki, sopayla vursalar böyle sarsılmazdı. Kadının gür sesiyle kendine geldi: “O halde paylaşacak bir sırrımız var artık. Ortak bir anımız oldu.” Leydi nazikçe onu iteledi ve konuşmaya devam etti: “Odanın şu ucuna iyi bakmadın gibi geldi Çırac efendi.”

Leydinin sözleri yine dikenliydi ama yürürken sırtmadan edemiyordu Rauntlavon. Odanın ucuna yürürken kadına seslendi. “Yüce Leydim, hem teftişe hem paylaşmaya başlıyorum!”

Ustası kah kah güldü, galiba leydi de kıkırdıyordu.

Paylama sırası Iyriklaunavan’a gelmiş olacak, Leydi kıkırdamayı hemen kesti. “Yeterince zaman harcadık büyücü. Masamın başına geçmiş, önüme bir haritayla çorba çekmişken beni ürkütmeye, sonra da neden böyle yaptığını gizlemeye ne hakkın var. Çırağının da duyması gereken ‘ciddi mesele’ ne söyle bakalım. Akşama kadar anlatmayı bitirebilecek misin, yoksa böyle uzatıp duracak mısın?”

“Bu gerçekten ciddi bir mesele, Nessa,” diye fısıldadı Rauntlavon’un ustası. “Laf geçirmeyi bırak da dinle beni. Lütfen ama.”

Elf duraladı ve mucize kabilinden, Rauntlavon’un da dönüp bakmasını farz kılan bir şey oldu: Leydi Nuressa, susup elfin konuşmasını beklemeye başlamıştı.

Iyriklaunavan da şaşırılmıştı sonra hemen konuya girdi: “Büyülü eşyalardakiler hariç her büyüünün yanlış çalıştığını biliyorsun. Her büyü yapmaya başladıktan sonra değişip, inanılmaz sonuçlar doğurmaya başlıyor, hem de beklenmedik, tehlikeli sonuçlar. Büyü delirmiş gibi. Çok az kişi bilse bu işi, diyeceğim ki bu da bizim sırrımız olsun, yalnızca sen, ben ve Rauntlavon arasında kalsın. Ama işler bildiğin

gibi değil. Tahmin edersin ki büyücüler çoğu başımıza bu felaketin çökmesine yol açan şeyi araştırıyor. Ben de öyle.”

“Hele bunu tahmin etmesi çok daha kolay,” diye fısıldadı Leydi Nuressa. Rauntlavon kadının yüzüne bakmak için hızla döndü. Leydinin daha önce elfe bu denli nazik davranmış vaki değildi, neredeyse elfin üzerine titrer gibiydi.

“Büyülerime destek olması için büyülü eşya harcayamam,” dedi Iyriklaunavan. “Onun için Rauntlavon büyüyle bana destek olacaktı, kendi büyüleriyle benimkileri dengeleyecekti. Biliyor musun, bir rivayete göre büyücülerden bazıları, hatta Büyü Örgüsü’nün rahipleri dahi, Mystra ve Azuth’un bilerek büyüü bozduğunu iddia ediyor. Tabii nedenini ancak kendileri bilir, biz fânilerin anlaması mümkün değil.”

“Yoksa sen insanların büyü tanrılarını mı tapıyorsun?”

“Nessa,” diye söze girdi Iyriklaunavan sakince, “benim saklayacak sırlarım yok. Çabucak şu işi bitireyim diyorum, o yüzden konuşma da dinle.”

Nuressa, büyü odasının tavanını tutan genişçe sütunlardan birine yaslanıp elf büyücüye anlatmaya devam etmesi için işaret etti. Gariptir ki sinirlenmemiş gibiydi.

Iyriklaunavan anlatmaya devam etti: “Tam da casusluk büyüsünü çalıştırmayı becermiş ama bakacak bir yer seçmemiştik ki, bir şey hissettim ve bir şey gördüm. Bence, benimle aynı zamanda casusluk büyüsü yapan herkes aynı şeyi gördü: Bir yerde, birileri sonuçları gözetmeden, aynı anda çok sayıda büyücü esasını çalıştırdı, hem de aynı hedefe doğru.”

“Yani ne zaman büyücülere birileri asa doğrultsa farkına mı varıyorsunuz?” Nuressa elfe inanmıyor gibiydi. “E bu kadar, baş belası olmanızın bir nedeni varmış o zaman.”

“Yok, böyle şeyleri hissetmeyiz aslında. Ne de tüm büyülerimizin yoldan çıkmasına neden olacak kadar güçlü bir şey hissederiz,” diye izah etti kadına Rauntlavon’un ustası. “Bu kez hissetmemiz, hedefin özelliğinden: Yüce Kişi’ydi o.

Onu gördüm, bir deliğin altında yanında üç tane fâni büyücü ile duruyordu. Bu arada da tepeden onu yok etmek isteyen büyüler yağıyordu. Ne ki onun dikkati başka yerdeydi.”

“Azuth ha? Yok, olacak iş değil. Hangi manyak bir büyü tanrısını büyü ile yenmeye çalışır ki?” Leydi şaşırmış gibiydi.

“Kim olduklarını göremedim,” diye yanıt verdi Iyriklaunavan. “Gel gelelim, Azuth’un kime baktığını görebildim: Mystra’nın Seçilmişleri’nden birisini öldürmeye çalışan, hayaletimsi bir kadın sihirbaz.”

“Seçilmiş de ne demek?” diye sordu Yüce Leydi. “Tanrıçanın hizmetkarlarından biri miydi yani?”

“Evet,” dedi elf büyücü endişeyle, “ve senin de tanıdığın birisiydi. Bir türbeden kaçıyorduk bir gün hatırladın mı. Hani bir lahdin yakınlarındaki sütunlardan gözler fişkırmıştı. O sırada tepemizde asılı duran bir büyücü vardı. Adam ya uyuyordu ya da oraya esir düşmüştü ama sonra, biz kaçınca, uyanmıştı hani. Sana hangi yılda olduğumuzu sormuştu.”

“Evet ya,” diye mırıldandı Leydi, besbelli geçmişe dalmıştı. “Ben de hangi yıldayız söylemiştim.”

“İşte o gün, o Seçilmiş’e yardım ettiğimiz için, Tanrıça Mystra’nın lütfuna nail olduk,” dedi Iyriklaunavan. “Bu kaleyi bize o bahşetti.”

Leydi Nuressa somurttu. “Amandarn bu toprakları tüccar lordlardan kumar masasında kazandı diye biliyordum ben. Hatta burayı alana dek son kuruşuna kadar oynamış da öyle kazanmış.”

Rauntlavon kımıldamadan durdu, şimdi dışarı atılmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Bu bir öncekinden daha da önemli bir sırra benziyordu.

“Nessa Amandarn son kuruşuna kadar kaybetmiş. Folossan sinirden neredeyse öldürecekmiş onu. Bu yetmezmiş gibi o gece karınlarını doysun diye Amandarn bir şeyler çalmış, dahası durum fark edilmiş. İki birlikte

bir Mystra tapınağından gizlenmişler. Sunağın altına yuvarlanıp, örtülerin altına saklanmışlar. İkisi de orada uyuya kalmış, lakin ikisi de büyüyle uyutulduklarına yemin ediyor, zira pek bir şey içmemişler o işin öncesinde, tabana kuvvet kaçtıkları ve heyecanlandıkları için de uyumaları mümkün değilmiş. Sonra uyanmışlar Amandarn'ın kesesi ağzına kadar doluymuş yeniden, ayrıca kalenin tapusu da içindeymiş."

Yüce Leydi kaşlarını çatı. "Sen de bu masala inandın mı?"

"Nessa, işin her türlü ayrıntısını öğrenmek için onlara büyü yaptım. Bunlar gerçek."

"Demek öyle," dedi Yüce Leydi. "Rauntlavon, bu buradakilerin arasında kalacak bir şey, bu sırrı yalnız üçümüz bileceğiz, ona göre. Yoksa peşinden bir değil dört kişi kovalayacak seni, ona göre."

"Tamam, Yüce Leydim," dedi çırak, sonra yutkundu ve ikiliye döndü. "Yalnızca, söylemem gereken bir şey var. Şayet Yüce Azuth'un ya da Kutsal Mystra'nın başına bir şey gelecek olursa, her yerde büyü çökmeye başlar, bizim de başımıza çok büyük bir iş açılır."

"Ne olur peki, Rauntlavon?" Leydi Nuressa bu soruyu son derece nazikçe sormuşsa da parmakları uzun kılıcının kabzasını okşamaya başlamıştı.

Rauntlavon gözleri kadının parmaklarına kayd. Kadının destansı gücü herkesçe biliniyordu. Sonra kadının duman rengi gözlerine çevirdi bakışlarını.

Çırak sonra hızla efendilerine durumu anlatmaya başladı: "Bence Azuth'a dua etmeye başlamalısınız ya da ona yardımcı olacak bir yol bulmalıyız. Bu kalenin çoğu büyü ile inşa edilmiş. Eğer büyüler çalışmazsa kale de ayakta duramaz, tepemize çöker."

Bu sözleri duyunca Yüce Leydi'nin yüzündeki ifade değişmedi. Kadın Lord Iyriklaunavan'a döndü. "Doğru mu bu?"

Elf, hiçbir şey söylemeden başını sallayarak onay verdi. Nuressa bir süre elfe baktı, hâlâ sükunetini korur gibiydi ama Rauntlavon, kadının uzun kılıcının kabzasını kavradığını ve eklemleri bembeyaz olana dek kabzayı sıkmaya başladığını fark etti. Kadının bakışları elften, çırağa doğru döndü.

“Pekala Rauntlavon, bu felaketin önüne geçmek için bir planın var mı?”

Rauntlavon ellerini yana açtı, gönlünden delice arzular geçiyordu: Bir kahraman olmak, kadının gözlerinden ona olan aşkını okumak, Nuressa’ya çaresizliği dışında bir şeyler sunabilmek. “Hayır, Nuressa. Ben yalnızca bir çırağım. Ama iste, senin için öleyim.” Soğukkanlılıkla aklından geçenleri kadına fısıldarken, Rauntlavon’un kendisi de şaşmıştı bu işe.

* * * * *

Sallanan sihirbaz kadına saplı kılıcını vahşi bir zevkle çekip çıkardı. Sırada, uzun süre önce peşine düştüğü Büyük Düşman vardı. Bu tamahkar, leş kokulu insanın, varlığıyla Cormanthyr’i lekelediği yetmemiş, Starym Soyu’nun da felaketi olmuştu; şimdi karşısında çaresizlik içinde kıvranıyordu insan. Yalnızca gözünü oynatabiliyor olması iyiydi, böylece o da hak ettiği felaketin kimin elinden olacağını görecekti.

“Ölürken aklında olsun, solucan insan,” diye öfkeyle bağırdı Ilbryn, “Starym Soyu intikamı—”

Ve bunlar elfin son sözleri oldu. Zira, kadim sihirbaz kadın içine çektiği tüm büyü dışarı fıskırdı. Dışarı akın eden saf büyü enerjisi, kadını delen kılıcı ve kılıcı tutan elfi tek bir hamlede mağaranın öbür ucuna yapıştırdı. Büyü dalgası, mağaranın ucundaki sert kayaları yumuşak bir peynirmişçesine deliyordu. Mağaranın öbür ucundaki bir bayırda güneşe kavuşana kadar dalgalar durmadı. Neye denk gelirse önüne kattı, ağaçlar inleyerek devrilmeye, kayalar tepelerden düşmeye başladı.

Saeraede feryat figan ediyordu, ağzından alevler fışkırdı ve Elminster'ın uzağına düştü. Kadının sisleri bir bulutta toplanmaya başladı. Bu bulut da kaybolup, döne döne toza toprağa karışmadan önce, kadının kapkara gözleri çaresizce ve yalvarırcasına bir süre Elminster'a baktı.

El, boğazını tutarak sarsılıyor ve durmadan öksürüyordu. Azuth ona doğru ilerledi ve bir büyü yaptı. Büyüyün tüyler ürpertici yeşil ışığı ile rünler ve bir zamanlar Saeraede olan tozlar aydınlandı.

Sanki sahilde ilerleyen yavaş bir dalga gibi, tanrının büyüüsü Ilbryn'in az önce gizlendiği yarık da dahil olmak üzere altı üstüne gelmiş mağaranın her bir köşesine sindi. Sonra büyülü ışıktaki parlamalar oldu ve ıslıl ıslıl altın rengini aldı. Beldrune'nin hayretten nutku tutulmuştu. Zeminden kalkınca yerde kavrulmamış, temiz bir boşluk belirdi.

Azuth her yanı saran büyüünün içerisinde kararlı adımlarla ilerledi, eğilip öğürmeye başlayan Elminster'ı omuzlarından kavradı ve bir adım ilerlemesi için ona yardımcı oldu. El'in adımı tamamlanmadan gözden yitmişlerdi bile. Geride üç yaşlı büyücü kalmıştı. Birden bomboş ve sessiz olan ormanın ortasında, içine ışıklar saçılan bir çukurun ortasındaki, devrik bir tahta bakan üç yaşlı büyücü...

Büyücüler bunca ölümün ve sihrin kargaşa kopardığı yere doğru bir iki adım attılar. Rünlerin olduğu yerde, bir yay üzerine hizalanmış yedi tane delik vardı artık. Durdular ve birbirlerine baktılar.

"Hepsi bitti ha?" dedi birden Beldrune. "Hepsi bu. Onca öfke, mücadele, hepsi bir nefeste bitti. Her şey bitti, geride unutulmuş bizler kaldık."

Üçüz Beddua Tabarast, çalı gibi ak kaşlarını kaldırdı. "İşler bu kez farklı gider diye mi ummuştun?"

"Bizler bir tanrının bizzat koruması altındaydık," diye fısıldadı Caladaster. "Yanımızda yürüdü, başımız belaya girince bizi korudu. Dahası belayı üstüne çekip, alev topunu

geri yolladı. Alev topu hepimize yönelmiş olsa yapamazdı belki.”

“Amma da gösteriydi, değil mi?” Kıkırdıyordu Beldrune. “Ah ah, bizim gençlere dönünce anlatmalı bunları. Biberi eksik ha?”

“Bence de senin dediğin gibi Caladaster,” dedi Tabarast. “Gerçekten de ne şeref! Üstüne üstlük paçayı kurtardık. Aynı şeyi, hayalet sihirbazla elf için söylemek mümkün değil. Bu da az buz iş değil.”

Tekrar birbirlerine baktılar. Beldrune çenesini kaşıdı, boğazını temizledi. “Evet, öhö öhö... Artık yürüyüp çıkabiliriz, alevlerin mağaradan fişkırdığı yer müsait gözüküyor.”

“Şimdi çıkmayalım,” dedi Caladaster ve daha önce rünlerden birinin durduğu oyuklardan birinin çatlamış kenarına bir tekme attı. “Daha önce hiç bu kadar güçlü kişilerin yanında durmamıştım. Hiç bu kadar önemli işlerin döndüğü bir yerde de olmamıştım. Sanırım bir daha asla olamayacağım. Gerçekten yaşadığımı hissediyorum şimdi.”

“Hıh, mesele sanki,” diye homurdandı Beldrune. “Aynı-sını o kadın da demişti. Bak şimdi ne halde.”

Tabarast hızla öne atıldı ve sertçe sarıldı Caladaster’e. “Nasıl hissettiğini biliyorum,” diye fısıldadı adama. “Ama karanlık basmadan gitmemiz lazım, benim de kerahet vakti bir kadeh atmam şarttır, ona göre.”

Beldrune de ona katılıyordu: “Birkaç kadeh atalım.”

“Tamamdır o zaman. Ama oturup düşünebileceğimiz, sessiz bir yer olsun,” diye ekledi Tabarast, belli ki şamata kaldıracak halde değildi. “Köyün sarhoş çiftçilerinin hepsine sırayla bir Tanrı ile yan yana yürüdüğümüzü anlatmaya mecalim yok. Bir de üstüne gülmelerini hiç çekemem.”

“Kabul,” dedi Caladaster ve döndü.

Beldrune adamın sırtına bakakaldı. “Sen nereye gidiyorsun böyle?”

Yaşlı büyücü, tepedeki deliğe ve altına yığılmış molozlara baktı. Kendi kendine konuşmaya başladı: “Tam şurada...

Tam şurada durdum ve... Ve yanımda bir... Bir Tanrı vardı!" Boğuk çıkmıştı sesi, bir anda yaşlar indi yanaklarına.

"Bizi korudu," diye fısıldadı. "Bu kadar güçlü büyülerin bir anda yapıldığını görmemiştim hiç. Öyle büyüler ki dağları yok edecek cinsten... Ama hepsini durdurdu, sırf bize bir şey olmasın diye..."

"Biliyor musun, tanrılar bunu yapmak zorunda?" dedi Beldrune. "Yoksa onların işlerine şahit olup anlatacak kim kalır? Tanrı olmak bu demek."

Caladaster, ona öfkeyle baktı ve bir adım geri attı. "Sen ne cüretle gülersin bir ilahi—"

"Tabii ki," dedi Beldrune hiçbir şey olmamış gibi, "Fâni olmak bu demek."

Caladaster ağzı açık bakakaldı. Sonra ihtiyar büyücü, yüksek sesle yutkundu, başını salladı ve alçak sesle güldü. "İşleri hiç böyle düşünmemiştin," dedi, adama hayranlık beslemeye başlıyor gibiydi. "İlahlara çok sık güler misin?"

"Beş, on günde bir," dedi Beldrune ciddiyetle. "Dini günlerde günde üç kez, tabii birileri bana hatırlatmalı şu gün diye."

Tabarast birden ona el salladı ve bağırdı: "Ey mübarek soytarı, azıcık geri dur." Beldrune ne oluyor dercesine kaşını kaldırdı ama eski dostu ileri doğru koşarak, onu kovaladı: "Şu koca toynaklarını çek dedim!"

"Tamam yahu," dedi Beldrune ve geri çekildi, "ama bir söyle, neden?"

Tabarast molozların üstüne eğildi ve bir köşeden bir şeyler çekti: parlak bir kumaş. "Mücevher işlemeli kırmızı bir elbise mi bu?" diye sordu tüm Faerûn'a. "Ne bu böyle?"

Kırış kırış yaşlı elleri hızla taşı toprağı bir kenara atarak elbiseyi ortaya çıkarmaya koyuldu. Beldrune de homurdanarak yanına diz çökerek ona yardım etmeye koyuldu. Caladaster, endişeli bir ifadeyle başlarına dikilmeye başladı, taşların altındaki paçavralardan hayaletimsi sihirbazın

fırlamasından ve yeniden başlarına bela olmasından korkuyordu.

Beldrune, kalçalarına mücevherlerle ejderha deseni işlenmiş kıpkırmızı elbiseyi görünce, “Vay anasını,” diye hayretle bağırdı. Sonra elbiseyi yere yaydı, sonra hemen yerden toplayıp Caladaster’in eline tutuşturdu; yerdeki diğerlerine işaret etti: “Başka da var!”

Cüretkar siyah elbise daha da takdir gördü. Mavi fırırlı elbisenin de ucu taşların altından belirdi, Tabarast taşların altında biraz daha arandı ama bir şey bulamadı. Bunun ardından Beldrune merak elbiselere bakarak, fısıltıyla konuşmaya başladı: “E, bunları Azuth giymediğine göre, kadına ait olmalılar.”

Tabarast ve Caladaster birbirlerine baktı. “Senden daha yaşlı ve görmüş geçirmiş birisi olarak bunu anlayalı çok oldu,” dedi Tabarast arkadaşına nezaketle.

Beldrune arkadaşına dilini çıkardı ve daha iyi bakmaları için mavi elbiseyi kaldırdı.

“Sence bunların özel güçleri var mıdır?” diye sordu Tabarast, elinde siyah gecelik sallanıyordu. Caladaster gülmemek için kendini zor tuttu.

“İyyyy. Gücü olsun olmasın, bu sırtı açık şeyi dünyada giymem,” dedi Beldrune ve elindeki mavi fırırlı şeyi evirip çevirdi. “O kadar aşağı iniyor ki bir rüzgar esse üstten girip alttan çıkacak.”

- YİRMİ -

HIÇ KİMSE BU KADAR BORÇLU OLMAMIŞTI

Bu güzel diyarın tarihinde, bir krala bu kadar çok sayıda kişinin, bu kadar çok vergi borcu olmamıştı. Hiç şüphesiz çok vakit geçirmeden kral gelip, borçları faiziyle alacaktır: Borçlu kim varsa, muhtemelen yabancı bir toprakta, kral adına savaşarak can verecek. Bu savaşa isterlerse kâfirlere karşı bir sefer desinler isterlerse başka bir şey, ölecekler. Cormyr bayrağının gölgesinde ölmenin, bir yağmada, bir kelle avında ölmekten ne farkı var? İşte krallar böyle alır vergiyi. Kanla! Başbüyücülerin krallardan tek bir farkı vardır, onlar gözünüzün yaşına bakmaz ve canınızı hemen alır

Marsember’li Albaertin
Küçük Ama Hain Kitap
Yılan Yılı’nda basılmıştır

“Hüküm zamanı geldi,” diye bir ses gürledi Elminster’ın kafasının içerisinde. “Doğru kararı ver.” Athalantarlı, Azuth’un gittiğini ve mavi kıvılcımlar selinin tam ortasında yapayalnız olduğunun bir şekilde farkına varmıştı. Daha önce içinde dönüp durduğu bu mavi kıvılcım selinin Azuth’un ta kendisi olduğunu düşünmüştü. Ama bu mavi kıvılcımlar şimdi onu taş zemini soğuk, zifiri karanlık bir yere bırakmıştı. Elminster çırlıçıplaktı, cüppesi, hançeri,

sayısız büyü bileşenleri, ne varsa hepsi kıvılcımların içerisinde dönerken kaybolmuştu.

“Bir tanrı tarafından soyuldum!” diye mırıldandı, sonra kıs kıs güldü. Karanlıktan gülüşlerinin yankısı gelmedi. Sanki yeraltında, ufak bir yerdeydi. Gülüşü karanlıkta kaybolunca keyfi de kaçtı. Elminster’ın iç organları lime lime olmuştu sanki.

Nemli bir yerdeydi, soğuktan ürpermeye başlamıştı ama diz çöktüğü yerden kalkamadı. Zayıftı, hastaydı. Etrafta büyü var mı diye bakınmaya çalıştı, beceremedi. Büyü yapmayı denedi, olmadı. Bir Seçilmiş olarak ona bahşedilen güçlerin hepsi, büyülerinin tamamı yok olmuştu.

Yeniden bir insandı, karanlık bir odada diz üstü çökmüştü. Umutsuzluğa kapılması gerekiyordu belki ama huzurluydu. Çoğu insandan çok yaşamış, çok şey görmüştü. Hatta kendince iyi de yaşamıştı. Ölme vakti geldiyse tamam.

Her zamanki soruları o da sordu gerçi: Gerçekten ölme vakti gelmiş miydi? Ne yapmalıydı? Neler olup bitiyordu? Yanına gelip sorularına cevap verecek kimse olmayacak mıydı? Gelecekse ne zaman gelecekti?

Tüm yaşamı boyunca yardımını isteyeceği, kılavuzluğuna başvuracağı tek bir kişi olmuştu. Onun da uyuyup uymadığı, ölüp ölmediği, bir yere gömülüp gömülmediği belli değildi. O kişi onu Seçilmiş yapan tanrıçaydı.

“Ey Yüce Mystra, sevgilim oldun, anam oldun, ruhuma rehber oldun, kurtarıcım ve öğretmenim oldun,” dedi Elminster yüksek sesle. “Lütfen, duy artık beni.”

Aslında dua etmek değildi niyeti. Ya da belki itiraf etmese de uzun süredir buydu tek niyeti. “Sana hizmet bir şerefti,” dedi onu dinleyen karanlığa. “Eşsiz bir yaşam sundun bana, gerçi tüm insanların adeti olduğu üzere, değerini bilip yeterince teşekkür edemedim. Bana nasıl bir son biçtiysen razıyım, gerçi tüm büyücülerin adeti olduğu üzere, önce bir şeyler söylemeliyim.”

Kendi kendine güldü ve elini kaldırdı. “Dur, hemen öfkeyle saçma alevlerini üzerime,” dedi. “Çok değil, üç seycik.”

Elminster derin bir nefes çekti içine. “İlki: Bana verdiğin yaşam için teşekkür ederim.”

Göz ucuyla bir şey görür gibi oldu. Yoksa gölgelerin içerisinde hareket eden bir şey mi vardı?

El, omuz silkti. Ne yapacaktı yani? Yapayalnızdı, çırılçıplaktı ve ona yardım edecek büyüleri yoktu; bir şey geliyorsa gelsin. Geleni böyle karşılayacaktı, birinin geleceği varsa göreceği de bu olacaktı.

“İkincisi:” diye soğukkanlılıkla devam etti El. “Senin Seçilmişin olmakla geçirmek istiyorum hayatımı.”

Sözleri karanlık tarafından yutulmadı, yankılandı bu kez.. El kaşlarını çattı, sonra yeniden omuz silkti ve karanlıkla samimi bir havada konuşmaya başladı. “Üçüncüsü ve en önemlisi: Hanımım, seni seviyorum.”

Bu sesler yankılanırken, karanlık bir şey kustu: Bu şey hareket ediyor, bir heyula gibi yaklaşıyordu.

Bu devasa ve korkunç şey, dokunaçlarını savura savura, ağır ağır geliyordu yanına.

* * * * *

“O bir tanrı mıydı?” diye sordu Vaelam, korkmuştu besbelli. Dehşetbüyüler'den aldığı yanıt, omuz silkmeler ve hızla soluk alma sesleriydi. Hepsi oyukta yatıyordu. Kaçarken ağaç dalları her yanlarını yara bere içerisinde bırakmıştı. Nefesleri kesilmişti, şu an yalnızca üzerlerinden dehşeti atmaya çalışıyorlardı.

“Tanrı ya da değil,” diye mırıldandı Femter, “bunca büyüye dayanabilen kişiyi karşıma almak istemiyorum. Shar aşkına, adam alev toplarını yuttu.”

“Shar aşkına, hakikaten de Dehşetengiz Biraderim,” dedi tatlı bir ses. Oyuğun eğreltiotları ile kaplı bir köşesinden seslenilmişti. Beş kafanın beşinin de gözleri fal taşı gibi açıldı ve o yana döndü.

Birden hepsinin hayretten ağız açık kaldı. Korkuyla yutkundular.

Erişemeyecekleri kadar yüksekte uçan maskeli, pelerinli hanım çok tanıdıktı. “Karanlıkta Bir Kara Alevdir Yanan,” diye kedi gibi mırıldandı zalim Başsahibe. Bu resmi bir selamlaşmaydı.

“Ve ısıtır içimizi ve Shar’dır mukaddes ismi,” diye aynı anda karşılık verdi beş rahip. Şarkı söylemek istemeyen ama çaresiz bir koroya benziyorlardı.

“Kutsal Gece Meclisi’nden uzaktasınız Dehşetengiz Bıraderlerim, hem de büyücülerin adetlerine alışkın değilsiniz. Yoldan çıkmaya eğilimlisiniz, size acilen yol göstermek gerek,” dedi Dehşetengiz Hemşire Klalaera, sesi bal kadar tatlıydı ama sözleri tehdit saçıyordu. “İşbu nedenle, şefkatli ve düşünceli Karanlık Hanım Avroana, yol göstereceğin diye Kutsal Gece Meclisi ayağınıza geldi.”

“Selam olsun, Dehşetengiz Hemşirem,” dedi Dehşetbüyü Elryn hemen. Renk vermemeye çalışıyordu. “Haberler nedir?”

“Ey cesur Elryn, Karanlık Hanım önderlik işini beceremediğin için senden hiç hoşnut değil,” dedi Başsahibe. Konuşurken şen şakraklı kadın, gözlerindense kıvılcımlar saçılıyordu. “Emri şudur: Faerûn’da keyif için dolaşmayı bırakacak ve kaçtığınız yere döneceksiniz. Orada korkunç güçler yatmakta ve onları almamız Shar’ın dileği. Mukaddes Shar’ı yarı yolda bırakmayı istemeyeceğinizden eminim. Tabii ki Karanlık Avroana Hanım’ı da hayal kırıklığına uğratmayı istemezsiniz. O halde dönün ve işe koyulun. Shar’a hakkıyla hizmet edeceğinizden eminim. Ben de sizinle geleceğim, Karanlık Hanım’ın dileklerini ileteceğim sürekli sizlere. Buraya hangi amaçla geldiyseniz ona geri dönün. Kalkın şimdi hepiniz!”

“Geri mi dönelim?” diye öfkeyle bağırdı Femter, elini de kuşağında asılı değneklerden birine attı. “Dönelim de bir tanıyla mı dövüşelim? Sen delirdin mi Klalaera?”

Diğer Dehşetbüyüler sessizce olayları izlemeye koyuldu, ne oldukları yerden kalktılar ne de bu apaçık itaatsizliğe katıldılar. Bunun üzerine havada elini başına atmış duran Başsahibe ile Femter Deldrannus'un arasında bir şey parıldadı. Femter daha belinden değneği çekip kimseye yöneltememişti bile.

Rahip bir çılgılık attı ve her iki eliyle başını tuttu. Değneği yere atmıştı, öne doğru, ayakları titreyerek sendeledi.

Adamlar Femter'in kasılmasını, kıvrınmasını, acıyla ulumasını izlediler uzunca bir süre. Sonra Klalaera yavaşça elini kaldırdı ve kapadı. Femter de ipleri kesilmiş bir kukla gibi pelte halinde yüzüstü yere yapıştı.

"Hepinize aynısını yapabilirim, hem de aynı anda," dedi Başsahibe sözcüklerin üzerine basa basa. "Şimdi kalkın ve dönün. Şu tanrının elinde ölmekten korkuyorsanız, tamam, korktuğunuz şey başınıza gelmeden ben hepinizi öldürebilirim. Ama ya ölmezseniz? Bunun yerine burada diz çöküp ıstırap içinde ölmeyi ve Shar'ın gözünden düşmeyi mi tercih edersiniz? Yoksa Kara Yangın'a, mesleği kendisine ibadet etmek olan kişilerden görmeyi beklediği sadakati mi gösterebilirsiniz?"

Dehşetengiz Klalaera Hemşire laf sokmayı kesip, yere indi ve belinden o meşhur dikenli kamçısını çıkardı. Dehşetbüyüler istemeye istemeye de olsa yüzerini harabelerden yana döndüler ve oyuktan düşe kalka çıkmaya başladılar. Hareketsiz Femter'in sırtına inen kamçı sesleri onlara eşlik ediyordu.

Oyuğun ucuna geldiklerinde, sanki oybirliğine varmışlar gibi aynı anda geri dönüp baktılar. Baş sallanan ve gözleri kararmış Femter'in kötü bir büyüünün pençesine düşmüş bir şekilde, sendeleyerek peşlerinden geldiğini gördüler. Femter'in sırtı lime lime olmuştu, yaralardaki kan pıhtılaşmıştı, üzerlerinde sinekler oynaşıyordu. Her adımında geriye kanlı ayak izleri bırakıyordu. Klalaera, kamçısında biriken kara kanları silkeledi ve diğerlerine hoş bir tebessüm

attı. “Devam edin,” dedi pürüzsüz bir sesle. “Hemen ardınızdayım.”

* * * * *

Beş Dehşetbüyü, harabelere gelmeden önceki son ağaçlık yamacı, hemen arkalarından uçan Başsahibe’nin varlığına rağmen ağır ağır, temkinli biçimde aştı. Körlemesine ileri atılmak çabuk bir ölüm demek olabilirdi. İşleri ağırdan almaları durumunda ise mağaradaki tehlikeli büyücüler oradan ayrılmış olabilirdi, böylece gönüllerince yağmalayabilirdilerdi orayı.

“Dikkat edin,” diye mırıldandı Elryn. Dehşetengiz Klalaera Hemşire’nin birisinin sırtına indirmek için kamçıyı kaldırdığını duymuştu; o sırt da muhtemelen kendi sırtıydı. “Kimse arbedede yalnız başına hareket etmesin, şayet beraber çalışacak olursak—”

“Konuşmalarla vakit harcama,” diye bağırdı Klalaera. “Elryn, kapa çeneni ve önümüze düş! Harabelere giden yol boyunca önümüzde devrilmiş ağaçlar dışında bir şey yok, dahası—”

“Biz varız,” dedi ahenkli bir ses; bir elf sesiydi bu. Sesin sahibi yamacın öbür yanından belirdi, her iki elinde tahtadan iki kılıç tutuyordu. “Bugünlerde ormanda gezmek çok tehlikeliymiş,” diye sözlerine devam etti Yıldızkoparan. “Örneğin, şuradaki dostum sizin için bir tehlike arz ediyor.”

İnsan büyücü Umbregard, elfin işareti üzerine yamacın arkasından belirdi ve Shar rahiplerine şöyle bir gülümsedi. Her iki elinde de bir büyülü değnek vardı.

Başsahibe bağırdı: “Öldürün onları.”

“Öf, pekala,” dedi Yıldızkoparan, “madem ısrar ediyorsunuz öldürelim!” Bir kükreme ile Yıldızkoparan’dan fişkırان büyü dalgası, değneklerden çıkan okları, basit büyüleri ve Hrelgrath’ın ve Vaelam’ın yaşamlarını sildi süpürdü.

Femter bir çığlık atıp, gerisin geri ağaçların arasına koşmaya başladı, ta ki Klalaera’nın görünmez büyüsü, adamı

boynuna bir ilmik geçirmiş gibi geri çekinceye kadar. Adam olduğu yerde çırpınarak ve inleyerek döndü, sonra ağır hareketlerle arbedeye katıldı.

Elryn ve Daluth haykırarak, büyülerin saçtığı ısıyla dalgalanan havayı, elf büyücüye yolladıkları ışınlarla deldi. Umbregard da değneğini kullanarak adamların saldırısını kesecek veya savuşturacak büyüler yolladı.

Daluth, yolundan sapan bir ışın kendisine çarpıp etini, kaslarını ve kıyafetini buhara çevirip, bir anda kemiklerini ortaya çıkarınca acıyla haykırdı. Geri bir iki adım attı, aynı anda da Umbregard bir kıvılcım yağmuru içerisinde kaldı ve homurdanarak bir iki adım geriledi. Shar inananlarının karşısında elf yapayalnız kalmıştı.

Rahibelerin Başsahebisi en soğuk, en zalim gülüşü ile onlara bakıyordu. Yıldızkoparan'ın koruma büyüsü, Dehşetbüyüler'in değneklerinden akan oklar ve patlamalarla kararıp, titreyip küçülmeye başlayınca, Başsahibe'nin ağzı kulaklarına varmaya başladı.

"Sen kimsin bilmiyorum elf," dedi Klalaera nazik bir ifadeyle. "Neden yolumuza çıktın, onu da bilmiyorum. Ama bu kararın, sonunu getirecek. Seni şu an tek bir büyü ile öldürebilirim ama öncesinde bazı cevaplar isterim. Burası neresi? Kendi yaşamını harcamaya değecek hangi büyüler var burada?"

"Siz insanların, Faerûn'u farklı farklı diyarlara bölüp durmanız dışında beni son derece hayrete düşüren bir özelliğiniz daha var," diye yanıt verdi Yıldızkoparan. Elf, sanki bir meyhanede ayşarabı içerken bir yandan da bir arkadaşı ile tatlı tatlı sohbet ediyormuşçasına rahattı. "O da savaş esnasında haince gülmeniz, tehditler savurmanız ve kabadayılık taslamanız. Beni öldürebiliyorsan yap, lafla oylanma. Aksi halde—"

Yıldızkoparan hızla yukarı sıçradı ve Shar rahiplerinin değneklerinden fişkıran büyüler ağaçları ve eğrelti otlarını

kavurdu. Ardından elf, büyü kalkanını korkunç bir güç alanına çevirip, Başsahibe'ye yolladı.

Kadın bu gücün etkisi ile havada kıvrandı, gözlerinden yaşlar geldi ve inlemeye başladı, sonra zihnine hükmettiği Femter'i altına çekti. Ardından, kadın kendi büyü kalkanını kapattı ve altındaki zavallı Dehşetbüyü'nün üzerine düştü. Yıldızkoparan'ın büyüü hâlâ kadının üzerindeydi ve bu büyü, Femter'in etini kemiğinden ayırdı.

Femter Deldrannus'un açıkta kalan eklemleri düştü ve toprakla sonsuza dek kucaklaştı. Adam kimsenin umurunda olmamıştı, dahası çılgılık bile atmadan ölmüştü.

Nefes nefese kalan Başsahibe'nin uçma büyüü sonlanıyordu besbelli, kadın havada sallanıyordu.

Elryn, büyüü değneğinin yolladığı patlamalar en sonunda Yıldızkoparan denk gelince keyifle kükredi. Elf, büyü okları içerisinde döne döne yuvarlanıyordu. Umbregard'sa olduğu yerde doğrulmaya çalışıyordu, arkadaşının halini görünce yüzünü acı ifadesi kapladı.

Daluth kendi elindeki değneği, ıskalamayacağı bir mesafeden Umbregard'a doğrulttu. Aralarında yalnızca arkadaşlarının üzerinden dumanlar tüten cesetleri vardı. Daluth, korkuya kapılan insana hafifçe gülümsemeye başladı.

Sonra hızla arkasına dönüp, elindeki değneğin tüm gücüyle Dehşetengiz Klalaera Hemşire'ye doğru saldırdı, kadın yere doğru dalışa geçti.

Daluth'un elindeki değnek tüm gücü harcanınca toza dönüştü. Kutsal Gece Meclisi'nin en nefret edilen, en korkulan kamçısı ise bir uçtan diğer uca aleve kesti ve havaya fırladı. Kamçıyı fırlatan, siyah deriler kuşanmış kadının bedeni ise kasılıyor ve dumanlar saçarak eriyordu.

Eriyordu ama... Kadın birden bağırarak doğruldu ve dimdik oldu. Etrafını çatırtılarla yanan kara alevler sarmıştı. Bir zamanlar Klalaera'ya ait olan yüz sürekli bir hareket halindeydi. Derken sonuna kadar açık ve ölü gözlerle bakan

yüzdeki dudaklar açıldı ve bir haykırış koptu: “Daluth, bu yaptığının cezası ölümdür!”

Bu kalın bir sesti, tüm bağırışa çağırışa rağmen hayatta kalan son iki Dehşetbüyü sesin kime ait olduğunu anladı. Elryn, elf büyücünün kasılıp duran bedenini kavurma işini bir kenara bırakıp sesin geldiği yöne döndü.

“Shar’ın gözünden düştün. Seni sahtekar rahip, yapayalnız öleceksin.” Karanlık Avroana Hanım kendine ait olmayan dudaklardan gök gürlemeleri yolluyordu.

Başsahibe’nin bedeninden kara alevden bir ok fırladı ve yoldan çıkmış sözde büyücü rahibi vurdu. O kadar güçlüydü ki alevler, Daluth’un bedenini yakmakla kalmayıp, arkasındaki heybetli ağacı, onun arkasındaki daha da yüksek bir kütüğü kavurdu ve tüm ormanı salladı. Elryn yere devrildi.

Son Dehşetbüyü hâlâ ayağa kalkmaya uğraşıyordu ki Klalaera’nın hâlâ kara alevler püskürten, sallanan bedeni öne doğru atıldı. “Şimdi her işe burnunu sokan elfleri ve insanları kurtulmalı. Sonra—”

Bir anda beliren mor alevden küre Başsahibe’nin kalıntılarına çarptı ve onu parça parça etti. Göz açıp kapayınca dek etraftaki ağaçlara siyah deri parçaları saçılmıştı.

“Seni budala, o dediklerinden kim, ne zaman kurtulmuş?” diye seslendi birisi Klalaera’nın az önce durduğu yerdeki, sönmeye başlamış kara alevlere.

Elryn elinde, paramparça bir madalyon tutan, kara pelelinli adama, ağzı açık bakakaldı. Alevler sönerken “Faerûn’da her zaman her işe burnunu sokan büyücüler olacaktır,” dedi adam. “Örneğin, ben.”

Elryn, kemerinde duran güzü eline aldı. Tüm gücüyle indirmek için havada zıplayıp, adamın kafasına doğru atıldı.

Ne var ki hedefi az önce durduğu yerde değildi. Savaş yeni dahil olan kişi, son Dehşetbüyü’nün arkasında belirdi ve adamın boğazına hızla bir hançer geçirdi. Elryn elinde can verirken ona nezaketle seslendi, “Tenthar Taerhamoos,

Anka Kulesi'nin Başbüyücüsü. Sonsuza dek hizmetinizdeyim."

Elryn boğazındaki soğuk şeyi öksürerek atmaya çalıştı ama ne fayda. Etrafını saran ağaçlara ve kendisini saran tuhaf gölgeye bakındı. Hiçbir yanıt veremiyordu.

* * * * *

Shar Sunağı'nda coşkuyla beliren mor alevler patladı ve kara şarap kasesini kavurdu. Bu iş için seçilmiş çömez rahip, susuzluğu giderilmesi için kaseye daldırılacak olan, parlak bıçağı tutuyordu elinde; mor alev patlamasının, bu çok kutsal törenin bir parçası olmadığından da habersizdi.

Rahip, dudaklarından akıp giden büyülü sözlere öylesine vermişti ki kendini, Kutsal Gece Meclisi'nin başı olan Karanlık Avroana Hanım'ın önünden sendeleyerek geçtiğini, sunağın üzerine düştüğünü ve kadının uzuvlarından mor renkli alevlerin akmaya başladığını göremedi. Kadın debelenirken, altında kalan kaseden de tıslamalar ve cızırtılar geliyordu. Sırtüstü sunağa yığılmış kadın, kemerli tavanı süsleyen mor renkli çembere dikmişti gözlerini. Avroana nefes almak için bedenini gerdığı sırada, çömez rahibin duası da muzaffer bir sona ulaştı. Ve bıçak aşağı indi.

Rahip, kutsanmış bıçağı her iki eliyle tutup aşağı indirmişti. Bıçağın kara ağzına işlenmiş rünler, bıçak aşağı inerken ışıklar saçmaya başladı ve Karanlık Avroana Hanım'ın yüreğine daldı.

En sonunda, çelik sapına kadar göğse saplandığı sırada, rahip ve rahibenin gözleri buluştu. Çömezın gözlerindeki zafer dolu parıltının, yaptığı korkunç hatayı kavradığı an değiştiğini görecekt kadar vakti olmuştu Avroana'nın.

* * * * *

Yıldızkoparan'ın soluğu kesilmişti, yine de tek kolunun üzerinde doğrulmayı becerdi. Yüzü, çektiği acıyla kırış kırış olmuştu. Sol yanını kocaman, irin saçan kabarcıklar kaplamıştı. Eti erimiş, kavrulmuş tendonların ucundan damla damla akıyordu. Umbregard düşe kalka yanına koştu.

Bakışlarını hiçbir şekilde Anka Kulesi'nin Başbüyücüsü'ne, yani eski düşmanına çevirmiyordu Umbregard.

Hemen arkasında duran Tenthar'ın neler yapabileceğinden korktuğu yüzünden okunsa da, Umbregard Yıldızkoparan'ın başına eğildi ve büyüyle çarpılmış elfe bildiği en kuvvetli şifa büyüünü yaptı. Elfin yardım olmazsa kısa bir süre içerisinde öleceğini anlamak için rahip olmaya gerek yoktu.

Elf büyücü, Umbregard'ın kollarında çırpındı, sonra biraz rahatlayıp, düzgün nefes almaya başladı. Elfin gözleri kısmen kapalıydı. Böğründeki yanıklarda bir değişme yoktu ama korkunç yanıkların altında yer yer beliren iç organlarından bir miktar iyileşme olmuştu. Yine de...

Uzunca bir el, parmaklarından şifanın nurunu saçarak Umbregard'ın arkasından elfe uzandı ve yaralara dokundu. Elfe değince ellerinden çıkan ışık bir anda parladı ve elf bir daha sarsıldı. Ardından, başbüyücünün boynundaki zincirin ucunda sallanan şeyin son parçaları da toz dönüşüp yere döküldü. Tenthar hızla ayağa kalktı, geri adım attı ve elini beline attı.

Umbregard başını kaldırıncı, Tenthar'ın belindeki bir büyülu değneğe uzandığını gördü. Hemen sordu: "Yine dövüşecek miyiz?"

Tenthar, hayır manasında kafasını salladı. "Tüm Faerûn dengeye kavuştuğuna göre, kızgınlıkları bir kenara atalım," diye yanıt verdi. "Husumetimizi bir daha hatırlamaya tenezzül etmeyecek kadar büyüdüm diye düşünüyorum," dedi ve elini uzattı. "Ya sen?"

* * * * *

Sürünerek gelen, dokunaçlı garabet yaklaştıkça, Elminster soğuk taş diz çöktü. Upuzun, mavi ve kahve renkli benekli bir dokunaç uyuşukça ona uzandı ve kayış gibi uzuv boğazına dolandı. Elminster, korkuyla ürperiyor, sırtında sanki buzlu alevler dolaşıyordu. Dokunaç, boğazını okşarcasına sıkınca El kağıt gibi titremeye başladı.

“Mystra,” diye mırıldandı karanlıkta. “Ben—”

Aklına her türlü yükten azade biçimde, kollarında bir tanrıçayı tutarak gökte uçtuğu an geldi. Sonra gururla kabardı ve korkusunu bastırdı. “Bu dokunaçlar öldürecekse beni, öyle olsun. İyi yaşadım, uzun yaşadım.”

Korkuları uçup kaybolurken, sürünen canavar da kayboldu, hiçliğe karıştı. Canavar bir duman gibi El’in bedenine tutundu bir süre, sonra bir ışık sardı her yanı. Başını ışığın kaynağına çevirdi El ve öylece kalakaldı.

Etraf karanlıkken çevresini sardığını düşündüğü taş duvarların kemerli, geniş bir geçit olduğu ortaya çıkmıştı. Geçidin ötesinde sarı sarı parlayan çil paralar, kıymetli heykeller ve mücevherler vardı; daha doğrusu, variller dolusu ışıltılı ışıltılı mücevherler.

Elminster, tüm bu şaşılaşıla parıltıya baktı bir süre, sonra omuz silkti. Anında oda karardı ve tüm o zenginlik eridi gitti. Bunun üzerine bir boru sesi işitti, ses arkasından geliyordu.

El, başını çevirince yine geniş mi geniş, gösterişli ve ışıklar saçan bir oda gördü. Bu odada hazineler değil, bir güruh yaratık vardı. Işıltılı esvaplarından, başlarındaki taçlardan ve mağrur suratlarından bunların asilzade oldukları anlaşılıyordu. İnsan kralları, bedenleri pullu kertenkele adamların imparatorları ve su üstünde zorla nefes alan deniz halkı koşarak ona geliyor, öne geçmek için birbirlerini iteliyorlardı. Elminster’ın yanına varıp, başlarındaki taçlarını, asalarını onun ayağının dibine yığdılar. Aynı dillerden aynı şeyi söylüyorlardı: “Canım, toprağım sana feda olsun, Ey Yüce Elminster.”

Prensesler mücevher işlemeli kaftanlarını çıkartmaya başladı, bir ellerinde kaftanları çırlıçıplak ona koştular, eğilip ayaklarına kapandılar. El, bu dişilerin tüy gibi dokunuşlarını hissetti üzerinde, kendisine tapınan, hayret dolu, hasret dolu gözlere baktı. Sonra iradesini toplamak için bir süreliğine gözlerini kapadı.

Gözlerini neredeyse bir asır gibi gelen bir zaman sonra açtı ve kararlı bir biçimde, yüksek sesle konuştu: “Bağışlayın beni, alınmayın darılmayın ama olmaz. Kabul edemem bunca şeyi.”

Elminster ağzını açar açmaz, karşısındaki manzara solmaya başladı ve her şey bir süre sonra kayboldu. Bu kez sağında bir başka ışık peyda oldu. Hakiki gün ışığıydı bu. Buckralam'ın Starn köyünden Immeria, aydınlık bir odada ona uçuyordu. Kollarını sonuna kadar açmıştı, yüzünde o ateşli gülümsemeyle kendini sunuyordu genç kız. Kız yaklaşırken dudakları Elminster'in adını anmak için oynadı ama bir ses duyulmadı. Sonra kız koyu mavi geceliğini açtı ve Elminster, zihnine o anıların dolması ile ateş basmış gibi hissedip yutkundu.

* * * * *

Güneş, Tilki Kulesi'nin pencerelerinden sızdı ve ışıktan parmaklarını Immeria'nın bakıp suratını astığı parşömenlerin üzerine uzattı. Tanrılar aşkına, kim, nasıl okuyordu bu yazıları? Genç kız iç geçirdi ve sandalyeye çöktü. Sonra, sanki bir rüyadaymış gibi bir odanın karanlık ucuna doğru kayarcasına ilerlemeye başladı. Yolun yarısında geceliğinin bağlarını çözmeye ve önünü açmaya başladı. Kendisini önünde uzanan boşluğa sunuyordu.

Immeria suratını astı. “Neden?” diye mırıldandı, sonra aniden ürperdi, olduğu yerde döndü ve korkuyla titreyen parmaklarıyla geceliğini kapadı.

Yeniden elbisesinin bağlarına düğüm attıktan sonra yumruğunu sıktı ve ıssız odada dört bir yana bakındı. Yüzü an be an sararıyordu. “Atlâb,” diye fısıldadı en sonunda. “Bana ihtiyacın mı var?”

Tek yanıt sessizlikti. Boş odada, hayal görüyor, kendi kendine konuşuyordu. Sinirlenip sandalyeye yürüdü. Derken, bir anda durdu, gözetlendiğini hissetmişti. Bunun ardından büyük bir huzur ve sıcaklık doldu içine.

Nedensizce gülümsemeye başlamıştı Immeria, hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Issız odaya gülücükler saçtı ve iç geçirerek sandalyeye çöktü. Gün ışığının parşömenlerin üzerinde dans edişini izlerken aklına, Starn'ı kurtaran ince yapılı, burnu alıcı kuşların gagası misali bir adam geldi. Yeniden iç geçirdi, gözüne giren saçlarını geri savurdu ve işinin başına döndü. Herkesin kışı geçirecek kadar yiyeceği olması için, Starn'da kimin ne ekeceğine karar vermeliydi.

* * * * *

Immeria'nın sıcak bedeni, arzulu bakışları, umudu ve sevinci... Elminster ona uzandı, ağzı kulaklarına varmıştı. Sonra aklına bir şey geldi ve gülmeyi kesti: Bu ateşli genç kadın bir armağan mıydı? Mystra'ya hizmeti sonlanıyor, emekliye mi ayrılıyordu?

Kendisine yaklaşan kadından çekti ellerini ve öfkeyle bağırdı karanlığa: "Hayır. Kararımı uzun zaman önce verdim. Ben uzun yoldan yürüyeceğim. Karanlıktır yolum, tehlike, macera ve felaket doludur. Ama şimdi yolumdan dönemem; çünkü ben ne kadar ihtiyaç duyuyorsam ona, Mystra'nın da bana ihtiyacı var."

Bu sözler üzerine, Immeria ve gün ışığı dolu oda ıslıl ıslıl oldu. Işık huzmeleri bir araya toplandı ve Elminster'ın içinde asılı olduğu karanlığın derinlerine doğru dalışa geçti. Sonra gözden kayboldular.

Elminster'ın sağından yeniden gün ışığı belirdi. Işığa döndü ve tavana kadar, sıra sıra kitaplarla dolu upuzun bir oda gördü. İçeri sızan ışıktaki toz zerrecikleri parlıyordu. Elminster raflarda büyü kitaplarının olduğunu gördü, hiçbir rafın tek bir köşesi bile boş değildi. Ciltlerin arasından ayraç vazifesi gören şeritler fişkıyordu; içlerinden bazılarının üzerinde ise gizemli rünler vardı.

Kütüphanenin sağ tarafında rahat görünen bir koltuk, ayağını uzatabileceği bir tabure ve bir masa Elminster'ı kendilerine çağırıyordu. Masanın üzerinde bir kitap yığını

duruyordu; El, kitapları daha iyi görebilmek için bir adım attı, sonra hevesle masaya koşmaya başladı.

Bir cildin sırtında yaldızlı harflerle *Athalantar Büyüleri* yazıyordu. Elminster, açgözlülükle elini uzattı ama sonra durup elini yanına attı. “Hayır. İçim ağlıyor ama bunca bilgiyi reddedeceğim. Her türlü büyüü öğrenirsem eğer, yeni şeyler keşfetmenin, doğru sözcükleri tahmin etmeye çalışmanın, deneme yanılma yoluyla doğruyu bulmanın keyfini yaşayamam bir daha.”

Oda, bu kez daha öncekiler gibi kararmadı. El, asırlar boyu uğraşsa bir araya getiremeyeceği kadar çok sayıda büyü kitabının ortasında hızla sağa sola bakındı ve yutkundu. Sonra sanki bir düşteymiş gibi en yakındaki rafa bir adım attı. Elini kalın bir cilde uzattı. Kitabın üzerinde *Galagard'ın Netheril Büyüleri İncelemesi* yazıyordu. Kitaba neredeyse parmak ucuyla değecekti ki Elminster hızla sırtını döndü ve bağırdı: “Hayır!”

Bu nida ile cınlarken etrafı, yeniden karardı ve ıssızlaştı dünyası. Tozla oda bir anda gözden kaybolmuştu ve zifiri karanlığın içinde kalakalmıştı.

Kapkara kadifeden hiçlikten bir ışık uzandı ve bir adama dönüştü. Adamın üzerinde işlemeli, dik yakalı bir cüppe vardı. Kesme taştan bir zeminin üzerinde duruyordu adam, elinde büyüü bir asa ısl ısl yanıyor, mırıltı sesleri çıkartıyordu. Elminster'ı görmemişti, bakışlarını yerde yatan ölü kadına çevirmişti. Kadının bedeninden ağır ağır dumanlar çıkıyordu; kadının yüzü ise sonsuza dek sürecektir bir çığlık atar haldeydi.

“Hayır,” dedi adam bitkin bir halde. “Bu kadar yeter. ‘Seçilmişler’in İlki” olmanın övünülecek bir tarafı kalmadı. Yüzyıllarca sana kölelik edecek başka birini bul. Sevdiğim kim varsa, bildiğim kim varsa öldü. Yaptığım işleri silip bir kenara attı yeni nesil büyücüler. Faerûn gençliğimdeki görkeminin gölgesi bile olmaz. Her şey bir kenara... Çok yoruldum!”

Adam delice bir kuvvetle elindeki asayı kırıp attı. Asanın kırılmış uçlarından mavi bir ışık fışkırdı. Kısa bir süreliğine bir girdaba tutuldu ışıklar. Sonra bir patlama oldu ve her yanı bir sel gibi kapladı büyü. Umutsuzluğa kapılmış Seçilmiş, asanın kırık ucunu aldı ve bir mızrak gibi sinesine sapladı. Haykıracakmış gibi ağzını açtı ve başını geri attı. Sonra toza dönüştü ve her yana saçılan büyüün ışığı kör edici bir hal aldı.

El, ışıktan başını çevirdi Hemen burnunun dibindeki bir kristal kürede kendini gördü. Küre, ona eğilmiş duran, kırmızı bir cüppeli, kel bir adamın elindeydi. Adam kristalin derinlerinde bir şey gördü ve yumruğunu zafer kazanmışçasına havada salladı. “Evet! Evet!” dedi yılan gibi tıslayarak. “Artık Mystra’nın Seçilmişleri’nin birincisiyim. Elthaeris’e zorba diyorlarsa, şimdi görsünler bakalım başlarına gelecekleri. Uirkymbrand’ın büyü çeken esasının önünde diz çöküp, korkuyla titremeyi öğrenecekler. Güçsüzler hemen kendi canlarına kıysın. Gücü hak edene teslim etsinler, yani bana!”

Bu delice bağırtı Elminster’ın kulaklarında çınlamaya başladığı an gözlerinin önündeki sahne kayboldu ve Athalantar’ın son presinin yanında bir ışık çemberi belirdi. Çemberin içinde, havada duran bir hançer vardı. Hançer, havada döndü ve kabzasını Elminster’a sundu.

El hançere baktı, gülümsedi ve kafasını salladı. “Hayır. Bu yolu asla seçmem,” dedi.

Hançer kayboldu ve sırtı Elminster’a dönük duran cüppeli bir adamın elinde belirdi. Adam, hançeri bir başka cüppeli adamın sırtına sapladı. Sırtındaki yaradan mavi bir ışık fışkıran maktul hızla kendini geri attı. Katilin hançerinin ağzı da mavi bir alevle yandı ve yok oldu. Ölmek üzere olan adam döndü, yarasından ufak yıldızlar akıyordu sanki. Bu adam Azuth’tu. Yüzü acıyla kırışmış tanrı, çıplak elleleriyle onu hançerleyen adamın yüzüne atıldı. Tanrının bedeninden fışkıran nur, geri kaçan katilin kim olduğunu gösterdi. Azuth’un katil oydu: Elminster.

“Hayır!” diye bağırdı Elminster ve ellerini savurup, önündeki görüntüyü silmeye çalıştı. “Kaybol! Kaybol!!” Her yana yayılmaya başlayan mavi yıldız bulutu içerisinde dövüşen adamlar, ona aldırmadan dövüşmeye devam ediyordu.

“Benim böylesi hırslarım yok,” diye kükredi El, “ve Mystra’nın inayeti ile asla da olmayacak. Faerûn’da gezip dolaşmak, onun sırlarını çözmek için önce adetlerini çözmeye çalışmak bana yeter.”

Ölen Azuth döne döne kayboldu ve onun kanından akan yıldızların içerisinden bir adam belirdi. El, bu adamı tanıyordu. Myth Drannor’da büyüyle paylaştığı anılar bahsetmişti bu adamdan. Bu Raemark’tı, Netheril’den, o yoz diyardan kurtulan ve Halruaa’yı kuran büyücü krallardan birisiydi. Kudretli Raemark, ulu taş sütunları olan, engin bir salonda, yükseklerde bir kürsünün üzerinde duruyordu. Yüzü sararmıştı, belli ki kaygılıydı.

Adam, dikkatle bir imha büyüü sarmalı ördü ve onu devasa sütunlardan birinde denedi. Sütunun bir kısmı yok olunca, sütun başı aşağıdaki görünmeyen zemine düştü. Destekleyen sütun gidince tavan bel verdi. Raemark tüm bu olanları taş kesilmişçesine izledi, ardından tekrar imha büyüü sarmalı örmeye koyuldu. Büyüyü bu kez kürsünün hemen dibinde oluşturunuyordu.

Sarmala bakıp başını salladı, sanki hoşuna gitmişti. Ve hemen içine atladı.

Gördüğü sahne Raemark’la beraber kayboldu. Şimdi önünde tozlu bir türbe uzanıyordu. El’in tanımadığı ama her nasılsa Mystra’nın Seçilmiş olduğu olduğunu anladığı bir adam heybesinden eski püskü, yırtık pırtık bir büyü kitabı çıkarttı ve açık tabutun içine yerleştirdi; tıpkı Sırların Hanımı’nın hizmetindeyken Elminster’in sık sık yaptığı gibi.

Bununla beraber, bu Seçilmiş öfkeden kuduruyor gibiydi, gözleri deli deli parlıyordu. Tabuttan örümcek ağları ile kaplı bir kafatası çıkarttı adam ve boş göz çukurlarına bakıp

daldı bir süre. Sonra öfkeyle bağırdı kafatasına: “Durmadan, büyü ekiyorum her yere ama günden güne bedenim un ufak oluyor, sağırlaşıyorum, yürümekte zorlanıyorum. Birkaç kış gelmeden sana benzeyeceğim! Bu hediyelerden ben nasiplenemezken, başkası neden nasiplensin? Ha, sorarım sana?”

Adam, kafatasını aldığı yere fırlattı ve tabutun taş kapagını sertçe indirdi. Taş öyle bir gümlledi ki Elminster havaya sıçradı. Seçilmiş gözlerinde kor alevlerle ileri adım attı. “Sonsuza dek yaşamak... Neden olmasın? Sağlıklı bir bedeni esir edip, zihnini emmeli. O bedeni tükettin mi, geç bir başkasının içine, onu tüket. Dur bakayım, uzun süredir vardı gereken büyüler. Neden kullanmayacakmışım ki?”

Adam, kararlı biçimde yürümeye devam etti ve bir hayalet gibi Elminster’ın içinden geçti. Athalantar başını çevirip, Seçilmiş’e sonra ne olacak diye baktı ama adam çoktan gitmişti, arkasında bıraktığı türbe de yokluğa karışıyordu.

“Ne yazık,” diye mırıldandı El, gözleri dolmuştu. “Ey Mystra, Hanımım, söyle, bu böyle devam etmek zorunda mı? Daha işkence etme bana, bir işaret ver. Sana hizmete layık mıyım? Yoksa hoşnut değil misin benden? Canımı al öyleyse. Yeter ki söyle!”

Dudaklarına aniden bir şeyler değince afalladı Elminster. Bunlar Mystra’nın dudaklarıydı; çünkü dokunmaları ile beraber saf güç akmıştı içine. Zihni açılmış, canlanmış, güçlenmişti.

Elminster gözlerini açtı ve onu sarmak için kollarını kaldırdı. Ama Örgü’nün Hanımı gittikçe küçülen, ışıktan mamul bir yüzden ibaretti. Uzanamayacağı kadar uzaktaydı ve yokluğuna içine kayıyordu hızla. “Hanımım,” diye seslendi, umutsuzca ona hasret kollarını uzattı.

Mystra tebessüm etti. “Sabırlı olmalısın.” Sakin sesi bir fısıltı gibiydi. “Zamanı gelince, doğru düzgün ziyaret edeceğim seni ama öncesinde bir vazifen var: Uzun sürecek bir iş, belki de üstleneceğin en önemli görev.”

Tanrıçanın yüzündeki ifade değildi, kederli gibiydi şimdi. “Belki, aynı derecede önemli bir başka görevin daha olabilir ileride.”

Elminster pat diye soruverdi: “Ne göreviymiş bu?” Mystra’nın gökte kırpışan yıldızlardan kadar ufacıktı şimdi.

“Yakında,” dedi Mystra onu teskin etmek için. “Yakında öğreneceksin. Şimdi Faerûn’a dön ve karşına çıkan ilk yaralıyı iyileştir.”

Karanlık kayboldu. Elminster kendini harabelerin dışındaki ormanda buldu, kıyafetleri yeniden üzerindeydi. Bir iki adım ötede bir elfle konuşan iki adam vardı. Üçü de sırtlarını yamru yumru yaşlı ağaçlara dayamış oturuyordu. Varlığını fark ettiler ve endişeyle başlarını kaldırıp ona baktılar.

Büyücülerden bir tanesinin elinde bir değnek peyda oldu. Onu Elminster’a doğrultup, sakince konuştu. “Sen de...”

El gülümsedi ve hemen araya girerek adamın lafını tamamladı, “çoktan ölmüş olurdun Tenthar Taerhamoos, Mystra’nın arzusu başka türlü olsaydı.”

Üç büyücü de afallamıştı, gözlerini kırpıştırıyordu. Elf biraz çekinerek de olsa sordu: “Sen Elminster denen adam-sın, değil mi?”

“Evet,” dedi El, “bana verilen görev sizi iyileştirmek.” Bir anda kendisine yönelen büyümlü değnekleri ve pırıldayan yüzükleri kaale almadan önce Yıldızkoparan’a bir şifa büyüü yaptı Elminster, sonra da Umbregard’a.

Büyüleri bitince Tenthar’la göz göze geldiler. Elminster başını harabelere çevirdi ve sordu: “Her şey bitti o zaman?”

“Bir şey hariç: İçki içmedik,” diye yanıt verdi Tenthar. Sonra elinde tozlu bir şarap şişesi belirdi. Şişenin etiketini ovaladı, şüphe ile içine baktı, sonra mantarı çekip kokladı. Ve gülümsedi.

“Büyü tekrar güvenilir bir hal aldı,” diye ilan etti. Diğer elini uzatınca, avcunda dört kristal kadeh belirdi.

“Mystra zorlu dönemi atlattı,” dedi El. “Bir sınav oldu ve kara büyücülerin çoğu elendi.”

Tenthar suratını astı. “Bu zalim tanrılar, hep en iyileri ve umut vaat edenleri alır elimizden.”

Umbregard bir kadeh aldı ve bu sözlere omuz silkti. Havada başka şişeler de belirdi. “Tanrılar hepimizi almaz mı günü gelince?”

Yıldızkoparan lafa girdi. “Şifa verdin, sağolasın Elminster. Tanrıların işi bu, karışılmaz ama hiçbirimiz uzun yaşamayacağız. Elfi, cücesi, insanı... Hatta bence, tanrılar da... Yıllar yıllar üstüne birikince hepimize tuhaf şeyler oluyor, deliriyoruz. Onca kayıp: dostlar, sevgililer, ailemiz, sevdiğimiz yerler... İşin sonu yalnızlık. Benim türümü yolun sonunda bekleyen bir ödül var ama burada vakit öldürmek yine de iç burkucu. Yalnızca çektiğimiz acıların ötesini görmeyi sağlıyor.”

Elminster ağır ağır başını sallayarak elfe katıldığını belirtti. “Doğruluk payı var söylediklerinde.” Sonra Yıldızkoparan’a yandan baktı ve sordu: “Myth Drannor’da karşılaştık mı yoksa?”

Ay elfi gülümsedi. “Taçlı’nın kararına itiraz edenlerden biriydim ben. Kutlu Şehir’e diğer ırklar alınmasın diyenlerdendim,” diye bir itirafta bulundu Yıldızkoparan. “Hâlâ aynı fikirdeyim. Göçün erken başlaması ve tüm sırlarımızın çalınması dışında bir şeye yaramadı. Şehrin kapılarını kırıp içeri dalan kişi de sendin. Nefret ediyordum senden, ölmeni istiyordum. Kolay bir yolu olsa, yakalanmayacağımı bilsem öldürürdüm de seni.”

“Sana ne mani oldu?” diye sordu Elminster sakince.

“Cümbüşler esnasında, Mythall örülürken ve sonrasında ölçüp biçtim seni. Sen de bizim gibiydin. Yapayalnızdın ve elinden geldiğince yaşama tutunmaya gayret ediyordun. Selam olsun sana insan. Türü işkencelerimize katlandın, başın dik oldu hep ve başardın. Hayırlı işlerin senden uzun yaşayacak.”

“Teşekkür ederim,” dedi El. Gözleri yaşlarla doldu ve sarılmak için elfe uzandı. “O kadar anlamlı ki bunu duymak.”

* * * * *

Güzel Hanım tıka basa doluydu. Görünen o ki yolun tehlikesine karşı Yüce Dük’ün bulduğu son çözüm, tepeden tırnağa silahlı adamlarla korunan büyük kervanlar yollamaktı. Dalgakayalar kocaman bir çiftliğe dönmüştü. Her yanda bağrıışan hayvanlar vardı. Meyhanenin içinde, şamataadan olmasa da tozdan topraktan uzak bir köşede Beldrune, Tabarast ve Caladaster masalarını Kılıç Sahili’nden gelen kibirli bir büyücü ile paylaşıyorlardı. Her birinin elinde ağzına kadar dolu kupalar vardı. Büyülerden, yendikleri kötü canavarlardan ve mezarlardan fırlayan, ölmek bilmez sihirbazlardan bahsediyorlardı. Halk onları dinlemek için başlarına üşüşmüştü.

“Aman canım, o da bir şey mi?” diye bağırdı Beldrune. “Bizim başımızdan geçenin yanında solda sıfır kalır! Daha bugün, Ölü Yer’in tam göbeğinde, tanrı Azuth’un yanında durdum. Duydun mu, Azuth diyorum sana!”

Kılıç Sahili’nden gelen büyücü buna inanmayıp dudak büktü. Beldrune, alay edilmeye dayanamadı ve hızla konuşmaya devam etti. “Tabii ya, Azuth! Dahası...”

Caladaster ve Tabarast sessizce birbirlerine baktılar, başlarını salladılar ve aynı anda kalkıp, Caladaster’in çantasını karıştırdılar. Yoldaşları ise bağırımaya devam ediyordu, bir parmağını da şaşkın Sahil büyücüsünün burnuna dayamıştı. “İster inan ister inanma, bizim yardımımıza ihtiyacı vardı. Bizim büyülerimiz sayesinde galip geldi. Kendisi söyledi bunu. Yani imayla...”

“...bu büyülü gecelikleri hak ettiğimiz söyledi,” diyerek araya girdi Tabarast ve muzaffer bir edayla herkesin görmesi için simsiyah cüretkar giysiyi kaldırdı.

Meyhanenin çatısı, kopan kahkahalar yüzünden masalara vuran, ıslık çalan, uluyan sarhoşların tepesine inecekti

neredeysse. Ama en sonunda kahkahalar dinince, tiz bir kıkırdama işitildi meyhanenin girişinden. Kıkırdamanın kimden geldiğini görenler dona kaldı.

“Tam bana uygun gibi o giysi,” dedi şen şakrak Sharindala. Dört büyücünün de ağzı açık kalmıştı. “Ayrıca, mahrem yerlerimi örtmek için bana bir şeyler lazım.”

Kavrukkaya Konağı’nın Hanımı’nın üzerinde yalnızca ipeksi kahverengi saçları vardı. Saçları göğüslerini ve yanlarını örtüyordu. Ama kimsenin gözünden kaçmayan bir şey vardı: Kadın başından kalçalarına kadar çıırılçıplaktı; o noktada eti bitiyor, zemine kadar çıırılçıplak iskeleti iniyordu.

“Alabilir miyim?” diye sordu Sharindala ve kıyafete uzandı. Kadının hemen yanındaki müşteriler bayılıp koltuklarından aşağı kaydı. Ardından bazıları dışarıya akın etti. Derken Güzel Hanım’da boş bir halka belirmiş oldu, bu halkanın etrafındakilerin çoğunun yüzü kağıt gibi olmuştu.

“Bir şeyler yemek içmek istiyorum ama birkaç büyü daha yapmam gerek,” diye durumunu açıkladı Sharindala. “Ne utanç verici.”

Tabarast korkuyla homurdanıp elindeki geceliği geri çekti. Ama Caladaster öne atıldı ve kendi üstündeki cüppeyi çekistirmeye başladı. Göz açıp kapayınca üstünden çıkartmıştı. Kılı, değirmi göbeği ve ütüsüz, yağlı pantolonu ve askılarıyla ortada kaldı. “Pek temiz değil, hanımefendi,” dedi çekinerek. “Üzerinize de bol olacak gerçi ama alın; gönlümden koptu.”

Uzun, narin ve apak bir kol cüppeyi almak için uzandı ve teşekkür mahiyetinde gülümsedi. “Caladaster, değil mi? Sen daha ufacıktın ben... Hey yüce tanrılar, o kadar zaman oldu demek!”

Caladaster kıpkırmızı kesilip yutkundu, kuruyan dudaklarını ıslattı. “Size ne oldu hanımefendi?”

Sorunun yanıtı basitti. “Öldüm,” dedi Sharindala ve meyhanede çıt çıkmaz oldu. Sonra sihirbaz kadın omuz

silkti ve cüppeyi veren adama gülümsedi. “Ama geri döndüm. Mystra bana yol gösterdi.”

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Sharindala bir eliyle Caladaster'ın koluna girdi, diğer eliyle de adamın kupasına uzandı. Dokunuşu normal insan dokunuşuna benziyordu. Nazikçe konuştu kadın, “Gel, yürüyelim beraber; konuşacak çok şey var.”

Beraberce kapıya ilerlerken, belden aşağısı iskelet olan kadın, Sahil büyücüsünün önünde durdu. “Bu arada, beyefendi,” dedi Sharindala. “Bu gece Azuth'la ilgili söylenen her şey doğrudur. İster inanın, ister inanmayın.”

İkili kapıdan çıkarken kimseden ses çıkmamıştı. Onları izlerken nefesini tutmuş kişilerin aklına tekrar nefes almak uzunca bir süre sonra geldi.

* * * * *

Yeniden çizmeleri kaybolmuştu sanki. Ay ışığının altında çıplak ayak yürüyor gibiydi. Halbuki Faerûn'un ögle güneşiyle ısınmış toprağı üzerinde yürümesi gerekiyordu şimdi. Bir saniye önce bir ormandaydı, üç büyücü ile sohbet ediyordu, hatta büyüyle şarabın yanına peynir getireceklerdi. Onlara dair son gördüğü, kaybolduğuna şahit olunca yüzlerinde beliren şaşkın ifadeydi. Ama buradaydı işte.

Peki, tam olarak neredeydi?

Umutla, “Mystra?” diye bağırdı.

Üzerine vuran ay ışığı gümüş alevlere dönüştü. Bu alevler onu yakmıyor, güç veriyordu. Alevler daha sonra onu saran kollara dönüştü.

“Hanımım,” diye mırıldandı Elminster, bedenine değen yumuşak bedeni tanıyordu. İşte, yine kaybolmuştu demek kıyafetleri. Bunu nasıl yapıyordu Mystra? Sonra Mystra'nın dudakları değdi dudaklarına.

Elminster, Mystra'ya açtı, heyecanla öptü onu. Bedenleri aynı anda titrerken, El'in içinden gümüş alevler aktı. Sürekli hareket eden yumuşak alevleri okşamaya çalıştı Elminster ama kendini yeniden karanlığın içerisinde buldu. Mystra

kollarında değildi artık, gümüş alevden bir sütuna dönüşmüşü, biraz ötesinde duruyordu.

"Mystra?" dedi Elminster, hissettiği yalnızlık yansıyordu sözlerinden.

Tanrıça yalvarırcasına fısıldadı ona: "Lütfen, Elminster. Bu benim için de zor. Oyalanmama gerek ama... Beni cezbediyorsun Elminster. Hem de öyle cezbediyorsun ki..."

Gümüş alevler girdaba tutulmuş gibi döndü ve Elminster'ın dudaklarına aç bir dudak yapıştı ağzına. Muhteşem bir dakika boyunca sürdü bu. İçinde alevler dalgalandıkça, ihtişamla göğe yükseldikçe, Elminster ağlamak ve bağırmak istiyordu.

Bilinci neşenin sisleri içerisinde kaybolmuşken "Elminster," dedi o güzel ses. "Şimdi seni Gümüşel Kulesi'ne yolluyorum. Orada üç Seçilmiş'i yetiştireceksin."

"Yetiştirmek mi?" diye sordu El, afallamıştı. Neşesi kaçtı, şüphe düştü içine.

Tanrıça gülecekti de gülemiyor gibiydi. "Kule'de seni bekleyen üç kız var. Yapayalnızlar, ne yapacaklarını bilmiyorlar. Onların nazik amcaları ol, onları eğit; onları besle, giyindir kuşandır. Onlara kendileri olmayı öğret.

Mystra tekrar uzak bir yıldız dönüşürken, Elminster yutkundü. Tanrıça sözlerine devam etti: "Tehlikeli durumlar bunu gerektirmedikçe, zihinlerine ellemeyecek, onları bir şeye zorlamayacaksın. Yaşlanmaya başladıklarında kendi yaşamlarını kurmaya teşvik et onları. O zaman da onları fark ettirmeden kollayacaksın. Baktın yere düştüler, koşup ellerinden tutacaksın. Ama senden nasihat istemedikçe onlara yol göstermek yok. Gerçi ikimiz de biliyoruz Seçilmişler'in nasihatleri kulak arkası ettiklerini, öyle değil mi?" "Mystra!" diye haykırdı El. Umutsuzca çırpınarak, ellerini ona uzattı.

"Ah be adam, Örgü aşkına, şunu benim için de zorlaştırma," diye mırıldandı Mystra. Ardından, az önce Elminster'ı yakan öpücükler ve okşamalar, bu kez onu döndürüp savurmaya başladı ve uzaklara fırladı.

SON

Elminster'in Faerûn'a belki de en büyük hizmeti Mystra'nın kızlarına analık babalık etmesidir. Dertler Zamanı'nda Mystra'nın tüm büyülerini taşıyıp, Toril'in kaderini kendi ellerine alması... Bu yine kolaydı. Cin gibi akıllı, kabına sığamayan, insanı büyüleyen güzellikte ve büyük büyü güçlerini haiz kızlar yetiştirmek, hele de onları iyi yetiştirmek... İşte zor diye buna denir.

Bilge Antarn

Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi

Asa Yılı civarında basılmıştır

Gümüşel Kulesi'nin biraz önünde belirdi. Gün ışığında beliren kule, yarılmış bir kabuktan farksızdı. Boş surların ve ufacık bir hisarın dar geçitleri ile çevrelenmiş bir çemberin ortasına ilştirilmiş bir çiftlik evinden ibaretti altı üstü.

Elminster, sağda solda gezinen çocuklar görebilir miyim diye bahçeye baktı, göremedi. Omuz silkti ve çiftlik evine doğru ilerledi. Evin samandan damındaki çok sayıda parlak çiçek ve ot rüzgarla sallanıyordu.

Eve yaklaşırken mümkün olduğunca kibarca seslendi: "Ambara? Ethena?"

Kapıya varınca açılmadığını gördü. Mandalı açtı ama açılmıyordu işte. Kapının arkasında çömelmiş küçük bedenler olabileceğini aklında tutarak, kapıya dizini dayadı ve yüklendi. Tahta çatırdamaya başladı ve içerisi gözüktü. Kirli

zemine çakılmış bir tahta çivi kapıyı arkadan sıkıştırıyordu. Birisinin elinde bir çekiç ya da gürz ya da balta vardı.

“Ambara?” diye sordu içerideki karanlığa. “Ethena? Anamanué”

Bir değnek büyü püskürttü. Değnek tam sırtında olmalıydı; değneği harekete geçiren, mırıldanarak söylenen sözcükleri hemen yanı başından gelmişti. Üzerine yağın büyü okları ile önündeki kapıya yapıştı Elminster. Okların etkisiyle tüm bedeni sarsılırken, birisi kapının arkasındakini çekti ve kapı sonuna kadar açıldı. Elminster uçarak loş evin içerisine fırladı ve birisi kafasının üzerine son gücüyle bir balta indirdi.

Balta Elminster’ın büyü kalkanından kıvılcımlar saçarak geri sekti. Baltayı tutan minicik eller uyuşmuştu ve o minicik ellerin sahibi acıyla ağlamaya başladı. El, hiç düşünmeden uzandı ve kendini tutmaya çalışsa da ağlayan yalınayaklı ufacık kıza bir şifa büyüğü yaptı. Ardından, içeri bir sessizlik çöktü.

İyileştirdiği kızıdan elini yavaşça çekti. Elminster’ın sol kulağına tozlu bir hançer dayamış olan bir kız ona tepeden bakıyordu. Oldukça geriden bir başka kız daha bakıyordu, bu kızın da elinde kullanılmaya hazır bir değnek vardı. Kızların üçünün de karmakarışık, gümüş renkli saçları vardı. Hepsinin kir pas içinde, endişeli, çocuksu yüzleri nefes kesici bir güzellikteydi.

“Nereden biliyosun adımızı?” dedi içlerinde en büyük olan ve elinde değnek tutan kız. Ardından, öfkeyle bağırdı: “Kimsin sen?”

“Mystra söyledi adlarınızı,” diye yanıt verdi Elminster ve ciddi bir ifade ile gülümsedi. “Anneniz beni size bakmam için yolladı.”

“Bizim anamız öldü!” diye bağırdı elinde değnek tutan kız.

Elminster başını salladı. “Sen Ambara’sın, değil mi?”

"Kimse o adı kullanamaz," dedi kız ve öfkeyle saçını yana attı. Tanrılar aşkına, ne de güzeldi.

"Sen Ambara Kumru'sun, dört yaşındasın," dedi El nazikçe. "Seni hangi adla çağırayım?"

"Kumru de," dedi küçük kız. "Bu da Fırtına. O biraz konuşabiliyor. Laer henüz konuşmıyor, yalnızca ağlıyor."

"Altının değişmesi lazım," dedi El, durum ciddiye.

"Hepimizin altının değişmesi lazım," diye çıkıştı Kumru. "Öyle korkuttun ki bizi. Ama bundan da önemlisi çok açız. Bu kıymetli şeyi boş yere harcamaktan sıkıldım." Usta bir savaş büyücüsü gibi elindeki değneği salladı küçük kız. "Küçük kuşları ve diğer hayvanları bununla vurmak hoş değil. Çok kötü oluyolar. Yenebilecek diğer şeyler çoktan bitti."

"Ben de iyi bir aşçı sayılmam," dedi Elminster.

Kumru iç geçirdi. "O zaman, ne diye yolladı seni Mystra?" diye kaba bir tavırla soru soran kız, elindeki değnekle de Elminster'ı işaret ediyordu. "Şu derede yıkanıp, su içiyoruz. Sen git Laer'in altını temizle, ben de ava çıkayım. Fırtına da..."

"...seni gözetleyecek," dedi Fırtına bir anda. Elini uzatıp Elminster'ın sakalına asıldı. "Laer'i koruyacağım. Uslu ol tamam mı? Sakalın gibi sevimli ol."

Elminster kıza sırtıttı. Boğazında bir şeyler düğümlenmişti, gözlerinden yaşlar boşalmak üzereydi. Kızların hepsini kollarına aldı ve sakınmadan ağlamaya başladı. Bu ufaklıkların önünde ne kadar uzun, ne kadar zorlu bir yol olduğunu kestiremiyordu bile.

Laeral, acısını dindiren adamın yanında durmaktan bile keyif alıyor gibi guruldadı. Ama Kumru, hop, kendine gel, dercesine Elminster'ın kafasına şöyle bir vurdu ve bağırdı. "Sen de kes ağlamayı. Akşam olacak, bize yemek lazım."

Elminster'ın ağlamaları gülmeye dönüştü. Bir anda tozla kaplı zeminde, saçına sakalına asılıp, hoplayıp zıplayan kızlarla dönmeye başladı.

Kaç sene geçecekti acaba böyle?

* * * * *

Kızarmış kertenkeleden geriye, kemikleri, kavrulmuş derisi ve tatlı bir koku kalmıştı sadece. Elminster'ın dağ çileği ezmesi sosu çok iyi sayılmazdı ama işin başındaydı henüz. Kızların hiçbirinin üzerinde onları uyurken sıcak tutacak kıyafet olmadığını farketti, dahası olanlar da dökülüyordu. Ama pelerinin ceplerinde hepsini sıkıca sarabilecek üç tane battaniye duruyordu. Güneş batıyordu, alacakaranlığın bastığı ağaçlara baktı El. Birbirine dolanmış dalların arasında duran Mystra'nın kapkara gözleri onu izliyordu.

Bu derin sırlarla dolu gözlere baktı da baktı. Sessizce sevgi, şefkat ve taktir saçıyordu bu gözler. Elminster, kendisine yol göstermesi için Mystra'ya içinden dua etti. Hava tamamen kararana, toprak gecenin hükmü altına girene dek yerinden kıpırdamadı.

Ufacık bir yakaladı elini. Tanrılar aşkına, çok sessiz hareket ediyorlardı. Sanki böceklerin seslerinin arasında gizleniyordu adımları.

Elminster başını eğip kıza baktı ve fısıldadı: "Yatıp uyuman gerekmiyor mu?"

Kumru adamın elini çekiştirdi.

"Tuhafsakal amca," dedi kız ısrarla, "hava karardı, kurtlara karşı bizi korursun değil mi? Başka türlü uyuyamam. Değneğimi alıp nöbet durmam gerekir. Yoruldum artık. İçeri girelim mi?"

El, kıza bakarken gözleri yine yaşla doldu. Başını hemen tepede parlayan yıldızlara çevirdi.

"Amca," dedi kız ısrar etmeye devam ederek, "içeri girelim mi?"

Elminster iç geçirdi. Son bir kez yıldızlara baktı, yüreği bir sıcaklıkla dolmuştu. Diz çöktü, kıızı hafifçe öptü ve gülümsedi. "Evet, içeri girelim. Haydi, düş önüme bakalım."